DONATO CARRISI

KARANLIK AVCISI

İşaretlere inan. Anomalilere inan.
Detaylara inan. Ama unutma ki inanmak sadece bir başlangıç.

ROMAN

PEGASUS

PDF NOKTASI

"Katilin her cinayeti, ardında bıraktığı her ipucu yalnızca dikkatli ve duyarlı okurların anlayabileceği bir hikâyenin parçaları. Donato Carrisi'nin kurgularında bir canavarın gözünden görebilmenin, o bakış açısını yakalayabilmenin büyüsü yatıyor."
Ranieri Polese, *Corriere della Sera*

"Harika. Donato Carrisi'nin kitaplarını ve yeteneğini anlatmaya yetecek bir sıfat yok."
La Stampa

"Hem ürpertici hem de zekice."
The Times

"Tüm karanlığına, rahatsız ediciliğine rağmen okuması çok keyifli bir kitap."
Observer

"Temponun hiç düşmediği, beklenmedik bir sona sahip olan nefes kesici bir roman."
Metronews

"Carrisi kötülüğü akıllıca ve özenli bir şekilde anlatıyor."
Gala

"İnanılmaz bir gerilim. Her sahne nefes kesici bir şekilde kurgulanmış, okurken her şey âdeta gözlerinizin önünde canlanıyor."
Les Echos

"Muhteşem. Kesinlikle okunmaya değer bir roman."
Michael Connelly

"Bu kitap âdeta bir cennet."
Ken Follet

Marcus & Sandra Serisi

KARANLIK AVCISI

Bu PDF'i pərə ilə aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu və daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e pərə
vermeyin!

Pegasus Yayınları: 2429

Karanlık Avcısı
Marcus ve Sandra Serisi - 2
Donato Carrisi
Özgün Adı: Il cacciatore del buio

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Ecem Aycan Öztoplar
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 45121
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ağustos 2021
ISBN: 978-625-410-059-8

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2021
Copyright © Longanesi & C., 2014

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 45118

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

pegasusyayınları pegasusyayinevi pegasusyayinlari Pegasus Yayınları

DONATO CARRISI

KARANLIK AVCISI

İtalyancadan çeviren:
Ebru Sarıkaya Balabanovic

PEGASUS YAYINLARI

"Çünkü İsa, kötü ruha, uzun zamandır etkisi altına aldığı adamın içinden çıkmasını buyurmuştu. Adam, zincirlerle bağlanıp kütüklerle tutulduğunda bile, bütün bağları koparır ve kötü ruh tarafından çöllere sürüklenirdi. İsa ona, 'Adın ne?' diye sordu. O da, 'Lejyon,' diye yanıtladı. Çünkü onun içine çok sayıda kötü ruh girmişti."

Luka, 8: 29-30

"Sinekler ne ise yaramaz çocuklara, biz de oyuz Tanrılara.
Alırlar canımızı, sırf eğlence uğruna."

Shakespeare, *Kral Lear*

ÖN SÖZ

Karanlık Avcısı

Dünyaya gelir ve unutarak ölürüz.

Aynısı onun da başına gelmişti. İkinci kez doğmuş ama bunun için önce ölmesi gerekmişti. Bedeli ise kim olduğunu unutmak olmuştu.

Hiç var olmadım sanki, *diye durmadan tekrar ediyordu kendi kendine çünkü bu onun bildiği tek gerçekti.*

Şakağını delip geçen mermi, onun geçmişini ve geçmişiyle birlikte kimliğini de alıp götürmüştü. Ancak genel anlamda beynine ve beyninin dil merkezine zarar vermemişti ve –tuhaf bir şekilde– birçok dili konuşabiliyordu.

Bu özel dil yeteneği, kendisi hakkında kesin olarak bildiği tek şeydi.

Prag'da bir hastane yatağında kim olduğunu keşfetmeyi beklerken bir gece uyanmış ve başucunda, yandan ayrılmış siyah saçları ve çocuksu yüzüyle uysal görünümlü bir adam görmüştü. Adam ona tek bir cümle söyleyerek gülümsemişti.

"Kim olduğunu biliyorum."

Bu kelimeler, onu içinde bulunduğu tutsaklıktan kurtaracağı yerde tam tersi etki yaratmış, kendisi için sadece yeni bir gizemin başlangıcı olmuştu çünkü o anda koyu renk elbiseli adam, önüne mühürlü iki zarf koymuştu.

Ona bu zarflardan birinde yirmi bin avroluk bir çek ile uydurma bir isim adına düzenlenmiş üzerinde sadece fotoğrafı eksik bir pasaportun bulunduğunu söylemişti.

Diğer zarfın içinde ise gerçekler vardı.

Adam ona karar vermesi için istediği kadar süre tanımıştı. Çünkü insanın kendisiyle ilgili her şeyi öğrenmesi her zaman iyi olmazdı, üstelik böylece ona ikinci bir şans sunulmuş oluyordu.

"İyi düşün," diye tembihlemişti adam. "Bu hayatta kaç kişi senin yerinde olmak istemez ki? Kaç kişi diledikleri yerde, her şeye sıfırdan başlamak için geçmişindeki her türlü hatayı, başarısızlığı ya da acıyı sonsuza dek silecek bir hafıza kaybına uğramak istemez? Eğer bu yolu seçecek olursan, o zaman beni dinle ve diğer zarfı açmadan at."

Karar vermesini kolaylaştırmak adına da dışarıda onu arayan veya bekleyen kimsenin olmadığını söylemişti. Çünkü ne sevdiği birileri ne de bir ailesi vardı.

Sonrasında adam, sırları da beraberinde götürerek çekip gitmişti.

O ise gecenin geri kalanında ve ilerleyen günlerde, bu iki zarfa uzun uzun bakmıştı. İçinden bir ses o esrarengiz adamın, onun aslında hangi zarfı seçeceğini çoktan bildiğini söylüyordu.

Ama sorun, bunu kendisinin bilmiyor olmasıydı.

İkinci zarftaki gerçeklerin hoşuna gitmeyebileceği ihtimali kendisine sunulan teklifte ima edilmişti. "Kim olduğumu bilmiyorum," diye tekrar ediyordu kendi kendine fakat bir yandan da içinden gelen bir sesi çok iyi tanıdığını kısa sürede anlamıştı: hayatının geri kalanını bu şüpheyle geçiremeyeceğini söyleyen sesi.

O yüzden hastaneden taburcu olmadan önceki akşam, içinde çek ve sahte kimlikli pasaportı olan zarfı yok etmişti – üzerinde tekrar düşünme ihtimalini tamamen ortadan kaldırmak için. Sonra da tüm gerçeği gözleri önüne serecek olan zarfı açmıştı.

Zarfın içinde Roma'ya bir tren bileti, biraz para ve bir kilisenin adresi vardı.

San Luigi dei Francesi Kilisesi.

Oraya varması bir gününü almıştı. Vardığında ise Rönesans ve Barok dönemin mükemmel bir sentezini oluşturan bu şaheserin orta nefinin sonunda bulunan sıralardan birine oturmuş ve orada saatlerce kalmıştı. İbadet yerini doldurmuş olan turistler, dikkatlerini tamamen onları çevreleyen sanata verdiklerinden, onun varlığının farkına bile

varmamışlardı. Ve o da böyle bir güzellikle çevrili olmanın yarattığı şaşkınlığı keşfetmişti. Körpe hafızasını besleyen bütün o yeni bilgi parçacıkları arasında, etrafındaki sanat eserleriyle ilgili olanları kolay kolay unutmayacaktı, bundan emindi.

Ama tüm bunların kendisiyle ne ilgisi olduğunu hâlâ bilmiyordu.

Akşam vakti geç saatte, kalabalık ziyaretçi kafileleri yaklaşan fırtına sebebiyle kiliseyi yavaş yavaş terk ederken o, günah çıkarma hücrelerinden birinin içine gizlenmişti. Başka nereye gideceğini bilemiyordu.

Kilisenin büyük dış kapıları kapanmış, ışıklar sönmüştü; ortamı biraz olsun aydınlatan yalnızca adak mumlarıydı. Dışarıda yağmur yağmaya başlamıştı. Bulutların homurtuları kilisenin içindeki havayı titretiyordu.

Ve o sırada kilisede yankılanan bir ses duyulmuştu. "Gel bak, Marcus."

Onun ismi buydu. İsminin telaffuz edildiğini duymak onda beklediği etkiyi yaratmamıştı. Diğer bütün tınılardan bir farkı yoktu, tanıdık değildi.

Marcus gizlendiği hücreden çıkarak yalnızca bir kez Prag'da karşılaştığı o adamı aramaya koyulmuştu. Onun bir kolonun ardında, yan taraftaki şapelin önünde durduğunu görmüştü. Sırtı dönüktü ve hareket etmiyordu.

"Ben kimim?"

Adam cevap vermemişti. Önüne bakmaya devam ediyordu, küçük şapelin duvarlarında üç büyük tablo asılıydı.

"Caravaggio bu resimleri 1599 ile 1602 yılları arasında yaptı. Aziz Matta'ya Çağrı, Aziz Matta ve Melek *ve* Aziz Matta'nın Şehit Edilişi. *Benim en sevdiğim resim de işte bu sonuncusu," demiş ve sağdaki resmi işaret etmişti. Ardından da Marcus'a dönerek, "Hristiyan geleneğindeki inanışa göre, havari ve evangelist olan Aziz Matta öldürülmüştür," demişti.*

Tabloda, katil kılıcını Aziz Matta'ya doğru çekmiş onu öldürmeye hazırlanırken Matta yere yığılmış bir halde resmedilmişti. Etrafta

bulunanlar olacakların korkusuyla, birazdan meydana gelecek olan kötülüğe yer açarak kaçmaktaydılar. Matta ise kaderinden kaçmak yerine, kollarını açmış ona şehitliğin ve şehitlikle beraber sonsuz kutsallığın yolunu açacak olan darbenin kendisine inmesini bekler haldeydi.

"Caravaggio zevk ve eğlence düşkünüydü; Roma'nın en çürük, en bozuk ortamlarına girip çıkar, eserlerini gerçekleştirirken de sık sık yolda gördüklerinden ilham alırdı. Bu tablosunda da şiddetten ilham almış. İşte bu yüzden bu sahnede kutsallığa ve kurtarıcılığa dair hiçbir şeyin olmadığını düşünmeyi ve bu sahnenin sıradan insanlar arasında yaşandığını hayal etmeyi bir denesene... Peki ya şimdi ne görüyorsun?"

Marcus bir an düşünmüştü. "Bir cinayet."

Adam başıyla yavaşça onaylamış sonra da şöyle demişti: "Prag'da bir otel odasında birisi seni başından vurdu."

Yağmurun sesi, kilisedeki yankının da sayesinde, daha da yoğun bir hal almıştı. Marcus, adamın bu resmi belli bir amaç uğruna kendisine gösterdiğini düşünüyordu. Kendisinin tablodaki o sahnede kim olabileceğini sorgulamasını istiyordu. Kurban mı, yoksa cellat mı?

"Başkaları bu tabloda kurtuluşu görüyor, ben ise yalnızca kötülüğü görüyorum," demişti Marcus. "Neden?"

O anda çakan bir şimşek kilisenin camlarını aydınlatırken adam gülümsüyordu. "Benim adım Clemente. Biz rahibiz."

Bu açıklama Marcus'u derinden sarsmıştı.

"Senin unuttuğun bir yanın; kötülüğün izlerini, anomalileri görüp ayırt edebiliyor."

Marcus böyle bir yeteneğe sahip olduğuna inanamıyordu.

O sırada Clemente bir elini onun omzuna dayamıştı. "Aydınlığın, karanlıklar dünyasıyla buluştuğu bir yer vardır. İşte her şey orada meydana gelir; o her şeyin tanımsız, karmaşık, muğlak olduğu gölgeler diyarında. Sen o sınırı korumakla görevlendirilmiş bir bekçiydin. Çünkü ara sıra bazı şeyler o sınırı aşmayı başarır. Senin görevin onları karanlığa geri kovalamaktı."

Rahip, bu cümlenin yankısının fırtınanın gürültüsünde kaybolup gitmesine izin vermişti.

"Sen uzun zaman önce bir yemin ettin: Kimse senin varlığını bilmeyecek. Asla. Yalnızca şimşek ile gök gürültüsü arasında geçen sürede kim olduğunu söyleyebilirsin."

Şimşek ile gök gürültüsü arasında geçen sürede...

"Kimim ben?" Marcus anlamak için kendini zorluyordu.

"Kutsal bir düzenin son temsilcisi. Bir penitenziere, *kutsal bir gardiyan. Sen dünyayı unuttun ve dünya da seni unuttu. Ancak bir zamanlar, insanlar sizleri karanlığın avcıları olarak adlandırırdı."*

Vatikan şehri dünyanın en küçük bağımsız devletidir.

Burası Roma'nın merkezinde, yalnızca beş yüz metre kare genişliğinde bir alana yayılarak San Pietro Bazilikası'nın sırtları boyunca uzanır. Sınırları, şehri çevreleyen heybetli surlarla korunur.

Ebedî Şehir de denen Roma'nın tamamı bir zamanlar papalığın hâkimiyeti altındaydı. Ancak Roma'nın 1870 yılında yeni kurulan İtalya Krallığı'na katılmasıyla Papa, gücünü kullanmayı sürdürebileceği bu küçük anklav içine çekilmeyi seçmiştir.

Otonom bir devlet olan Vatikan'ın kendine ait bir bölgesi, halkı ve yönetim organları vardır. Vatandaşları, dinî yemin edip etmemelerine bağlı olarak din görevlileri ve ruhani sınıftan olmayan halk şeklinde ikiye ayrılır. Bazı vatandaşlar surların içerisinde kalan bölgede otururken, bazıları ise surların dışında yani İtalya topraklarında oturup her gün şehre erişimi sağlayan beş "kapı"-dan geçerek iş yeri veya devlet dairelerine gitmek üzere İtalya ile Vatikan arasında mekik dokumaktadır.

Surların içerisinde altyapısal ve diğer birçok hizmet bulunur: süpermarket, postane, küçük bir hastane, eczane, kilise hukukuna dayanan bir mahkeme ve küçük bir elektrik santrali. Burada ayrıca Papa'nın özel kullanımı için ayrılmış bir heliport ve tren istasyonu da yer almaktadır.

Devletin resmî dili Latincedir.

Bu küçük devlet topraklarında bazilikanın, Papa'nın ikametgâhının ve hükümet binalarının yanı sıra çok geniş bahçeler ve

Vatikan Müzeleri de yer almaktadır. Bahçe ve müzeler, her gün dünyanın dört bir yanından gelen ve gezilerini, Michelangelo'nun *Son Yargı* freskiyle bezenmiş Sistine Şapeli'nin o harika tonozuna, başları havada hayranlıkla bakarak tamamlayan binlerce turist tarafından ziyaretçi akınına uğramaktadır.

Acil durum alarmının verildiği yer de işte tam olarak burasıydı.

Saat on altı sularında, müzelerin resmî kapanış saatinden iki saat önce, nöbetçiler hiçbir açıklamada bulunmadan ziyaretçileri kibarca dışarı çıkarmaya başladılar. Aynı anda bu küçük devletin diğer tüm alanlarında çalışan ruhani sınıftan olmayan vatandaşlara da –surların içinde veya dışında oluşuna bakmaksızın– evlerine gitmeleri gerektiği söylendi. Sur içerisindeki bölgede oturanlar ikinci bir emre kadar evlerinden dışarı çıkmayacaklardı. Alınan bu tedbir din adamları için de geçerliydi, hatta onlardan da rezidanslarına gitmeleri veya manastırlarına çekilmeleri istenmişti.

Askerleri 1506 yılından beri yalnızca İsviçre Katolik kantonlarında istihdam edilen Papa'nın paralı askerler birliği İsviçreli Muhafızlara da Sant'Anna'daki ana girişten başlayarak şehre tüm girişleri kapatmaları emredildi. Doğrudan bağlantılı telefon hatları kesildi ve cep telefonu sinyali engellendi.

O soğuk kış gününde saat on sekizde, Vatikan şehri dünyanın geri kalanından tamamen izole edildi. Kimse şehirden dışarıya çıkamaz, içeriye giremez ve dışarısıyla iletişim kuramazdı.

Karanlıkta San Damaso Avlusu'ndan Raffaello'nun sundurmasına doğru yürümekte olan iki kişi hariç hiç kimse.

Elektrik santrali, geniş bahçelerin bulunduğu alana enerji tedarik etmeyi kesmişti. Derin sessizliğin ortasında bir tek onların ayak sesleri yankılanıyordu.

"Acele edelim, sadece otuz dakikamız var," dedi Clemente.

Marcus şehri kendi içine hapseden bu olağanüstü izole halinin fazla uzun süremeyeceğinin farkındaydı, şehir dışından birileri bu durumdan şüphelenebilirdi. Arkadaşının ona söylediğine göre, med-

yaya bildirmek üzere uygun bir versiyon çoktan hazırlanmıştı bile: Bu bir nevi karantinanın resmî sebebi, tehlike anında uygulanmak üzere yeni bir tahliye planının genel provasının yapılıyor olmasıydı.

Ama asıl sebep kesinlikle gizli kalmalıydı.

İki rahip bahçeye girmek üzere el fenerlerini yaktı. Bahçe toplamda yirmi üç hektarlık bir alanı, yani bütün Vatikan Devleti topraklarının yarısını kaplıyordu. Bu alan İtalyan, İngiliz ve Fransız bahçeleri olarak bölümlere ayrılmıştı ve bünyesinde dünyanın her bir köşesinden getirilmiş bitki türlerini barındırıyordu. Bu bahçeler her Papa'nın gurur kaynağıydı. O güne kadar birçok Papa o bitkilerin arasında dolaşmış, meditasyon yapmış ve dua etmişti.

Marcus ve Clemente, bahçıvanlar tarafından mermer heykeller misali mükemmel bir şekilde modellenmiş şimşir çitleriyle kaplı caddeleri boydan boya geçerek yürüdüler. Parkı süsleyen yüz çeşmeden gelen su seslerinin eşliğinde büyük palmiyelerin ve Lübnan sedirlerinin altından geçtiler. Zamanında Papa XXIII. Ioannes'in yaptırdığı, içerisinde ilkbaharda açan ve adını aynı Papa'dan alan güllerin bulunduğu gül bahçesine girdiler.

Yüksek surların ardında Roma trafiğinin kargaşası hâkimiyetini sürdürüyordu. Onların bulunduğu tarafta ise tam bir sessizlik ve sükûnet hâkimdi.

Fakat bunun adı huzur değil, diye düşündü Marcus. En azından artık değildi. Var olan huzur, o gün akşamüstü o şeyle karşılaştıklarında bozulmuştu.

İki penitenzierenin gittikleri bölgede, parkın diğer alanlarından farklı olarak, doğaya insan eli değmemişti. Öyle ki Vatikan'ın yemyeşil akciğerlerinin tam ortasında, ağaçların ve bitkilerin özgürce yetişebileceği bir alan vardı: İki hektarlık bir orman.

Bu ormana belirli zamanlarda yapılan tek bakım, kuru dalların atılması işlemiydi. Ve alarmı veren bahçıvanın o anda yaptığı şey de tam olarak buydu.

Marcus ve Clemente bir tepeye tırmandılar. Zirveye ulaştıklarında ise ellerindeki fenerleri ayaklarının altında uzanan çukura doğru

tuttular; çukurun ortasında jandarmanın –Vatikan polisinin– sarı şeritle sınırladığı küçük bir alan görülüyordu. Jandarmalar olaya ilişkin gereken araştırmaları yapıp tüm bulguları çoktan tamamlamıştı, sonra da bölgeden ayrılma emri almışlardı.

Bizim gelebilmemiz için, dedi Marcus kendi kendine. Sonra da şeritle işaretlenmiş olan sınıra yaklaştı ve elindeki fener yardımıyla görebildi.

Bir insan gövdesi.

Çırılçıplaktı. Aklına hemen Vatikan Müzeleri'nde korunan ve Michelangelo'nun da ilham kaynağı olan Herkül'ün parçalanmış devasa heykeli *Torso del Belvedere* geldi. Ancak böylesi insanlık dışı bir muameleye maruz kalmış bu zavallı kadının kalıntılarının şairane hiçbir yanı yoktu.

Birisi onun başını, bacaklarını ve kollarını kesmişti. Kesilen parçalar, yırtılmış koyu renk giysileriyle beraber birkaç metre uzakta yerlere saçılmıştı.

"Kim olduğunu biliyor muyuz?"

"Bir rahibe," diye cevap verdi Clemente. "Ormanın diğer tarafında küçük bir manastır var," dedi eliyle ileriyi işaret ederek. "Kimliği bir sır; bu, ait olduğu kutsal düzenin kurallarından biri. Ama bu noktada bunun bir önemi olduğunu sanmıyorum."

Marcus kadına daha yakından bakabilmek için yere eğildi. Soluk teni, küçük göğüsleri ve cinsel organı açıkça gözler önündeydi. Bir zamanlar rahibe başlığı altında gizlediği kısacık sarı saçları şimdi kopuk olan başında gün yüzüne çıkmıştı. Mavi gözleri, Tanrı'ya yakarır gibi gökyüzüne dönüktü. *Kimsin sen*, diye sordu bakışlarıyla Marcus. Çünkü ölümden daha da beter bir kader vardı: isimsiz ölmek. *Bunu sana kim yaptı?*

"Rahibeler ormanda bazen yürüyüşe çıkarlar," diye sürdürdü konuşmasını Clemente. "Buraya hemen hemen hiç kimse gelmez, onlar da rahatça dualarını ederler."

Kurban bir manastıra kapanmayı seçmişti, diye düşündü Marcus. Diğer rahibelerle birlikte kendini insanlıktan soyutlama yemini

etmişti. Kimse bir daha onun yüzünü görmeyecekti. Sonunda ise birinin kötülüğünün müstehcen teşhiri haline gelmişti.

"Bu rahibelerin yaptıkları seçimi anlamak zor, birçok kişi onların kendilerini bir manastırın duvarları ardına kapatmak yerine insanların arasına karışarak çok sayıda iyilikte bulunmalarının daha doğru olacağını düşünüyor," dedi Clemente, Marcus'un aklından geçenleri okuyormuşçasına. "Ama büyükannem hep şöyle derdi: 'Bu biricik rahibelerin, ettikleri dualar sayesinde bugüne kadar dünyayı aslında kaç kez kurtardıklarını bilemezsin.'"

Marcus'un buna inanıp inanmamak konusunda şüpheleri vardı. Ona göre, böyle bir ölümün karşısında dünyanın kurtulmuş olduğu söylenemezdi.

"Burada böyle bir olay yüzyıllardır yaşanmamıştı," diye ekledi Clemente. "Buna hazırlıklı değildik. Jandarma bazı iç soruşturmalar yürütecek ancak ellerinde böyle bir olayla başa çıkmaya yetebilecek ne güç ne de kaynak var. Bu nedenle adli tıp doktoru ya da olay yeri inceleme ekibinin müdahalesi söz konusu bile değil. Üstelik ne otopsi yapılacak ne de parmak izi veya DNA örneği alınabilecek."

Marcus arkadaşına bakmak için yüzünü ona döndü. "Öyleyse neden İtalyan devletinden yardım istemiyoruz?"

İki devlet arasındaki antlaşmaya göre, Vatikan ihtiyaç durumunda İtalyan polisinden yardım isteyebilirdi. Ancak bu yardım, Bazilika'ya akın eden çok sayıdaki hacıyı kontrol etmenin ya da Bazilika'nın önündeki meydanda yaşanan küçük çaplı suçları önlemenin ötesine geçemezdi. İtalyan polisinin, San Pietro girişindeki merdivenlerden itibaren hiçbir yargı yetkisi bulunmuyordu. Tabii özel bir talep olmadığı sürece.

"Böyle bir şey olmayacak, buna çoktan karar verildi," dedi Clemente.

"Peki ama kimseye görünmeden ve daha da önemlisi kimliğimi ele vermeden Vatikan'ın içinde nasıl araştırma yapabilirim ki?"

"Haklısın ama yapmayacaksın zaten. Bu vahşeti yapan her kimse, içeriden değil dışarıdan birisi."

Marcus anlamakta zorlanıyordu. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Onun yüzünü gördük."

Bu cevap Marcus'u oldukça şaşırttı.

"Ceset en az sekiz-dokuz saattir burada," diye devam etti konuşmasına Clemente. "Güvenlik kameraları bu sabah çok erken saatlerde bahçenin etrafında gezinen şüpheli bir adamı görüntüledi. Üzerinde bahçıvan kıyafeti vardı ama sonra bir üniformanın çalındığı ortaya çıktı."

"Katil neden o olsun ki?"

"Kendin bak."

Clemente ona görüntülerden alınmış bir karenin çıktısını uzattı. Görüntülerde bahçıvan kıyafeti giymiş bir adam vardı ve yüzü, başındaki kasketin siperliğiyle kısmen gizlenmişti. Beyaz tenliydi ve yaşı net olarak anlaşılmasa da kesinlikle elliden fazlaydı. Omuzdan askılı gri bir çanta taşıyordu, çantanın dibinde de daha koyu renkte bir leke göze çarpıyordu.

"Jandarma çantanın içinde küçük bir balta ya da buna benzer bir alet olduğunu düşünüyor. Aleti bu görüntülerden hemen önce kullanmış olmalı, çantanın dibinde görünen leke de muhtemelen kan lekesi."

"Peki neden başka bir şey değil de bir balta?"

"Çünkü burada bulabileceği tek alet buydu. Yanında dışarıdan getirdiği başka bir aletle burada bulunan güvenlik kapılarını, korumaları ve metal dedektörleri geçebilmiş olması ihtimal dışı."

"Ama jandarmanın İtalyan polisine başvurma ihtimalini göz önüne alarak ardında iz bırakmamak için giderken aleti de yanında götürdü."

"Çıkış çok daha kolay, kontrol yok. Üstelik göze batmadan çıkıp gitmek için hacı veya turist kafilelerinin arasına karışmak yeterli."

"Bir bahçe aleti..."

"Aletlerde bir eksik olup olmadığını kontrol ediyorlar hâlâ."

Marcus tekrar yerde genç kadının vücudundan kalan parçalara baktı. Ve farkında olmadan bir eliyle, boynunda taşıdığı ve

penitenzierelerin koruyucusu başmelek Mikâil'i elinde ateş kılıcıyla tasvir eden küçük madalyonu sıktı.

"Gitmemiz gerek," dedi Clemente. "Vakit doldu."

O sırada ormanın içinden bir hışırtı duyuldu. Ses onlara doğru geliyordu. Marcus bakışlarını kaldırdı ve karanlıktan çıkan bir grup gölgenin kendilerine doğru ilerlemekte olduğunu gördü. Birçoğunun elinde mumlar vardı. Ve o küçük alevlerin zayıf ışıltısında, yaklaşan bu topluluğun, başları kapalı kişilerden oluşan bir grup olduğunu gördü. Hepsinin yüzünde siyah örtü vardı.

"Manastırdaki diğer rahibeler," dedi Clemente. "Onu almaya geldiler."

Bu genç rahibenin hayattayken nasıl göründüğünü bir tek onlar bilebilirlerdi. Ölümünde ise ondan geriye kalanlara bakıp sahip çıkacak olan da yine bir tek onlardı. Kural böyleydi.

Clemente ve Marcus onlara yol açmak üzere geri çekildiler. Rahibeler zavallı kadının vücudundan geri kalan parçaların etrafında sessizce toplandılar. Her biri ne yapacağını iyi biliyordu. İçlerinden birkaçı yere beyaz çarşaflar serdi, diğerleri ise kesik vücut parçalarını yerden topladı.

Ancak o zaman Marcus o sesi duydu. Rahibelerin yüzlerindeki örtülerin altından gelen bir uğultu sesi. Bir dua. Latince dua ediyorlardı.

Clemente, Marcus'u kolundan tutup uzaklaştırdı. Marcus arkadaşının peşinden gitmek üzere davrandı ama o sırada rahibelerden biri yanından geçti. Ve işte o zaman, ağızlarından çıkan bir cümleyi net bir şekilde duyabildi.

"*Hic est diabolus.*"

Şeytan burada.

BİRİNCİ BÖLÜM

Tuz Çocuk

1

Soğuk bir akşamdı ve Roma, Clemente'in ayakları altında uzanıyordu.

Kimse Pincio Terası'nın taş korkuluğuna yaslanmış bu koyu renk kıyafetli adamın bir rahip olduğunu tahmin edemezdi. Önünde San Pietro Bazilikası'nın önderliğinde art arda kendini gösteren bina ve kubbeler sürüsü vardı. Fâni ve sıradan hayatlarla kaynaşıp duran, yüzyıllardır değişmemiş görkemli bir manzara.

Clemente, arkasından yaklaşmakta olan adımların sesine aldırış etmeden şehre hayranlıkla bakmayı sürdürdü. Daha Marcus'un tamamen yanına varmasını beklemeden, "Cevap nedir?" diye sordu. Yalnızdılar.

"Hiçbir şey."

Clemente bu cevaba hiç şaşırmadan başıyla onayladı, sonra da rahip arkadaşına bakmak üzere yüzünü döndü. Suratında birkaç gündür kesmediği sakalıyla Marcus'un bitkin bir hali vardı.

"Bugün bir yıl oldu."

Clemente, Marcus'un gözlerine dikkatle bakarak birkaç dakikalığına sustu. Neyi kastettiğini biliyordu: Vatikan Bahçeleri'nde rahibenin parçalanmış vücudunu buldukları günün üzerinden tam bir yıl geçmişti. Bu uzun süre içinde Marcus'un yaptığı araştırmalar sonuçsuz kalmıştı.

Ortada peşine düşülecek ne bir iz ne bir ipucu ne de bir şüpheli vardı. *Hiçbir şey yoktu.*

"Pes etmek niyetinde misin?" diye sordu Clemente.

"Nasıl yani? Öyle bir seçeneğim var mı?" diye cevap verdi Marcus iğneleyici bir tavırla. Bu hikâye onu çok zorlamıştı. Güvenlik kamerası görüntülerindeki –elli yaşından büyük, beyaz tenli adama yönelik aramalar hiçbir sonuç vermemişti. "Onu kimse tanımıyor, kimse daha önce görmemiş. Beni en çok öfkelendiren şey ise yüzünü görmüş olmamız." Biraz duraksadı ve arkadaşının gözlerinin içine baktı. "Vatikan'da hizmet veren laik çalışanları tekrar kontrolden geçirmeliyiz. Yine bir şey bulamazsak sıra tekrar din adamlarına gelecek."

"Onların hiçbiri görüntülerdeki adamla uyuşmuyor, neden boşuna vakit kaybedelim ki?"

"Katilin içeriden birinden yardım almadığını bize kim garanti edebilir? Ya da birisinin onu korumadığını?" Marcus durumu kabullenemiyordu. "Cevaplar bu şehrin surları içinde: Araştırmam gereken yer burası."

"Biliyorsun ki bu konuda bir kısıtlama var. Gizlilik nedeniyle bu mümkün değil."

Marcus bu gizlilik gerekçesinin bahaneden başka bir şey olmadığını biliyordu. Yalnızca korkuyorlardı: Burnunu onların işlerine soktuğunda haklarında bu hikâyeyle ilgisi olmayan çok daha başka şeyler de bulmasından korkuyorlardı. "Beni ilgilendiren tek şey katili bulmak." Marcus arkadaşının karşısına dikildi. "Piskoposluğu bu kısıtlamayı kaldırmaya ikna etmelisin."

Clemente, sanki bu bir saçmalıkmışçasına hemen bu ihtimali bir el hareketiyle reddetti. "Bunu yapabilme yetkisinin kimde olduğunu bile bilmiyorum."

Ayaklarının altında uzanan Popolo Meydanı'nda, şehrin güzellikleri arasında akşam gezintisine çıkmış turist kafileleri geçmekteydi. Acaba bir zamanlar tam da orada, altında, düşmanlarının uydurduğu hikâyeye göre, MS 64'te Roma'yı ateşe verme emrini veren "canavar" İmparator Nero'nun gömülü olduğu ceviz ağacının olduğunu biliyorlar mıydı? Romalılar buranın şeytanların istilasına uğradığına inanıyorlardı. Bu nedenle de 1000 yılı civarında, Papa II. Paschalis, İmparator'un külleriyle birlikte ceviz ağacının

da yakılmasını emretmişti. Daha sonra ise buraya, ana sunağında Nero'nun ceviz ağacını kesmeye yeltenen Papa'yı tasvir eden kabartmaların olduğu Santa Maria del Popolo Kilisesi inşa edilmişti.

İşte Roma bu, diye içinden geçirdi Marcus bir an için. *İfşa edilen her gerçeğin kendi içinde ayrı bir sırrı gizlediği yer.* Ve bütün hepsi sonunda efsane olup çıkıvermişti. Böylece kimse neyin altında ne olduğunu gerçekten bilemeyecekti. Bunun tek sebebi de insanların –etraflarında durmadan ve gizlice yapılan savaşın farkında olmayan o küçük ve önemsiz yaratıkların– huzurunun fazla kaçırılmamasıydı.

"Onu asla yakalayamayacağımız ihtimalini düşünmeye başlamalıyız," dedi Clemente.

Ama Marcus böyle bir teslimiyeti kabullenemezdi. "Kim yaptıysa, sur içinde nasıl hareket edeceğini iyi biliyordu. Bütün alanları, kontrol prosedürlerini iyice öğrenerek güvenlik önlemlerini atlatmayı başardı."

Katilin rahibeye yaptığı şey insanlık dışı ve vahşiceydi. Ama bunu eyleme geçirme şekli ardında gizli bir mantığı ve bir planı barındırıyordu.

"Bir şeyi çözebildim," dedi Marcus, kendinden emin bir ifadeyle. "Yer, kurban ve cinayet şekli seçimi... Tüm bunlar aslında bir mesaj."

"Peki ama kime?"

Hic est diabolus, cümlesini düşündü Marcus. Şeytan, Vatikan'ın içine bir şekilde sızmıştı. "Birisi Vatikan'da korkunç bir şeylerin gizlendiğini söylemeye çalışıyor. Bu bir test, anlamıyor musun? Bir test... Neler olacağını o çoktan öngörmüştü bile, belli bir noktada hiçbir cevaba ulaşılamadığında soruşturmanın tıkanacağını biliyordu. Yüksek makamdakiler, olayın kökenine inmektense şüphenin kendi içlerini kemirmesini tercih edeceklerdi çünkü ortaya başka kim bilir nelerin çıkmasından korkuyorlardı. Belki de başka bir gizli gerçeğin ortaya çıkmasından."

"Yaptığın bu suçlama çok ağır, bunun farkındasın, değil mi?"

"Katilin istediğinin de tam olarak bu olduğunu anlamıyor musun?" diyerek devam etti Marcus korkusuzca.

"Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Başka cinayetler de işleyebilirdi. Ama bunu yapmadıysa demek ki insanların akıllarında böyle bir şüphenin çoktan yer etmeye başladığını ve zavallı bir rahibenin vahşice öldürülmesinin önemsizce karşılandığını çünkü gizli tutulması gereken çok daha korkunç sırlar olduğunu bilmek ona yetiyor."

Clemente her zaman olduğu gibi sakinliği elden bırakmamaya çalıştı. "Elinde bunu ispatlayacak hiçbir kanıt yok. Bu sadece bir teori, senin kendi düşüncelerinin eseri."

Ama Marcus'un pes etmeye niyeti yoktu. "Senden rica ediyorum, beni onlarla konuşturman gerek, onları ikna edebilirim." Marcus, arkadaşının talimat ve emir aldığı kutsal hiyerarşideki din adamlarını kastediyordu.

Üç yıl önce Clemente, Marcus'u hafızasından yoksun ve korkular içinde bir haldeyken Prag'daki bir hastane yatağından çekip aldığından beri ona asla yalan söylememişti. Ona kimi açıklamalarda bulunmak için çoğu kez uygun zamanı beklediği olmuştu ama asla yalan söylememişti.

Bu yüzden Marcus arkadaşına güveniyordu.

Üstelik Clemente'in, onun ailesi olduğunu söylemek yanlış olmazdı. Marcus'un bu üç yıl içinde, bazı istisnalar dışında, iletişim kurduğu tek kişi Clemente'ti.

"*Kimse senin kim olduğunu ve ne yaptığını asla bilmemeli,*" diyordu ona hep. "*Temsil ettiğimiz şeyin ayakta kalması ve bize emanet edilen görevin kaderi söz konusu.*"

Clemente ona hep yüksek makamdaki din adamlarının onun sadece varlığından haberdar olduklarını söylemişti.

Ama yüzünü tanıyan tek kişi Clemente'ti.

Marcus bütün bu gizliliğin nedenini sorduğunda ise arkadaşı şöyle yanıt vermişti: "Bu şekilde onları kendilerinden bile koruyabilirsin. Bunu anlamıyor musun? Böylece eğer bir gün diğer tüm

önlemler başarısız kalıp engeller işe yaramaz hale gelirse, yine de her şeyi koruyup kontrol altında tutabilecek biri olacak. Sen onların nihai koruyucususun."

Marcus hep merak etmişti: Eğer kendisi –gizli görevlerin adamı, ellerini karanlık işlere daldırıp sonra da onlarla beraber kirlenmek üzere var olan sadık hizmetkâr– bu hiyerarşi merdiveninin en alt basamağını oluşturuyorsa ve Clemente de sadece bir aracı ise o halde en tepede kimler vardı?

Bu üç yıl boyunca çok çalışmış, çalışmalarını denetleyenlere –ki bunu yaptıklarına emindi– elinden geldiğince sadık görünmek için uğraşmıştı. Bu çabasının, daha detaylı ve daha önemli bilgilere ulaşmak için yeterli olmasını umuyor, ayrıca böyle nankör bir görevin neden var olduğunu ve özellikle de bu iş için neden kendisinin seçildiğini ona açıklayacak biriyle karşılaşmayı ümit ediyordu. Hafızasını kaybettiğinden dolayı tüm bunların kendisinin kararı olup olmadığını, Prag'dan önceki Marcus'un bunların hepsinde bir rolü olup olmadığını bilemezdi.

Ne var ki hiç kimse ona bir açıklamada bulunmamıştı.

Clemente'in ona aktardığı emir ve görevler, sanki sırf Kilise'nin o ihtiyatlı ve bazen anlaşılması zor olan bilgeliğini korumak adınaydı. Ancak ona aktarılan tüm bu görevlerin arkasında birinin gölgesinin olduğu açıktı.

Ne zaman daha fazlasını öğrenmeye çalışsa, Clemente yüzünde iyimser bir ifade ve sakin bir ses tonuyla söylediği tek bir cümleyle konuyu kapatıyordu. İşte şimdi de bulundukları terasta, kalkan misali bu gizemli şehri korumakta olan ihtişamın karşısında, Marcus'un iddialarının önüne geçmek için Clemente yine aynı tavrı takındı.

"Bizim ne soru sormamıza ne de öğrenmemize izin var. Biz sadece itaat etmekle yükümlüyüz."

2

Üç yıl önce doktorlar ona ikinci kez doğduğunu söylemişlerdi.

Bu doğru değildi.

O ölmüştü, hepsi bu. Ve ölülerin kaderi ya tamamen yok olmak ya da hayalet misali önceki hayatlarının içinde tutsak kalmaktı.

Kendini aynen böyle hissediyordu. *Hiç var olmadım sanki.*

Bir hayaletin kaderi gerçekten üzücüdür. Zamanı kovalamak için didinen, hiç yoktan sebeplerden öfkelenip duran insanların o sıkıcı hayatlarını ve acılarını gözlemler durur. Kaderin, karşılarına günbegün çıkardığı sorunlar arasında onları debelenirken izler. Ve onları kıskanır.

Öfkeli bir hayalet, dedi kendi kendine. *İşte buyum ben.* Çünkü diğer insanların onun üzerinde hep bir avantajı olacaktı. Onların bir kaçış yolu vardı: Ölebilme şansları hâlâ vardı.

Marcus eski bir mahallenin dar sokaklarında yürüyordu, insanlar onu fark etmeden yanından geçip gidiyorlardı. Bu insan selinin içinde adımları ister istemez yavaşlıyordu. Çoğu kez insanlara değmesi bile ona yetiyordu. Bu ufacık temas, ona kendisinin de hâlâ insanlığın bir parçası olduğunu hissettiren tek şeydi. Ama şimdi oracıkta ölse, cansız bedenini kaldırımdan alıp bir morga götürürler ve cesedini almaya gelen kimse çıkmayacağı için de onu isimsiz bir çukura gömerlerdi.

Bu onun görevinin bedeliydi: Sessizlik ve fedakârlık. Fakat bazen bunu kabullenmesi zor oluyordu.

Trastevere semti her zaman Roma'daki orta direk kesimin kalbi olmuştu. Buranın, şehir merkezindeki binaların o asil ihtişamından uzak, kendine özgü bir cazibesi vardı. Değişen onca çağın izini mimaride gözlemlemek mümkündü: Orta Çağ binaları, on sekizinci yüzyıl konutlarıyla yan yanaydı ve bütün hepsi tarihin o sihirli değneği sayesinde büyük bir uyum sergilemekteydi. Sampietrini türü kaldırım taşları –Papa V. Sixtus'tan itibaren Roma sokaklarını döşeyen lösit blokları– dar ve dolambaçlı sokaklar boyunca uzanan siyah bir kadife pelerini andırıyordu ve üzerinde yürüyenlerin ayak seslerine eşsiz, antik bir tını katıyordu. Bu yüzden de bu sokaklarda gezen herkes kendini birdenbire geçmişte bulmuş hissine kapılırdı.

Marcus, Renella Caddesi'nin köşesinde adımlarını yavaşlattı. Önünde, bu semtte mütemadiyen her gece akan ve Trastevere'yi dünyanın dört bir yanından gelen genç turistler için cazip kılan mekânlardan taşan müziğin ve sohbetin sesiyle de birlikte sakin bir şekilde akmaya devam insan seli vardı. Bu insanlar, her ne kadar birbirlerinden farklı olsalar da Marcus'un gözünde hepsi aynıydı.

Yirmi yaşlarında Amerikalı bir grup genç kız, kısacık şort ve parmak arası terliklerle Marcus'un yanında geçti, birileri Roma'da sürekli yaz olduğunu söyleyerek onları kandırmış olmalıydı. Kızların bacakları soğuktan mosmor kesilmişti, ısınmak için sığınıp içki içebilecekleri bir bar arıyor ve üzerlerindeki üniversite logolu *sweatshirt*'lerine iyice sarınarak adımlarını hızlandırıyorlardı.

Bir lokantadan kırklı yaşlarda, âşık bir çift çıktı. Kapıda biraz oyalandılar. Kadın gülüyor, adam ise bir koluyla kadını belinden sarıyordu. Kadın, sevgilisinin omzuna dayanarak kendini hafifçe arkaya doğru bıraktı. Adam da bu daveti karşılıksız bırakmayarak kadını öptü. O sırada elinde güller ve çakmaklarla Bangladeşli bir seyyar satıcı, çifti gözüne kestirip yanlarına yaklaştı ve bu buluşmalarını bir gülle taçlandırmalarını ya da yalnızca bir sigara içmek istemelerini ümit ederek aralarındaki sevgi gösterisinin sona ermesini bekledi.

Üç genç de elleri ceplerinde, etrafa bakınarak geziniyorlardı. Marcus onların satın almak için uyuşturucu aradıklarından emindi. Henüz farkında değillerdi ama yolun karşı tarafından onlara doğru gelmekte olan Mağripli bir adam birazdan onları tatmin edecekti.

Marcus, görünmezliği sayesinde, insanlar ve onların zayıf yönleri hakkında ayrıcalıklı bir merceğe sahipti. Ancak bu, dikkatli herhangi bir gözlemcinin pek tabii sahip olabileceği bir beceriydi. Onun asıl yeteneği –laneti– çok daha farklıydı.

O başkalarının göremediğini görüyordu. Kötülüğü görüyordu.

Kötülüğü ayrıntılarda, *anomalilerde* görüp ayırt edebiliyordu. Olağanlıktaki küçük yırtılmaları. Kaosun içine gizlenmiş o en derin ses titreşimini.

Bu ona sürekli oluyordu. Bu yeteneğe sahip olmayı istemese de ona sahipti.

İlk önce genç kızı gördü. Duvarın dibinde, binaların dökülmüş olan sıvasının üzerinde hareket eden karanlık bir noktadan biraz daha büyükçe bir karaltı halinde yürüyordu. Elleri bomber ceketinin ceplerinde, sırtı eğik, yere bakıyordu. Önüne düşen fuşya rengi bir tutam saçı, yüzünü gizlemekteydi. Ayağındaki botlar onu gerçekte olduğundan daha uzun gösteriyordu.

Marcus daha sonra, kızın önünde ilerleyen adamı fark etti çünkü kızı kontrol etmek üzere arkasını dönmek için adımlarını yavaşlatmıştı. Kızı bakışlarıyla tasma misali kontrolünde tutuyordu. Yaşı kesinlikle elliden fazlaydı. Üzerinde açık renk kaşmir bir palto, ayağında da cilalı ve pahalı, kahverengi ayakkabılar vardı.

Tecrübesiz biri onları baba kız zannedebilirdi. Başarılı bir yönetici ya da iyi bir iş sahibi baba, asi genç kızını bir mekândan toplayıp eve götürüyormuş gibi görünebilirdi. Ama işin aslı öyle değildi.

Demir bir kapının yanına yaklaştıklarında adam kızın içeri girmesini bekledi ama sonra az önceki sahnenin senaryosuna hiç uymayacak bir davranışta bulundu: Kapıdan içeri girmeden önce birilerinin onları izlemediğinden emin olmak için etrafına bakındı.

Anomali.

Kötülük her gün onun gözlerinin önünden bir bir geçiyordu ve Marcus bunun için bir çözümün olmadığını biliyordu. Kimse dünyanın bütün kusurlarını düzeltemezdi. Ve her ne kadar bu hiç hoşuna gitmese de bundan bir ders çıkarmıştı.

Kötülükten kurtulmak için bazen onu görmezden gelmek gerekiyordu.

Dikkatini, kapanmakta olan demir kapıdan başka yöne çeken bir ses duydu. "Bıraktığın için teşekkürler," dedi bir arabadan inen sarışın kadın, kendisini arabasıyla bırakan kız arkadaşına dönerek.

Marcus iyice saklanabilmek için köşeye çekildi, kadın ise elinde sıkıca tuttuğu cep telefonunun ekranına kilitlediği gözleriyle Marcus'un önünden geçti. Diğer elinde büyük bir çanta vardı.

Marcus buraya sık sık sadece o kadını görmek için geliyordu.

Onunla yaklaşık üç yıl önce, kadın Milano'dan Roma'ya kocasının nasıl öldüğünü öğrenmek için geldiği zaman, yalnızca dört kez karşılaşmıştı. Marcus aralarında geçen konuşmanın her kelimesini ve kadının yüzünün her bir detayını çok iyi hatırlıyordu. Hafıza kaybının olumlu yönlerinden birisiydi bu: Doldurulmaya müsait yepyeni bir zihin.

Bütün bu zaman içerisinde Marcus'un konuştuğu tek kadın Sandra Vega olmuştu. Üstelik kimliğini açıkladığı tek yabancı da.

Clemente'in sözlerini hatırlıyordu. Marcus önceki hayatında bir yemin etmişti: Varlığından kimsenin haberi olmamalıydı. O herkes için görünmezdi. Kutsal bir gardiyan kimliğini yalnızca *şimşek ile gök gürültüsü arasında geçen sürede* ifşa ederek kendini başkalarına gösterebilirdi. Bir an ya da bir ömür sürebilecek –bunu kimse bilemez– değişken bir zaman aralığı. Havanın müthiş bir enerji ve endişeli bir bekleyiş içinde olduğu –ki bu pek tabii hissedilir– o anda her şey mümkündür. İşte bu an, hayaletlerin insan şeklini almaya başlayarak insanlara göründükleri o geçici ve belirsiz andır.

Marcus da bu anı, kuvvetli bir fırtına esnasında bir *sacrestia*'nin[1] eşiğindeyken yaşamıştı. Sandra ona kim olduğunu sormuş, o ise şöyle cevaplamıştı: "Bir rahip." Bu onun için bir riskti. Ve neden böyle bir riske girdiği hakkında en ufak bir fikri yoktu. Belki de nedenini aslında biliyordu ama bunu yalnızca şimdi kabullenebiliyordu.

Sandra'ya karşı tuhaf duygular hissediyordu. İçinde kendisini o kadına bağlayan tanıdık, bildik bir his vardı. Ayrıca yaşadığı o büyük acıyı geride bırakmayı başarabildiği için Marcus ona sonsuz saygı duyuyordu. Ve kadın her şeye yeniden başlamak için bu şehri seçmişti. Onu yeni bir ofise göndermelerini istemiş ve Trastevere semtinde küçük bir apartman dairesi tutmuştu. Kendine yeni arkadaşlar, yeni uğraşlar edinmişti. Yüzü yeniden gülmeye başlamıştı.

Marcus değişiklikler karşısında sürekli şaşkınlık yaşıyordu. Belki de şaşkınlığı, onun için hiçbir değişikliğin mümkün olmayışındandı.

Sandra'nın gün içerisindeki hareketlerini, çalışma saatlerini ve küçük alışkanlıklarını öğrenmişti. Nerede alışveriş yaptığını, giysilerini nereden almayı sevdiğini, pazar günleri sinemadan sonra hangi pizzacıya gittiğini biliyordu. Tıpkı o akşam da olduğu gibi eve bazen geç vakitte dönerdi. Buna rağmen bitkin değil, sadece biraz yorgun görünüyordu o kadar; bu da yoğun bir hayatın gayet anlaşılır bir sonucu, sıcak bir duş ve uykuyla giderilebilecek bir hisri. Mutluluk kırıntısı.

Arada sırada, onu evinin altında beklediği akşamların birinde saklandığı yerden çıkıp ona kendini gösterse neler olacağını düşünürdü. Acaba onu tanır mıydı?

Fakat bunu asla yapmamıştı.

Acaba onu hâlâ düşünüyor muydu? Yoksa acısıyla birlikte onu da mı geride bırakmıştı? Bunun düşüncesi bile Marcus'un canını

---

1 (İt.) Kilisenin içinde, genellikle ana sunak yakınlarında, kutsal eşyaların bulundurulduğu küçük bölüm. (ç. n.)

yakıyordu. Tıpkı ona yaklaşma cesareti bulsa bile bunun hiçbir işe yaramayacağı çünkü böyle bir şeyin devamının asla gelemeyeceği düşüncesinin canını yakması gibi.

Ama yine de onun izini sürmekten bir türlü vazgeçemiyordu.

Onun bir binaya girdiğini sonra da apartmanın pencerelerinden, birkaç merdiven çıktıktan sonra kendi dairesinin kapısına vardığını gördü. Kapının önünde durup evin anahtarlarını bulmak için çantasını karıştırdı. Ve o anda kapı açıldı ve kapıda bir adam göründü.

Sandra adama gülümsedi, adam da onu öpmek üzere hafifçe öne doğru uzandı.

Marcus bakışlarını çevirmek istedi fakat yapmadı. Onların eve girip kapıyı arkalarından kapattıklarını gördü – ve kapıyla birlikte aynı zamanda geçmişi, onun gibi hayaletleri ve dünyanın tüm kötülüklerini de geride bıraktıklarını.

Elektronik sesler. Adam yarı karanlıkta, çıplak bir şekilde çift kişilik yatağa sırtüstü uzanmış beklerken cep telefonunda video oyunu oynuyordu. Oyunu durdurdu ve koca göbeğinden ötesine bakmak için başını kaldırdı.

"Hey! Acele et," diye seslendi banyoda koluna eroin enjekte etmekte olan fuşya rengi saçlı genç kıza. Sonra da oyununu oynamaya devam etti.

Aniden yüzünde hoş bir yumuşaklık hissetti. Ancak kaşmirin verdiği o yumuşaklık hissi yalnızca birkaç saniye sürdü, ardından nefesi kesildi.

Birisi paltosunu sertçe yüzüne bastırıyordu.

Tutunacak bir şey bulmak için can havliyle kolları ve bacaklarıyla debelenmeye başladı, boğuluyordu ama etrafta su yoktu. Yabancının, kendisini sıkıca tutan kollarını kavrayarak gevşetmeye çalıştı ama o, her kimse, daha güçlüydü. Çığlık atmak istedi ancak ağzından sadece inilti ve guruldama sesleri çıktı. Sonra kulağına bir şeyler fısıldandığını duydu.

"Hayaletlere inanır mısın?"

Cevap verecek halde değildi. Üstelik cevap verebilse bile ne diyeceğini bilemezdi.

"Ne tür bir canavarsın sen? Kurt adam mı, yoksa vampir mi?"

Bir hırıltı sesi çıkardı. Gözlerinin önünde dans eden renkli noktalar yanıp sönen parlak ışıklara dönüşmüştü.

"Sana gümüş bir kurşunla mı ateş etmeliyim, kalbine dişbudak odunundan bir kazık mı sokmalıyım? Neden başka bir odun değil de dişbudak olduğunu biliyor musun? Çünkü İsa'nın gerildiği çarmıh dişbudağındandı."

Çaresizliğin verdiği kuvvet, elindeki tek dayanağıydı çünkü asfiksi vücudunu etkilemeye başlamıştı. İki yıl önce eşi ve çocuklarıyla Maldivler'de yaptığı tatil sırasında dalış eğitmeninin ona anlattığı şeyler aklına geldi. Hipoksi belirtileriyle ilgili tüm öneriler. Bu öneriler o anda hiçbir işine yaramıyordu ama yine de aklına gelmişti. Mercan kayalıklarını izlemek için yaptıkları dalışta çok eğlenmişlerdi, çocukların çok hoşuna gitmişti. Güzel bir tatil geçirmişlerdi.

"Seni yeniden dünyaya getirmek istiyorum. Ama bunun için önce ölmek zorundasın," dedi yabancı.

Kendi içinde boğulma düşüncesi onu dehşete düşürüyordu. *Şimdi değil, şu an değil,* dedi kendi kendine. *Buna henüz hazır değilim.* Ama bu arada yavaş yavaş kuvverten düşmekteydi. Elleri saldırganın kollarını bırakarak havada boş boş hareket etmeye başladı.

"Ben ölmenin ne demek olduğunu biliyorum. Birazdan her şey bitmiş olacak, göreceksin."

Adamın kolları yatağın üzerine yığıldı, nefes alıp verişleri artık azalmıştı ve üstelik bu nafileydi de. *Bir telefon etmek istiyorum,* diye düşündü. *Yalnızca bir telefon. Elveda demek için.*

"Bilincini kaybetmek üzeresin. Uyandığında –ki *eğer* uyanırsan– ailene, arkadaşlarına ve bu iğrenç dünyada seni biraz olsun seven herkese geri döneceksin ve bambaşka biri olacaksın. Onlar

bunu asla bilmeyecek bir tek sen bileceksin. Ve eğer şansın varsa bu geceyi, o kızı ve onun gibi diğerlerini de unutacaksın. Ama beni unutmayacaksın. Ben de seni unutmayacağım. Bu yüzden iyi dinle: Senin hayatını kurtarıyorum." Sonra da iyice heceleyerek ekledi: "Bunu hak etmeye bak."

Adam artık hareket etmiyordu.

"Öldü mü?"

Genç kız yatağın kenarında durmuş, adama bakıyordu. Çıplaktı ve sendeliyordu. Kollarında fazla enjekteden oluşmuş morluklar vardı.

"Hayır," dedi Marcus kaşmir paltoyu adamın başından çekerken.

"Kimsin?" Kız uyuşturucunun etkisiyle sersemlemiş haldeydi ve karşısındaki manzaraya odaklanmaya çalışıyormuş gibi gözlerini kısıyordu.

Marcus komodinin üstünde bir cüzdan gördü. Cüzdanı aldı ve içindeki tüm parayı çıkardı. Kıza yaklaşmak için ayağa kalktı ama kız dengesini kaybetme pahasına da olsa içgüdüsel olarak geriledi. Kızı kolundan tuttu ve paraları eline koydu. Sonra da, "Git buradan," diyerek kıza sertçe emretti.

Kız, bakışlarını Marcus'un yüzünde dolaştırdı, onun ne demek istediğini anlaması biraz zaman aldı. Sonra elbiselerini yerden toplamak üzere eğildi ve kapıya doğru yönelirken elbiseleri üzerine geçirdi. Kapıyı açtı ama gitmeden önce bir şey unutmuş gibi arkasını döndü.

Ve eliyle yüzünü işaret etti.

Marcus da içgüdüsel olarak elini yüzüne götürdü ve parmak uçlarında yapışkan bir sıvı hissetti.

Burnu kanıyordu.

Bazen kötülükten kurtulmak için onu *görmezden gelmesi* gerektiği konusunda öğrendiği dersi uygulamamaya karar verdiğinde burnu kanardı.

"Teşekkürler," dedi, sanki o kızı değil de kız onu kurtarmış gibi.

"Bir şey değil."

3

Bu onların beşinci buluşmalarıydı.

Çıkmaya başlayalı artık neredeyse üç hafta olmuştu. Spor salonunda tanışmışlardı. Spora aynı saatlerde gidiyorlardı. Genç kadın, adamın kendisiyle karşılaşabilmek için saatleri bilerek çakıştırdığını seziyor ve içten içe seviniyordu.

"Merhaba, ben Giorgio."

"Diana."

Delikanlı yirmi dört yaşındaydı, kızdan üç yaş büyüktü. Üniversiteye gidiyordu ve yakında mezun olacaktı. Ekonomi okuyordu. Diana onun kıvırcık saçlarına ve yeşil gözlerine bayılıyordu. Onda bayıldığı bir başka şey de harika dişlerini ortaya çıkaran gülüşüydü, aslında soldaki kesici dişi biraz fazla uzundu ama bu ufak ve asi detay Diana'nın çok hoşuna gidiyordu. Çünkü ne de olsa aşırı mükemmellik insanı bir yerde bıktırabilirdi.

Diana güzel olduğunun farkındaydı. Uzun boylu olmamasına rağmen vücudunun şeklinden, kahverengi gözlerinden ve güzel siyah saçlarından son derece memnundu. Liseden sonra okumaya devam etmemişti ve bir parfümeride tezgâhtarlık yapıyordu. Aldığı maaş öyle çok iyi olmasa da müşterilere tavsiyelerde bulunmayı seviyordu. Ayrıca patronunun kanı ona hemen ısınmıştı. Ama Diana'nın asıl arzuladığı şey düzgün birini bulup evlenmekti. Hayattan çok da fazla bir şey istediğini sanmıyordu. Ve Giorgio çok beklediği "doğru adam" olabilirdi.

İlk buluşmada öpüşmüşlerdi ve sonrasında aralarında başka şeyler de geçmişti ama fazla ileri gitmemişlerdi. Adımları yavaş yavaş atmak çok hoş bir duyguydu, her şeyin daha güzel ilerlemesini sağlıyordu.

Fakat o sabah cep telefonuna bir mesaj gelmişti.

Saat dokuzda gelmemi ister misin? Seni seviyorum.

Bu mesaj Diana'nın içini beklenmedik bir enerjiyle doldurmuştu. O zamana dek mutluluğun ne olduğunu birçok kez sorgulamıştı. Ama artık onun başkalarına anlatılması imkânsız, gizli bir şey olduğunu anlamıştı. Sanki birileri bu duyguyu sırf onun için yaratmış gibiydi.

Yalnızca ona mahsus bir duygu.

Diana'nın mutluluğu, etrafa neşe saçan bir salgın misali, gün boyu gülen yüzüne ve konuşmalarına da yansımıştı. Mağazadaki müşteriler veya diğer tezgâhtar arkadaşları bunu fark etmişler miydi? Diana fark ettiklerinden emindi. Randevunun yaklaştığını hatırlatmak adına ona ara sıra sinyaller gönderen kalbinin sarsıntılarıyla bütün gün bekleyişin tadını çıkarmıştı.

Saat dokuzda kendisini aşağıda bekleyen Giorgio'nun yanına gitmek için apartmanın merdivenlerinden inerken artık bekleyişten arınmış olan mutluluk farklı bir boyuta bürünmüştü. Diana o gün için minnettardı. Ve eğer geleceğin o büyülü gizemi olmasa, o günün bitmesini hiç istemezdi.

Giorgio'nun en son gönderdiği mesajı düşündü. Ona sadece bir, "Evet" yazarak ve gülen bir yüz ekleyerek cevap vermişti. *Seni seviyorum*'una karşılık vermemişti çünkü bunu akşam beraberlerken yüzüne söylemek istiyordu.

Evet, bu cümleyi hak edecek o "doğru adam" Giorgio'ydu.

Giorgio onu Ostia'ya, ilk buluşmalarında ona çok bahsettiği deniz kenarındaki küçük bir restorana götürmüştü. Belki de bir anlık sessizliğin bile aralarındaki ilişkinin geleceğine gölge düşürebileceği korkusuyla birlikte uzun uzun sohbet etmekten başka bir şey

yapmadıkları o akşamın üzerinden sanki bir ömür geçmiş gibiydi. Köpüklü beyaz şarap içmişlerdi. Alkolün de etkisiyle, Diana ona açık ve net sinyaller göndermeye başlamıştı.

Saat on bire doğru Roma'ya dönmek için arabaya binmişlerdi. Diana üzerindeki etekle üşüyordu, Giorgio arabanın kalorifer-lerini en yüksek dereceye ayarlamıştı. Ancak Diana yine de arabayı kullanan Giorgio'nun omzuna yaslanmak için koltuğundan ona doğru eğilmişti. Gözlerini yukarıya kaldırmış, Giorgio'yu izliyordu ve ikisinden de çıt çıkmıyordu.

Arabada Sigur Rós'un bir CD'si çalmaktaydı.

Diana topuklarından kuvvet uygulayarak ayakkabılarını ayağından çıkardı. Önce biri, sonra da diğeri hafif bir ses çıkararak paspasın üzerine düştü. Artık onun kız arkadaşı olmuştu, bu yüzden de yanında daha rahat olma özgürlüğüne sahipti.

Giorgio yola bakmaya devam ederek Diana'nın bacağını okşamak için bir elini uzattı. Diana neredeyse kedi gibi mırıldanarak onun koluna daha da sürtündü. Sonra Giorgio'nun elinin, külotlu çorabının üzerinden eteğinin yukarısına çıktığını hissetti. Parmaklarının ortaya doğru hareket ettiğini hissettiğinde devam etmesine izin vererek bacaklarını hafifçe araladı. Giorgio kadının çorabı ile külotunun üzerinden bile arzusunun ne kadar yoğun olduğunu hissedebiliyordu.

Diana gözlerini araladı ve arabanın ana caddeden çıkıp çamlığın içine girmek üzere yavaşladığını fark etti.

Diana bunun olmasını ummuştu.

Yüksek çam ağaçlarıyla kaplı bir cadde boyunca düşük hızda birkaç yüz metre ilerlediler. Asfaltın üzerini kaplamış olan çam ağaçlarının iğne yaprakları, arabanın lastiklerinin altında çatırdıyordu. Ardından Giorgio sola saparak ağaçların arasına girdi.

Yavaş gitmelerine rağmen araba bozuk olan toprak zeminde sarsılıyordu. Diana sarsıntılar nedeniyle koltuğuna iyice yaslanarak oturdu.

* * *

Giorgio çok geçmeden arabayı durdurdu. Çalmakta olan müzik de aniden kesildi. Sadece kapanan motorun tıkırdaması ve özellikle de ağaçların arasında esen rüzgârın sesi duyuluyordu. Daha önce bu sesi fark etmeleri mümkün değildi ama şimdi sanki gizli bir ses keşfetmiş gibiydiler.

Giorgio koltuğu biraz geriye çekti ve kollarını Diana'ya doladı. Sonra da onu öptü. Diana, Giorgio'nun dilinin dokunuşlarını dudaklarının arasında hissetti. Ve ona karşılık verdi. Ardından Giorgio, Diana'nın üzerindeki hırkanın küçük düğmelerini açmaya koyuldu. Sonra da bluzunu kaldırıp elleriyle sutyenini aradı. Balenleri örten kumaşa eliyle dokunarak biraz oyalandı. Sonra parmaklarını balenlerin içine kaydırarak Diana'nın bir göğsünü dışarı çıkardı ve onu hemen avucunun içine aldı.

Birisi tarafından ilk kez keşfedilme duygusu ne kadar da eşsiz bir şey, diye düşündü Diana. *Kendini ona teslim etmek ve aynı zamanda onun ne hissettiğini hayal etmeye çalışmak. Onun heyecanını ve etkilenişini hissetmek.*

Diana onun kemerini çıkarmak ve pantolonunun düğmelerini açmak için ellerini uzatırken Giorgio da onun eteğiyle çorabını çıkarmaya çalışıyordu. Bütün bunlar olurken sanki o öpücükler olmadan boğulacaklarmış gibi, dudakları birbirini aramaktan bir an olsun vazgeçmiyordu.

Diana, saatin çok geç olmaması umuduyla ve bir de annesinden gelen bir çağrıyla cep telefonunun her an çalabileceği, bu büyülü anı bozabileceği korkusuyla bir an için gösterge panelinin ekranına baktı.

Hareketleri daha da hızlanmış, okşayışları daha da derinleşmişti. Çok geçmeden çırılçıplak kalmışlardı, öpüşmeleri sırasında gözlerini açtıkları o birkaç saniye içinde birbirlerine baktılar. Aslında birbirlerine bakmaları gerekmiyordu çünkü birbirlerini duyularıyla tanımaya başlamışlardı bile.

Ardından Giorgio bir elini onun yanağına koydu ve Diana beklediği vaktin geldiğini anladı. Vücudunu Giorgio'dan uzaklaş-

tırdı. Giorgio'nun onun niye böyle davrandığını merak edeceğinden emindi ve belki de fikir değiştirdiğini düşünecekti. Halbuki ona bütün gün içinde tuttuğu "seni seviyorum"u söylemek üzereydi. Fakat genç adam ona bakmak yerine yüzünü yavaşça ön cama doğru döndü. Bu hareket Diana'nın gururuna dokundu, aniden sevgilisinin bütün dikkatini hak etmiyormuş gibi hissetti. Ona bunun sebebini sormak istese de kendini tuttu. Giorgio'nun bakışlarında sorgulayıcı bir şaşkınlık ifadesi vardı. O zaman Diana da yüzünü ön cama doğru döndü.

Arabanın kaputunun önünde ayakta duran biri vardı. Ve gözlerini dikmiş onlara bakıyordu.

4

Telefonun çalmasıyla yataktan fırlamıştı.

Ona bir an önce Ostia'daki çamlığa gitmesi emredilmiş, başka da bir şey söylenmemişti.

Sandra, Max'i uyandırmamak için sessizce ve hızla üniformasını giyerken aklını toplamaya çalıştı. Gece vakti buna benzer telefonlar çok nadir gelirdi. Ama geldiğinde de sanki midesine adrenalin ve korku dolu bir yumruk inmiş gibi hissederdi.

Bu yüzden kendisini en kötüsüne hazırlaması gerekiyordu.

Bugüne kadar fotoğraf makinesiyle kaç suç mahallini ziyaret etmişti? Kendisini bekleyen kaç cesetle karşılaşmıştı? Parçalara ayrılmış, işkenceye uğramış ya da sadece hiç beklenmedik bir pozisyonda hareketsizce duran kaç ceset... Sandra Vega'nın onların son fotoğrafını çekmek gibi nahoş bir görevi vardı.

Kendi ölümünün hatıra fotoğrafını çektirme sırası bu kez kimdeydi?

Belirtilen noktayı bulmak kolay olmamıştı. Olay yerine yaklaşma yetkisi olmayanları uzak tutmaya yarayan polis kordonu henüz çekilmemişti. Etrafta bir tane bile yanıp sönen tepe lambası görünmüyordu. Herhangi bir güç ve destek dağılımı da gerçekleşmemişti. Sandra olay yerine geldiğinde birimin büyük bölümü oraya henüz varmamıştı ki vardıklarında da bu genellikle sadece şov yapmaktan başka bir işe yaramayacaktı. Bu şov daha çok medya ve üst düzey yetkililer ya da insanların kendilerini daha güvende hissetmeleri içindi.

Gerçekten de ormana giden yolun girişinde o anda sadece bir tane polis ekibi vardı. Biraz ileride de bir minibüs ile birkaç araba duruyordu. Bu yeni kurbanlar için ortada henüz bir geçit töreni gerçekleşmemiş, görkemli güç gösterisinin saati sadece biraz ertelenmişti.

Ama ordu, savaş alanına çoktan yenilmiş olarak gelmiş olacaktı.

Çünkü soruşturma için orada asıl bulunması gereken herkes zaten orada, küçük bir grup halinde toplanmıştı. Sandra bu grubun içine karışmadan önce, içinde ekipmanının bulunduğu çantayı arabasının bagajından çıkardı ve neyle karşılaşacağını henüz bilmeden suç mahallini bozmamak için beyaz bir önlük ve başlık taktı.

Komiser Crespi ona doğru geldi. Durumu tek bir cümleyle özetledi. "Hoşuna gitmeyecek."

Sonra birlikte ağaçların içine dalarak ilerlediler.

Olay yeri inceleme ekibi delil peşine düşmeden polis memuru meslektaşları ne olduğunu ve neden olduğunu sorgulamaya geçmeden ve soruşturma ritüeli resmî olarak başlamadan önce görevini yapma sırası ilk olarak Sandra'daydı.

Diğerleri orada, beklemedeydi. Sandra kendini partiye geç kalan davetli gibi hissediyordu. Önlerinden geçerken, belli etmeden ona doğru bakıp işlerine bir an önce başlayabilmeleri için yalnızca onun acele etmesini ümit ederek kendi aralarında alçak sesle konuşuyorlardı. Birkaç polis, sabah koşusu sırasında o vahşeti görüp haber veren koşucuyu sorgulamaktaydı. Adam kuru bir kütüğün üzerine çömelmişti ve başını ellerinin arasında tutuyordu.

Sandra, Crespi'nin arkasından yürüyordu. Çamlıktaki sükûnet, adımlarının altında ezilen çam iğnelerinin çıtırdamalarıyla ve bilhassa da bir cep telefonundan boğuk boğuk gelen zil sesiyle bozulmuştu. Sandra yavaş yavaş karşısında belirmeye başlayan manzaraya odaklandığı için bu sesi hemen fark etmedi.

Meslektaşları, bölgeyi yalnızca kırmızı beyaz bir şeritle sınırlamakla yetinmişlerdi. Tam ortada tüm kapıları ardına kadar

bir araba duruyordu. Prosedür uyarınca, o ana dek o sınırı geçmiş tek kişi adli tıp doktoruydu.

"Astolfi az önce ölümleri belgeledi," dedi Komiser Crespi.

Sandra doktoru gördü: Bir bürokrat görünümüne sahip, ufak tefek, zayıf bir adamdı. Görevini tamamladıktan sonra şeridin diğer tarafına geçmiş, küllerini avucunda topladığı bir sigarayı otomatikleşmiş bir hareketle içmekteydi. Fakat sanki hipnotize olmuşçasına, arabaya bakmaya devam ediyordu.

Sandra ve Crespi onun yanına vardıklarında doktor gözlerini olay mahallinden bir an olsun ayırmadan konuşmaya başladı. "Rapor için her yaranın en az birkaç fotoğrafına ihtiyacım var."

Sandra işte o zaman adli tıp doktorunun dikkatini bu kadar çok çeken şeyin ne olduğunu anladı.

Fondan gelen bir cep telefonu sesi.

Ve neden kimsenin bu çalan telefonu susturamadığını da anladı. Ses arabanın içinden geliyordu.

"Kızın cep telefonu," dedi Crespi, Sandra'nın sormasına vakit bırakmadan. "Arka koltukta, çantanın içinde."

Kız o gece eve dönmediği için birileri telaşlanmış olmalıydı. Ve şimdi onu cep telefonundan ısrarla aramaktaydı.

Telefon kim bilir ne kadar zamandır çalıyordu. Polisler hiçbir müdahalede bulunamazlardı. Gösteri belli bir programa göre ilerlemeliydi, son numarayı yapmak için henüz daha çok erkendi. Üstelik Sandra fotoğraf çekme işlemini, yürek dağlayan o telefon sesinin eşliğinde gerçekleştirmek zorundaydı.

"Gözleri açık mı, kapalı mı?" diye sordu.

Bu soru yalnızca suç mahallerini ziyaret edenler için bir anlam ifade ediyordu. En acımasız katiller bile bazen kurbanlarının göz kapaklarını indirirdi. Ama bu, acıma duygusundan değil, utanma duygusundan ileri gelen bir hareketti.

"Gözleri açık," diye cevap verdi adli tıp doktoru.

Bu katil, kurbanların kendisine bakmalarını istemişti.

• • •

Cep telefonu gürültüyle ve kayıtsızca çalmaya devam ediyordu.

Sandra'nın görevi, geçen saatler ve araştırmalarla bozulmadan önce suç mahallini dondurmaktı. Fotoğraf makinesini kendisi ile korku arasında, kendisiyle acı arasında bir ekran olarak kullanıyordu. Ancak bu duyguların, cep telefonunun sesi yüzünden güvenlik bariyerini aşarak onun canını yakması muhtemeldi.

Mesleğinin alışılmışlığına ve yıllar önce aldığı olay yeri fotoğrafçılığı eğitimi sırasında öğrendiği kurallara sığındı. Fotoğraf makinesini kuralına göre kullanırsa, bütün işi bir an önce bitecek ve belki de hemen eve dönüp uyumakta olan Max'in yanına, onun vücudunun sıcaklığını aramak üzere yatağın içine sokulabilecek ve bu dondurucu kış gününü hiç başlamamış sayabilecekti.

Fotoğraf makinesini eline aldı ve genelden başlayıp ayrıntılara inmek kaydıyla çekime başladı.

Flaşların ışıltısı, doğmak üzere olan şafağın o soğuk ve işe yaramaz aydınlığında yok olmadan önce, ansızın oluşan dalgalar misali kızın yüzünde kırılıyordu. Sandra arabanın ön kaputuna dayanmıştı ama arabanın bir düzine fotoğrafını çektikten sonra makineyi indirdi.

Kız ön camdan gözlerini dikmiş ona bakmaktaydı.

Aldığı eğitimde yazılı olmayan bir kural vardı. Ve meslektaşlarıyla birlikte bu kuralı her zaman dikkatle uygularlardı.

Eğer cesedin gözleri açıksa, asla doğrudan objektife çevrili olmamasını sağlamak.

Bunun sebebi ise acımasız bir "ölü modelle fotoğraf çekimi" etkisi yaratmamaktı. *Kızı en son çekerim*, dedi kendi kendine. Çekime diğer cesetten başlamaya karar verdi.

İkinci ceset arabanın birkaç metre ötesinde duruyordu. Yüzü toprağa doğru çam iğnelerinin içine daldırılmış, kolları ise öne doğru uzanmış haldeydi. Çırılçıplaktı.

Tulumunun cebindeki kayıt cihazına bağlı olan kafa mikrofonuna konuşarak, "Cinsiyeti erkek, yaşı yirmi ile yirmi beş arası," dedi Sandra. "Ensesinde ateşli silah yarası var

Merminin açtığı deliğin etrafındaki saçlarda yanık izleri belirgin bir şekilde görülüyordu; bu, katilin çok yakından ateş ettiğinin işaretiydi.

Sandra fotoğraf makinesiyle yerde gencin ayak izlerini aradı. Nemli toprakta birkaç ayak izine rastladı. Topuk bölümünün derinliği ayak parmaklarınınkiyle aynıydı. O sırada kaçmaya çalışmıyor, yürüyor olmalıydı.

Kaçmadı, diye düşündü Sandra. "Katil, genci arabadan indirdi ve arkasına geçti. Sonra da ateş etti."

Bu tam bir infaz olmuştu.

Yerde başka ayak izlerine de rastladı. Bunlar ayakkabı izleriydi. "Dairesel bir alanı kaplayan basma izleri."

Katile aittiler. Sandra, dijital belleğe yerleşecek görüntüleri birbiri ardına muntazam bir biçimde çeken fotoğraf makinesiyle birlikte topraktaki izleri takip etti. Bir ağacın yanına geldi. Yerde çam iğnelerinden arınmış küçük bir kare alan göze çarpıyordu. Sandra kayıt cihazının mikrofonuna hemen koordinatları geçti.

"Arabanın üç metre güneydoğusunda; toprağın yüzeyi aşınmış. Sanki temizlemek istenmiş gibi."

Her şeyin başladığı yer burası, diye düşündü. Katil tam bu noktaya pusu kurmuştu. Katilin görüş açısını belirlemeye çalışarak fotoğraf makinesini havaya kaldırdı. Buradan bakıldığında, ağaçların arasından, gençlerin arabası, oradan bakanın kendini rahatlıkla gizleyebileceği şekilde açıkça görülebiliyordu.

Gösteriyi beğendin, değil mi? Yoksa bu seni kızdırdı mı? Burada durup onları ne kadar süre izledin?

Bulunduğu noktadan döndü ve geldiği yöne doğru geri giderek fotoğraf çekmeye devam etti, katilin ilerleme şeklini canlandırarak arabaya doğru hayali bir köşegen hizasında yürüdü. Tekrar kaputun önüne geldiğinde üzerinde bir kez daha koltukta oturan kızın bakışlarını hissetti, sanki gözleriyle onu arıyor gibiydi.

Arabaya odaklanarak bir kez daha kızın bakışlarını görmezden geldi.

Arka koltuğa doğru ilerledi. Her iki kurbanın da giysileri dağınık bir şekilde arka koltuğun üzerindeydi. Kalbinin sıkıştığını hissetti. Aklında, birlikte dışarı çıkmaya hazırlanan iki sevgilinin görüntüsü canlanıverdi: Sevgilinin gözünde daha çekici görünmek için ne giyebilirim düşüncesiyle gardırobun önünde yaşanan o duygu; bu tamamen özgecil bir hazdı.

Canavar onların karşısına çıktığında gençler çoktan soyunmuşlar mıydı, yoksa katil onları soyunmaya mı zorlamıştı? Onları sevişirken izlemiş miydi yoksa bunun olmasına imkân vermeyerek hemen müdahale mi etmişti? Sandra bu düşünceleri aklından çıkardı, bu soruları cevaplandırmak onun işi değildi ve yeniden işine konsantre olmaya çalıştı.

Giysilerin arasında, çalan cep telefonunun bulunduğu küçük siyah bir çanta vardı. Neyse ki telefonun sesi bir süreliğine kesilmişti ama muhtemelen birazdan çalmaya yeniden başlayacaktı. Kadın polis görevini bir an önce bitirmek için işine hız verdi. O telefon onun için büyük bir acı kaynağıydı ve ona çok fazla yaklaşmak istemiyordu.

Yolcu koltuğu tarafında ardına kadar açık olan kapı, kızın çıplak vücudunu gözler önüne seriyordu. Sandra kızın yanına çömeldi.

"Cinsiyeti kadın, yaşı yirmi civarında. Cesedin üzerinde giysi yok."

Kolları yanlarına bitişik haldeydi ve vücudu yaklaşık yüz yirmi derece eğik olan koltuğa bir dağcı halatıyla sarılarak hareketsiz hale getirilmişti. Halatın bir kısmı koltuk başlığının etrafından geçerek kızın boynuna dolanmıştı.

İç içe geçmiş halatların arasına büyük bir av bıçağı saplanmıştı. Bıçak kızın göğüs kemiğine girmiş, sapı dışarıda kalmıştı. Bıçak kemiğe öyle bir kuvvetle sokulmuştu ki bıçağı çekip çıkaramadığı için katilin onu orada bırakmak zorunda kaldığını düşündü Sandra.

Fotoğraf makinesiyle, kurbanın karnından aşağı süzülerek koltuğu ıslatmış, sonra da paspasın üzerinde, kızın çıplak ayakları topuklu ayakkabıları arasında küçük bir göl hâlinde toplanmış s

kurumuş kan izini ölümsüzleştirdi. *Bir çift zarif topuklu ayakkabı*, dedi içinden, önce söylediğini düzelterek. Sandra'nın zihninde romantik bir akşam görüntüsü netlik kazandı.

Sonunda cesaretini topladı ve kızın yüzünün yakın plan fotoğraflarını çekmeye başladı.

Başı hafifçe sol tarafa eğik, siyah saçları ise darmadağındı. Sandra, tıpkı kendi kız kardeşiymiş gibi, bir an için kızın saçlarını düzeltme dürtüsüne kapıldı. Yalnızca gençliğin şekillendirebileceği narin yüz hatlarına sahip bu kızın çok güzel olduğunu fark etti. Yüzündeki makyaj, gözyaşlarının akmadığı yerlerde hâlâ görülebiliyordu. Makyajı, bu işten iyi anlayan birinin elinden çıkmışçasına yüz hatlarını yer yer yumuşatmak, yer yer belirginleştirmek üzere itinayla yapılmışa benziyordu.

Ya bir güzellik uzmanıydı ya da bir parfümeride çalışıyordu, diye düşündü Sandra.

Fakat ağzı hiç de doğal olmayan bir şekilde aşağı doğru bükülmüştü. Parlak bir ruj dudaklarını örtüyordu.

Sandra garip bir hisse kapıldı. Tuhaf bir şeyler vardı ama o anda ne olduğunu anlayamadı.

Kızın yüzünü daha iyi çekebilmek için arabanın içine doğru uzandı. Olay yeri fotoğrafçılığında yazılı olmayan o kuralı hatırlayarak, cesedin gözlerinin doğrudan objektife çevrili olmaması için uygun açıları aradı. Zaten kendisi de o göz bebeklerine bakmaya cesaret edemiyordu, özellikle de o göz bebeklerinin kendisine bakmasını istemiyordu.

Cep telefonu tekrar çalmaya başladı.

Sandra, ona akademide öğretilenlere aykırı davranıp son çekimleri fotoğraf makinesinin kendi başına yapmasına izin vererek içgüdüsel olarak gözlerini kapadı. Ve fiziksel anlamda orada olmasalar da aslında bir şekilde o cinayet mahallinde bulunanları düşünmek zorunda kaldı. Kuşatıldıkları kaygıdan onları çekip çıkaracak haberi beklemekte olan kızın annesi ve babasını düşündü. Belki de oğullarının o gece eve gelmediğini fark etmemiş olan

delikanlının annesiyle babasını düşündü. Oradan kilometrelerce uzakta, kim bilir nerede, görünmezliğinin tadını çıkararak katillere has o gizli zevki –içindeki o sadist dürtüyü– yaşayan tüm bu acının mimarını düşündü.

Fotoğraf makinesi görevini tamamladıktan sonra Sandra Vega idrar ve taze kan kokan o daracık yerden çıktı.

"Kim?"

Orada bulunanların kafasında dönüp dolaşan soru buydu. Yapan kimdi? Bunun olmasını kim istemişti?

Canavara bir surat atfedilmediği müddetçe o herkes olabilirdi. İnsanlar, görünüşün ardında nelerin saklandığını sorgulayarak ve kendi gözlerinin içine de hep o aynı soruyla bakıldığının farkında olarak birbirlerine şüpheyle bakmaya başlarlar.

Birisi böylesine korkunç bir suç işlediği zaman şüphe gölgesi genellikle yalnızca bunu yapanın değil, ait olduğu ırkın tamamının üzerine düşer.

İşte bu yüzden o sabah orada bulunan polisler de bakışlarını birbirlerinden kaçırıyorlardı. Kendilerini bu şüphe lanetinden ancak suçlunun bulunmasıyla kurtaracaklardı.

Aksi halde geriye sadece kurbanların kimlikleri kalacaktı.

Kızın henüz bir ismi yoktu. Ve bu Sandra için iyi bir haberdi. Onun ismini öğrenmek istemiyordu. Ancak arabanın plakasından gencin ismine ulaşılmıştı.

"İsmi Giorgio Montefiori'ymiş," dedi Crespi, adli tıp doktoruna.

Astolfi bu ismi, bir dosya içerisine sıkıştırılmış onca belgeden birine not etti. İsmi yazarken de olay yerine cesetleri almaya yeni gelmiş olan morg minibüsüne yaslandı.

"Hemen otopsiyi yapmak istiyorum," dedi doktor.

Sandra doktorun bu ilgisinin soruşturmaya bir an önce katkıda bulunma isteğinden kaynaklandığını düşünürken adamın bir sonraki açıklamasını duyar duymaz fikrini değiştirmek zorunda kaldı.

"Bugün ilgilenmem gereken bir de trafik kazası var, üstelik mahkeme için rapor yazmam gerekiyor," dedi en ufak bir merhamet duygusundan yoksun bir tavırla.

Bürokrat, diye içinden geçirdi Sandra. Ölmüş bu iki gence, hak ettikleri merhametin gösterilmemesine tahammül edemiyordu.

Bu arada olay yeri inceleme ekibi delil toplamaya başlamak üzere olay yerine intikal etmişti. Ve tam da nihayet kızın çantasındaki cep telefonunun olay yerinden kaldırılma vakti geldiğinde telefonun sesi kesilmişti.

Sandra bakışlarını, konuşmakta olan doktor ile komiserden çekerek, telefonu arabanın içindeki çantadan çıkarıp kırmızı beyaz şeridin sınırına doğru gidip oradaki bir kadın polise veren teknisyenlerden birine çevirdi.

Telefon yeniden çalmaya başladığında cevap vermek o polise düşecekti. Sandra onun yerinde olmak istemezdi.

"Öğlene kalmadan bitirebilir misin?"

Sandra'nın dikkati başka yerdeydi ve Crespi'nin son cümlesini kavrayamadı. "Ne?"

"Çektiklerini bugün öğleden önce teslim edip edemeyeceğini sordum," diye tekrarladı komiser ve bagajda duran fotoğraf makinesini işaret etti.

"Ah! Evet, tabii," diye aceleyle cevap verdi Sandra.

"Peki hemen yapabilir misin?"

Oradan bir an önce kaçıp gitmeyi ve geri kalan işi de polis merkezine vardığında yapabilmeyi çok isterdi. Ama amirinin ısrarıyla karşı karşıya kalınca itiraz edemedi. "Peki."

Fotoğraf makinesini bilgisayara bağlayarak hafıza kartındaki görüntüleri aktarmak üzere dizüstü bilgisayarını eline aldı. Sonrasında ise görüntüleri bir e-postayla göndererek nihayet bu kâbusun içinden çıkmış olacaktı.

Olay yerine ilk gelenler arasındaydı ve şimdi de orayı terk eden ilk kişi olacaktı. Onun görevi bu noktada sona eriyordu. Meslektaşlarının aksine Sandra artık olanları unutabilirdi.

Fotoğraf makinesini bilgisayara bağlarken başka bir polis memuru Crespi'ye ölen kızın cüzdanını getirdi. Komiser içinde kimlik olup olmadığına bakmak için cüzdanı açtı. Sandra kimlik kartının üzerindeki fotoğrafta kızın yüzünü gördü.

"Diana Delgaudio," diyerek kimlikte yazan ismi okudu Crespi incecik bir sesle. "Yirmi bir yaşında... Lanet olsun!"

Kısa bir sessizlik bu acı bulguya mim koydu.

Komiser kimlikteki fotoğrafa bakarak eliyle istavroz çıkardı. Dindar bir adamdı. Sandra, amirini çok iyi tanımıyordu. Adam gösterişi seven biri değildi. Merkezde yeteneklerinden çok kıdeminden dolayı saygı görüyordu. Ama belki de böyle bir suç için doğru adamdı. Basından faydalanmaya ya da kariyer yapmaya çalışmadan bu dehşet verici olayın altından kalkabilecek biri.

Ölen bu iki gencin davasıyla merhametli bir polisin ilgilenecek olması iyiydi.

Crespi kendisine cüzdanı getiren polise dönerek cüzdanı geri verdi. Derin derin nefes alıp verdi. "Tamam, gidip kızın ailesine haber verelim."

Sandra'yı işiyle baş başa bırakarak uzaklaştılar. Çektiği fotoğraflar, bir bellekten diğer belleğe yavaş yavaş aktarılırken bilgisayar ekranında görüntülenmeye başladı. Teker teker gözlerinin önünden geçen görüntülere bakarken o sabah yaptığı işi gözden geçirdi. Neredeyse dört yüz tane fotoğraf vardı. Birbiri ardına, sessiz bir filmin kareleri gibiydiler.

Herkesin beklediği o telefon sesiyle Sandra'nın dikkati birdenbire dağıldı ve yüzünü, telefonun ekranında çağrının kimden geldiğine bakan kadın polise doğru döndü. Polis bir elini alnına götürdü, sonra da cevap verdi: "İyi günler Bayan Delgaudio, ben polis memuruyum."

Sandra telefonun diğer ucundaki annenin ne söylediğini bilemezdi ama kızının telefonuna yabancı bir ses cevap verdiğinde, üstelik bir de "polis" kelimesini duyar duymaz neler hissettiğini tahmin edebiliyordu. O ana kadar sadece kötü bir his olan şey,

artık büyük bir acıya dönüşerek somut bir hal almaya başlamış olmalıydı.

"Durumu açıklamak üzere bir ekip evinize yönlendirildi," diyerek kadın polis telefondaki anneyi sakinleştirmeye çalıştı.

Sandra bu manzaraya daha fazla dayanamıyordu. Bilgisayardaki görüntülere dönüp programın onları hızlı bir şekilde yüklemesini umut ederek işine konsantre olmaya çalıştı. Çocuk sahibi olmamaya karar vermişti çünkü bir gün kendi çocuğunun başına da bu fotoğraflarda gördüğünün aynısının gelme ihtimali onu fazlasıyla korkutuyordu. Diana'nın yüzü. Dalgın ifadesi. Darmadağın siyah saçları. Gözyaşlarıyla silinmiş makyajı. Sanki hüzünlü bir gülümsemeyle bükük kalmış ağzı. Hiçliğin manzarasına dikilmiş bakışları.

Bilgisayar programı, aktarma işlemini neredeyse tamamlamak üzereydi ama bir an için ekranda diğer fotoğraf karelerinden farklı bir yakın plan görüntü belirdi.

Sandra içgüdüsel olarak bir tuşa basarak aktarma işlemini durdurdu. Kalbi hızlı atmaya başlamıştı ve fotoğrafa bakmak için tekrar bir tuşa basarak geri döndü. O anda Sandra'nın etrafındaki her şey sanki kara bir deliğin içine çekilmişçesine yok oluverdi. Ekranda sadece o görüntü vardı. Bunu nasıl da fark etmemişti?

Fotoğrafta kızın yüzü yine hareketsizdi.

Sandra kırmızı beyaz şeritle sınırlandırılmış suç mahalline doğru yüzünü hızla döndü. Ve koşmaya başladı.

Diana Delgaudio gözlerini fotoğraf makinesinin objektifine çevirmişti.

5

"Bu nasıl olabildi, söyler misiniz?"

Emniyet müdür yardımcısının bağırışları, Roma polisinin ana merkezi olan San Vitale Caddesi'ndeki eski binanın ikinci katında bir uçtan bir uca yankılanarak toplantı salonunun fresklerle süslenmiş tavanında çınlıyordu.

Adamın hedefinde o sabah suç mahallinde bulunanlar vardı.

Diana Delgaudio ölmemişti. Ama zamanında müdahale edilmediği için kız şimdi bir ameliyathanede ölüm kalım savaşı veriyordu.

Emniyet müdür yardımcısının bağırışlarının hedefindeki asıl kişi adli tıp doktoruydu. Doktor Astolfi kendisine dikilmiş olan bakışların altında ezilerek bir sandalyenin içine gömülmüş oturuyordu. Olay yerine intikal eden ilk kişiydi ve iki ölümü belgeleyen de oydu, dolayısıyla böyle bir ihmalin açıklamasını yapmak ona düşüyordu.

Doktorun söylediğine göre, kızın nabzı atmıyordu. Gece vakti, çıplak vücudunun maruz kaldığı dondurucu soğuk ve aldığı yaraların ciddiyetiyle hayatta kalması imkânsız görünüyordu. "Bu koşullar altında artık yapılacak bir şey kalmadığı sonucuna varmak için sadece nesnel bir inceleme yeterliydi," diyerek kendini savunmuştu Astolfi.

"Ama buna rağmen hayatta kaldı," diye cevap verdi emniyet müdür yardımcısı giderek artan bir öfkeyle.

Bu tam anlamıyla "şanslı bir olaylar kesişmesi"nden ibaretti. Ve bütün bunların merkezinde, kızın göğüs kemiğine saplan-

olan bıçak bulunuyordu. Bıçak kızın kaburgalarının arasına sıkışmıştı ve katil onu çıkarmaya bile çalışmadan saplandığı yerde bırakmak zorunda kalmıştı. Ancak bu durum kurbanın çok fazla kan kaybetmesine de engel olmuştu. Ayrıca bıçak kemiğe sokulduğu sırada atardamarları zedelemeden geçmişti. Bununla birlikte vücudunun dağcı halatıyla sabitlenerek hareketsiz hale getirilmiş olmasının da kızın hayatının kurtulmasında büyük etkisi olmuştu. Hareketsiz kalmış olması iç kanamayı stabilize etmeye yardımcı olarak kanamanın ölümcül olmasını engellemişti.

"Böyle olunca da hipotermi, hayati fonksiyonların korunmasını sağlayarak bir avantaja dönüştü," diyerek değerlendirmesini tamamladı Astolfi.

Sandra bu olayda hiçbir "şans" göremiyordu. Çünkü Diana Delgaudio'nun klinik tablosu ciddiyetini koruyordu. O dakikalarda geçirdiği zorlu ameliyat başarılı olsa bile, kimse onu ne tür bir yaşamın beklediğini kesin bir şekilde söyleyemezdi.

Salondakilerin, bu yanlışın polis teşkilatının imajını nasıl zedelemiş olduğunu tahmin etmelerini sağlamak istercesine, "Anne ve babasına kızlarının öldüğünü daha yeni bildirmiştik," dedi emniyet müdür yardımcısı.

Sandra etrafına bakındı. Bazı meslektaşları belki de o anneyle babaya en azından bir umut hediye edilmiş olduğunu düşünüyordu. Özellikle Komiser Crespi kesinlikle böyle düşünüyordu. Fakat onun açısından bakıldığında dinibütün Katolik kimliği, polis kimliğinin önüne geçmişti. İnançlı birine göre, Tanrı'nın anlaşılmaz planları vardır ve yaşanan her şeyde ki bu en acı verici olay bile olsa her zaman bir mesaj, bir sınav veya çıkarılması gereken bir ders söz konusudur. Ama Sandra böyle bir şeye inanmıyordu. Üstelik kaderin çok geçmeden, hediye paketi teslimini şaşıran bir kurye misali, o anneyle babanın karşısına yeniden çıkıp yanlış paketi geri almak için yeniden kapılarını çalacağından emindi.

Aslında Sandra'nın içi, Astolfi'nin herkes tarafından o sabahki ihmalin sorumlusu olarak gösterilmesinden dolayı rahatlamıştı.

Ama kendisinin de hataları vardı.

Fotoğraf çekiminin sonunda, makine çekimlere devam ederken eğer gözlerini kapatmasaydı Diana'nın bakışlarındaki hareketin –o sessiz ve çaresiz yardım çığlığının– farkına daha erken varabilirdi.

Dikkatini dağıtan şey kızın cep telefonu olmuştu ama bu bir bahane değildi. Ve bunu olay yerindeyken değil de saatler sonra, belki de eve geldiğinde ya da polis merkezinin laboratuvarındayken fark etmiş olsaydı neler olurdu diye düşünmekten kendini alamıyordu ve bu düşünce Sandra'nın içini parçalıyordu.

O da o geceki cinayetin suç ortağı olabilirdi. *Kızı kurtardım mı? Bunu gerçekten ben mi yaptım*, diye sordu kendi kendine. Aslında gerçek şuydu ki Diana kendi kendine kurtulmuştu. Sandra ise bundan haksız yere kendine pay çıkaracaktı. Ama polis teşkilatının adını lekelememek adına ses çıkarmamalıydı. Bu nedenle de doktoru tümüyle kınayamıyordu.

Bu arada emniyet müdür yardımcısı fırça atmayı kesmişti. "Tamam, defolun şimdi."

Herkes yerinden kalktı ama salonu ilk terk eden Astolfi olmuştu.

"Siz kalın, Memur Vega."

Sandra döndü ve bunun nedenini merak ederek müdürünün yüzüne baktı. Fakat müdür yardımcısı hemen sonra Komiser Crespi'ye de yönelerek seslendi.

"Siz de kalın, komiser."

Sandra meslektaşlarının çıktığı kapının eşiğinde, başka bir grubun salona girmek için hazır beklediğini fark etti.

Bunlar özel harekât birimi olan SCO[2] ekibiydi; yani organize suçlara, gizli operasyonlara, kaçaklara, seri cinayetlere ve ağır suçlara bakan özel ekip.

Salonda yerlerini alırlarken Sandra içlerinden Başkomiser Moro'yu tanıdı.

---

2 SCO (il Servizio Centrale Operativo) İtalyan polis teşkilatı bünyesinde bulunan özel harekât ekibinin adıdır. (ç. n.)

Oldukça genç bir polisti ama teşkilatta çoktan kıdemli bir polis kadar itibar edinmişti. Bu itibarı da otuz yıldır aranan bir mafya babasını yakalayarak kazanmıştı. Onun peşine öyle bir azimle düşmüştü ki dava uğruna özel hayatını bir kenara bırakmıştı, bunun sonucunda evliliği yıkılmıştı ama en sonunda kelepçeleri taktığı kaçak bile onu tebrik etmişti.

Teşkilatta ona büyük saygı duyulurdu. Herkes Moro'nun ekibine katılmak için can atardı. Ekip, polis teşkilatı içinde elitlerin eliti konumundaydı. Ne var ki Moro çalışmalarına neredeyse hiç değiştirmediği adamlarından oluşan on beş kişilik grupla devam ediyordu – çaba ve fedakârlıklarını paylaştığı güvenilir adamlar grubu. Sabahları evden, sevdiklerini tekrar ne zaman görebileceklerini ya da bir daha görüp göremeyeceklerini bile bilmeden çıkmaya alışık yiğitler topluluğu. Moro ekibine katmak üzere özellikle bekârları seçmişti, dul ve yetimlere açıklama yapmaktan hoşlanmadığını söylerdi. Onlar kendi içlerinde zaten bir aileydiler. İş dışında bile hep birlikteydiler. Güçleri de birlik olmalarından kaynaklanıyordu.

Sandra'nın gözünde onlar Zen keşişlerine benziyorlardı. Birbirlerine, giydikleri üniformanın ötesine geçen bir yeminle bağlıydılar.

"O, bunu yine yapacak."

Moro ışıkları kapatmak için elektrik düğmesine yaklaşırken arkası dönük olarak salondakilere böyle söyledi. Ve bu cümle, oradakilerin üzerine karanlıkla birlikte birden çöküverdi. Arkasından gelen sessizlik Sandra'nın içini ürpertti. Bir an için kendini karanlığın içinde kaybolmuş gibi hissetti. Ama sonra projektörün yanardöner ışığı Sandra'yı çevreleyen dünyayı yeniden gün yüzüne çıkardı.

Ekranda o sabah kendisinin çektiği olay yeri fotoğraflarından biri belirdi.

Kapıları açık bir araba ve göğüs kemiğine bıçak saplanmış bir kız.

Salondakilerin hiçbiri dehşete kapılıp bakışlarını görüntüden çekmeye kalkışmamıştı. Onlar her şeye hazırlıklıydılar ancak saatler

geçtikçe acıma ve tiksinme duygusunun, yerini farklı bir duyguya bıraktığı da doğruydu. Olay yeri fotoğrafçısı Sandra'nın "mesafe yanılsaması" dediği şeydi bu. Kayıtsızlık değil, sadece alışmışlıktı.

"Bu sadece başlangıç," diye devam etti Moro. "Belki bir gün, bir ay, on yıl sonra olacak ama emin olun tekrar eyleme geçecek. Bunun için onu bir an önce durdurmalıyız. Başka seçeneğimiz yok." Sonra da ekranın ortasına doğru yürüdü. Görüntü, yüzünün görünmesini engelleyerek şimdi ona da yansımaktaydı; vahşetin içinde tamamen kamufle olmuş gibiydi. "Birinin onlara veya ailelerine karşı nefret ya da kızgınlık besleyip beslemediğini anlamak için bu iki gencin hayatını sıkıca gözden geçiriyoruz: hayal kırıklığına uğramış eski sevgililer, kızgınlık duymak için herhangi bir nedeni olan akrabalar, öfkeli alacaklılar veya borçlular, suç örgütleriyle olabilecek bağlantılar, yanlış kişiye yapılmış yanlış bir davranış... Fakat elimizde henüz bir delil olmasa da bu varsayımları daha şimdiden bir kenara bırakabileceğimizden eminim." Başkomiser bir eliyle ekranı işaret etti: "Ama şimdi size soruşturmadan, kanıtlardan, ipuçlarından veya *modus operandi*'den[3] bahsetmeyeceğim. Bir süreliğine tüm polislik faaliyetlerini unutalım, prosedürleri aklınızdan çıkarın. Sadece bu görüntülere odaklanmanızı istiyorum. Onlara dikkatlice bakın." Moro uzaktan kumandayla fotoğrafları birbiri ardına ekranda kaydırırken sessiz kaldı. "Bunların hepsinde belli bir metot var, sizce de öyle değil mi? Bu işi planlamadan yapan biri değil, neyi nasıl yapacağını iyi çalışmış. Size garip gelecek ama eylemlerinde nefret yok. Çalışkan ve titiz biri. Bunun, onun işi olduğunu aklınıza koyun, üstelik işini korkunç derecede iyi yapıyor."

Moro'nun yaklaşımı Sandra'yı oldukça etkiledi. Başkomiser, adamlarından duygusal bir tepki almak istediği için geleneksel soruşturma yöntemlerini bir kenara atmıştı.

"Sizden bu fotoğrafları iyice aklınıza yerleştirmenizi istiyorum çünkü bu olayda mantıklı bir açıklama ararsak onu asla yakalaya-

3 (Lat.) Birinin bir şeyi yapma, çalışma yöntemi. (ç. n.)

mayız. Bunun yerine onun hissettiklerini hissetmeye çalışmalıyız. İlk başlarda bu hiç de hoşumuza gitmeyecek ama tek yol bu, bana inanın."

Ölen gencin yakın plan çekilmiş fotoğrafları ekranda belirdi. Ensesindeki silah yarası, kan ve kasten gözler önüne serilmiş o solgun çıplak vücudu: Tıpkı bir tiyatro sahnesine benziyordu. Bazı meslektaşlarının bu tür manzaralar karşısında gülümsedikleri olurdu. Sandra buna çoğu kez tanık olmuştu ama bunun saygısızlıkla ya da vurdumduymazlıkla alakası yoktu. Bu bir savunma yöntemiydi. Bu şekilde zihinleri, tıpkı bir saçmalığı reddederken olduğu gibi aynı tepkiyle gerçeğin ta kendisini, onunla alay ederek reddediyordu. Moro işte bunun olmasını engellemeye çalışıyordu. Adamlarının öfkesine ihtiyacı vardı.

Başkomiser ekrandaki fotoğrafları ilerletmeye devam etti. "Vahşetteki bu karmaşıklık sizi aldatmasın, bu sadece olayın dış görünüşü; adamımız hiçbir şeyi şansa bırakmıyor. Bunları düşündü, planladı ve sonunda eyleme geçti. O deli değil. Aksine büyük ihtimalle sosyal açıdan aktif biri."

Dışarıdan birisi, bu sözlerin samimi bir hayranlıktan kaynaklandığını düşünerek bundan rahatsız olabilirdi. Ancak Moro yalnızca birçok polisin yaptığı hatanın aynısını yapmaktan kaçınıyordu: rakibi küçümsemek.

Başkomiser salonda bulunanların gözlerine dikkatle bakmak için yüzüne vuran projektörün ışığından çıktı. "Bu, cinsel güdümlü bir cinayet çünkü sevişmekte olan bir çifti kendine kurban seçti ama kurbanlarını taciz etmeye kalkışmadı. Doktorlar kızın cinsel şiddete maruz kalmadığını söylediler ve ön otopsi sonuçlarına göre delikanlı için de böyle bir şiddet söz konusu değil. Yani adamımız kurbanlarını öldürürken içgüdüleriyle veya orgazma ulaşma acelesiyle hareket etmiyor. Cesetlerin üzerinde mastürbasyon da yapmıyor, eğer beklediğiniz buysa. Vuruyor, kaçıyor ve özellikle de izliyor. Bugünden itibaren de gözleri bizim üzerimizde, polislerin üzerinde olacak. Artık saklandığı yerden kendini gösterdi, hata yapma lük-

sünün olmadığını biliyor. Ancak kontrol altında olan tek kişi o değil, aynı şekilde biz de kontrol altındayız. Sonunda en iyi olan değil, sadece diğerinin hatalarından en iyi şekilde yararlanmasını bilen taraf kazanacak. Üstelik onun bize karşı bir avantajı var..." Başkomiser salondakilere saatini göstermek için bileğini döndürdü. "Zaman. Bu pislikle bir zaman yarışındayız ve bu yarışı kazanmalıyız. Lakin bu acele etmek anlamına gelmiyor, acelecilik en kötü müttefiktir. Tam tersine, tıpkı onun yaptığı gibi beklenmedik biçimde davranmalıyız. Onu ancak bu şekilde durdurabiliriz. Çünkü emin olun, aklında çoktan başka bir plan vardır." Görüntü akışını en sondaki fotoğrafın üzerine gelince durdurdu.

Diana Delgaudio'nun yüzünün yakın plan fotoğrafı.

Sandra, kızın o hareket edemez ve yarı bilinçsiz haliyle hâlâ yaşıyor olduğunu belli etmeye çalışırken içinde bulunduğu çaresizliği düşündü. Ancak onun ekrandaki fotoğrafta görünen kaskatı yüzüne baktığında fotoğrafı çekerken hissettiği şeyler aklına geldi. Gözyaşlarıyla akıp gitmiş makyajı yine de hâlâ oldukça düzgün görünüyordu. Göz farı, allığı, ruju.

Evet, bunda gerçekten de tuhaf bir şeyler vardı.

"Şunu aklınıza iyice sokun," dedi başkomiser, Sandra'nın düşüncelerini bölerek. "Onun yaptığı iş bu çünkü bunu yapmaktan zevk alıyor. Eğer Diana Delgaudio mucizevi bir sebepten ötürü hayatta kalmayı başarırsa, onun yüzünü tanıyabilecek bir tanığımız olacak."

Kimse bu açıklamanın üzerine bir yorumda bulunmadı, başını bile sallamadı. Bu sadece içten içe beslenen bir umuttan daha fazlası değildi.

Başkomiser Moro beklenmedik bir anda Sandra'ya doğru döndü. "Memur Vega."

"Evet, efendim."

"Bu sabah harika bir iş çıkardınız."

Bu iltifat Sandra'yı heyecanlandırmıştı.

"Bu olayda bizimle çalışmanızı isteriz, Memur Vega

Sandra bu teklifin gelmesinden korkuyordu. Başka herhangi bir meslektaşı Moro'nun ekibine katılma teklifi karşısında gurur duyardı. Ama o değil. "Becerebilir miyim bilemiyorum, efendim."

Başkomiser, salonu kaplayan loş ışıkta bakışlarını Sandra'ya odaklamaya çalıştı. "Mütevazılığın zamanı değil."

"Mütevazılık değil. Sadece bugüne kadar bu tarz bir suçla ilgilenmedim."

Sandra, Komiser Crespi'nin kendisini azarlarcasına başını salladığını fark etti.

Moro kapıyı gösterdi. "O zaman şöyle diyelim: Size ihtiyacı olan biz değiliz, yani SCO ekibi değil ama sıranın kendilerinde olduğunu bilmeden etrafta gezen başka genç çiftler. Çünkü bunun devamı gelecek. Bunu ikimiz de çok iyi biliyoruz, Memur Vega. Ve bu tartışmayla onlara ait olan zamanın gereğinden fazlasını boşa harcadık bile."

Kararlıydı. Sandra karşılık verme cesaretini kendinde bulamadı, öte yandan Moro başka bir konuya geçmek için bakışlarını çoktan onun üzerinden çekmişti bile.

"Adamlarımız Ostia'daki çamlıkta hâlâ araştırmalarını sürdürüyor, böylece kısa sürede bulguları analiz edip cinayetin dinamiğini ve katilin *modus operandi*'sini ortaya çıkarabileceğiz. Bu sürede sizden istediğim şey karnınızda ve iliklerinizde hissettiklerinize, içinizdeki o en gizli, en itiraf edilmez duygulara odaklanmanız. Evlerinize gidin, bunun üzerine sakince düşünün. Yarından itibaren delilleri incelemeye başlayacağız. Ve yarın herhangi bir duygu kalıntısı görmek istemiyorum," diye açıkça belirtti. "Son derece uyanık ve mantıklı olmalısınız. Toplantı bitti."

Başkomiser kapıya yönelen ilk kişi oldu, onun ardından diğerleri de salondan çıkmak üzere yerlerinden kalktılar. Sandra ise oturduğu yerden Diana'nın ekrandaki fotoğrafına bakmaya devam etti. Herkes önünden geçip salonu boşaltırken o, gözlerini fotoğraftan alamıyordu. Birinin projektörü kapatmasını isterdi,

kızın fotoğrafının hâlâ ekranda sergileniyor olmasını gereksiz ve saygısızca bir davranış olarak görüyordu.

Moro onları bir nevi duygusal terapiden geçirmişti fakat hepsinin ertesi gün "son derece uyanık ve mantıklı" olmasını istiyordu. Ancak Diana Delgaudio daha bugünden itibaren çoktan hayalleri, umutları, projeleri olan yirmi yaşında bir kız olmaktan çıkmıştı artık. Kimliğini kaybetmişti. Bir saldırıya maruz kaldığı için, o saatten sonra artık geçici bir süre "kurban" unvanına hak kazanmış sıradan bir şahıs, bir soruşturma materyali haline gelmişti. Ve kızın bu dönüşümü tam da orada, herkesin önünde, toplantı sırasında gerçekleşmişti.

Alışmışlık, diye anımsadı Sandra. Bu, polislerin kötülükten kurtulmalarını sağlayan antikordu. Bu yüzden de herkes Diana'nın fotoğrafını görmezden gelirken, Sandra en azından salonun içinde tek başına kalıncaya dek dikkatini ona vermesi gerektiğini hissetti. Ve o yakın çekim fotoğrafa baktıkça ortada tuhaf bir şeylerin olduğu şüphesi, içinde daha da kesinlik kazanmaya başladı.

Alakasız bir detay.

Kızın bozulmuş olan makyajında normal gibi görünmeyen bir şey vardı. Ve Sandra nihayet bunun ne olduğunu anlamıştı.

Rujuydu.

6

"Boşluğun fotoğrafını çekmeyi öğrenin."

Akademideki olay yeri fotoğrafçılığı eğitmeni tam olarak böyle söylemişti. Sandra o zamanlar yirmili yaşlardaydı ve sınıf arkadaşlarıyla birlikte bu kelimeleri çok saçma bulmuşlardı. Sanki o güne kadar duyduğu basmakalıp sözlerden olduğu hissiyatını uyandırmıştı onda, tıpkı "düşmanından öğren" veya "meslektaşlar birbirlerini asla yarı yolda bırakmazlar" misali hayat dersi ya da mutlak dogma niyetine sunulan tipik polis cümlelerinden biriymiş gibi gelmişti. Onun gibi –kendine fazlasıyla güvenen ve utanması sıkılması olmayan– biri için bu tür ifadeler, sırf gerçeği söylemek zorunda kalmamak adına acemilere yapılan beyin yıkama işleminin bir parçasıydı. Asıl gerçek, insanoğlunun iğrenç olduğu ve bu mesleği yapınca kısa sürede bu türün bir parçası olmaktan tiksinti duyacak olmalarıydı.

"Kayıtsızlık sizin en büyük müttefikiniz çünkü objektifin önünde neyin olduğu değil, neyin olmadığı önemlidir," diye eklemişti eğitmen ve sonra tekrar etmişti: "Boşluğun fotoğrafını çekmeyi öğrenin."

Ardından da alıştırma yaptırmak için onları teker teker bir odaya sokmuştu. İçerisi bir film seti gibiydi: Tipik bir evin eşyalı oturma odası. Ama öncesinde, onlara orada bir suç işlendiğini söylemişti. Onların görevi orada hangi suçun işlendiğini bulmaktı.

Ortada ne kan ne ceset ne de silah vardı. Sadece mobilyalı normal bir oturma odası.

İstenilen amaca ulaşmak için koltuğun üzerinde bulunan, o evde bir bebeğin yaşadığını gösteren bebek maması lekelerini dikkate almamayı öğrenmek zorundaydılar. Aynı şekilde, tiriz bir ev hanımı tarafından seçildiği belli olan oda spreyi kokusunu da. Bir koltuğun üzerine bırakılmış, yarısına kadar çözülmüş bir bulmacayı da öyle – acaba birileri o bulmacayı sonuna kadar çözmeye niyetlenmiş miydi? Kendisini mutlu bir geleceğin beklediğini hayal eden ve başına kötü bir şeyin gelmek üzere olduğunu bilmeyen birinin sehpanın üzerine dağınık halde bıraktığı seyahat dergileri.

Ansızın koparıp alınmış bir hayattan geriye kalan küçük detaylar. Ama bundan çıkarılması gereken ders çok açıktı: Empati kafa karıştırır. Boşluğun fotoğrafını çekmek için de insanın onu önce kendi içinde yaratması gerekiyordu.

Sandra bunu başarmış ve başardığı için de kendine şaşırmıştı. Kendisini, hissettikleriyle değil de potansiyel kurbanla özdeşleştirmişti. Kendi bakış açısını değil, kurbanın bakış açısını kullanmıştı. Kurbanın sırtüstü yere uzanıp yattığını hayal etmiş ve kendisi de aynı şeyi yapmıştı. İşte o zaman sandalyenin altında duran mesajı görebilmişti.

FAB

Bu sahne, aslında gerçek bir vakanın canlandırmasıydı: Bu vakada kadın, ölmek üzere olmasına rağmen saldırganının isminin ilk üç harfini kendi kanıyla yazma kuvvetini bulmuştu.

Fabrizio. Kocası.

Ve onu bu sayede yakalatmıştı.

Sandra daha sonra o kadının tam yirmi beş yıl boyunca kayıp şahıslar listesinde yer aldığını, kocasının ise geçen bu sürede televizyon kanallarına çıkıp halkın önünde duyurular yaparak kaybolan karısı için ağlayıp sızladığını öğrenmişti. Sandalyenin altında gizlenen gerçek ise adam evi eşyalarla birlikte satmaya karar verdiğinde ortaya çıkmıştı. Mesajı, evin yeni sahipleri bulmuştu.

Ölümden sonra bile adaletin mümkün olduğu düşüncesi Sandra'yı teselli etmişti. Bir katil kendini asla güvende hissedemezdi. Ancak kadının başına gelenlere dair sır perdesinin aralanmasına rağmen, kadının cesedi asla bulunamamıştı.

"Boşluğun fotoğrafını çekmeyi öğrenmek," Sandra şimdi arabasının sessizliğine gömülmüş, kendi kendine bu cümleyi tekrar ediyordu. Sonuçta Başkomiser Moro'nun yapmalarını istediği şey de buydu: Kendi duygu dünyalarına güzel bir dalış yapmaları fakat o dünyadan çıktıktan sonra gereken soğukkanlılığı geri kazanmaları.

Ancak Sandra, canavar avının resmen başlayacağı ertesi günkü toplantı öncesi neler hissettiğini düşünmek üzere eve gitmeyi tercih etmemişti. Arabanın camından bakıyordu ve gözlerinin önünde, ışıldaklarla aydınlatılmış olan Ostia'daki çamlık vardı. Dizel jeneratörlerin gürültüsü ve halojen ışıkların yoğun parlaklığı, ona köy eğlencelerini hatırlatıyordu. Ama mevsimlerden yaz değildi ve hiçbir müzik çalmaya başlamayacaktı. Aksine kötü bir kış yaşanmaktaydı ve ormanda yalnızca cinayet mahallinin etrafında, tıpkı hayalet dansındaki gibi bir oraya bir buraya hareket eden beyaz tulumlu polislerin sesleri yankılanıyordu.

Delil ve bulgu toplama işlemi gün boyu devam etmişti. Sandra, nöbeti biter bitmez meslektaşlarının çalışmalarına uzaktan tanık olmak üzere olay yerine geri dönmüştü. Kimse ona neden orada durup herkesin gitmesini beklediğini sormamıştı. Ama bunun bir nedeni vardı.

Diana'nın rujuyla ilgili sezgisi.

Kız bir parfümeride çalışıyordu. Sandra kızın yüzündeki makyajı gördükten sonra, onun bu konuda uzman olduğunu varsayarak yanılmamıştı. Ancak kızın hayatına dair bu detayı tahmin etmiş olması aralarındaki mesafeyi daha da azaltmıştı. Ve bu iyi bir şey değildi. Kurbanların hayatlarına asla çok fazla girmemek gerekirdi. Bu tehlikeliydi.

Bunu iki yıl önce kocası öldüğünde, arşivlere alelacele bir "kaza" olarak geçirilen talihsiz olayı kendi başına araştırmak zo-

runda kaldığı zaman, kendi üzerinde deneyimleyerek öğrenmişti. Duyduğu öfke ve pişmanlığın aklını karıştırmasına izin vermemek için ciddi çaba sarf etmesi gerekmişti. Yine de böyle bir risk vardı ve de çok yüksekti. Ancak o zamanlar tek başınaydı ve bu riski göze alabilirdi.

Şimdi ise Max vardı.

Seçtiği bu yeni hayat için Max en doğru kişiydi: Roma'ya taşınması, Trastevere'de tuttuğu ev, yeni yüzler, yeni meslektaşlar. Yeni anılar biriktirmek için doğru yer ve doğru zamandı. Max de bütün bunları paylaşabileceği ideal bir partnerdi.

Bir lisede tarih öğretmeniydi ve kitapları için yaşıyordu. Çalışma odasına kapanıp saatlerce kitap okurdu. Sandra eğer kendisi olmasa Max'in yemek yemeği ya da tuvalete gitmeyi bile unutacağından emindi. Polislik mesleğinden tamamen uzak biriydi. Tanık olduğu ve olabileceği tek dehşet, çok kötü geçen bir sözlü sınavından daha fazlası olamazdı.

Kendini kelimelere adamış birine dünyanın çirkinlikleri dokunamazdı.

Sandra ne zaman ondan tarih hakkında konuşmasını istese sevinçten havalara uçardı. Heyecanla salladığı elleri ve parlayan gözleriyle kendini tutku dolu bir anlatıma kaptırırdı. Nottingham'da doğmuştu ama yirmi yıldır İtalya'da yaşıyordu. "Bir tarih öğretmeni için dünyada yalnızca tek bir yer vardır," diyordu, "o da Roma."

Sandra, bu şehirde ne kadar çok kötülüğün yoğunlaşmış olduğunu anlattığında onu hiç de kandırmış sayılmazdı. Bu yüzden işinden bahsetmezdi. Ama bu sefer ona yalan bile söylemek zorunda kalacaktı. Telefon numarasını tuşlayıp Max'in sesini duymak için beklemeye başladı.

"Vega, çoktan evde olman gerekirdi," dedi şakayla. Tıpkı diğer polisler gibi soyadıyla ona seslenirdi.

"Elimizde büyük bir dava var ve bizden mesaiye kalmamız istendi," dedi bulduğu bahaneyi aklından ezbere tekrarlayarak.

"Tamam, o zaman akşam yemeğini biraz geç yeriz."

"Akşam yemeğine gelebileceğimi sanmıyorum, işimiz büyük ihtimalle uzayacak."

"Ah!" Max'in tek tepkisi bu olmuştu. Kızmamış, sadece şaşırmıştı. Sandra'nın ilk kez böyle uzun bir mesaiye kalması gerekiyordu.

Sandra gözlerini kıstı, kendinden utanıyordu. Uydurduğu hikâyenin doğruluğuna şüphe düşürmemek için bu kısa sessizliği doldurması gerektiğini biliyordu. "Ne kadar can sıkıcı olduğunu bilemezsin. Görünüşe göre fotoğrafçılar biriminde bir çeşit grip salgını mı ne meydana gelmiş..."

"Yeterince sıkı giyindin mi? Hava tahminlerine baktım, bu gece soğuk olacakmış."

Onu böyle önemsemesi Sandra'ya kendini daha da kötü hissettirdi. "Elbette."

"Uyumayıp seni beklememi ister misin?"

"Gerek yok," dedi aceleyle. "Cidden, yat sen. Belki işimi çabucak bitirebilirim."

"Tamam, ama geldiğinde beni uyandır."

Sandra telefonu kapattı. İçindeki suçluluk duygusuna rağmen fikrini değiştirmedi. O sabah işini iyi yapmadığı düşüncesi aklına takılmıştı çünkü tıpkı doktor gibi kendisi de suç mahallinden bir an önce ayrılmak için acele etmişti. Onu meslektaşlarının ve müdür yardımcısı Moro'nun gözünde yücelten o son andaki keşfi tamamen bir tesadüftü. Eğer fotoğraf çekim prosedürünü harfiyen yerine getirmiş olsaydı kendisini değil, delilleri korumuş olurdu. Fotoğraf makinesini olay yerini araştırmak için kullanmak yerine, kendine siper olarak kullanmıştı.

Bunu düzeltmeliydi. Ve bunun için tek yol, başka hiçbir şeyi atlamadığından emin olmak için prosedürü tekrarlamaktı.

Olay yeri inceleme ekibindeki meslektaşları ve teknisyenler çamlıktan yavaş yavaş çekilmeye başlıyorlardı. Birazdan yalnız kalacaktı. Yerine getirmesi gereken bir görevi vardı.

Boşluğun fotoğrafını çekmek.

Olay yerinden gençlerin arabası çektirilmiş ve bölgeyi koruma altına alan polis arabaları da çoktan gitmişti. Kırmızı beyaz şeridi kaldırmayı unutmuşlardı. Rüzgâr, çam ağaçlarının dallarıyla birlikte şeridi de sallıyordu ama şerit artık boş bir alanı kuşatmaktaydı.

Sandra saate baktı, vakit gece yarısını geçmişti. Olay yerinin üç yüz metre uzağına park etmiş olmasının yeterli olup olmadığını düşündü. Kimsenin arabasını fark etmesini istemiyordu.

Ay ışığı, önüne geçen ince bir bulut tabakasıyla puslanmıştı. Sandra el fenerini kullanamazdı, birisi ışığı fark edebilirdi, üstelik fener onun olay yerine yönelik algısını değiştirebilirdi. İlerlemek için fotoğraf makinesinin kızılötesi dürbününü kullanacaktı ama bu arada gözlerini ayın o soluk ışıltısına alıştırmaya çalıştı.

Arabadan indi ve suç mahalline doğru ilerledi. Çamlığın içinden geçerken bu yaptığının belki de aptalca bir hareket olduğunu düşündü. Kendini tehlikeye atıyordu. Kimse onun orada olduğunu bilmiyordu ve katilin niyetini bilemezdi. Ya bir şeyleri kontrol etmek için veya önceki gece yaşadığı hisleri, bir nevi dehşet *nostaljisi*yle yeniden yaşamak için olay yerine geri gelirse? Bazı katiller bunu yapardı.

Sandra aklına üşüşen bu kötümser düşüncelerin aslında bir batıl inanç ritüelinin parçası olduğunu biliyordu. Aksinin olması ümidiyle kendisini en kötüye hazırlıyordu. Fakat tam da o sırada, incecik bir ay ışığı huzmesi kendini bulut bariyerinden kurtarmayı başararak yeryüzüne kondu.

Kadın polis ancak o zaman kendisinden birkaç yüz metre ötede, ağaçların arasında karanlık bir silüetin olduğunu fark etti.

Alarma geçerek adımlarının hızını yavaşlattı ancak hemen duramadı. Korku, bedeninin kontrolünü ele geçirmişti ve ayaklarının altında ezilen çam iğnelerinin çıtırtısı eşliğinde bir adım daha attı.

Bu arada gölge, etrafına bakınarak cinayet mahallinin olduğu yere doğru hareket etmekteydi. Sandra olduğu yere çivilenmişti. Ama sonra adamın eliyle hiç beklenmedik bir hareket yaptığını gördü.

İstavroz çıkardı.

Bir an içinin rahatladığını hissetti çünkü karşısında inançlı bir adam vardı. Fakat bir saniyelik gecikmeyle, Sandra az önce gördüklerini yavaş çekimde bir kez daha zihninden geçirdi.

Adam istavrozu tersten çıkarmıştı – *sağdan sola, aşağıdan yukarıya.*

"Eğil."

Bu kelime, kendisinden yalnızca birkaç metre uzaklıktan, karanlığın içinden bir fısıltı gibi çıkmıştı. Bu Sandra'ya, aniden uykudan uyanmayı andırmıştı ama sadece bir kâbustan diğerine geçmek üzere uyanmak gibiydi. Tam bağırmak üzereydi ki az önce konuşan adam öne doğru çıktı: Alnında bir yara izi vardı ve kendisiyle birlikte bir ağacın arkasına çömelmesini işaret etti. Sandra onu tanıyordu, bunu fark etmesi birkaç saniyesini almıştı.

Bu Marcus'tu: İki yıl önce tanıştığı penitenziere.

Marcus, Sandra'ya çömelmesi için tekrar işaret etti, sonra da yanına yaklaştı ve onu yavaşça aşağı doğru çekmek için elini tuttu. Sandra kendisine işaret edileni yaptı, sonra da Marcus'a baktı, hâlâ inanamıyordu. Fakat o kendi önüne bakıyordu.

Tam karşılarında, kim olduğu bilinmeyen o adam diz çökmüş, sanki yerde bir şey arıyormuş gibi avuç içleriyle toprağı yokluyordu.

"Ne yapıyor?" diye sordu Sandra kısık bir sesle, kalbi hâlâ hızla atıyordu.

Marcus cevap vermedi.

"Müdahale etmeliyiz," dedi Sandra. Bu, komut ile soru arası bir cümleydi çünkü o an aslında ne yapması gerektiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Yanında silah var mı?"

"Hayır," dedi Sandra.

Marcus, böyle bir riski göze alamayacaklarını ima edercesine başını salladı.

"Gitmesine izin mi vermek istiyorsun?" Sandra buna inanamıyordu.

Bu sırada adam ayağa kalktı. Birkaç saniye hareket etmeden yerinde kaldı. Sonra da onların bulundukları yerin ters yönüne doğru yürüyerek karanlığın içerisine daldı.

Sandra ileri atıldı.

"Bekle," dedi Marcus, Sandra'yı durdurmaya çalışarak.

"Plaka," dedi Sandra, adamın oraya varmak için kullanmış olabileceği arabayı kastederek.

Adam takip edildiğinin farkında olmadan hızlanmışa benziyordu. Sandra ona ayak uydurmaya çalıştı ama lanet olası çam iğnelerinin çıtırtıları kendisini ele verebilirdi, bu yüzden yavaşlamak zorunda kaldı.

Yavaşlayınca tanıdık bir şeyler dikkatini çekti. Adamın hareket etme şeklinden veya duruşundan kaynaklanıyor olmalıydı. Fakat bu geçici bir hisli ve sadece bir an sürmüştü.

Adam bir tepenin üzerine vararak polisin görüş alanından çıktı. Sandra adamın nereye gitmiş olabileceğini düşünürken bir kapının kapanma sesini, sonra da bir araba motorunun çalışma sesini duydu.

Sandra tüm hızıyla koşmaya başladı. Ayağı bir dala takıldı ama dengesini koruyabildi. Ayak bileğinin acısına rağmen adamı gözden kaçırmamak için kendini zorlayarak koşmaya devam etti. Gözlerinin önünden, ölmüş iki gencin görüntüleri geçti. Eğer gerçekten katil o ise onun bu şekilde kaçmasına izin veremezdi. Hayır, buna izin vermeyecekti.

Ancak ormanın sonuna vardığında arabanın, farları sönük halde uzaklaştığını gördü. Ay ışığının zayıf aydınlığında, arabanın plakası okunmuyordu.

"Kahretsin," diye sövdü. Sonra da arkasını döndü. Marcus onun birkaç adım gerisinde duruyordu. "Kimdi o?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

Farklı bir cevap almayı isterdi. Marcus'un bu aşırı kontrollü tepkisi onu çok şaşırtmıştı. Sanki canavara bir yüz ve bir isim verme fırsatını kaçırmış olmak penitenzierenin umurunda değildi.

Ya da belki de sadece kendisinden daha pratikti o kadar. "Onun için buradaydın, öyle değil mi? Sen de onun peşindesin."

"Evet." Sandra'ya aslında onun için orada olduğunu söylemek istemiyordu. Sık sık onun oturduğu binanın altında gizlendiğini ve evine kadar ona gizlice eşlik etmek için işten çıkmasını beklediğini de. Ve onu uzaktan izlemeyi sevdiğini de. Gerçek şu ki o akşam nöbet bitiminde Sandra'nın eve dönmediğini görünce onu takip etmeye karar vermişti.

Fakat Sandra'nın kafası az önce olanlarla o kadar meşguldü ki Marcus'un ona yalan söylediğini anlamadı. "Ona çok yakındık."

Marcus bir şey söylemeden Sandra'ya baktı. Sonra aniden arkasını döndü. "Gidelim," dedi.

"Nereye?"

"Diz çöktüğü sırada belki toprağa bir şey gömmüştür."

7

Sandra'nın cep telefonunun ışığından yararlanarak adamın toprağı kazdığı noktayı aramaya koyuldular.

"Burası," dedi Marcus.

Birlikte henüz yeni aşınmış küçük bir toprak yığınının üzerine eğildiler.

Marcus, ceketinin cebinden bir çift lateks eldiven çıkarıp eline taktı. Sonra da toprağı yavaş yavaş ve dikkatli bir şekilde kazmaya başladı. Sandra cep telefonuyla zemini aydınlatarak Marcus'u sabırsızlık içinde izliyordu. Kısa bir süre sonra Marcus durdu.

"Neden devam etmiyorsun?" diye sordu kadın polis.

"Burada hiçbir şey yok."

"Ama demiştin ki..."

"Biliyorum," diye sözünü kesti sakince. "Anlamıyorum, toprak aşınmıştı, bunu sen de gördün."

Ayağa kalktılar ve bir süre sessiz kaldılar. Marcus, Sandra'nın kendisine tekrar neden orada bulunduğunu sormasından korkuyordu. Ve onu şüphelendirmemek için o an olanlarla ilgili herhangi bir yorum yapmaktan kaçınmak zorunda kaldı. "Bu hikâye hakkında ne biliyorsun?"

Sandra biraz düşünceli gibiydi, ne yapması gerektiğini kestiremiyordu.

"Bana söylemek zorunda değilsin. Ama belki sana yardım edebilirim."

"Ne şekilde?" diye sordu kuşkuyla.

"Bilgi alış-verişi."

Sandra bu teklifi biraz düşünüp tarttı. Penitenziereyi iki yıl önce iş üstünde görmüştü, onun bu işte iyi olduğunu ve bir polise kıyasla olayları çok daha farklı açılardan görebildiğini biliyordu. Her ne kadar kendisi gibi fotoğraf makinesiyle "boşluğun fotoğrafını çekmeyi" beceremiyor olsa da adam kötülüğün geçtiği yerlerde bıraktığı o görünmez izleri kolayca seçebiliyordu. Bu yüzden ona güvenmeye karar verdi; ona iki gençten ve o sabah yaşanan inanılmaz sondan, yani Diana Delgaudio'nun aldığı derin yaraya ve bütün gece maruz kaldığı kış soğuğuna rağmen hayatta kalmasından bahsetmeye başladı.

"Fotoğraflara bakabilir miyim?" diye sordu Marcus.

Sandra bir kez daha kaskatı kesildi.

"Eğer bu gece tam olarak ne olduğunu ve o adamın buraya neden geldiğini anlamak istiyorsan, bana olay yerinin fotoğraflarını göstermelisin."

Sandra biraz sonra arabadan aldığı bir çift el feneri ve bir tablet bilgisayarla geri döndü. Marcus elini uzattı. Ancak Sandra ona fotoğrafları göstermeden önce açıkça belirtmek istedi. "Şu an yönetmeliği ve yasayı ihlal ediyorum." Sonra da el feneriyle tableti ona verdi.

Penitenziere ilk fotoğraflara baktı. Katilin, altına gizlendiği ağacın görüntüleri vardı.

"Onları oradan gözetledi," dedi Sandra.

"Bana o noktayı göster."

Sandra onu o ağacın altına götürdü. Yerde, toprağın üzerinde, çam iğnelerinden temizlenerek aşınmış yer hâlâ görülebiliyordu. Sandra kendisini neyin beklediğini bilmiyordu. Bu, polis profilcilerinin yaptığı işe kıyasla tamamen yeni bir metottu.

Marcus önce yere doğru baktı, sonra bakışlarını yukarı kaldırdı ve önüne bakmaya başladı. "Tamam, başlayalım."

İlk önce eliyle istavroz çıkardı ama bunu az önce o kim olduğu bilinmeyen adamın yaptığı gibi tersten yapmadı. Sandra, Marcus'un yüzünün değiştiğini fark etti. Yüzü belli belirsiz değişimlere uğramaktaydı. Göz çevresindeki kırışıklıklar gevşedi, nefesi derinleşti. Yaptığı şey sadece odaklanmak değildi, içinde bir şeyler oluşuyordu.

"Burada ne kadar kaldım?" diye sordu kendi kendine, kendini canavarla özdeşleştirmeye başlamıştı. "On, on beş dakika kadar mı? Onları iyice inceliyorum ve bu arada eyleme geçmeden önce anın tadını çıkarıyorum."

Neler hissettiğini biliyorum, dedi Marcus içinden. *Yükselen adrenalin ve heyecandan karnına saplanan sancılar. Endişeyle karışık heyecan. Tıpkı çocukken oyun oynamak için saklandığın zamanki gibi. Ensendeki o hafif gıdıklanma hissi, kollarındaki tüyleri diken diken eden o heyecan verici ürperti.*

Sandra neler olduğunu anlamaya başlıyordu: Kimse katilin zihnine giremezdi ancak penitenziere onun içinde taşıdığı kötülüğe çağrışım yapabiliyordu. Kendisi de bu simülasyona ayak uydurmaya karar verdi ve sanki gerçekten katilmiş gibi Marcus'a döndü. "Onları buraya kadar takip mi ettin?" diye sordu. "Belki de kızla tanıştın, onu beğendin ve onu takip ettin."

"Hayır. Onları bekledim. Onları tanımıyorum. Kurbanları değil, sadece avlanma bölgesini seçtim, önce bölgeyi incelerim ve bu arada kendimi hazırlarım."

Ostia'daki çamlık özellikle yaz aylarında sevgililer için kaçamak yeri haline gelmişti. Ancak kışın buraya çok az çift gelmeye cesaret ederdi. Canavar, karşısına bir fırsat çıkmasını bekleyerek çamlıkta kim bilir kaç gündür geziniyordu. Ve sonunda bunun için ödüllendirilmişti.

"Toprağı neden temizledin?"

Marcus bakışlarını yere indirdi. "Yanımda bir çanta var, belki de bir sırt çantası. Çam iğneleriyle kirlenmesini istemiyorum. Bütün hilelerimi ve sihirbazlık numaralarımı onun içinde sakladığımdan

dolayı o benim için çok önemli. Çünkü ben tıpkı bir sihirbaz gibiyim."

Doğru anı seçip kurbanlarına ağır ağır yaklaşıyor, diye düşündü Sandra. *Sürpriz efektinin gücüne güveniyor, bu da sihir numarasının bir parçası.*

Marcus ağacın yanından uzaklaşarak cinayet mahallinin ortasına doğru ilerlemeye başladı. Sandra, olayın oluş şeklinin nasıl da birdenbire ortaya çıktığına şaşırmış bir halde Marcus'u yakın bir mesafeden takip ediyordu.

"Kendimi fark ettirmeden arabanın dibine kadar geldim." Marcus diğer fotoğrafları inceledi. Kurbanlar çırılçıplaktı.

"Yanlarına gittiğinde çıplak mıydılar, yoksa onları soyunmaya sen mi zorladın? Çoktan sevişmişler miydi, yoksa daha yeni mi başlamışlardı?"

"Çiftleri seçiyorum çünkü başkalarıyla ilişki kuramıyorum. Hiç kimseyle duygusal veya cinsel bir ilişki yaşayamıyorum. Bende insanları uzaklaştıran bir şey var. Bunu da kıskançlıktan yapıyorum. Evet, o çiftleri kıskanıyorum... Bu yüzden onları izlemeyi seviyorum. Sonra da mutlu olduklarından dolayı onları cezalandırmak için öldürüyorum."

Marcus'un bunu söylerken sergilediği soğukkanlılık Sandra'nın kanını dondurmuştu. Penitenzierenin o ifadesiz bakışlarından birdenbire ürktü. Marcus'un içindeki öfke değildi, sadece bilinçli olarak araya mesafe koyuyordu. Marcus yalnızca kendini katille özdeşleştirmiyordu.

Canavarın kendisi olmuştu.

Sandra şaşkınlık içindeydi.

"Ben cinsel anlamda olgun biri değilim," diye devam etti penitenziere. "Yaşım yirmi beş ile kırk beş arasında." Tatmin edilmemiş cinsel duyguların yarattığı hüsran genellikle bu yaşlarda patlak verirdi. "Kurbanlarıma tacizde bulunmuyorum."

Gerçekten de olayda cinsel şiddet yoktu, diye hatırladı Sandra.

Marcus arabanın fotoğrafına baktı ve kaputun önüne dayandı. "Birdenbire karşılarına çıktım ve arabayı çalıştırıp kaçmalarına engel olmak için silahı onlara doğrultttum. Yanımda hangi eşyalar var?"

"Bir silah, bir av bıçağı ve bir dağcı halatı," diye özetledi Sandra.

"Halatı, sevgilisini koltuğa bağlamaya *ikna ederek* gence verdim."

"Onu zorladın, demek istiyorsun."

"Tehdit yok. Ben sesimi asla yükseltmem, kibarca söylerim: Ben bir baştan çıkarıcıyım." Sırf ciddi olduğunu kanıtlamak için dahi olsa silahıyla bir uyarı atışı yapmasına bile gerek kalmamıştı. Genci, kendini kurtarmak için bir şansı olduğuna inandırması yetmişti. Eğer ona itaat ederse ve iyi davranırsa sonunda bunun için ödüllendirilecekti. "Genç delikanlı elbette ona söylediklerimi yaptı. Kızı bağlarken yanındaydım, onu iyice bağladığından emin olmak için."

Penitenziere haklı, diye düşündü Sandra. İnsanlar genellikle silahın ikna edici gücünü görmezden gelirlerdi ve kim bilir hangi akla hizmet böyle bir durumla karşılaştıklarında onunla kolayca başa çıkabileceklerini zannederlerdi.

Marcus fotoğrafları karıştırırken kızın, göğüs kemiğine saplanmış bıçakla görüntülendiği fotoğrafı gördü.

"Onu bıçakladın ama şansı yaver gitti," dedi Sandra ama hemen sonra bu kelimeyi kullandığına pişman oldu. "İç kanama, sen bıçağı olduğu yerde bıraktığın için durdu. Eğer bıçağı çekip çıkarmış olsaydın, kız muhtemelen kurtarılamazdı."

Marcus başını iki yana salladı. "Kızı öldüren ben değildim. Bu yüzden bıçağı orada bıraktım. Sizin için, sizin görmenizi istediğim için."

Sandra duyduklarına inanamıyordu.

"Gence bir takas teklif ettim: Kızın hayatının karşılığında kendi hayatı."

Kadın polisin derinden sarsılmış gibi bir hali vardı. "Bunu neye dayanarak söyleyebiliyorsun?"

"Göreceksin, bıçağın sapında benim değil gencin parmak izlerini bulacaksınız." *Çiftin birbirleri için hissettiklerini aşağılamak istedi*, diye düşündü Sandra. "Bir aşk testi."

"Ama madem çocuk senin dediğini yaptı o zaman neden onu da öldürdün? Çünkü sonra onu arabadan çıkarıp ensesinden yakın mesafeden vurdun. Bu bir infazdı."

"Çünkü benim verdiğim sözler bir yalandan ibarettir, tıpkı çiftlerin birbirleri için hissettiklerini söyledikleri aşk gibi. Öyle ki eğer bir başkasının da sırf bencillikten dolayı öldürme yetisine sahip olduğunu ispat edersem, o zaman benim eylemlerim de suç olmaktan çıkacaktır."

Rüzgâr, hemen sonra karanlığın içinde kaybolmak üzere ormanın içinden geçen büyük ve tek bir ürperti halinde yükselerek ağaçları salladı. Ama Sandra o cansız rüzgârın Marcus'tan kaynaklandığını düşünüyordu.

Penitenziere, Sandra'nın tedirginliğini fark etti ve o anda her nerede ise aniden kendisini bulunduğu yerden geri getirdi. Kadının gözündeki korkuyu görünce utandı. Onun kendisine böyle bakmasını istemezdi. Sanki aralarına güvenli bir mesafe koymak istermişçesine Sandra'nın içgüdüsel olarak geriye doğru küçük bir adım attığını gördü.

Sandra mahcupça bakışlarını Marcus'un üzerinden çekti. Ancak bir yandan da bu gördüklerinden sonra içindeki tedirginliği gizleyemiyordu. Bu çıkmazdan kurtulmak için tableti Marcus'un elinden aldı. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

Diana Delgaudio'nun yakın plan çekilmiş görüntüsüne gelene kadar fotoğrafları karıştırdı.

"Kız bir parfümeride çalışıyordu," dedi. "Makyajının, gözyaşlarından silinip gitmediği yerlerde, ne kadar özenle yapıldığı görülüyor. Ruju da öyle."

Marcus fotoğrafa baktı. Hâlâ sarsılmış haldeydi, belki de bu nedenle bu açıklamanın anlamını hemen kavrayamadı.

Sandra durumu daha iyi açıklamaya çalıştı. "Fotoğrafı çektiğimde çok garipsemiştim. Ortada tuhaf bir şeyler vardı ama ne olduğunu ancak daha sonra anlayabildim. Az önce, röntgencilik eğilimi olan bir katille karşı karşıya olduğumuzu söyledin; cinsel eylemin başlamasını bekleyen bir röntgenci. Ancak madem o anda Diana ve erkek arkadaşı sevişiyordular, kızın dudağındaki ruj nasıl olur da hâlâ bozulmadan duruyordu?"

Marcus durumu kavradı. "Ruju daha sonra kıza kendisi sürdü."

Sandra başıyla onayladı. "Sanırım sonra da kızın fotoğrafını çekti. Hatta bundan eminim."

Marcus bu bilgiyi özenle zihnine kaydetti. Bunu katilin *modus operandi*'siyle nasıl bağdaştıracağını henüz bilmiyordu ancak bu ayrıntının bu ritüelde kesin bir yeri olduğuna inanıyordu. "Kötülük, herkesin gözü önünde duran ama kimsenin göremediği bir anomaliden başka bir şey değildir aslında," dedi kendi kendine konuşuyormuşçasına.

"Ne demek istiyorsun?"

Marcus ona baktı. "Cevapların hepsi burada ve onları yalnızca burada aramalısın." Tıpkı San Luigi dei Francesi Kilisesi'nde bulunan *Aziz Matta'nın Şehitliği* tablosunda olduğu gibi, sadece bakmayı bilmek gerekiyordu. "Göremesek bile katil hâlâ burada. Onu başka bir yerde değil, burada aramalıyız."

Kadın polis onun ne demek istediğini anladı: "Az önce gördüğümüz adamdan bahsediyorsun. Canavarın o olduğunu düşünmüyorsun."

"Saatler sonra buraya geri dönmenin ne gibi bir anlamı olabilir ki?" dedi Marcus. "Bir katil, içindeki o hastalıklı yok etme dürtüsünü kurbanlarının ölümü ve aşağılanmalarıyla birlikte giderir. İçgüdüsünü zaten tatmin etti. O bir baştan çıkarıcı, hatırlıyor musun? Çoktan bir sonraki avının peşine düşmüştür."

Sandra hepsinin yalnız bu kadarla kalmadığına, Marcus'un böyle düşünmesinin asıl sebebini kendisinden sakladığına emindi. Bu sadece rasyonel bir açıklamaydı ancak Marcus'un tedirgin e!

şundan, ortada başka bir şeyin olduğunu hissetti. "İstavroz çıkardığı için, öyle değil mi?"

Adamın eliyle tersten istavroz çıkarması Marcus'u da gerçekten şaşırtmıştı.

"Öyleyse sence kimdi?" diye ısrar etti kadın polis.

"Anomaliyi ara, Memur Vega, detaylarda oyalanma. O buraya ne yapmaya geldi?"

Sandra o gece orada gördüklerini düşündü. "Yere diz çöktü, bir delik kazdı. Ama orada hiçbir şey yoktu..."

"Evet," dedi Marcus. "Bir şey gömmedi. Bir şeyi gömülü olduğu yerden çıkardı."

"Bu, eğitiminin ikinci dersi," demişti Clemente.

Serpenti Caddesi'nde bir çatı katında Marcus'a kalacak yer bulmuştu. Daire çok büyük değildi. İçerideki tüm mobilya, sadece bir lamba ve duvara dayandırılmış bir karyoladan oluşuyordu ama küçük penceresinden Roma'nın çatılarının eşsiz manzarasının tadını çıkarmak mümkündü.

Marcus, bir elini hâlâ alnındaki yarayı örten yara bandına götürmüştü. Bu hareketi sinirsel bir tik haline gelmişti ve neredeyse bilinçsizce yapar olmuştu. Hafıza kaybından sonra, bazen ona her şey sanki bir rüya veya hayalmiş gibi geliyordu. Böyle zamanlarda da bu hareket ona gerçekten var olduğunu hissettiriyordu. "Tamam, hazırım."

"Senin burada konuşacağın tek kişi ben olacağım. Başka kimseyle bir ilişkin olmayacak: Sana bildireceğim emir ve görevlerin nereden geldiğini bilmeyeceksin. Ayrıca diğer insanlarla olan ilişkilerini de en aza indirmen gerekecek. Yıllar önce kendini insanlıktan soyutlama yemini ettin. Fakat kapandığın yer bir manastırın duvarlarının arası değil, seni çevreleyen dünya."

Marcus böyle bir duruma gerçekten dayanıp dayanamayacağını düşünmeye çalışmıştı. Ancak içinden bir ses ona başkalarına ihtiyaç duymadığını, yalnızlığa zaten alışık olduğunu söylüyordu.

"Kilise'nin özellikle dikkatini çeken bazı suçlar vardır," diyerek sözlerine devam etmişti Clemente. "Bu suçların farklılığı, onlardaki 'anomali'lerden kaynaklanır. Bu anomali yüzyıllar boyunca çeşitli

şekillerde tanımlandı: mutlak kötülük, ölümcül günah, şeytan. Ama bunlar açıklaması imkânsız bir şeyi –yani insan doğasının gizli kötülüğünü– isimlendirmek için başvurulan yetersiz çabalardan başka bir şey değildi. Kilise yüzyıllardır bu özelliği taşıyan suçları araştırır, inceler ve sınıflandırır. Bunu yapmak için de özel bir rahip sınıfından yararlanır: Penitenziereler, karanlığın avcıları."

"Daha önce yaptığım şey bu muydu?"

"Senin görevin Kilise'nin adına ve yerine kötülüğün peşine düşüp onu bulmak. Alacağın eğitim bir kriminoloğunkinden veya bir polis profilcisininkinden farklı olmayacak ama buna ek olarak, başkalarının gözünden kaçan detayları da ayırt edebilecek durumda olacaksın." Ardından da şöyle eklemişti: *"İnsanların kabul etmek veya görmek istemediği bazı şeyler vardır."*.

Fakat Marcus yine de görevinin anlamını tam olarak kavrayamamıştı. "Neden ben?"

"Kötülük kaidedir, Marcus. İyilik ise istisna."

Clemente sorduğu soruya cevap vermemiş olsa da bu cümle onu duyabileceği diğer tüm cevaplardan daha çok etkilemişti. Anlamı açıkça ortadaydı. Kendisi sadece bir araçtı ve başkalarının aksine o, kötülüğün, varoluşun değişmez bir parçası olduğunun farkındaydı. Bir penitenzierenin hayatında; sevebileceği bir kadına, arkadaş ya da aile gibi kavramlara yer yoktu. Mutluluk sadece dikkat dağıtırdı ve Marcus mutluluk gözetmeden yaşamayı kabul etmek zorundaydı.

"Hazır olduğumu nasıl anlayacağım?"

"Anlayacaksın. Ama kötülüğü tanıyabilmek için önce iyilik adına çalışmayı öğrenmelisin." Bu sırada *Clemente ona bir adres vermiş, sonra da eline bir obje tutuşturmuştu.*

Bir anahtar.

Marcus karşısına ne çıkacağını bilmeden kendisine verilen adrese gitmişti.

Adres, şehir merkezinden uzakta bir mahallede bulunan iki katlı bir eve aitti. Oraya vardığında, dışarıda bir grup insanın toplanmış

olduğunu görmüştü. Evin girişinde mor kadifeden bir haç asılıydı; bu, o evde birinin öldüğünü gösteren bariz bir semboldü.

Kimseye kendini fark ettirmeden ailenin arkadaşları ve akrabaları arasından geçerek eve girmişti. Herkes kendi arasında alçak sesle konuşuyordu, kimse ağlamıyordu ancak etrafta büyük bir keder hâkimdi.

Bu eve çöken uğursuzluk, genç bir kızın ölümüydü. Marcus kalabalığın arasında kızın annesiyle babasını hemen fark etmişti, diğer herkes ayaktayken odada oturan bir tek onlardı. Yüzlerinde kederden çok şaşkınlık ifadesi vardı.

Bir an için penitenzierenin bakışları kızın babasının bakışlarıyla kesişmişti. Adam elli yaşlarında, çıplak elleriyle demir bir çubuğu bile bükebilecek cinsten iri yarıydı. Şimdi ise iktidarsız bir gücün simgesi olarak, tamamen yenik düşmüş bir hali vardı.

Tabutun kapağı açıktı ve orada bulunanlar kızı son bir kez selamlamak üzere tabuta yaklaşıyorlardı. Marcus kalabalığın arasına karışmıştı. Kızı görür görmez ölümün daha hayattayken onun üzerinde etkisini göstermeye başladığını fark etmişti. Odadakilerin konuşmalarından duyduğuna göre, kızın hastalığının da kızın ta kendisi olduğunu öğrenmişti.

Uyuşturucu, kızın tüm benliğini hızla yiyip bitirmişti.

Fakat Marcus böyle bir durumda nasıl bir iyilik yapabileceğini anlayamıyordu. Artık her şey bitmişti, hiçbir şeyin telafisi yok gibiydi. O zaman Clemente'in ona verdiği anahtarı cebinden çıkarıp avucunun içinde tutarak ona bakmaya başladı.

Nereyi açıyordu?

İtinayla, yapabileceği tek şeyi yapmıştı: Anahtarı evin her kapısında denemek. Dikkat çekmemeye özen göstererek evin içinde yürümeye ve doğru kapıyı aramaya başlamıştı. Ama şansı yaver gitmemişti.

Arka taraftaki bir kapıyı fark ettiğinde neredeyse aramaktan vazgeçmek üzereydi. Kilidi olmayan tek kapı oydu. Bir eliyle iter itmez kapı açılıvermişti. İçeride bir merdiven vardı. Merdivenden alaca karanlığın içine dalarak bodrum katına inmişti.

Burada eski mobilyalar ve üzerinde "kendin yap malzemeleri" olan bir tezgâh vardı. Ama başını çevirdiğinde içeride bir de tahtadan bir kabin olduğunu görmüştü. Bu bir saunaydı.

Kapıdaki lomboza yaklaşarak içeriye bakmaya çalışmıştı ama cam kalındı ve etraf zifiri karanlıktı. Bu yüzden anahtarı denemeye karar vermişti. Büyük bir şaşkınlıkla kilidin dönmeye başladığını görmüştü.

Kapıyı açmış ve açar açmaz da üzerine kötü bir koku hücum etmişti. Kusmuk, ter, dışkı kokuları. Birdenbire ister istemez geri çekilmişti. Fakat sonra içeriye doğru tekrar ilerlemişti.

O daracık kabinin içinde, yerde birisi oturuyordu. Giysileri yırtık pırtık, saçları darmadağındı ve uzun da bir sakalı vardı. Tamamen şişip morarmış gözünden, burnunun ve ağzının köşelerini kaplamış kuru kandan ve vücudundaki çok sayıdaki çürükten defalarca feci şekilde dövüldüğü anlaşılıyordu. Kirden kapkara olmuş kollarının derisinde bazı dövmelerinin ucu göze çarpıyordu: haçlar ve kuru kafalar. Boynunda da gamalı haç dövmesi vardı.

Marcus adamın bu halinden, uzun süredir orada kilitli kaldığını hemen anlamıştı.

Adam ona doğru dönerek sağlam olan gözünü bir eliyle kapatmıştı çünkü bu kadar zayıf bir ışık bile onu rahatsız etmeye yetiyordu. Bakışlarında gerçek bir korku seziliyordu.

Birkaç saniye sonra Marcus'un, içine düştüğü bu kâbusta daha önce görmediği bir karakter olduğunu kavramıştı. Belki de bu yüzden onunla konuşma cesaretini bulmuştu.

"Bu benim hatam değildi... Bu gençler mal almak için her şeyi yapmaya göze alarak bana gelirler... O da benden kendisini satmamı istemişti, paraya ihtiyacı vardı... Ben sadece onun istediğini yaptım, benim bu işle bir alakam yok..."

Konuşmaya başladığında gösterdiği enerji, umuduyla birlikte azar azar yok oluvermişti. Kaderine boyun eğmişçesine tekrar önceki pozisyonuna geçti. Tıpkı havlayıp duran ama asla serbest bırakılmayacağını bildiği için tekrar yatağına geri dönen zincirlenmiş, öfkeli bir köpek gibi.

"Kız öldü."

Bu haberin üzerine adam bakışlarını yere indirdi.

Marcus ona bakıyordu, bir yandan da Clemente'in kendisini neden böyle bir sınavdan geçirdiğini merak ediyordu. Ancak asıl soru başkaydı.

Yapması gereken şey neydi?

Karşısında kötülük yapmış bir adam vardı. Dövmelerindeki semboller onun hangi tarafta olduğunu açıkça gözler önüne seriyordu. Cezayı hak ettiği doğruydu, ne var ki onu cezalandırmak için izlenmesi gereken yol bu değildi. Onu kurtarırsa, muhtemelen başkalarına acı çektirmeye devam edecekti. Ve o zaman kendisi de hata yapmış olacaktı. Tıpkı, eğer onu orada bırakmaya karar verirse, kendini bir işkenceye ortak olmuş hissedeceği gibi.

Bu durumda iyilik nerede, kötülük neredeydi? Ne yapması gerekiyordu? Tutsak edilmiş bu adamı serbest mi bırakmalıydı, yoksa kapıyı kapatıp oradan çekip gitmeli miydi?

Kötülük kaidedir. İyilik istisna. Fakat Marcus o anda birini diğerinden ayırt edemiyordu.

8

İletişim kurmak için telesekreter sistemini kullanıyorlardı.

Birbirlerine söylemeleri gereken bir şey olduğunda, o numarayı arayıp bir mesaj bırakıyorlardı. Numara periyodik olarak değiştiriliyordu ancak bunun belli bir süresi yoktu. Bazen aynı numarayı birkaç ay kullandıkları gibi bazen de Clemente sadece birkaç günün ardından numarayı değiştiriveriyordu. Marcus, arkadaşının bunu güvenlik nedeniyle yaptığını biliyordu ama numarayı değiştirme kararının her seferinde neye bağlı olduğunu asla sormamıştı. Ancak böylesine ufak bir detay bile, Clemente'in kendisinden gizlediği koskoca bir dünyanın varlığının ispatıydı. Ve penitenziere hep bu şekilde her şeyin dışında tutulmaktan artık rahatsız olmaya başlıyordu. Clemente her ne kadar bunu iyi bir amaç uğruna ya da aralarındaki sırları korumak adına yapıyor olsa da Marcus kullanıldığını hissediyordu. Aralarındaki ilişkinin son zamanlarda bu kadar gergin olmasının nedeni de buydu.

Marcus, Ostia'daki çamlıkta Sandra'yla geçirdiği geceden sonra Clemente'le görüşmek için telesekreteri aramıştı. Ancak şaşkınlıkla, arkadaşının ondan önce davrandığını görmüştü.

Buluşmanın saat sekizde küçük Sant'Apollinare Bazilikası'nda yapılmasına karar verilmişti.

Marcus, Roma'nın en güzel manzaralarına ait tabloların sergilendiği sokak sanatçılarının tezgâhlarıyla o saatlerde daha yeni yeni dolmaya başlayan Navona Meydanı'ndan geçti. Kafe sahipleri,

kış aylarında dışarıdaki büyük gaz sobalarının etrafına yerleştirilen masaları düzenlemekteydiler.

Sant'Apollinare Bazilikası, biraz ileride, aynı ismi taşıyan küçük meydanda bulunuyordu. Kilisenin gösterişli bir yanı ya da ayrıcalıklı bir güzelliği yoktu ama sade mimarisi, onu çevreleyen binalarla güzel bir uyum içindeydi. Bir zamanlar Cermen-Macar Derneği'nin genel merkezi olan ama birkaç yıldır Kutsal Haç Papalık Üniversitesi'ne ev sahipliği yapan bir sitenin içinde yer alıyordu.

Ancak bu küçük bazilikanın ayrıcalığı, biri çok eski diğeri ise daha yakın bir tarihe dayanan iki farklı hikâyeden kaynaklanmaktaydı. Her ikisinin de gizemli bir varlıkla ilgisi vardı.

Birincisi, on beşinci yüzyıla kadar uzanan bir Meryem Ana resmiyle ilgiliydi. 1494 yılında Fransa kralı V. Charles'ın askerleri bu kilisenin önüne konuşlandığı zaman dinibütün olan halk sırf Meryem Ana'nın, askerlerin o zalimce davranışlarına tanık olmasını engellemek adına kutsal resmin üzerini sıvayla örtmüştü. Sonra da bu kutsal resim bir buçuk yüzyıl boyunca orada öylece unutulup gitmişti, ta ki 1647'deki bir depremle onu gizleyen sıva üzerinden düşene kadar.

İkinci hikâye ise Enrico De Pedis'in tuhaf bir şekilde kiliseye gömülmesiyle ilgiliydi. "Renatino" lakaplı De Pedis, sık sık Vatikan'ın da bir şekilde dâhil olduğu, şehrin en karanlık olaylarına karışan ve yetmişli yılların ortalarından beri Roma'yı kasıp kavuran suç örgütü kanlı Magliana çetesinin bir üyesiydi. Çete, üyelerinin yargılanması ve öldürülmesi nedeniyle dağılıp yok olsa da kimilerine göre karanlıklar ardında hâlâ faaliyetlerini sürdürüyordu.

Marcus, neden çetenin en azılı üyesinin kiliseye gömülerek böyle bir şerefle onurlandırıldığını hep merak etmişti çünkü bu şeref, geçmişte sadece azizlere ve önemli hayırseverlere olduğu gibi aynı zamanda çeşitli papalara, kardinallere ve piskoposlara verilirdi. Penitenziere, zamanında birisinin bu şüphe çeken olayı ortaya çıkardığında patlayan büyük skandalı hatırladı; hatta dinî makamlar, cesedi kiliseden çıkarmak zorunda kalmıştı. Am

ancak kilise meclisinin sert ve anlamsız muhalefetine karşı yapılan uzun ısrarlardan sonra yapmışlardı.

Bazı muhbirler, yıllar önce Sant'Apollinare'den sadece birkaç adım ötede kaybolan ve kendisinden bir daha haber alınamamış bir kızın cesedinin de De Pedis'le birlikte kiliseye gömüldüğünü iddia etmişti. Emanuela Orlandi, bir Vatikan çalışanının kızıydı ve kızın Papa'ya şantaj yapmak için kaçırıldığı varsayılmıştı. Ancak De Pedis'in cesedinin mezardan çıkarılmasıyla bu söylentinin, kızın başına gelenleri kasıtlı olarak bulanıklaştırmaktan başka bir işe yaramayan sayısız asılsız haberden sadece biri olduğu ortaya çıkmıştı.

Marcus tüm bunları düşününce Clemente'in görüşmek için neden tam da bu kiliseyi seçtiğini merak etti. Marcus, ne son kez aralarında geçen atışmayı ne de arkadaşının bir yıl önce Vatikan Bahçeleri'nde parçalanmış halde buldukları rahibe davası için kendisinin üst makamlarla görüşme talebini geçiştirme şeklini beğenmişti.

"Bizim ne soru sormamıza ne de öğrenmemize izin var. Biz sadece itaat etmekle yükümlüyüz."

Marcus, Clemente'in görüşmek istemesinin nedeninin kendisini affettirmek olduğunu ve fikrini değiştirdiğini umuyordu. Bu nedenle Sant'Apollinare Bazilikası'nın bulunduğu küçük meydana vardığında adımlarını hızlandırdı.

Bazilikaya girdiğinde içerisinin bomboş olduğunu gördü. Ayak sesleri, üzerinde kardinal ve piskopos isimlerinin kazılı olduğu orta nefin mermerinde yankılanıyordu.

Clemente çoktan gelmiş, ilk sıralardan birinde oturuyordu. Dizlerinin üstünde siyah bir deri çanta duruyordu. Marcus'a bakmak için arkasına döndü ve yanına oturması için yumuşak bir ifadeyle işaret etti. "Sanırım bana hâlâ kızgınsın."

"Beni buraya üst makamların benimle iş birliği yapmaya karar verdiğini söylemek için mi çağırdın?"

"Hayır," diyerek net bir şekilde yanıt verdi.

Marcus hayal kırıklığına uğramıştı ama bunu belli etmek istemiyordu. "Öyleyse neler oluyor?"

"Dün gece Ostia'daki çamlıkta korkunç bir şey oldu. Genç bir erkek öldü, bir kız da muhtemelen ölecek."

"Olayı gazetede okudum," diye yalan söyledi Marcus. Aslında her şeyi Sandra sayesinde zaten biliyordu. Ama arkadaşına gizlice bir kadını takip ettiğini çünkü belki de onun için bir şeyler –ancak tam olarak ne olduğunu kendisinin de bilmediği bir şeyler– hissettiğini açıklayamazdı.

Clemente, sanki yalan söylediğini hissetmiş gibi gözlerini dikerek ona baktı. "Bu olayla ilgilenmen gerek."

Bu talep Marcus'u şaşkına çevirmişti. Nihayetinde polis bu dava için elindeki kaynakların ve adamlarının en iyilerini zaten sahaya çıkarmıştı: SCO ekibi canavarı durdurmak için gereken her şeye sahipti. "Neden?"

Clemente hiçbir zaman ilgilenmeleri gereken soruşturmaların nedenleri hakkında açık konuşmazdı. Belli bir suçun çözüme kavuşturulmasında, genellikle Kilise'nin yararlarının veya genel çıkarlarının bulunduğundan bahsederdi. Bu nedenle de Marcus görevinin arkasında gerçekten ne olduğunu asla bilmezdi. Ama bu sefer arkadaşı ona bir açıklama yaptı.

"Roma'nın üzerine çöken ciddi bir tehdit söz konusu. Geçen gece olan şey, vicdanları derinden sarsıyor." Clemente'in sesinde beklenmedik bir telaş vardı. "Sorun olan suçun kendisi değil, temsil ettiği şey: Bu cinayet sembolik unsurlarla dolu."

Marcus katilin cinayeti sahneleyişini düşündü: kendi hayatını kurtarmak için sevgilisini öldürmek zorunda kalan genç delikanlı ve sonra da soğukkanlılıkla gencin ensesine ateş edilerek yapılan infaz. Katil olay yerine kendisinden sonra polisin gelerek bu manzarayla karşılaşacağını ve ortaya cevabı olmayacak sorular atacağını biliyordu. Gösteri sadece polisler içindi.

Öte yandan bir de cinsellik unsuru vardı. Canavar, kurbanlarına cinsel taciz veya şiddette bulunmamış olsa da eyleminin

cinsel nedenlere dayandığı barizdi. Bu tür suçlar, kamuoyunda hastalıklı bir ilgi uyandırma ihtimali nedeniyle çok daha endişe vericiydi. Bunu kabul etmese de çoğu insan, bu suçların tehlikeli cazibesine kapılıp daha sonra da bunu tiksinmeyle maskelemeye çalışırdı. Fakat dahası da vardı.

Seks tehlikeli bir araçtı.

Örneğin kamuoyunda ne zaman bir tecavüz istatistiği yayınlansa, sonraki günlerde bu tip suçlar katlanarak artardı. Ve bu rakamlar –özellikle yüksek ise– öfke yerine özentiye neden oluyordu. Hatta sanki dürtülerini o zamana kadar kontrol altına almayı başarmış *in fieri*[4] tecavüzcüler bile birdenbire büyük bir çoğunluğun oluşmasından cesaret alarak kendilerinde de harekete geçme hakkını görmeye başlıyorlardı.

Kabahati paylaşılınca suç daha az ağır gelir insana, diye anımsadı Marcus. Bu nedenle de dünyanın dört bir yanında, polis artık cinsel suçlarla ilgili verileri yayınlamamaya başlamıştı. Ancak Marcus bunun bu kadarla kalmadığından emindi. "Ostia'daki çamlıkta olan vakaya yönelik bu ani ve yoğun ilginin sebebi neydi?"

"Şu günah çıkarma hücresini görüyor musun?" diye sordu Clemente soldan ikinci şapeli işaret ederek. "Oraya artık hiçbir rahip girmez. Ama yine de ara sıra birilerinin orayı günah çıkarmak için kullandığı olmuştur."

Marcus bunun altından ne çıkacağını merak ediyordu.

"Eskiden suçlular bu hücreyi polise mesaj iletmek için kullanırlardı. Hücrenin içinde bir ses kayıt cihazı var. İçeriye girip diz çöküldüğü anda aktif hale gelir. Bu yöntemi, ihtiyacı olanların tutuklanma riskine girmeden polisle iletişime geçebilmesini sağlamak için tasarlamıştık. Bazen bu mesajlar değerli bilgiler içerirdi, karşılığında da polisler bazı olaylara göz yumarlardı. Bu belki seni şaşırtabilir ama savaşan taraflar birbirleriyle bizim aracılığımızla

4 (Lat.) Bir şey olma yolunda ilerleyen, gelişen. (ç. n.)

iletişim kurarlardı. Her ne kadar halkın bunu bilmemesi gerekiyor olsa da bizim aracılığımız birçok hayat kurtardı."

Yakın zamana kadar De Pedis gibi bir suçlunun cesedinin orada gömülü olması da bu anlaşmanın bir ürünüydü. Artık Marcus bunun anlamını da kavramıştı: Sant'Apollinare serbest bir liman, güvenli bir yerdi.

"Eskiden olduğunu söyledin, demek ki artık böyle bir şey olmuyor."

"Artık iletişim kurmak için daha etkili yollar ve yöntemler var," dedi Clemente. "Üstelik kilisenin aracılık etmesine artık gerek kalmıyor yahut buna şüpheyle bakılıyor."

Marcus anlamaya başlamıştı. "Ama yine de ses kayıt cihazı olduğu yerde kaldı..."

"Bir gün tekrar faydalı olabileceğine inanarak bu değerli iletişim aracının varlığını korumayı düşündük. Ve yanılmadık da." Clemente yanında getirdiği siyah deri çantayı açtı ve içinden eski bir kasetçalar çıkardı. Sonra da içine bir kaset yerleştirdi. "Beş gün önce –yani iki gencin Ostia'daki çamlıkta saldırıya uğramasından önce– birisi o günah çıkarma hücresinde diz çöküp şunları söyledi."

Clemente oynatma düğmesine bastı. Bir hışırtı etrafa yankıyla yayılarak kilisenin nefini kapladı. Kayıt kalitesi çok düşüktü. Fakat kısa bir süre sonra, o görünmez gri statik toz nehrinin içinden bir ses işitildi.

"*... zamanlar... gece vaktiydi... ve herkes bıçağının saplandığı yere koştu...*"

Neredeyse uzaktan gelen bir fısıltı gibiydi. Ses ne erkek ne de kadın sesine benziyordu. Sanki başka bir dünyadan, başka bir boyuttan geliyor gibiydi. Yaşayanları taklit etmeye çalışan bir ölünün sesiydi çünkü belki de öldüğünü unutmuştu. Ses, arada sırada bölük pörçük cümle parçacıklarıyla birlikte, arka plandaki statik gürültüye karışarak yok oluyordu.

"... *zamanı gelmişti... çocukları öldü... sahte aşkların sahte sahipleri... ve o, onlara hiç acımadı... Tuz Çocuk'un... durdurulamadığı sürece durmayacak.*"

Ses kesildi. Clemente kaydı durdurdu.

Marcus bu ses kaydının bir tesadüf olmadığını hemen anladı. "Kendinden üçüncü şahıs olarak bahsediyor ama aslında kendini kastediyor." O kasette canavarın sesi kayıtlıydı. Söyledikleri, en az ona ilham veren intikam duygusu kadar bariz ve anlaşılırdı.

"... *ve herkes bıçağının saplandığı yere koştu...*"

Clemente onu sessizce izlerken penitenziere mesajı çözümlemeye başladı.

"Zamanlar," diye tekrar etti Marcus. "Cümlenin başı eksik, zamanlar ne? Ayrıca gelecekte olan bir şeyden niçin geçmişmiş gibi bahsediyor?"

Bu mesajda, teşhirci katillerin repertuvarının tipik bir parçası olan söylem ve tehditlerin ötesinde, Marcus'un dikkatini çeken bazı noktalar vardı.

"Çocukları öldü," diye alçak sesle tekrar etti. "Çocukları" kelimesinin seçimi üzerine iyice düşünülmüştü. Bu, katilin hedefinde Ostia'daki iki gencin ailesinin de olduğu anlamına geliyordu. Katil onların kendi kanlarından olanlara saldırmış ve nihayetinde bir anlamda o ailelerin de canına kıymıştı. Katilin nefreti bir deprem sarsıntısı gibi yayılmıştı: Merkez üssü o iki gençti fakat onlardan başlayarak etraflarında her kim varsa –ailelerine, arkadaşlarına, tanıdıklarına– hepsine zarar vermeye devam eden korkunç bir sismik dalga, o iki gençle hiçbir bağı olmayan ama çamlıkta yaşanan vahşete o saatlerde kaygı ve acıyla tanık olarak aynısının çocuklarının başına gelebileceğini düşünen tüm anne ve babalara ulaşana kadar yayılıyordu.

"Sahte aşkların sahte sahipleri," dedi son olarak penitenziere ve canavarın, kendi ölümü ile Diana'nın ölümü arasında bir seçim yapabileceğine inandırdığı Giorgio Montefiori'yi tabi tuttuğu aşk

testini düşündü bir kez daha. Giorgio yaşamayı tercih etmişti ve ona güvenen, kendisini sevdiğini zanneden kızı bıçaklamaya razı olmuştu.

"Bu ses kaydını, soruşturmayı yürüten polislere ulaştırmalıyız," dedi en sonunda Marcus, kararlı bir tavırla. "Katilin durdurulmak istediği çok açık, yoksa yapacağı eylemin haberini önceden vermezdi. Üstelik madem bu hücre eskiden polisle iletişim kurmak için kullanılıyordu öyleyse bu mesaj onlara gönderildi."

"Hayır," dedi hemen Clemente. "Tek başına hareket etmelisin."

"Neden?"

"Öyle karar verildi."

Bir kez daha üst makamlardan gizemli bir el, kuralları, anlaşılması güç bir *gerekçeye* dayanarak koyuyordu.

"Peki bu 'Tuz Çocuk' da nedir?"

"Elindeki tek ipucu."

9

Sandra o gece eve döndüğünde Max'i bir öpücükle uyandırmıştı, sonra da sevişmişlerdi.

Tuhaf bir sevişme olmuştu. Aslında bunun Sandra'yı içindekilerden kurtarması, karnının dibine düğümlenip kalmış huzursuzluğu gidermesi gerekirdi. Sevişmenin yorgunluğu ruhunu yıkamıştı ancak Marcus'un görüntüsünü aklından atmaya yardımcı olmamıştı.

Çünkü Max'le sevişirken onu düşünmüştü.

Marcus, Sandra'nın geride bıraktığı tüm acıları simgeliyordu. Onunla karşılaşmak, yuttuğu her şeyi zamanla yüzeye çıkaran bir bataklık misali, eski travmaların yeniden gün yüzüne çıkmasına neden olacaktı. Ve gerçekten de Sandra'nın hayatında birdenbire sanki o hatıralarla dolu eski mobilyalar, içinde yaşadığı evler, artık giymeyi bıraktığı eski giysiler yeniden ortaya çıkıvermişti. Üstelik bir de tuhaf bir nostalji duygusu vardı. Ancak bunun ilginç bir şekilde, ölmüş kocasıyla ilgisi yoktu.

Bunun sorumlusu Marcus'tu.

Sandra saat yediye doğru uyandığında bu düşünceler üzerine kafa yormak için biraz daha yatakta kaldı. Max çoktan kalkmıştı ama Sandra yataktan kalkmak için Max'in okula gitmek üzere evden çıkmasını bekledi. Soru yağmuruna tutulmak istemiyordu, Max'in bir şeyleri fark ettiğinden ve kendisinden açıklama isteyebileceğinden korkuyordu.

Duşa girdi fakat önce haberleri dinlemek için radyoyu açtı.

Sıcak su boynundan aşağı süzülürken gözlerini kapatarak suyun vücudunu okşamasına izin verdi. Radyo spikeri siyasi gündem hakkında bilgi veriyordu.

Sandra radyoya aldırış etmedi. Önceki gece olanlara odaklanmaya çalıştı. Penitenziereyi iş başındayken görmek onda bir çeşit şok etkisi yaratmıştı. Marcus'un, katilin zihnindeki labirentte adım adım ilerlemesi. Sandra'da gerçekten de canavarla karşı karşıya olduğu hissini yaratmıştı.

Bir taraftan ona hayranlık duymuş bir taraftan da korkmuştu.

"Anomaliyi ara, Memur Vega, detaylarda oyalanma." Ona aynen böyle demişti. *"Kötülük, herkesin gözü önünde duran ama kimsenin göremediği bir anomaliden başka bir şey değildir."*

Peki ya Sandra o gece ne görmüştü? Ay ışığının altındaki bir gölge gibi, çamlığın içinde gezinen ve yerde bir çukur kazmak için eğilen bir adam.

"Bir şey gömmedi. Bir şeyi gömülü olduğu yerden çıkardı," demişti Marcus.

Ama neyi?

Adam sonra da istavroz çıkarmıştı. Fakat bunu tersten yapmıştı – *sağdan sola, aşağıdan yukarıya.*

Bunun anlamı neydi?

Spiker o sırada cinayet haberlerine geçti. Sandra radyoya dikkatini vermek için suyu kapattı ve üzerinden süzülen su damlalarının eşliğinde bir elini duvarın fayansına dayayarak duş kabininin içinde bekledi.

Günün flaş haberi iki gence yapılan saldırıydı. Spikerin sesinde endişeli bir hava vardı, çiftlere tenha yerlere gitmemeleri tembihleniyordu. Polis, vatandaşların güvenliğini sağlamak adına adamlarının ve elindeki kaynaklarının sayısını artıracaktı. Yetkililer, katilin cesaretini kırmak için çevre bölgelerde, kırsal alanlarda ve iş kesimlerde gece ekiplerinin dolanacağını bildirmişti. Ancak Sandra bütün bunların yalnızca bir propaganda olduğunu biliyordu

çünkü çok geniş bir bölgeden söz ediliyordu ve her yeri kontrol altına almak imkânsızdı.

Spiker, bu acil durum karşısında polisin aldığı tedbirlerden bahsettikten sonra, hayatta kalan kurbanın sağlığı hakkında bilgi vermeye başladı.

Diana Delgaudio zorlu ameliyatı atlatmıştı. Şimdi suni komada tutuluyordu ancak doktorlar hiçbir tahminde bulunamıyorlardı. Kısacası, kızın ne zaman uyanacağını ve daha da önemlisi uyanıp uyanamayacağını dahi söyleyemiyorlardı.

Sandra yere doğru baktı, sanki spikerin radyodan duyulan sözleri, su birikintileriyle birlikte duş giderinden akıp gidiyordu. Kızı düşünmek onda hastalık haline gelmişti. Eğer Diana'nın durumu bu şekilde kalırsa, onu nasıl bir hayat bekliyordu? İşin kötüsü de onu bu hale getirenin yakalanması için belki de polise hiçbir yararlı bilgi sunamayacak olmasıydı. Sandra, canavarın bir şekilde zaten amacına ulaştığı sonucuna vardı çünkü bir insan hayatta bırakılarak da öldürülebilirdi.

Kısacası şanslı olan Diana değil, katildi.

Sandra önceki iki gecede yaşananları karşılaştırdığında, ortada yolunda görünmeyen pek çok şeyin olduğu kesinlik kazanıyordu. İki gence yapılan saldırı ve daha sonra yabancı adamın çamlıkta ay ışığı altında dolaşması. Peki ya canavar olay yerine kasıtlı olarak bir şey bıraktıysa? Ya da bir başkasının gelip onu gömülü olduğu yerden çıkarması için o şeyi oraya gömdüyse? Katilin neden böyle bir yola başvurma gereği duyduğunu anlamak zordu ama bu iki sorudan ilki oldukça anlamlıydı.

O her ne ise onu oraya gömen kişi katil değildi, olay yerine sonradan gelen biriydi, dedi kendi kendine. Daha sonra uygun bir vakitte gidip rahatça almak üzere onu oraya saklamıştı. Kimsenin, onun olay yerinde ne bulduğunu öğrenmesini istemeyen biri.

Ama kim?

Sandra adamı çamlığın içinde kovalarken bir an için bir tanıdıklık hissine kapılmıştı. O an bunun neyle ilgili olduğunu anlayamamıştı ancak bu sadece basit bir histen çok daha fazlasıydı.

Sandra o anda, tıpkı önceki gece Marcus'un yanındayken olduğu gibi üşüdüğünü fark etti. Ancak bunun beş dakikadan fazla bir süredir duş kabininin içinde suyu açmadan ıpıslak beklemesiyle ilgisi yoktu. Hayır, bu üşüme onun içinden geliyordu. Sebebi ise bir sezgiydi. Çok ciddi sonuçlara yol açabilecek tehlikeli bir sezgi.

"Kötülük, herkesin gözü önünde duran ama kimsenin göremediği bir anomaliden başka bir şey değildir," diye tekrarladı alçak sesle.

Buradaki anomali kızın hâlâ hayatta olmasıydı.

SCO ekibinin brifingi saat on birdeydi. Sandra'nın daha zamanı vardı. Şimdilik kimseyi kendi inisiyatifini kullanarak kalkıştığı bu işten haberdar etmek istemiyordu, üstelik bu fikri nasıl destekleyeceğini de bilemezdi.

Adli tıp birimi, ellili yıllardan kalma dört katlı bir binanın içindeydi. Ön cephesi, bir dizi yüksek ve uzun pencerelerle sıradan bir görüntüye sahipti. Araçların girişin hemen önüne park etmesini sağlayan rampanın yanındaki bir merdiven sayesinde binanın içerisine girilebiliyordu. Morg minibüsleri ise binaya yaklaşmak için arka tarafta bulunan daha uygun bir girişi kullanıyorlardı, soğuk hücrelerle otopsi odalarının bulunduğu bodrum katına hemen oradan ulaşılabiliyordu.

Sandra ana girişi kullanmayı seçti ve eski asansöre doğru ilerledi. Bugüne kadar sadece birkaç kez orada bulunmuştu ama doktorların odalarının en üst katta yer aldığını biliyordu.

Koridorlarda formaldehit ve dezenfektan kokusu duyuluyordu. Tahmin edilenin aksine yoğun bir kalabalık vardı ve normal bir işyeri havası hâkimdi. İşlerinin ölümlerle ilgili olmasına rağmen, hiç kimse buna çok da fazla önem veriyormuş gibi görünmüyordu. Sandra polis teşkilatında geçirdiği süre boyunca birçok adli tıp

doktoruyla tanışmıştı. Hepsinin güçlü bir espri anlayışı vardı ve hepsi de sağlıklı ve olumlu bir kayıtsızlık edasına sahipti. Biri hariç.

Doktor Astolfi'nin odası sağdan en sondaki odaydı.

Yaklaşırken odanın kapısının açık olduğunu fark etti. Eşikte durdu ve üzerinde beyaz önlüğüyle çalışma masasının başında oturmuş olan doktorun bir şeyler yazmakta olduğunu gördü. Yanında ise olmazsa olmaz sigara paketi vardı ve paketin üzerine de çakmağını koymuştu.

Kapının pervazını tıklatıp bekledi. Astolfi başını, elindeki kâğıtlardan kaldırmadan önce birkaç saniyenin geçmesine izin verdi. Sandra'yı gördü ve eşikte neden üniformalı bir memurun olduğuna dair merakı yüzünden hemen okundu. "Buyurun."

"İyi günler, doktor. Ben Memur Vega, hatırladınız mı?"

"Evet, hatırlıyorum." Doktor her zamanki gibi huysuzdu. "Ne vardı?"

Sandra odaya girdi. Etrafa hızlı bir göz gezdirdikten sonra doktorun bu odayı en az otuz yıldır kullandığını tahmin etti. İçeride, raflar dolusu kapakları sararmış kitaplar ve çok daha iyi günler görmüş olduğu belli olan deri bir kanepe vardı. Duvarların badana olması gerekiyordu ve solmuş sertifika ile diplomalar göze çarpıyordu. Bütün odayı bayat nikotin kokusu sarmıştı. "Bana birkaç dakikanızı ayırabilir misiniz? Sizinle konuşmam gerek."

Astolfi kalemini elinden bırakmadan Sandra'ya oturması için işaret etti. "Kısa sürmesi şartıyla, acelem var."

Sandra masanın önündeki koltukta yerini aldı. "Dün bütün suçun sizin üzerinize kalmasından dolayı üzgün olduğumu söylemek istedim."

Doktor, Sandra'yı yan yan süzdü. "Bu da ne demek? Sizin ne ilginiz var?"

"Aslında Diana Delgaudio'nun yaşıyor olduğunu daha önce fark etmem gerekirdi. Gözlerine bakmamak için çalışmamış olsaydım..."

"Siz farkına varmamış olabilirsiniz ama sizden hemen sonra müdahale eden olay yeri inceleme ekibindeki meslektaşlarınız da farkına varmadı. Burada suçlu olan yalnızca benim."

"Aslında buraya gelmemin sebebi, size bunu telafi etmeniz için bir şans sunmak istiyor olmam."

Astolfi'nin yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "İşi benden aldılar, artık davayla ilgilenmiyorum."

"Çok ciddi bir şeyin meydana geldiğini düşünüyorum," diyerek Astolfi'yi bastırdı.

"Neden bunu amirlerinizle konuşmuyorsunuz?"

"Çünkü bundan henüz emin değilim."

Astolfi bu durumdan rahatsız olmuşa benziyordu. "Yani benim sizin şüphelerinizi doğrulamam gerekiyor."

"Öyle de denilebilir."

"Peki, konu nedir?"

Sandra henüz kapı dışarı edilmediği için memnundu. "Çamlıktaki fotoğraflara tekrar baktığımda onları çekerken bir detayı atladığımı fark ettim," diye yalan söyledi.

"Bazen böyle şeyler olabilir," diyerek Sandra'yı teselli etti ama sadece konuşmasına bir an önce devam etmesini sağlamak için.

"Yerde, gençlerin arabasının yanında, toprağın aşınmış olduğu bir nokta olduğunu yalnızca daha sonra anladım."

Doktor bu kez hiçbir şey söylemedi fakat elindeki dolma kalemi masaya bıraktı.

"Benim varsayımıma göre katil oraya bir şey gömmüş olabilir."

"Bu biraz gelişigüzel bir varsayım, sizce de öyle değil mi?"

Güzel, dedi içinden kadın polis: Doktor bunu neden kendisine anlattığını sormamıştı. "Evet, ama sonra kontrol etmek için olay yerine tekrar gittim."

"Peki ya sonra?"

Sandra doktorun gözlerinin içine baktı. "Hiçbir şey yoktu."

Astolfi bakışlarını hemen çekmedi ve ona ne zaman kontrol etmeye gittiğini de sormadı. "Memur Vega, benim boş laflarla kaybedecek vaktim yok."

"Ama ya bizimkilerden birisi yaptıysa?" Bu cümle Sandra'nın ağzından birdenbire çıkıverdi, bunun aralarındaki konuşmayı dönüşü olmayacak bir yola sokacağının farkındaydı. Bu ağır bir suçlamaydı ve eğer şüphelerinde yanıldıysa bunun çok ciddi sonuçları olabilirdi. "Adamlarımızdan biri olay mahallinden bir delil çalıyor. Onu yanında götürme riskini göze alamadığı için de daha sonra dönüp geri almak üzere onu toprağa gizliyor."

Astolfi'nin dehşete kapılmış gibi bir hali vardı. "Bir suç ortağından bahsediyorsunuz, Memur Vega. Doğru mu anladım?"

"Evet, doktor." Olabildiğince kararlı görünmeye çalıştı.

"Yani olay yeri inceleme ekibinden bir teknisyen mi? Yoksa bir polis mi? Ya da belki de bu ben bile olabilir miyim?" Astolfi öfkeden aklını kaçırmış gibiydi. "Bunun ne kadar ağır bir suçlama olduğunun farkında mısınız?"

"Affedersiniz fakat ne demek istediğimi kavrayamadınız: Olay yerinde ben de vardım, yani diğerleri gibi benim de olaya karışmış olduğum söylenebilir. Üstelik olay yerinde ilk başta yaptığım dikkatsizlik beni şüpheliler listesinin en başına itiyor."

"Bu hikâyeyi bir kenara bırakmanızı tavsiye ediyorum ve bunu kendi iyiliğiniz için söylüyorum. Elinizde hiçbir kanıt yok."

"Ancak sizin kusursuz bir meslek siciliniz var," diye karşılık verdi Sandra. "Kontrol ettim. Kaç yıldır bu işi yapıyorsunuz?" Doktorun cevap vermesine izin vermeden sorularına devam etti. "Kızın yaşıyor olduğunu gerçekten anlamadınız mı? Böyle bir hatayı nasıl yaparsınız?"

"Memur Vega, siz çıldırdınız mı?"

"Eğer olay yeriyle gerçekten oynandıysa, o zaman birilerinin Diana Delgaudio'nun yaşadığını tespit etmemesi de farklı bir mercek altında okunmalıdır: Basit bir gözden kaçırma hatası olarak değil de katilin işini kolaylaştırmak üzere yapılmış kasıtlı bir eylem olarak."

Astolfi parmağını ona doğru sallayarak ayağa kalktı. "Bunlar yalnızca bir varsayımdan ibaret. Eğer elinizde kanıt olmuş olsaydı, burada benimle konuşmak yerine doğrudan Başkomiser Moro'ya giderdiniz."

Sandra tek kelime etmedi. Bunun yerine yavaşça istavroz çıkardı ancak bunu tersten yaptı – *sağdan sola, aşağıdan yukarıya.*

Ve Astolfi'nin yüz ifadesinden, bir gece önce ormandaki adamın o olduğuna emin oldu. Doktor da kadın polisin kendisini gördüğünü anladı.

Sandra elini kasıtlı olarak tabanca kılıfının kayışına doğru götürdü. "Gençleri öldüren sizdiniz. Sonra da adli tıp doktoru kimliğinizle çamlığa döndüğünüzde Diana'nın hâlâ hayatta olduğunu anladınız ve onu bu kez gerçekten ölüme terk etmeye karar verdiniz. Bu arada sizi ele verebilecek kanıtları olay yerinden temizlediniz. Onları sakladınız, sonra da kimse yokken onları almaya gittiniz."

"Hayır," diye karşılık verdi doktor, sakin ama kararlı bir şekilde. "Ben işimi yapmak üzere çağrıldım, bir görev emri söz konusu. Bunu önceden planlayamazdım."

"Tesadüfe bakın!" diye yanıtladı Sandra, her ne kadar tesadüflere inanmasa da. "Ya da doğru olan şu: Onlara saldıran siz değildiniz ama bunu yapanın kim olduğunu biliyor ve onu koruyorsunuz."

Astolfi sandalyesine çöküverdi. "Sizin sözünüze karşılık benim sözüm. Fakat bu hikâyeyi sağda solda anlatırsanız, beni mahvedersiniz."

Sandra sustu.

"Sigara içmeye ihtiyacım var." Adam, kadın polisin onayını beklemeden sigara paketini eline aldı ve bir sigara yaktı.

Bir bekleme salonundaki iki yabancıymışçasına sessizce birbirlerine baktılar. Doktor haklıydı: Bu suçlamaları ispat etmek için Sandra'nın elinde hiçbir kanıt yoktu. Doktoru tutuklamak veya onu kendisiyle beraber en yakın polis merkezine kadar gelmeye zorlamak için yetkisi yoktu. Ama buna rağmen doktor onu odasından kovmuyordu.

Astolfi'nin bu durumdan kurtulmak için bir çare aradığı belliydi ama sadece kariyerinin mahvolma riskini göze alamadığından kaynaklanmıyordu bu. Sandra, doktor hakkında biraz araştırma yapılırsa ortaya uygunsuz bir şeylerin çıkacağından emindi. Belki de gerçekten suç mahallinden delili çalan oydu – ki Sandra doktorun o şeyi çoktan yok etmiş olduğundan emindi. Ama belki de yok etmemişti!

Astolfi sigarasını bir kül tablasında söndürdü ve gözlerini Sandra'ya çivileyerek ayağa kalktı. Kapalı bir kapıya yöneldi, orası muhtemelen özel tuvaletiydi. Doktorun bakışlarında bir meydan okuma havası vardı.

Sandra'nın bunu engelleyebilmek için hiçbir yetkisi yoktu.

Doktor kapıyı arkasından kapattı ve anahtarı çevirdi. *Kahretsin*, dedi Sandra ve onun içeride ne yaptığını anlamak için yerinden kalktı.

Kapının ardında uzun bir sessizlik oldu ve sessizliği aniden çekilen tuvalet sifonunun sesi bozdu.

Aptallık ettim, bunu tahmin etmeliydim, diye düşündü kendine kızarak. Ama Astolfi'nin tuvaletten çıkmasını beklerken kulağına birtakım çığlıklar geliyor gibiydi. Bunun yalnızca bir hayal olup olmadığını düşündü.

Çığlıklar binadan değil, dışarıdan geliyordu.

Pencereye doğru yürüdü. Birkaç kişinin binaya doğru koştuğunu fark etti. Pencereyi açıp dışarıya baktı.

Dört kat aşağıda, asfaltın üzerinde, adli tıp doktorunun cansız bedeni yatıyordu.

Sandra bir anlık şaşkınlıktan sonra tuvaletin kapısına yöneldi.

Bir şeyler yapmak zorundaydı.

Omzuyla hemen kapının pervazını zorlamaya çalıştı. Bir iki omuz attıktan sonra kilit nihayet kendini bıraktı. Sandra kendini bir anda tuvaletin içinde buldu. Doktorun kendisini aşağıya attığı, ardına kadar açık pencereden gelen cereyanın ortasında kaldı. Ama buna aldırmayarak klozetin üzerine eğilip yere çömeldi. Astolfi'nin

tuvaletin içine attığı şey her neyse onun tamamen dibe gitmemiş olmasını umarak tereddüt etmeden kolunu şeffaf suyun içine daldırdı. Elini olabildiğince ileriye itti, parmakları bir şeye değdi ama sonra onu elinden kaçırdı. En sonunda tutabildi. Kendine doğru çekmeye çalıştı ama başaramadı ve o şey tekrar elinden kaçtı.

"Kahretsin," diyerek sövdü.

Fakat parmak uçlarının bir an için de olsa bir şekli algıladığını fark etti: Çıkıntıları olan yuvarlak ve sert bir şey. Aklında ilk canlanan şey bir fetüsün görüntüsü oldu. Sonra biraz daha düşündü.

Bu bir tür oyuncak bebekti.

10

Kulübün adı SX'ti.

Herhangi bir tabela yoktu, sadece kapının yanında, üzerinde altın rengi iki harf olan siyah bir levha asılıydı. İçeri girmek için zile basmak gerekiyordu. Marcus zilin düğmesine bastı ve bekledi. Onu oraya getiren içgüdüsü değil, basit bir varsayımdı: Eğer canavar iletişim kurmak için Sant'Apollinare'nin günah çıkarma hücresini seçtiyse o zaman yeraltı dünyasını yeterince iyi tanıyor olmalıydı. Ve eğer gerçekten öyleyse, penitenziere doğru yerdeydi.

Birkaç dakika sonra bir kadın sesi zile yanıt verdi. Kısa bir "Evet?" yanıtının ardında yüksek seste ağır metal müzik sesleri çınlıyordu.

"Cosmo Barditi," dedi sadece.

Kadın biraz duraksadı. "Randevun var mı?"

"Hayır."

Ses sanki gürültünün içine çekilmiş gibi birdenbire kayboluverdi. Birkaç saniye geçtikten sonra kapının otomatik kilidi açıldı.

Marcus kapının kanatlarını itti ve kendini beton duvarlı bir koridorun içinde buldu. İçerideki tek ışık, sanki her an patlayacakmış gibi küçük kıvılcımlar saçan bir neondan geliyordu.

Bu geçidin sonunda kırmızı bir kapı vardı.

Penitenziere yürümeye başladı. Çalmakta olan müzikten boğuk bir bas sesi yükseliyordu. İlerledikçe müziğin sesi de artıyordu. Daha kapının eşiğine varmadan kapı açıldı ve o kötü sesler, cehennemden kaçan şeytanlar misali etrafa saçılarak Marcus'u sevinçle karşıladılar.

Kapıda bir kadın göründü, bu büyük ihtimalle biraz önce kendisiyle konuşan kadındı. Ayağında baş döndürücü yüksek topuklu ayakkabılar, üzerinde de derin dekoltesi olan gümüş renkli bir bluz ile kısacık deri eteği vardı. Sol göğsünde gece kelebeği dövmesi göze çarpıyordu, platin rengi saçları ve yüzünde de abartılı bir makyaj vardı. Marcus'u beklerken bir kolunu kapının pervazına dayamış sakız çiğniyordu. Marcus'u baştan aşağı süzdü ama tek kelime etmedi, sonra ona arkasını dönerek kendisini takip etmesi gerektiğini belli edercesine ilerledi.

Marcus kulübün içine girdi. SX, "e" harfi eksik olsa da "seks" anlamına geliyordu. Gerçekten de ne tür bir yer olduğu açıkça görülüyordu. Ortamda kesinlikle sadomazoşist bir hava hâkimdi.

Alçak tavanlı büyük bir salon. Simsiyah duvarlar. Tam ortada direk dansı için konulmuş üç tane direğin yerleştirildiği dairesel bir platform yer alıyordu. Etrafında da kırmızı deri kanepeler ve aynı renkte masalar vardı. Loş ışıklar altında, ekranların bazılarında işkence ve fiziksel şiddet içeren pornografik görüntüler geçiyordu.

Sahnede üstsüz bir kız, ağır metal şarkı eşliğinde gönülsüzce dans ederek bir çeşit motorlu testere numarası sergiliyordu. Şarkıyı söyleyen durmadan aynı cümleyi tekrarlıyordu: "*Heaven is for those who kill gently.*"[5]

Platin saçlı kadının peşinden giden Marcus salonun etrafına dağılmış olan sadece altı müşteri saydı. Hepsi de erkekti. Kuru kafa veya *piercing* gösterişinde bulunmuyor ve beklendiği kadar da vahşi görünmüyorlardı. Sadece yüzlerinde belli belirsizce hissedilen sıkkın bir havayla oturmuş, üzerlerinde takım elbise olan farklı yaşlarda sıradan tiplerdi. Yedinci müşteri bir köşeye çekilmiş karanlıkta mastürbasyon yapıyordu.

"Hey, sok onu yerine!" diyerek adamı uyardı Marcus'a eşlik eden kadın.

---

5 (İng.) "Cennet nazikçe öldürenler içindir." (ç. n.)

Adam kadını umursamadı. Kadın bundan rahatsız olmuş gibi başını salladı ama yine de bir şey yapmadı. Tüm salonu boydan boya geçtikten sonra özel odalara bakan dar bir koridora girdiler. Burada bir erkekler tuvaleti ve az ileride de üzerinde "Girmek yasaktır" yazan bir kapı vardı.

Kadın durup Marcus'a baktı. "Burada kimse ona gerçek ismiyle seslenmez. Cosmo seni görmeyi bu yüzden kabul etti."

Kapıya vurdu ve Marcus'a içeri girmesi için işaret etti. Marcus kadının uzaklaştığını gördü, sonra da kapıyı açtı.

İçeride yetmişlerden kalma *hardcore* film afişleri, bir bar tezgâhı, duvarlarda da üzerinde bir müzik seti ve çeşitli ıvır zıvırın bulunduğu birkaç dolap vardı. Odayı aydınlatan tek şey masa lambasıydı ve siyah ama oldukça düzenli bir masanın etrafında bir ışık bulutu oluşturuyordu.

Cosmo Barditi masanın arkasında oturuyordu.

Marcus kapıyı kapattı ve kapıyla birlikte müzik sesini de ardında bıraktı ama adamı daha iyi inceleyebilmek için bir süre gölgede kaldı.

Burnunun ucuna kadar inmiş gözlükleri, sıfıra vurduğu saçları ve kollarını kıvırdığı kot gömleğiyle keskin bir tezat oluşturuyordu. Marcus, adamın kollarındaki haç ve kuru kafa dövmelerini hemen fark etti. Ayrıca boynundaki gamalı haç dövmesini de.

"Söyle kimsin, necisin?" diye sordu adam.

Marcus, yüzünün iyice görünmesini sağlamak için öne doğru bir adım attı.

Cosmo, hafızasını karşısındaki yüze odaklamaya çalışarak uzun bir süre olduğu yerde kaldı. "Sensin," dedi sonunda.

Saunanın içinde tutsak edilmiş adam, Marcus'u tanımıştı.

Penitenziere, Clemente'in kendisini tabi tuttuğu o testi dün gibi hatırlıyordu; onu eline tutuşturduğu bir anahtarla, kızlarının ölümünün acısıyla kıvranmakta olan bir anneyle babanın evine gönderdiği o günü.

Kötülük kaidedir. İyilik istisna.

"Seni serbest bıraktıktan sonra yaşam tarzını değiştireceğini sanıyordum."

Adam gülümsedi. "Bilmem biliyor musun ama benimki gibi bir geçmişi olana öyle maaşlı, sabit bir iş vermezler."

Marcus eliyle etrafı işaret etti. "Peki neden özellikle bu?"

"Bu da bir iş, öyle değil mi? Kızlarımın hepsi temiz, uyuşturucu kullanmıyorlar ve müşterilerle seks yapmıyorlar; burada sadece izlenir." Ardından ciddileşti. "Hayatımda şimdi beni seven bir kadın var. Ve iki yaşında bir kız çocuğu." Bunu hak ettiğini göstermek istiyordu.

"Senin adına sevindim, Cosmo. Senin adına sevindim," dedi Marcus.

"Buraya fatura kesmeye mi geldin?"

"Hayır, senden bir iyilik istemek için."

"Ben senin kim olduğunu bile bilmiyorum ve o gün orada ne işinin olduğunu da."

"Bunun önemi yok."

Cosmo Barditi ensesini kaşıdı. "Ne yapmam gerek?"

Marcus masaya doğru bir adım attı. "Bir adamı arıyorum."

"Onu tanıyor muyum, yoksa tanımalı mıyım?"

"Bilmem ama zannetmiyorum. Fakat onu bulmama yardım edebilirsin."

"Neden ben?"

Kaç defa Marcus da bu soruyu kendisine ve Clemente'e sormuştu? Cevap hep aynıydı: Kader ya da inançlı biri için, ilahî takdir. "Çünkü aradığım adamın seks konusunda değişik zevkleri var ve geçmişte fantezilerini bunun gibi yerlerde gidermiş olabileceğini düşünüyorum."

Marcus şiddet içeren eylemlerden önce daima bir kuluçka döneminin olduğunu biliyordu. Katil öldürmek istediğini henüz bilmez. İçinde taşıdığı canavarı ekstrem seks deneyimleriyle besler

ve bu arada yavaş yavaş benliğinin en karanlık noktalarına inmeye başlar.

Marcus, Barditi'nin ilgisini çekmeyi başarmış gibiydi. "Bana ondan bahset."

"Bıçak ve silahlardan hoşlanıyor, büyük ihtimalle cinsel problemleri olan biri; silahlar kendini tatmin edebilmesinin tek yolu. Başkalarını seks yaparken izlemekten zevk alıyor, özellikle çiftleri ama belki de eş değiştirme partilerinin yapıldığı kulüplere de uğramıştır. Fotoğraf çekmeyi seviyor: Son yıllarda yaptığı tüm görüşmelerin görüntülerini sakladığını düşünüyorum."

Cosmo çalışkan bir öğrenci gibi not alıyordu. Ardından gözlerini not aldığı kâğıttan kaldırdı. "Başka bir şey var mı?"

"Evet, en önemlisi şu: Başkalarına kıyasla kendini değersiz hissediyor, aşağılık kompleksi var ve bu onu kızdırıyor. Onlardan daha iyi olduğunu kanıtlamak için de onları teste tabi tutuyor."

"Nasıl bir test bu?"

Marcus, kendi hayatını kurtardığını zannederek sevdiği kadını ölesiye bıçaklamak zorunda kalan genci düşündü.

Sahte aşkların sahte sahipleri.

Canavar Sant'Apollinare'de ilettiği mesajda onları böyle tanımlamıştı. "Tek amacı kurbanlarını aşağılamak olan bir çeşit ödülsüz bir oyun."

Cosmo bunun üzerinde bir an düşündü. "Acaba bunun Ostia'da olanlarla bir ilgisi var mı?"

Penitenziere hiçbir cevap vermedi.

Cosmo kısa bir kahkaha attı. "Buradaki şiddet sadece bir gösteri, dostum. İçeride gördüğün tiplerin hepsi kendilerini aykırı ve çizginin dışında sandıkları için benim kulübüme geliyorlar ama gerçek hayatta beş para etmezler ve bir sineğe bile zarar veremezler. Senin bu bahsettiklerin ciddi şeyler, kesinlikle buradaki eziklerden birinin işi olamaz."

"O zaman onu nerede aramam gerekir?"

Cosmo durumu iyice tartmak ve özellikle de Marcus'a güvenip güvenmemek konusunda karar vermek için bakışlarını bir an Marcus'un üzerinden çekti. "Artık bu çarkın içinde değilim ama kulağıma bir şeyler geldi... Roma'da kanlı bir olay olduğunda, olayı 'kutlamak' için bir araya gelen bir grup var. Her defasında bir masumun kurban edilmesinden sonra negatif enerjilerin açığa çıktığını söylüyorlar. Bu partileri de o olaylarda yaşananları anmak için yapıyorlar ancak bu sadece uyuşturucu kullanıp seks yapmak için bir bahane."

"Bu partilere kimler katılıyor?"

"Bana sorarsan ciddi anlamda zihinsel sorunları olan tipler. Ama içlerinde paralı olanlar da var. Bu saçmalıklara kaç kişinin inandığını tahmin bile edemezsin. Her şey gizli kapaklı bir şekilde gerçekleşiyor, bu partilere yalnızca belirli koşullar altında girilebilir – gizliliğe çok önem veriyorlar. Bu gece de Ostia'da olanlarla ilgili bir parti yapılacak."

"Beni içeri sokabilir misin?"

"Buluşmak için her defasında farklı yerler seçiyorlar. Bunu öğrenmek o kadar kolay değil." Cosmo'nun çekincesi olduğu ortadaydı: Bu tarz şeylere bulaşmak istemiyordu, belki de onu evde bekleyen kadının ve kızının güvenliğini düşünüyordu. "Eski çevremle tekrar temasa geçmem gerekecek," dedi isteksizce.

"Eminim ki bu senin için sorun olmayacak."

"Birkaç telefon görüşmesi yapacağım," diye söz verdi Cosmo. "Böyle yerlere elinde davet olmadan girilmez. Ancak çok dikkatli olmalısın çünkü bunlar tehlikeli insanlar."

"Önlemlerimi alacağım."

"Ya sana yardım etmezsem?"

"Vicdanın kaç ölümü kaldırabilir?"

"Peki, anladım. Elimden geleni yapacağım."

Marcus masaya yaklaştı, Cosmo'nun az önce not aldığı kalemi ve kâğıdı eline alarak bir şeyler yazmaya başladı. "Beni partiye nasıl

sokacağını öğrenir öğrenmez, beni bu telesekreter numarasından ararsın."

Kâğıdı ona geri verdiğinde, Cosmo kâğıtta telefon numarasına ek olarak başka bir şeyin de yazılı olduğunu gördü. "'Tuz Çocuk' nedir?"

"Yapacağın görüşmelerde bundan da bahsedersen sana çok minnettar olurum."

Adam düşünceli bir şekilde başını salladı. Marcus yapması gerekeni yapmıştı ve artık gidebilirdi. Fakat tam da kapıdan çıkmak üzereyken Barditi ona bir soru yöneltti.

"O gün beni neden kurtardın?"

Penitenziere arkasını dönmeden cevap verdi. "Bilmem."

11

Altmış yaşındaki Battista Erriaga, kendini tedbirli bir adam olarak nitelendiriyordu.

Ama her zaman böyle olmamıştı. Filipinler'de henüz sadece bir çocuk olduğu sıralarda, tedbirin ne demek olduğunu bile bilmiyordu. Aksine, kötü huyu yüzünden kadere –ve ölüme– defalarca meydan okuduğu olmuştu. Aslına bakılırsa, bazı kabadayı davranışlarının ona tek getirisinin tamamen kibriyle alakası vardı.

Ne para ne güç ne de saygı.

Ve de bu kibri, sonunda büyük bir talihsizliğe neden olacaktı. O olay, hayatının geri kalanına damgasını vuracaktı ancak Battista o zaman bunu henüz bilmiyordu.

O zamanlar sadece on altı yaşındaydı ve daha uzun görünmek için saçlarını geriye doğru tarayarak kabartırdı. At yelesi saçlarına bayılır, onlarla övünürdü. Saçını her akşam yıkar sonra da palmiye yağıyla bir güzel ovardı. Pazardaki tezgâhların birinden aşırdığı bir fildişi tarağı vardı. Tarağı pantolonunun arka cebinde taşır, alnına düşen gür tutamları canlandırmak için ara sıra cebinden çıkarırdı.

Annesinin kamp çadırı bezinden diktiği dar kot pantolonunu, bir kunduracıdan birkaç kuruşa satın aldığı deri botlarını –çünkü aslında sadece preslenmiş ve ayakkabı cilasıyla boyanmış mukavvadan ibaretti–, bir de jilet gibi ütülenmiş ve her zaman tertemiz olan sivri yakalı yeşil gömleğini giyip köyünün sokaklarında çalım satarak gezerdi.

Kasabadaki herkes onu "süslü Battista" olarak tanırdı. Battista kendisine takılan bu lakapla gururlanırdı, ta ki gerçekte ona güldüklerini ve gizlice ona "eğitilmiş maymunun oğlu" dediklerini öğrenene kadar. Ona gizliden gizliye böyle demelerinin sebebi, alkolik olan babasının bir bardak içki uğruna yapmayacağı şey olmaması ve sık sık meyhanenin müdavimlerini eğlendirmek adına gülünç gösteriler yaparak sadece bedava bir içki için gururunu ayaklar altına almasıydı.

Battista babasından nefret ediyordu. Onun sürdüğü yaşam tarzından –tarlalarda canı çıkana kadar çalışıp sonra da kötü alışkanlıklarını sürdürmek için para dilenmesinden– nefret ediyordu. Babası akşamları eve sarhoş halde döndüğünde bir tek karısına karşı erkeklik taslamasını biliyor ve başkalarının ona çektirdiği tüm işkenceleri karısının üzerinde tekrarlıyordu. Aslında Battista'nın annesi kendisini kolayca savunup kocasına rahatça karşılık verebilirdi çünkü adam ayakta zor dururdu. Ama kadın sırf kocasının rezilliğine rezillik katmamak için sesini çıkarmadan dövülmeye razı olurdu. Nihayetinde evinin erkeğiydi ve onun da kocasını koruyup sevgisini gösterme şekli böyleydi. Battista bu nedenle annesinden de nefret ediyordu.

Erriaga ailesi İspanyolca olan soyadları nedeniyle köydeki bir çeşit kast sisteminin en alt tabakasında yer alıyordu. Bu soyadını, 1849 yılında Genel Vali Narciso Claveria'nın egemenliğinde Battista'nın büyük büyükbabası seçmişti. Filipinliler o zamana dek soyadı kullanmıyorlardı ama Claveria onları kendilerine soyadı seçmeye zorlamıştı. Birçoğu sömürgecilerin soyadlarını ödünç alarak bu şekilde onlara yaranabileceklerini zannetmişlerdi ama böyle yaparak aslında kendilerini ve gelecek nesillerini lekelemiş olduklarını bilmiyorlardı. Çünkü bu seçimleri yüzünden bir yandan onlarla aynı kategoride olmaya tahammül edemeyen İspanyollar tarafından hor görülüyor, diğer yandan da kökenlerine ihanet ettikleri için diğer Filipinliler tarafından nefretle karşılanıyorlardı.

Battista üstelik bir de annesinin, ailenin Katolik inancını vurgulamak adına seçtiği bu isminin yükünü taşıyordu.

Ama bütün bunları umursamıyormuş gibi görünen bir kişi vardı. İsmi Min'di ve Battista Erriaga'nın en iyi arkadaşıydı. Kocaman ve iri yarı vücuduyla tam bir devdi. Onu ilk kez görenler ondan feci halde korkardı ama gerçekte kimseye zarar verebilecek biri değildi. Fakat aptal olduğundan değil, sadece biraz fazla saftı. Rahip olmayı hayal eden, çalışkan biriydi.

Battista ve Min birlikte çok zaman geçirirlerdi, aralarında epey yaş farkı vardı çünkü Min'in yaşı otuzdan fazlaydı ama bu onların umurunda değildi. Dahası Min'in bir bakıma, Battista'nın hayatında babasının yerini aldığı söylenebilirdi. Onu korur ve ona değerli tavsiyelerde bulunurdu. Bu nedenle Battista aklındaki plana dair ona tek kelime etmemişti.

Gerçekten de hayatını değiştirecek olan olayın yaşandığı hafta, genç Erriaga kendini bir çeteye kabul ettirmeyi başarmıştı: *Los soldados del diablo.*[6] Aylardır onların arasına girmeye çalışıyordu. Yaşları aşağı yukarı onunkiyle aynıydı. Çetenin aynı zamanda elebaşı da olan en büyük elemanı on dokuz yaşındaydı.

Çeteye girmek için Battista'nın bazı testlerden geçmesi gerekmişti: bir domuz vurmak, yanan bir yığın araba lastiği ateşinin üzerinden atlamak, bir eve girip hırsızlık yapmak. Sonunda hepsini de başarıyla geçerek çetenin sembolü olan deri bilekliği takmaya hak kazanmıştı. Bu sembol sayesinde çete üyeleri barlarda ücretsiz içki içmek, fahişelerle ücret ödemeden yatmak ve yolda karşılarına çıkan herkesin onlara geçiş önceliği sunması gibi bir dizi ayrıcalığa sahiptiler. Aslında bu hakları onlara hiç kimse vermemişti, bütün hepsi düpedüz zorbalığın meyvesiydi.

Battista çeteye gireli henüz birkaç gün olmuştu ve rahatı yerindeydi. Nihayet adını babasının ödlekliğinden sıyırarak temize

6 (İsp.) Şeytanın Askerleri. (ç. n.)

çıkarmıştı. Bir daha kimse ona saygısızlık yapmaya cesaret edemeyecek ve kimse ona "eğitilmiş maymunun oğlu" diyemeyecekti.

Ta ki bir akşam yeni ahbaplarıyla birlikteyken Min'le karşılaşana kadar.

Min, arkadaşı Battista'yı çetenin yanında ukala tavırlar içinde ve kolundaki o saçma deri bileklikle görünce onunla dalga geçmeye başlamıştı. Hatta ona tıpkı babası gibi "eğitilmiş maymun" lakabıyla bile seslenmişti.

Min'in niyeti iyiydi, aslında sadece arkadaşının hata yaptığını anlamasını istiyordu ve Battista da bunu biliyordu. Fakat Min'in tutumu ve davranış şekli Battista'ya başka seçenek bırakmamıştı. Onu sertçe itip kakmaya başladı çünkü Battista nasıl olsa Min'in tepki vermeyeceğinden emindi. Ama Min bunun üzerine daha yüksek sesle gülmeye başladı.

Battista daha sonra, sopayı nereden bulduğunu ve arkadaşına ilk darbeyi ne zaman indirdiğini asla tam olarak açıklayamayacaktı. O dakikalara dair hiçbir şey hatırlamıyordu. Sonrasında ise sanki bir tür uykudan uyanmış gibiydi: Terliydi ve üzerinde kan lekeleri vardı, ahbapları onu orada yalnız bırakarak ortadan kaybolmuşlardı ve kollarının arasında, kırılmış kafası ve gülümseyen yüzüyle en iyi arkadaşının cesedi vardı.

Battista Erriaga on beş yılını hapiste geçirmişti. Annesi ağır hastalanmıştı ve doğup büyüdüğü köyde dalga geçmek için bile olsa artık hiçbir lakaba layık görülmüyordu.

Fakat rahip olmayı hayal eden dev Min'in ölümü her şeye rağmen olumlu bir şeye vesile olmuştu.

O günden yıllar sonra Battista Erriaga, kendisini Manila'dan Roma'ya götüren uçakta bu olayı yeniden düşünmüştü.

Ostia'daki çamlıkta neler olduğunu öğrenir öğrenmez ilk uçağa binmişti. Hizmetkâr veya temizlik işçisi olarak çalışmak üzere İtalya'ya giden yurttaşlarının arasına karışmak için üzerinde sıradan giysiler ve başına taktığı siperli bir şapkayla turist sınıfında seyahat etmişti. Yolculuk boyunca birilerinin onu tanımasından

korktuğu için de kimseyle konuşmamıştı. Ama düşünmek için zamanı olmuştu.

Şehre vardığında, merkezdeki mütevazı bir turist otelinde bir oda tutmuştu.

Şimdi, eski püskü bir yatak örtüsünün üzerine oturmuş, herkesin "Roma Canavarı" davası olarak adlandırdığı olay hakkında son gelişmeleri öğrenmek için televizyondaki haberleri izliyordu.

Gerçekten de oldu, dedi kendi kendine. Bu düşünce onu kahrediyordu. Ama belki de bunu düzeltmenin bir yolu vardı.

Erriaga televizyonun sesini tamamen kıstı ve tablet bilgisayarını koyduğu masaya yöneldi. Ekrandaki bir düğmeye basarak kaydı başlattı.

"... zamanlar... gece vaktiydi... ve herkes bıçağının saplandığı yere koştu... zamanı gelmişti... çocukları öldü... sahte aşkların sahte sahipleri... ve o, onlara hiç acımadı... Tuz Çocuk'un... durdurulmadığı sürece durmayacak."

Bir zamanlar suçluların polisle iletişim kurmak için kullandığı Sant'Apollinare Kilisesi'nin günah çıkarma hücresine bırakılmış olan gizemli mesajın birkaç cümlesi.

Erriaga yüzünü tekrar sessiz olan televizyona doğru döndü. *Roma Canavarı*, diye içinden tekrar etti. Zavallı aptallar çünkü gerçekten nasıl bir tehlikenin içinde olduklarını bilmiyorlardı.

Uzaktan kumandayla televizyonu kapattı. Yapması gereken bir işi vardı ama dikkatli olmak zorundaydı.

Battista Erriaga'nın Roma'da olduğunu kimse bilmemeliydi.

12

"Oyuncak bir bebek mi?"

"Evet efendim."

Başkomiser Moro doğru anladığından emin olmak istiyordu. Sandra eliyle ne hissettiğinden oldukça emindi ama zaman geçtikçe algısını sorgulamaya başlamıştı.

Moro, doktorun intihar haberini aldıktan sonra ve daha da önemlisi, suç mahallinden delil çaldığının anlaşılması üzerine çaresizlik içinde böyle bir harekette bulunduğunu öğrendikten sonra soruşturmanın tüm yönetimini üstlenerek gizlilik prosedürlerini etkinleştirmişti.

O andan itibaren olayla ilgisi olan hiçbir şeye dokunulmayacak ve hiçbir şey atılmayacaktı – bu, bir kâğıda rastgele alınmış bir not olsa bile. Birbiriyle bağlantılı ama polis merkezinin dışındaki bir sunucuya bağlı olan bilgisayarların bulunduğu bir operasyon salonu kurulmuştu. Bilgi sızıntısını önlemek için merkeze gelen ve merkezden dışarıya yapılan tüm çağrılar kayıt altına alınacaktı. Kişisel hatları ve cep telefonu hatlarını kontrol etmek mümkün olmasa da bu soruşturmada çalışanların hepsi dışarıya bilgi sızdırmayacaklarına, aksi halde işten çıkarılma ve yardım ve yataklık suçuyla cezalandırılacaklarına dair bir taahhütname imzalamak zorundaydılar.

Ancak başkomiserin en büyük korkusu, kanıt teşkil eden diğer unsurların çoktan imha edilmiş olmasıydı.

Sandra'nın bilgisine göre, onlar bu yeni kurulan operasyon merkezinde görüşme yaparken olay yeri inceleme ekibinin destek verdiği uzman teknisyenler, adli tıp birimi binasının drenaj borularını incelemekteydiler. Sandra adamların hangi koşullarda çalışmak zorunda kaldıklarını hayal etmeye dahi cesaret edemiyordu ancak binanın tesisatı eskiydi ve Astolfi'nin odasındaki tuvalette dokunma duyusuyla tanıdığını düşündüğü oyuncak bebeğin hâlâ orada olma ihtimali vardı.

"Demek fotoğraf çekimi prosedürünü olması gerektiği gibi yerine getirip getirmediğinizi kontrol etmek üzere dün gece çamlığa geri döndünüz." Moro, Sandra'ya doğru eğildi.

"Öyle," diye cevapladı Sandra tedirginliğini belli etmemeye çalışarak.

"Ve o sırada bir adamın toprağı kazarak oradan bir şey çıkardığını gördünüz. Onun Astolfi olduğunu düşündünüz; bu yüzden de bu sabah onunla konuşmaya gittiniz." Moro, Sandra'nın az önce olayların oluşuyla ilgili kendisine aktardığı versiyonu tekrar ediyordu ama bunu sırf kadın polise varsayımının aslında ne kadar saçma olduğunu fark ettirmek için yapıyormuş gibiydi.

"Birilerine haber vermeden önce, doktora kendini açıklama fırsatı sunmam gerektiğini düşündüm," dedi Sandra daha inandırıcı görünmek için. "Hata mı yaptım?"

Moro bir an düşündü. "Hayır. Ben de aynısını yapardım."

"Doktorun köşeye sıkışınca intihar etmeye kalkışacağını asla tahmin edemezdim."

Moro elinde tuttuğu kalemi masanın üzerinde oynatıyor, gözlerini ise Sandra'dan ayırmıyordu. Sandra kendini baskı altında hissediyordu. Elbette ki penitenziereden bahsetmemişti.

"Memur Vega, sizce Astolfi, canavarı tanıyor muydu?"

SCO ekibi üyeleri, adli tıp birimi binasının tüm borularının yanı sıra doktorun bütün hayatının da altını üstüne getirerek arama yapıyorlardı. Çalışma odası ve evi kapsamlı bir araştırmaya tabi tutulmuştu. Telefon hatları, bilgisayarları ve elektronik postaları

inceleniyordu. Banka hesapları ve harcamaları denetleniyordu. Zaman içinde geriye giderek hiçbir detayı atlamadan her şey didik didik aranıyordu: aile bireyleri, tanıdıkları, çalışma arkadaşları, nadiren görüştüğü kişiler bile. Moro, Astolfi'yi suç mahallinden bir delil çalmaya ve Diana Delgaudio'nun hayatta kalmasını engellemeye iten sebebin ne olduğunu çözmek için çok küçük bir unsur dahi olsa bir şeylerin ortaya çıkacağına inanıyordu. Ancak bu her iki girişimde de doktor neredeyse başarısız olmuştu. Ya da belki de neredeyse başarılı olduğunu söylemek daha doğruydu. Fakat sahaya çıkarılan tüm kaynak ve teknolojiye rağmen, Moro'nun bu durumu açıklığa kavuşturmak için kişisel bir görüşe ihtiyacı vardı. Sandra'ya bu yüzden o soruyu sormuştu.

"Astolfi itibarını, kariyerini ve özgürlüğünü riske attı," dedi Sandra. "Hiç kimse ortada güçlü bir sebep olmadan elindeki her şeyi bu şekilde riske atmaz. Bu nedenle cevabım evet, canavarın kim olduğunu bildiğini düşünüyorum. Bunun kanıtı ise bunu itiraf etmektense ölmeyi tercih etmiş olması."

"Çocuğu, akrabası ya da arkadaşı gibi ona çok yakın birisi." Moro duraksadı. "Ama doktorun kimsesi yoktu. Ne karısı ne de çocuğu vardı, yalnız yaşıyordu."

Sandra doktorun bütün hayatına dair yapılan geniş çaplı araştırmanın başkomiserin beklediği sonuçları vermediğini tahmin etti. "Astolfi olay yerine nasıl geldi? Bu bir tesadüf müydü, yoksa altında başka bir şey mi var? Efendim, dürüst olmak gerekirse doktorun, katili tanıdığı halde bu olayla tamamen tesadüfen onun ilgilenmiş olması ihtimalini mantık dışı buluyorum."

"Adli tıp doktorlarının nöbetleri haftadan haftaya değişir. Astolfi'nin tam da o nöbeti seçmesini sağlayabilecek bir falcılık yetisi yoktu. Dahası geçen sabah nöbet sırası onda bile değildi, sadece şidder suçlarında Roma'daki en iyi uzman olduğu için olay yerine çağrıldı."

"Yani bu olaya onun bakacağı önceden belliydi."

"Asıl nokta işte tam da bu." Moro şüphelerini dile getirdi. "Doktorun özel uzmanlık alanını düşünürsek, bu olayda onu aramamız çok doğaldı. Ve Astolfi bunu iyi biliyordu."

Başkomiser koltuğundan kalktı ve salonun diğer ucuna gitti. "İşlenen cinayette kesinlikle bir rolü vardı. Birini koruyordu. Belki de geçmişte katili iş üzerindeyken gördüğü için onun *modus operandi*'sini tanıdı, bu yüzden ilgilendiği eski davaları da kontrol ediyoruz."

Sandra, Moro'nun peşinden gitti. "Efendim, katilin Diana Delgaudio'ya makyaj yaptığına dair varsayımımı değerlendirme imkânınız oldu mu? Ayrıca kızın fotoğrafını çektiğine de eminim. Yoksa ona neden makyaj yapsın ki?"

Moro operasyon merkezinin salonundaki çalışma masalarından birinin yanında durdu. Bir şeyi kontrol etmek üzere bilgisayar ekranına doğru uzandı ve Sandra'ya bakmadan sorusuna cevap verdi. "Ruj hikâyesi... Üzerinde düşündüm, haklı olduğunuza inanıyorum. Listeye eklettim." Arkalarındaki duvarı işaret etti.

Duvarda davayla ilgili olay yeri inceleme ekibinin ve doktor raporlarının sonucu elde edilmiş bulguların işaretlendiği büyük bir pano vardı. Bulgular bir liste hâlinde özetlenmişti.

Objeler: sırt çantası, dağcı halatı, av bıçağı, Ruger SP101 model altıpatlar tabanca.

Dağcı halatının üzerinde ve kızın göğüs kemiğine saplanan bıçağın sapında delikanlının parmak izleri var: Delikanlıya kızı bağlamasını ve kendi hayatını kurtarmak istiyorsa kızı bıçaklamasını emreder.

Delikanlıyı ensesine ateş ederek öldürür.

Kıza ruj sürer. (Fotoğrafını çekmek için mi?)

Balistik, katilin silahını tespit etmişti: Ruger model bir tabanca. Moro'nun, canavarın Diana'yı Giorgio'ya öldürttüğünü anlaması Sandra'yı çok şaşırtmıştı. Penitenzierenin vardığı sonucun aynısı. Ancak Moro bilim ve teknolojinin yardımıyla bu sonuca ulaş-

mışken, Marcus her şeyi olay mahallinin fotoğraflarına ve bizzat olayın yaşandığı yere bakarak tahmin etmişti.

"Benimle gelin," dedi Moro, Sandra'nın düşüncelerini bölerek. "Size bir şey göstermek istiyorum."

Sandra'yı bitişikteki bir odaya götürdü. Daracık ve penceresiz bir odaydı. Tek ışık, odanın ortasındaki aydınlatılmış bir masadan geliyordu. Sandra'nın dikkati derhal, masayı çevreleyen ve tamamen suç mahallinin fotoğraflarıyla kaplanmış olan duvarlara yoğunlaştı. Genel görünümler ve detaylar. Sandra'nın başladığı olay yeri fotoğraf çekimi, olay yeri inceleme ekibindeki meslektaşları tarafından devam ettirilmiş ve her türlü bulgu, ölçüm ve incelemeyi gerçekleştirmişlerdi.

"Düşünmek için buraya gelmeyi seviyorum," dedi Moro.

Sandra, Marcus'un suçluyu olay yerinde bulma konusunda söylediklerini hatırladı. "Onu görmesek bile katil hâlâ burada. Onu başka bir yerde değil, burada aramalıyız," demişti penitenziere.

"Onu burada yakalayacağız, Memur Vega. Bu odada."

Sandra bir an için fotoğraflarla kaplı duvarlara bakmayı bırakıp yüzünü Moro'ya doğru döndü ve aydınlatılmış masanın üzerinde tıpkı kuru temizlemecilerdekilere benzer iki paket şeffaf selofan poşetin durduğunu ancak o zaman fark etti. İçerisinde katlanmış giysiler vardı. Kadın polis onları tanıdı. Diana Delgaudio ve Giorgio Montefiori'nin giysileriydi. Akşam birlikte dışarı çıkmak üzere özenle seçtikleri ve içinde saldırıya uğradıkları arabanın arka koltuğunda dağınık halde duran giysiler.

Sandra acı ve tedirginlik duyarak giysilere baktı. Çünkü gençler sanki yan yana, o masanın üzerindeymiş gibiydiler.

Hayalet bir gelin ve damat misali şıktılar.

Bu giysileri yıkamaya gerek kalmamıştı, üzerlerinde onları lekeleyen herhangi bir kan yoktu. Bu yüzden de delil teşkil etmiyorlardı.

"Giysileri ailelerine teslim edeceğiz," dedi Moro. "Giorgio Montefiori'nin annesi, oğlunun kişisel eşyalarını almak için sürekli buraya gelip duruyor. Bunu neden yaptığını anlamıyorum. Dışarıdan bakıldığında bu çok anlamsız, gereksiz bir davranış gibi görünüyor. Ama herkesin acıya tepki verme tarzı farklıdır. Özellikle de ebeveynlerin. Yaşadıkları acı, onları bazen aklını kaçırma seviyesine getirir. Sonrasında ise böyle saçma taleplerde bulunurlar."

"Diana Delgaudio'nun sağlık durumunda gelişmeler olduğunu duydum, belki bize gerçekten de yardım edebilecek."

Moro başını iki yana salladı ve acı acı gülümsedi. "Eğer basında yer alan haberleri kastediyorsanız ameliyattan sağ çıkmaması onun için çok daha iyi olurdu."

Kadın polis böyle bir cevap beklemiyordu. "Ne demek bu?"

"Bitkisel hayatta kalacak demek." Moro nefesini neredeyse Sandra'nın üzerine verecek derecede ona yaklaşarak konuştu: "Bütün bunlar bittiğinde ve katille karşı karşıya geldiğimizde, hepimiz kendimizi birer aptal gibi hissedeceğiz, Memur Vega. Ona bakacağız ve hiç de tahmin ettiğimiz gibi biri olmadığını anlayacağız. Her şeyden önce, onun bir canavar olmadığını, bizim gibi normal bir insan olduğunu göreceğiz. Hatta gerçekten de bize benzediğini göreceğiz. Sıradan bir insan olarak sürdürdüğü o küçük hayatına girdiğimizde orada can sıkıntısı, vasatlık ve kinden başka bir şey bulamayacağız. İnsanları öldürmeyi sevdiğini ama belki de hayvanlara kötü davrananlardan nefret ettiğini ve köpekleri çok sevdiğini öğreneceğiz. Çocukları, ailesi, hatta gerçekten de sevdiği birileri olduğunu göreceğiz. Ondan korkmayı bırakacağız ve bu kadar önemsiz bir insan tarafından kandırıldığımız için kendimize şaşıracağız."

Moro'nun konuşma tarzı Sandra'yı çok etkilemişti. Kendisini neden bu odaya getirdiğini hâlâ merak ediyordu.

"Şimdiye kadar harika bir iş çıkardınız, Memur Vega."

"Teşekkür ederim, efendim."

"Ama bir daha asla Astolfi konusunda olduğu gibi beni olayların dışında bırakmaya yeltenmeyin. Ben adamlarımın her hareketinden, hatta düşündüklerinden bile haberdar olmalıyım."

Başkomiserin sakin bir tavırla ortaya koyduğu bu sertlik karşısında Sandra büyük bir utanç duydu ve bakışlarını yere indirdi. "Peki efendim."

Moro uzun bir süre sessiz kaldı, ardından ses tonunu değiştirdi: "Siz çekici bir kadınsınız."

Sandra bu iltifatı beklemiyordu, mahcubiyetten yüzü kıpkırmızı kesildi. Amirinin onunla bu şekilde konuşmasını uygunsuz bulmuştu.

"Ne zamandır elinize silah almıyorsunuz?"

Sandra, Moro'nun daha önce söylediklerıyle bariz bir şekilde çelişen bu soru karşısında şaşırdı. Ama yine de cevaplamaya çalıştı. "Yönetmelikte belirtildiği gibi poligonda aylık olarak atış egzersizleri yapıyorum ancak bugüne kadar aktif göreve atanmadım."

"Bir planım var," dedi Moro. "Canavarı ininden çıkarmak için önüne bazı yemler atarak onun dikkatini çekmeye karar verdim: Bu yemler, içinde kadın erkek karışık sivil polislerin olacağı sıradan arabalar olacak. Bu geceden itibaren her saatte bir yer değiştirerek şehrin çevre bölgelerini gözetim altında tutacaklar. Ben buna 'kalkan operasyonu' adını verdim."

"Sahte çiftler."

"Aynen öyle. Ama yeterli sayıda kadın polisimiz yok, size bu yüzden hâlâ silah kullanıp kullanamayacağınızı sordum."

"Efendim, bundan emin değilim."

"Sizi bu geceki nöbetten muaf tutuyorum ama yarından itibaren sizin de aralarında olmanızı istiyorum. Bütün kaynaklara ihtiyacımız var çünkü..." Başkomiserin lafı cep telefonunun çalmasıyla bölündü. Nereye bakacağını bilmeden olduğu yerde kalan Sandra'yı tamamen görmezden gelerek telefona cevap verdi.

Moro telefon görüşmesi sırasında sanki sadece ona verilen bilgileri kaydediyormuş gibi muhatabına tek kelimelik cevaplar

vermekle yetindi. Görüşme uzun sürmedi ve bittiği zaman Sandra'ya döndü. "Adli tıp birimi binasındaki tüm borular ve kanalizasyonlar incelendi. Üzgünüm, Memur Vega ama oyuncak bir bebeğe ya da benzeri bir şeye rastlamadılar."

Sandra'nın mahcubiyeti gözle görülür biçimde arttı. Gelecek iyi bir haberin Moro'nun gözünde kendisine yeniden değer kazandıracağını umuyordu. "Bu nasıl olur? Efendim, sizi temin ederim ki ben parmak uçlarımla bir şeye dokundum, bu bir hayal değildi," dedi telaşla.

Moro birkaç dakika sessiz kaldı. "Size saçma görünebilir... ama bana doktorun intihar etmeden önce bir objeyi tuvalete atarak yok ettiğini söylediğinizde, olay yeri inceleme ekibine cesedin ellerini incelemeleri için talimat verdim. Çünkü hiç belli olmaz, şansımız bir şekilde yaver gidebilir."

Sandra şansa inanmasa da şimdi bunun için ümit ediyordu.

"Cesedin bir elinde şap izlerine rastladılar." Moro bir kez daha durakladı. "Sizin dokunduğunuz objeyi bu yüzden bulamadık, Memur Vega çünkü tuvaletin içindeki suyla temas eder etmez çözüldü. Dokunduğunuz şey her ne idiyse, tuzdan yapılmıştı."

13

Roma şehri bir cinayet üzerine kurulmuştu.

Efsaneye göre Romolo, kardeşi Remo'yu öldürmüş ve şehre kendi adını vererek şehrin ilk kralı olmuştu.

Ama bu, ardı arkası kesilmeyecek kanlı olaylar serisinin sadece ilkiydi. Ebedî Şehir'in destanı tarihi sayısız cinayetlerle şekillenmişti ve çoğu kez hangilerinin efsane hangilerinin ise tarihin gerçek kesitleri olduğunu ayırt etmek mümkün değildi. Ancak bariz bir şekilde Roma'nın ihtişamının kanla beslendiğini söylemek mümkündü. Üstelik yüzyıllar boyunca papalığın da bunda çok katkısı olmuştu.

O nedenle de şehrin, bugün hâlâ vahşi ölümler adına gizlice kutlamalar yapmasında şaşılacak pek de bir şey yoktu.

Cosmo Barditi sözünde durmuştu: Marcus'u o gece düzenlenecek ve ana teması Ostia'da yaşanan vahşet olan özel partiye sokmanın bir yolunu bulmuştu. Penitenziere kendisini neyin beklediğini henüz bilmiyordu ama Tiburtina otogarındaki bir telefon kulübesinden Cosmo'nun telesekretere bıraktığı sesli mesajı dikkatle dinledi.

"Her davetlinin alfanumerik bir şifresi var. Numarayı ezbere bilmen gerekiyor, onu kesinlikle bir yere yazamazsın."

Bu Marcus için sorun teşkil etmiyordu, penitenziereler etrafta kendilerinden bir iz bırakmamak adına zaten asla not almazlardı.

"689A473CS43."

Marcus numarayı içinden tekrar etti.

"Buluşma gece yarısı olacak."

Cosmo ardından ona Appia Antica Caddesi'nin bulunduğu bölgede bir adres verdi. Marcus adresi de ezberledi.

"*Bir şey daha, sanırım sağlam bir ipucu yakaladım... Haber kaynaklarımın güvenilirliğini kontrol etmem gerek, bu yüzden sana şimdilik bir şey söylemek istemiyorum.*"

Marcus bunun ne olabileceğini merak etti. Ne olursa olsun Cosmo'nun inceden inceye gelen keyifli ses tonu umut vericiydi.

Cosmo'nun mesajı bir tembihle son buldu. "*Eğer o villaya gitmeye karar verirsen sonrasında fikrini değiştiremezsin. Bir kere içeriye girildi mi bir daha geri dönülmez.*".

Appia Antica bölgesi adını, Romalı bir konsül ve devlet adamı olan Appius Claudius Caecus'un isteği üzerine MÖ 312'de inşa edilen yoldan alıyordu.

Latinler bu yola *regina viarum*[7] adını vermişlerdi çünkü diğer yollardan farklı olarak dönemin öncüsü bir yapıda inşa edilmiş tam bir mühendislik şaheseriydi. Döşeme taşlarıyla işlenmiş olan yolun zemini, her çeşit araçla ve her türlü hava koşulunda seyahat etmeyi elverişli kılıyordu. Öyle ki yağmur yağdığında, drenaj sistemi tekerleklerin takılmasını önlüyordu. Yol, orijinal halinde dört metreden daha genişti ve iki yönlü araç trafiğine elverişliydi, ayrıca yayaların geçişini sağlamak için kenarlara kaldırımlar bile dizilmişti.

Appia Caddesi'ndeki yol, zamanının o kadar ötesinde bir eserdi ki büyük bir bölümü hâlâ mükemmel bir şekilde korunmaktaydı. Yolun kalıntılarının etrafına şimdilerde varlıklı ve seçkin insanların konakladığı muhteşem villalar dikilmişti.

Marcus'u ilgilendiren villa gözlerden en uzak olanıydı.

Ön cephesi *art nouveau* stilini yansıtmaktaydı; cephenin bir yarısı yapraksız bir sarmaşıkla kaplıydı ve sarmaşık bu haliyle devasa bir tarih öncesi yılanın iskeletini andırıyordu. Batı cephesinde,

7 (Lat.) Yolların kraliçesi. (ç. n.)

tepesinde gözlemevi bulunan bir kule vardı. Kapkaranlık büyük pencereler göze çarpıyordu. Tek tük geçen arabalar, farlarıyla pencereleri aydınlatarak camlardaki rengârenk orkide, manolya, tavus kuşu ve papağan figürlerini ortaya çıkarıyordu.

İç içe dolanmış dallardan ve çiçeklerden oluşan bir ağa benzer büyük bir ferforje kapı, boyları on beş metreden daha yüksek olan Roma çamlarıyla süslenmiş bir caddeye açılıyordu. Çamlar, uzun ve hafif eğimli gövdelerinin tepesinde duran küre şeklinde budanmış sık dallarıyla, tıpkı başlarında pazar günleri giydikleri şapkaları olan yaşlı hanımlara benziyorlardı.

Villa, yıllar önce terk edilmiş gibi görünüyordu. Buna rağmen etrafa turuncu ışık yayan tek bir lambayla aydınlatılmış sokağın önünü kontrol etmek için bir direğe yerleştirilmiş olan ve ara sıra hareket eden bir kamera, içeride birinin yaşadığını gösteriyordu.

Marcus villaya vaktinden çok önce geldi. Kapıya yaklaşık otuz metre uzakta, villaya ait çevre duvarının bir köşesinde pusuya yattı. Gece yarısının olmasını bekleyerek bulunduğu noktadan villayı dikkatle incelemeye koyuldu.

Etrafı feci bir soğuk kaplamıştı ve her şey, hatta sesler bile, kış uykusuna yatmış gibiydi. Bir yaprak bile kımıldamıyordu ve her şey durgundu. Penitenziere, kendi ölümünün arkasında gizlenen gerçeklerle yüzleşmek zorunda kalan biri gibi derin bir yalnızlık duygusuna kapıldı. Yalnızca birkaç metre ötesinde, normal insanların gözlerinden uzak, gizli bir dünyanın kapısı bulunuyordu.

Daha öncesinde de birçok kez kendini aynı bu şekilde cehennemin girişinden bir adım uzakta hissettiği olmuştu.

Tıpkı bir keresinde, her salı Ciampino Havaalanı'ndan gece saat ikide kalkan ve yolcuları sadece erkek olan charter uçuşundayken hissettiği gibi. Aslında hepsinin orada bulunma amacı aynıydı ama yine de birbirlerinin bakışlarının ağırlığı altında ezilmemeleri için kabinin ışıkları söndürülmüştü. Marcus koltukların arasında yürürken o sıradan adamların yüzlerine, onları gündelik hayatlarındaki rollerde –saygın bir çalışan, bir aile babası, maçta birlikte

tezahürat edilebilecek bir ahbap olarak– hayal ederek dikkatle bakmıştı. Görünüşte tropikal bölgedeki bir turizm noktasına gitmek için tur satın almışlardı ama gerçekte annelerinin, eşlerinin, kız arkadaşlarının, tanıdıklarının ve çalışma arkadaşlarının varlığından şüphe dahi duymadığı ve asla da duymayacakları ahlaksızlıklarını tatmin edecek olan gencecik hayatları satın almak üzere üçüncü dünya ülkelerinden birine gitmekteydiler.

Aynı tedirginlik Marcus'u, iş bulma vaadiyle Avrupa'ya getirilen ve sundukları hizmete göre değişen bir fiyata –ki bu fiyata işkence bile dâhil olabilirdi– satılmak üzere soluğu karanlık bir bodrum katında alan Nijeryalı fahişelerin, çaresizlikten gözlerine yerleşmiş olan o donuk bakışlarıyla karşı karşıya geldiğinde de yakalamıştı.

Marcus ayrıca internette bulunan ekstrem pornografinin o paralel boyutuna girdikten sonra hissettiği şaşkınlık ve korku duygusunu da asla unutamazdı. Ağın içine gizlenmiş bir ağ. Çocukların artık çocuk olmadığı ve şiddetin bir zevk aracı haline getirildiği bir yer. Herkesin, kendi evinin mahremiyetinde, belki de terlik ve pijamayla rahatça otururak en ahlaksız ve en gizli içgüdülerini doyasıya tatmin edebileceği bir yer.

Peki ya şimdi girmek üzere olduğu bu villada neyle karşılaşacaktı?

Aklından bu düşünceleri geçirirken vakit gece yarısı olmuştu. Davetliler dakik bir şekilde partiye gelmeye çoktan başlamışlardı.

Taksilerden veya içinde özel şoförü olan arabalardan inip ilerliyorlardı. Bazıları kim bilir nerelerden yürüyerek geliyordu. Çiftler halinde ya da tek başlarınaydılar. Palto ve kürklerinin altında gece elbiseleri vardı. Yüzlerini bir şapka ya da şalla örtüyorlardı. Veya tanınmamak için sadece paltolarının yakasını yükseltmekle yetiniyorlardı.

Hepsi de aynı şeyi yapıyordu. Kapının önüne vardıklarında zile basıyor ve hoparlörden gelecek sesi –bir müzik notasının kısa bir tınısını– bekliyorlardı. Sonra da alfanumerik şifreyi ezbere söylüyor, kapının kilidi açılınca da içeri giriyorlardı.

Marcus neredeyse saat bire kadar bekledi ve içeriye giren en az yüz kişi saydı. Sonra da saklandığı yerden çıkarak kapıya doğru ilerledi.

Müzik notası sesinden sonra hoparlöre şifresini söyledi: "689A473CS43."

Kapının kilidi açıldı, artık içeri girebilirdi.

Onu karşılamaya iri yarı bir adam geldi, büyük ihtimalle güvenlik görevlisiydi ve tek kelime etmeden bir koridor boyunca ona eşlik etti. Etrafta ikisinden başka kimse yoktu, Marcus'un az önce içeri girerken gördüğü insanların izleri bile görünmüyordu. Onu en çok şaşırtan şey ise içeride çıt çıkmıyor olmasıydı.

İri yarı adam Marcus'a bir odaya girmesini işaret etti, kendisi de onun arkasından içeri girerek tam arkasında durdu. Penitenziereninin karşısında maundan yapılmış bir masa ve masanın ardında da üzerinde, bir omzunu açıkta bırakan, mor renkli bir gece elbisesi olan genç bir kadın oturuyordu. Uzun tırnaklı ince elleri ve tıpkı bir kedininkilere benzer yeşil gözleri vardı. Siyah saçları zarif bir topuz şeklinde toplanmıştı. Kadının yanında, üzerinde bir sürahi suyla birkaç bardak bulunan gümüş bir tepsi duruyordu.

"Hoş geldiniz," dedi kinayeli bir gülümsemeyle. "Buraya ilk kez mi geliyorsunuz?"

Marcus başıyla onayladı.

"Burada tek bir kural var, o da çok basit: Karşı tarafın rızası olduğu müddetçe burada her şeyi yapmak serbest. Fakat karşı taraf hayır derse, orada durmanız gerek."

"Anladım."

"Yanınızda cep telefonu var mı?"

"Hayır."

"Silah veya başkalarına zarar verebilecek bir alet?"

"Hayır."

"Yine de üstünüzü aramamız gerekiyor. Kabul ediyor musunuz?"

Marcus başka bir seçeneği olmadığını biliyordu. Kollarını havaya kaldırdı ve arkasındaki iri yarı adamın üzerini kontrol etmesini bekledi. İşini bitirince adam tekrar yerine geçti.

Kadın o zaman yanındaki bardaklardan birini doldurdu. Sonra da bir çekmeceyi açtı, kapadı ve Marcus'un önüne siyah ve parlak bir hap koydu.

Marcus biraz bocaladı.

"Buranın anahtarı," dedi kadın, Marcus'un endişesini gidermek istercesine, sonra da hapı onun avucuna doğru uzattı. "Bunu yutmanız gerek yoksa içeri giremezsiniz."

Penitenziere elini uzatıp hapı parmaklarıyla tuttu ve ağzına götürdükten sonra bardaktaki bütün suyla birlikte hapı midesine indirdi.

Elindeki boş bardağı masaya koyar koymaz benliğinin derinliklerinden gelen ani bir sıcaklık, gözlerine dek bütün vücudunu baştan başa sardı. Çevresinde gördüğü her şeyin ana hatları dalgalanmaya başladı. Dengesini kaybetmekten korkarken iki güçlü elin kendisini tuttuğunu hissetti.

Kulağında yankılanan, kristal misali kırılan bir kahkaha işitti. "Birkaç saniye içinde buna alışacaksınız. Bu arada etki etmesine izin verin, karşı koymaya çalışmayın," dedi kadın gülerek. "Etkisi yaklaşık üç saat sürecek."

Marcus tavsiyelere uymaya çalıştı. Biraz sonra, nasıl olduğunu bilmeden kendini insan sesleriyle dolu bir salonun duvarına yaslanmış halde buldu. Sesler, bir kafesin içine hapsedilmiş kuşlar gibiydi. Her şey yavaş yavaş aydınlanmaya başlayan yarı karanlığa gömülmüştü. Gözlerinin bu ışık değişimine alışmakta olduğunu anladı.

Dengesinin yerinde olduğundan yeterince emin olunca odanın içine doğru ilk adımlarını attı. Hoş bir müzik, ortamı tamamen etkisi altına almıştı – belki de Bach'ın bir parçasıydı. Işıklar loşlaşarak uzakta belli belirsiz görünen lekeleri andırıyordu. Balmumu

ve mum kokusuyla birlikte aynı zamanda insanın içine işleyen seks kokusu da duyuluyordu.

Etrafında başka insanlar da vardı. Onları net göremese de algılayabiliyordu.

Yuttuğu hap etrafındakileri zihnine yerleştirmesini engellerken bir yandan da hislerini güçlendiren bir tür hipnotik olmalıydı. Bir yüze bakıyor ve onu hemen unutuyordu. Uyuşturucunun diğer amacı da buydu: Kimse kimseyi tanımamalıydı.

İnsan silüetleri yanından gülümseyerek ya da bakışlarını üzerine kilitleyerek geçip gidiyorlardı. Bir kadın onu okşayıp hemen sonra uzaklaştı. Kimileri çırılçıplaktı.

Bir kanepenin üzerinde yüzsüz bir bedenler yumağı vardı. Sadece göğüsler, kollar, bacaklar görülüyordu. Ve zevke susamış ağızlar diğer ağızları arıyordu. Her şey, büyük bir hızla akıp giden bir film gibi Marcus'un önünden geçiyordu.

Fakat o insanları göremezse, orada olmasının da hiçbir anlamı olmazdı. Buna bir çare bulması gerekiyordu. İnsanlara ve eşyalara bir bütün olarak baktığında onları belli belirsiz hatlarla görürken detayların ise net bir şekilde göründüğü fark etti. Detaylara odaklanmalıydı. Gözlerini kıstığında görüşü netlik kazanıyordu. Ve bir şey vardı ki gözlerinin önünden kayıp gitmiyordu.

Ayakkabılar.

Marcus onları aklında tutabiliyordu. Topuklu veya bağcıklı. Siyah, parlak, kırmızı. Onların arasında yürüyor ve kendisine rehberlik etmesine izin veriyordu. Ta ki birdenbire hepsi birlikte hareket etmeye başlayana dek. Bir akıntı misali, bir şey onları salonun ortasına doğru çekiyordu. Penitenziere de o yönde ilerledi. Barikat gibi teker teker önüne çıkan insan sırtlarından kurtulduktan sonra, yerde yüzüstü uzanmış çıplak bir vücut gördü. Ensesinden kan akıyormuş gibiydi.

Giorgio Montefiori, diye düşündü Marcus hemen. İki kadın yanına diz çökmüş onu okşuyordu.

"*Zamanı gelmişti... çocukları öldü...*" canavar Sant'Apollinare'nin hücresinde bıraktığı mesajda böyle demişti.

Biraz ileride de çıplak bir kız, göğüsleri dağcı halatıyla sıkıştırılmış halde, bir araba koltuğuna bağlanmıştı. Kâğıttan bir maske takıyordu: Diana Delgaudio'nun gazeteden veya internetten alınmış gülen yüzünün fotoğrafı.

"*... sahte aşkların sahte sahipleri...*"

İri yarı bir adam kızın kucağına oturmuştu. Heykelimsi vücudu tamamen yağla kaplıydı. Siyah, deri bir başlık takıyordu. Elindeki gümüş bir bıçağı etrafa savuruyordu.

"*... ve o, onlara hiç acımadı... Tuz Çocuk'un...*"

Bütün bu gösteriye ilham veren şeytani tema, Ostia'daki çamlıkta saldırıya uğrayan iki gencin başına gelenlerdi. Arada bir, izleyicilerden bazıları kalabalıktan uzaklaşarak cinsel ilişkiye girmek üzere bir kenara çekiliyorlardı.

"*... durdurulmadığı sürece durmayacak.*"

Marcus'a aniden bir öğürme hissi geldi. Arkasını döndü ve kollarıyla kalabalığı yararak kendini salonun bir köşesine atmayı başardı. Bir elini duvara dayayarak derin derin nefes aldı. Kusmak istedi, böylece oradan uzaklaşabilmek için uyuşturucunun bir kısmını vücudundan atabilirdi. Ama aynı zamanda böylesi kaleydoskopik bir transtan çabucak çıkmasının zor olacağını da biliyordu. Üstelik tam da bu noktadayken vazgeçemezdi. Sonuna kadar gitmeliydi, başka seçeneği yoktu.

O sırada başını havaya kaldıran Marcus'un dikkatini, bir köşeden gösteriyi izlemekte olan bir insan gölgesi çekti. Üzerinde bir önlük ya da yağmurluk veya aşırı büyük bir ceket vardı. Ama onu şaşırtan şey gölgenin üzerindeki giysinin eteklerinin altından görünen tuhaf bir siyah objeydi. Onu saklamaya çalışıyordu. Bu bir silaha benziyordu.

Marcus adamın onu içeriye nasıl sokabildiğini merak etti. Girişte üzeri aranmamış mıydı? Fakat sonra onun bir silah olmadığını anladı.

Bir fotoğraf makinesiydi.

Sandra'nın, canavarın Diana Delgaudio'nun dudağına sürdüğü rujla ilgili söyledikleri aklına geldi.

"Sanırım sonra da kızın fotoğrafını çekti. Hatta bundan eminim."

Buraya bir hatıra almak için geldi, dedi penitenziere kendi kendine. Sonra da duvarın yanından ayrılarak adama doğru yürüdü. Ona doğru yürürken yüz hatlarına odaklanmak için kendini zorladı. Ama sanki bir seraba bakıyor gibiydi; yaklaştıkça görüntü kayboluyordu.

Adam Marcus'u fark etti çünkü ona bakmak için yüzünü dönmüştü.

Marcus, –tıpkı cam bir kutunun içinde iğnelerle sabitlenmiş bir gece kelebeği misali– toplu iğne uçları gibi onu olduğu yere sabitleyen bu bir çift siyah gözün kuvvetli etkisini üzerinde hissetti. Kendini zorlayarak ona doğru gitmeye çalıştı ancak adam geriledi. Marcus adımlarını hızlandırdı fakat onun için o an hızlı bir şekilde yürümek su ile kum okyanusunda hareket etmek kadar imkânsızdı.

Adam ondan uzaklaşmaya başladı ve arada sırada da hâlâ onu takip edip etmediğini kontrol ediyormuş gibi arkasını dönüyordu.

Marcus güçlükle ilerlemeye çalışıyordu. Onu durdurabileceğini zannederek bir kolunu bile uzattı. Ama sanki dik bir yokuşu çıkıyormuşçasına nefes nefese kalmıştı. O sırada aklına bir fikir geldi. Durdu ve adamın ona bakmasını bekledi.

Adam ona bakar bakmaz, penitenziere tersten istavroz çıkardı.

Bunun üzerine adam sanki bu hareketin anlamını çözmeye çalışıyormuş gibi yavaşladı. Ancak sonra ilerlemeye devam etti.

Marcus da adamın peşinden ilerlemeyi sürdürdü ve onun villanın dışına açılan pencereli bir kapıdan çıktığını gördü. Muhtemelen girişteki kontrolleri atlatmak için de içeriye oradan girmişti. Onun peşinden Marcus da kapıdan çıktı ve gece soğuğunun ferahlatıcı havası yüzüne bir kamçı gibi inerek ona bir an için uyuşturucunun etkisiyle uyuşmuş olan duyularının yeniden canlandığını hissettirdi.

Adam ormanın içine doğru gidiyordu ve çoktan uzaklaşmıştı. Marcus onu elinden kaçırmak istemiyordu.

"... *durdurulmadığı sürece durmayacak.*"

Fakat tam da bazı yetilerine tekrar kavuşmaya başlamışken birdenbire ensesine bir darbe indi. Bir anlık bir acıydı. Birisi ona arkadan vurmuştu. Yere düşerken bilincini de yitiriyordu. Bilincini kaybederken yüzünün birkaç santimetre ötesinde, saldırganın ayağında bir çift *lacivert ayakkabı* olduğunu gördü.

İKİNCİ BÖLÜM

Kurt Başlı Adam

1

Ani ve sert hamlelerle esen rüzgâr bir yükseliyor bir diniyordu.

Meteoroloji olumsuz hava şartlarının o gece bölgeyi etkisi altına alacağını bildirmişti. Ağaçların arasından yağmur yüklü bembeyaz bulutlarla kaplı gökyüzünü görmek mümkündü. Öte yandan soğuk da bir alamet misali şiddetini daha da artırmıştı.

Kadın polisin üzerinde ise lanet olası bir mini etek vardı.

"Sence öpüşmemiz gerekiyor mu?"

"Canın cehenneme, Stefano!" diye karşılık verdi kadın.

Görev için denk gelebilecek olası tüm meslektaşları arasında, gele gele aptal Stefano Carboni denk gelmişti.

Kırsal bir arazinin ortasında beyaz bir Fiat'ın içinde pusu kurmuşlardı. Biraz baş başa kalabilmek için tenha bir yere çekilmiş bir çift gibi görünmeliydiler ama Memur Pia Rimonti'nin içi hiç rahat değildi. Bu "kalkan operasyonu" fikrini hiç beğenmemişti, bunun gereksiz bir personel ve kaynak israfı olduğunu düşünüyordu. Yem niyetine sahaya çıkarılmış, sayıları zar zor kırkı bulan arabayla Roma'nın şehir merkezi dışındaki bütün alanlarını gözetim altına almak imkânsız bir işti.

Canavarı bu yolla yakalamak, ilk denemede piyango kazanmaya çalışmak gibiydi.

Üstelik bu operasyon için seçilmiş olmasında cinsiyetçi bir faktör söz konusuydu.

Diğer kadın polisler gibi o da özellikle çekiciliği nedeniyle seçilmişti. Ancak polis merkezinde cazibeden en yoksun ve en yı-

lışık polis olan Stefano Carboni'nin de bu göreve seçilmiş olması, erkek meslektaşları için farklı bir kriterin uygulandığının kanıtıydı.

Ertesi gün, o gece görevde yer alan diğer kadın meslektaşlarıyla konuşması gerektiğini düşünüyordu. Hep birlikte bunun için polis sendikasına başvurmalıydılar.

Ancak Pia Rimonti'nin kendine bile itiraf edemediği başka bir gerçek daha vardı. O da korkuyor olduğuydu. Bacaklarında hissettiği ürpertinin sebebi sadece o soğukta giydiği mini etek değildi.

Ara sıra silahın kabzasını yoklamak üzere elini arabanın kapısının cepliğine götürüyordu. Silahın orada olduğunu bilse de ona dokunmak kendini güvende hissettiriyordu.

Diğer taraftan Carboni oldukça eğlenceli vakit geçiyor gibiydi. İki buçuk yıldan fazla bir süredir tavlamaya çalıştığı kadın polisle aynı arabanın içinde yalnız olduğuna inanamıyordu. Gerçekten de bu durumun bazı şeyleri değiştireceğini mi sanıyordu? Ne büyük aptallık. Hakikaten de Carboni gerek şakalarla gerek imalı sözlerle Pia'yı kışkırtmaktan geri durmuyordu.

"Şu işe bak! Artık birlikte bir gece geçirdik diyebileceğim," diyerek kıkırdadı Carboni.

"Neden saçmalamayı kesip işe odaklanmıyorsun?"

"Hangi işe?" dedi Carboni etrafına bakarak. "Issız bir yerin ortasındayız ve buraya kimse gelmeyecek. O kendini bir şey sanan Moro'nun bir halttan anladığı yok, inan bana. Ama yine de burada olduğum için memnunum." Sonra da hafifçe gülümseyerek Pia'ya doğru uzandı: "Bari bundan faydalanmaya bakalım."

Pia meslektaşının göğsünü eliyle iterek onu kendinden uzaklaştırdı. "Ivan'a söylersem bu senin için iyi olur mu bilmem."

Erkek arkadaşı Ivan çok kıskançtı. Ama büyük olasılıkla, tüm kıskanç erkekler gibi, böyle bir durumda hatayı diğer tarafta değil de özellikle kendi sevgilisinde görür ve sadece ona çatardı. Amirlerine önceden bildirerek kendini bu durumda kalmaktan pek tabii kurtarabileceğini ve onları yanına başka bir meslektaşının verilmesi konusunda ikna edebileceğini söyleyerek Pia'yı hal

çıkarırdı. Onu, tıpkı tüm kadınlara yapıldığı gibi, kendisine kur yapılmasından içten içe hoşlanmakla suçlardı. Kısacası, sonunda hata sadece ve sadece onun olurdu. Bir kadın polis olarak, polislik mesleğinin zorluklarının yanı sıra, kendisinin bir de erkek meslektaşları kadar başarılı olduğunu kanıtlamak için sürekli çabalaması gerektiğini ve bu yüzden de her defasında kendisine bir prenses gibi davranılmadığında amirlerine gidip sızlanamayacağını Ivan'a anlatması bir işe yaramazdı. Ivan'ı bu olaya karıştırmayacaktı.

Stefano Carboni dangalağın tekiydi ve o gece aralarında her ne kadar bir şey geçmemiş olsa da mutlaka ertesi gün arkadaşlarının önünde atıp tutarak böbürlenecekti. Madem öyle varsın atıp tutsundu, Pia'nın tek yapması gereken nöbeti bitene kadar onu kendinden uzak tutmaktı.

Ama şimdi asıl sorun idrara çıkma ihtiyacının gelmiş olmasıydı.

Bir saatten fazla bir süredir idrarını tutuyordu ve kendini her an patlayacakmış gibi hissediyordu. Bunun sebebi daha çok soğuk ve üzerindeki gerginlikti. Ancak dayanmanın bir yolunu bulmuştu: Bacak bacak üstüne atıyor ve ağırlığını sol tarafına veriyordu. "Ne yapıyorsun sen?"

"Biraz müzik açıyorum, ister misin?"

Carboni arabanın radyosunu açmıştı fakat Pia onu derhal kapattı.

"Birisi arabaya yaklaşırsa onu duyabilmek istiyorum."

Sivil polis homurdandı. "Rimonti hadi ama, rahatla. Aynı kız arkadaşıma benziyorsun."

"Kız arkadaşın var mı ki senin?"

"Tabii ki de var," diye karşılık verdi içerlemiş bir tavırla.

Pia'nın buna pek inanası gelmiyordu.

"Dur bak, göstereyim." Carboni cep telefonunu çıkardı ve ona ekran koruyucusundaki fotoğrafı gösterdi. Adam fotoğrafta, denizde bir kıza sarılırken görülüyordu.

Güzelmiş, diye içinden geçirdi Pia. Ve sonra şunu düşündü: *Zavallıcık.* "Peki bana kur yaptığını öğrenirse kızmaz mı?" diyerek dalga geçti Pia.

"Orada dur bakalım, bir erkek yapması gereken neyse onu yapar," diyerek kendini savundu Carboni. "Eğer böyle bir durumdayken sana asılmazsam o zaman erkeklik vasfını hak etmiyorum demektir. Kız arkadaşımın da bir erkek bozuntusuyla birlikte olduğunu öğrenmekten hoşlanacağını sanmıyorum."

Pia başını iki yana salladı. Bu düpedüz mantığı olmayan bir mantıktı. Ama bu Pia'yı güldürmek yerine aklına Diana Delgaudio'yu getirmişti. Ostia'daki çamlıkta saldırıya uğradığı akşam birlikte dışarı çıktığı delikanlı onu korumamıştı. Üstelik kendini kurtarmak için onun göğsünün ortasına bir bıçak saplamaya bile razı olmuştu. Böyle bir erkek ne kadar erkekti? Onun yerinde Ivan olsa nasıl davranırdı?

Peki ya Stefano Carboni?

Bütün gece aklına getirmekten bile kaçındığı soru işte tam da bu en sonuncusuydu. Gerçekten de orada canavarın saldırısına uğrarlarsa meslektaşı onu koruyabilir miydi? Yoksa iki saatten fazladır usanmadan kendisine asılan bu adam, katilin isteklerine boyun mu eğerdi?

Aklından bu düşünceleri geçirirken telsizden bir ses duyuldu. "*Rimonti, Carboni; sizin bölgenizde her şey yolunda mı?*"

Operasyon merkeziydi. Çevre bölgelere dağılmış ekiplere durumun nasıl olduğunu sormak için onları saat başı kontrol ediyorlardı. Pia telsizi eline aldı: "Olumlu, burada hiçbir şey olmuyor."

"*Gözünüzü dört açın çocuklar, gece daha uzun.*"

Kadın polis telsizi kapattı ve gösterge panelindeki dijital saatin daha yeni yeni biri gösterdiğini gördü. *Elbette ki uzun*, diye düşündü. O anda Carboni bir elini onun bacağına uzattı. Pia ona önce öfkeyle baktı, sonra da kolunu yumrukladı.

"Ah!" diye bağırdı Carboni.

Kadın polis ona aslında yaptığı münasebetsiz hareketten çok koltuktaki oturuşunu değiştirmesine neden olduğu için öfkelenmişti. Şimdi idrara çıkma isteği dayanılmaz bir hale gelmişti. Meslektaşını yakasından tuttu. "Dinle, ben şimdi bir ağaç bulmak için dışarı çıkıyorum."

"Niçin?"

Pia onun bu kadar aptal olabildiğine inanamıyordu. Ona cevap vermeden konuşmasını sürdürdü: "Sen arabanın yanında dur ve ben işimi bitirene kadar yerinden kıpırdama. Anlaşıldı mı?"

Carboni başını sallayarak onayladı.

Pia silahını sıkıca kavrayarak arabadan indi, Carboni de aynısını yaptı.

"Rahat ol, ortak. Ben buradayım."

Kadın polis başını salladı ve ilerledi. Arkasını döner dönmez Carboni ıslık çalmaya başladı ve hemen ardından yere dökülen bir su sesi duyuldu. O da idrarını yapmaya koyulmuştu.

"Erkek olmanın avantajı, istediğimiz yerde ve istediğimiz zamanda çiş yapabilmemizdir," diyerek tekrar ıslık çalmaya devam etmeden önce yüksek sesle övündü.

Öte yandan Pia engebeli zeminde yürümekte biraz zorlanıyordu. Mesanesi ağrımaya başlamıştı ve üzerindeki lanet olası mini etek rahatça hareket etmesini engelliyordu. Üstelik bir de sinir bozucu görünmez bir el misali, onu sağa sola savuran lanet olası rüzgâr vardı.

Silahı ve cep telefonu yanındaydı. Telefonun ekran ışığını kullanarak nereye gideceğini anlamaya çalıştı. Sonunda bir ağacı gözüne kestirdi ve adımlarını hızlandırdı.

Ağacın yanına gelince etrafına iyice baktı. Silahını ve telefonunu yere koydu. Sonra çekine çekine çorabıyla külotunu indirdi ve eteğini beline kadar kaldırıp yere çömeldi.

Poposu üşüyordu ve hiç rahat değildi. Ne var ki ihtiyacının aciliyetine rağmen mesanesini boşaltamıyordu. Tıkanıp kalmış

gibiydi. "Lütfen, lütfen, lütfen," dedi bir türlü gelmek bilmeyen idrarına.

Korkudan tıkanıp kalmıştı.

Silahını tekrar eline aldı ve karnının üzerinde sıkıca tuttu. Uzaklardan duyulan Carboni'nin ıslığı ormanın içinde yankılanıyordu ve Pia'nın kendisini daha huzurlu hissetmesini sağlıyordu. Ancak her rüzgâr esintisinde ıslık sesi kayboluveriyordu. Sonra birdenbire ses tamamen kesildi.

"Lütfen tekrar ıslık çalmaya başlayabilir misin?" diye sordu Pia ve yalvaran bir ses tonuyla seslendiği için hemen pişman oldu.

"Tabii ki!" diye bağırdı Carboni ve tekrar ıslık çalmaya başladı.

Pia sonunda mesanesini boşaltabildi. Ve rahatlamanın tadını çıkarmak için gözlerini kıstı. Sıcak sıvı tazyikli bir şekilde yere dökülüyordu.

Carboni bir kez daha ıslık çalmayı bıraktı.

"Pislik," dedi kendi kendine Pia ama sonra neyse ki tekrar başladı.

Diğerlerinden daha güçlü bir rüzgâr esintisi dengesini kaybettirdiğinde Pia neredeyse işini bitirmişti. Tam o sırada bir patlama sesi duydu.

Pia olduğu yerde kaskatı kesildi. Ne olmuştu? Gerçek miydi, yoksa sadece bir hayal miydi? Aşırı hızlı bir patlama sesiydi ve rüzgâr, sesi boğuklaştırmıştı. Meslektaşının şimdi ıslık çalmayı kesmesini istedi çünkü başka bir şey duyamıyordu.

İnanılmaz bir korkuya kapıldı. Çorabını alelacele yukarı çekerek ayağa kalktı. Cep telefonu ile silahını eline aldı ve rüzgârda göbeğine kadar çıkan mini eteğiyle koşmaya başladı. Bu dışarıdan bakan biri için hiç de hoş bir gösteri olmamalıydı, panik içindeydi.

Tek rehberi olan Carboni'nin ıslığı eşliğinde, sürekli ayağı takılsa da kendini ileri doğru atıyordu.

Yalvarırım, durma.

Birisinin kendisini takip ettiği izlenimine kapıldı. Bu tamamen hayal ürünü olabilirdi ama umurunda değildi. Sadece bir an önce arabaya geri dönmek istiyordu.

Nihayet park ettikleri küçük açıklığa geldiğinde, meslektaşının arabada oturduğunu ve kapıyı açık bıraktığını gördü. Hemen yanına koştu.

"Stefano, ıslık çalmayı bırak, biri var!" dedi panik içinde.

Ancak o ıslık çalmayı bırakmadı. Pia onun karşısına dikildi, aptallığı yüzünden ona bir tokat atmak istiyordu ama meslektaşının ardına kadar açık ağzını ve yuvalarından fırlarcasına açılmış gözlerini görür görmez olduğu yere çivilendi. Carboni'nin göğsünde bir delik vardı ve delikten siyah renkte yapış yapış kanlar akıyordu. Patlama sesi silahtan gelmişti.

Ve biri onun etrafında bir yerlerde ıslık çalmaya devam ediyordu.

2

Şafak vakti onu kuşlar uyandırmıştı.

Marcus gözlerini açtı ve kuş seslerini tanıdı. Ama birdenbire kafasını delip geçen bir sancıyla sarsıldı. Sancının tam olarak nereden geldiğini anlamaya çalıştı ama her yeri ağrıyordu.

Üstelik üşüyordu da.

Yerde eğri büğrü bir vaziyette yatıyordu: yüzünün sağ tarafı sert zeminde ezilmiş, kolları yanlarına gelişigüzel düşmüş, bir bacağı gerili halde diğeri ise dizinden üstünkörü bükülmüştü.

Elleriyle herhangi bir direnç göstermeden yüzükoyun yere düşmüş olmalıydı.

Önce leğen kemiğini biraz havaya kaldırmaya çalıştı. Sonra dirseklerinden yardım alarak ayağa kalkmaya başladı. Etrafındaki her şey dönüyordu. Gözlerini kapatma dürtüsüne direnmek zorundaydı. Tekrar bayılma korkusu, herhangi bir baş dönmesinden çok daha güçlüydü.

Oturmayı başardı ve yere baktı. Vücudunun şeklinin karanlık bir gölge gibi yerde izi kalmıştı, etrafını da gecenin çiğinden bir örtü kaplamıştı. Bütün nemi kendi üzerinde; sırtında, bacaklarıyla kollarının arkasında ve ensesinde hissediyordu.

Ensem, diye düşündü. Sancının asıl geldiği yer ensesiydi.

Yaralanıp yaralanmadığını kontrol etmek için bir eliyle ensesine dokundu. Ancak ona vurdukları noktada kan yoktu. Sadece büyük bir yumru ve belki de hafif bir sıyrık vardı.

Bir kez daha hafızasını kaybetmekten korkuyordu. O anda aklında olanları hızlıca kontrol etmeyi denedi.

Kim bilir neden, aklına ilk gelen şey, bir yıl önce Vatikan Bahçeleri'nde parçalanmış halde buldukları rahibenin görüntüsü oldu. Ama o görüntüyü aklından hemen çıkararak Sandra'yı düşündü: Âşık olduğu adamla evinin kapısında birbirlerine verdikleri o öpücüğü, onunla Ostia'daki çam ormanında karşılaştığı geceyi. Sonra da diğer bütün olaylar teker teker aklına gelmeye başladı... Sant'Apollinare Kilisesi'ndeki kayıt cihazı, Clemente'in sözleri: *"Roma'nın üzerine çöken ciddi bir tehdit söz konusu. Geçen gece olan şey, vicdanları derinden sarsıyor."* Tuz Çocuk... Son olarak da bir gece önce tanık olduğu o korkunç grup seks partisi, yanında fotoğraf makinesi olan bir insan gölgesi, uyuşturucunun etkisi altında adamın peşinden gidişi, başına aldığı darbe. Ancak aklında kalan son görüntü, uzaklaşmakta olan saldırganın ayaklarının görüntüsüydü. Bir çift lacivert ayakkabı giyiyordu.

Birisi gölgedeki adamı koruyordu. *Neden?*

Marcus sonunda ayağa kalkmayı başardı. Vücudunda hipotermi başlangıcının etkilerini hissediyordu. Vücudu, hafıza kaybından önceki hayatının kim bilir hangi anında soğuğa karşı direnmeyi öğrenmişti.

Şafak vaktinin soluk aydınlığı villanın bahçesine hayaletimsi bir görünüm katıyordu. Penitenziere, gece adamın peşinden dışarıya çıkmak için kullandığı pencereli kapıya doğru yürüdü ancak kapı şimdi kapalıydı. Kapıyı itmeye çalıştı ama yeterince gücü yoktu. Yerden bir taş alarak cama attı. Sonra da kolunu içeriye daldırarak kapıyı açtı.

İçeride, geceki partiden geriye tek bir iz kalmamıştı. Ev gerçekten de yıllar önce terk edilmiş gibi görünüyordu. Mobilyalar beyaz çarşaflarla örtülmüştü ve havada, uzun süre kapalı kalmış oda kokusu hissediliyordu.

Gerçekten de her şeyi hayal etmiş olabilir miydi? Yuttuğu hapın etkisi bu kadar kuvvetli miydi? Ama sonra, ona her şeyin gerçek olduğunu ispatlayan bir ayrıntıyı –bir anomaliyi– fark etti.

Etrafta toz yoktu.

Her şey fazlasıyla temizdi, terk edilmişliğin geride bıraktığı toz tabakası henüz eşyaları sarmamıştı.

Kanepeyi örten çarşafı kaldırdı ve ısınmak için omuzlarına sardı. Ardından bir elektrik düğmesini açmayı denedi ancak elektrik yoktu. Bu yüzden de bir banyo bulabilmek için elleriyle yoklaya yoklaya ilerleyerek üst kata uzanan merdivene tırmandı.

Bir yatak odasının içinde banyo buldu.

Hafif bir gün ışığı, güneşliklerden içeri süzülüyordu. Marcus yüzünü lavaboda birkaç kez yıkadı. Sonra aynada kendine bakmak için başını kaldırdı. Gözlerinin etrafında, aldığı darbeden simsiyah halkalar oluşmuştu. Kafa travması geçirmediğini kim bilebilirdi ki!

Aklına Cosmo Barditi ve onun telesekretere bıraktığı mesaj geldi. "*Bir şey daha, sanırım sağlam bir ipucu yakaladım... Haber kaynaklarımın güvenilirliğini kontrol etmem gerek, bu yüzden sana şimdilik bir şey söylemek istemiyorum.*"

"Cosmo," diye mırıldandı. Kendisine partiden bahseden oydu ve sonra da onu villaya sokmanın bir yolunu bulmuştu. Ona ihanet etmiş olması mümkün müydü?

Fakat içinden bir ses, Cosmo'nun bununla hiçbir ilgisi olmadığını söylüyordu. Bütün bunlar adamın peşinden gitmeye yeltendiği için olmuştu. Ama belki de kafasına aldığı darbeyi hak etmesine sebep olan tam olarak bu da değildi, belki de onu kışkırtan şey tersten istavroz çıkarmış olmasıydı. Ancak adam onun bu hareketinin anlamını çözememişti. Hipnotik yüzünden adamın yüzünü hatırlayamasa da penitenziere onun durup kendisine baktığında yüzündeki o şaşkınlık ifadesini gördüğünü hâlâ hatırlıyordu.

Bununla beraber bir başkası bu hareketin anlamını çözmüştü. *Lacivert ayakkabılar.*

Clemente'e haber vermeliydi, sonra da Cosmo'yu arayıp kendisine gerçekten de verecek haberleri olup olmadığını sormalıydı. Ancak o anda tek istediği şey bir an önce villadan çıkmaktı.

Kısa bir süre sonra bir benzin istasyonunun kafesine girdi. Tezgâhın arkasındaki kadın sanki bir ceset görmüş gibi ona baktı.

Marcus hâlâ doğru dürüst ayakta duramıyordu, oraya kadar da arabayı güçlükle sürebilmişti. Korkunç görünüyor olmalıydı. Birkaç madeni para çıkarmak için cebini karıştırdı sonra da tezgâhın üzerine birkaç avro bıraktı.

"Bir kahve, lütfen."

İçeceğinin servis edilmesini beklerken bakışlarını kafenin köşesinde duran bir televizyonun ekranına doğru kaldırdı.

Bir haber bülteni muhabiri yayına kırsal bir arazinin orta yerinden, tenha bir yerden bağlanmaktaydı. Arkasında koşuşturma içinde bir sürü polis görünüyordu. Marcus içlerinden Sandra'yı tanıdı.

"... Dün gece öldürülen iki polisin isimleri Stefano Carboni ve Pia Rimonti," dedi muhabir. "Canavar onların üzerinde de daha önceki ritüelin hemen hemen aynısını gerçekleştirdi: Önce erkeğin göğsüne sonra ise belki de silahlı olduğunu fark ettiğinden, kadın polisin midesine silahla ateş etti. Ama onu hemen öldürmedi, yaraladıktan sonra bir ağaca bağlayıp ardından bıçakla hunharca saldırdı. Edindiğimiz bilgilere göre, adli tıp doktoru işkencenin uzun bir süre devam ettiği görüşünde. İlerleyen saatlerde sizlere daha fazla ayrıntı aktaracağız..."

Marcus köşede bir telefon kulübesi gördü. Kahveyi unutup kulübeye doğru koştu. Telesekreterin numarasını çevirdi ve bir mesaj bırakmak üzereyken elektronik bir ses ona henüz dinlenmemiş bir mesajı olduğunu bildirdi.

Penitenziere şifresini girip bekledi. Clemente'in sesini duyacağından emindi ama onun yerine Cosmo Barditi'nin sesini duydu. Önceki akşam bıraktığı mesajın ardından ona ikinci bir mesaj bı-

takmıştı. Ancak ilkinden farklı olarak, ses tonu bu kez hiç de sakin değildi: Sesinde dehşetle karışık derin bir tedirginlik seziliyordu.

"... Derhal görüşmemiz gerek..." diyordu nefes nefese. "Vaziyet tahmin ettiğimden çok daha kötü..." Öylesine endişe içindeydi ki ağlıyormuş gibiydi. "Tehlikedeyiz, hem de büyük tehlikede," dedi. "Sana şimdi açıklayamam, bu yüzden bu mesajı dinler dinlemez kulübüme gel. Saat sekize kadar seni kulüpte bekliyor olacağım, sonra kızımı ve eşimi alıp onları Roma'nın dışında güvenli bir yere götüreceğim."

Mesaj sona ermişti. Marcus saate baktı: Yediyi on geçiyordu. Hâlâ yetişebilirdi ama acele etmeliydi.

O anda Marcus'u ilgilendiren, Cosmo'nun ne keşfettiğinden çok onu bu denli korkutan şeyin ne olduğuydu.

3

Sandra, Pia Rimonti'yi tanıyordu.

Zaman zaman sohbet ettikleri olmuştu. En son bir spor giyim mağazası hakkında birbirleriyle görüş alışverişinde bulunmuşlardı. O da spor salonuna gidiyordu ve pilates kursuna başlamayı planlıyordu.

Evli değildi ama sözlerinden anlaşıldığına göre bir erkek arkadaşı vardı ve onunla bir aile kurmayı istiyordu, ayrıca Sandra yanlış hatırlamıyorsa erkek arkadaşının ismi Ivan'dı. Onun kıskanç ve aşırı derecede sahiplenici olduğunu ve özellikle de bu nedenle aktif görevden masa başı görevine geçmek için başvurduğunu söylemişti, böylece erkek arkadaşı en azından onun her zaman nerede olduğunu bilebilecekti. Pia sevgilisine sırılsıklam âşıktı ve her ne kadar ufaklığından beri hayali hep üniforma giymek olsa da erkek arkadaşı uğruna bu değişikliği memnuniyetle kabullenmeye razıydı. Sandra onun yüzündeki berrak tebessümü ve polis merkezinin kafesinde kahvesini yanında bir buz parçasıyla birlikte içmeyi sevdiğini asla unutmayacaktı.

O sabah onun çıplak ve işkenceye uğramış cesedinin fotoğraflarını çektikten sonra, kafası tamamen allak bullak olmuştu. Çekimi, sanki bir yanı dehşete karşı uyuşturulmuşçasına mekanikleşmiş bir şekilde yaparak tamamlamıştı. Böyle hissetmekten hoşlanmıyordu ama bu koruyucu zırh olmadan gördüğü manzaraya birkaç dakikadan fazla dayanamazdı.

Canavar o gece karşısında iki polis memurunun olduğunu anlayınca Pia'ya karşı daha vahşice saldırmıştı. Onu zararsız hale

getirmek için karnına ateş ettikten sonra, onu soymuş ve en az yarım saat boyunca onu bıçaklamıştı. Cesedini, elleri kelepçeli bir şekilde bir ağacın gövdesine sarılmış halde bulmuşlardı. Canavar, Pia'nın vücudunu av bıçağıyla deşmişti. Stefano Carboni ise Pia'ya nazaran daha ucuz atlatmıştı. Adli tıp doktoruna göre, katil onun göğsüne ateş etmiş ve kurşun bir artere denk gelmişti. Anında ölmüştü.

Operasyon merkezi ortalama olarak her altmış dakikada bir olduğu gibi telsizle iki polise ulaşmaya çalıştığında, herhangi bir yanıt alamamıştı. Bunun üzerine bir ekip, kontrol etmek için onların bulunduğu yere gitmiş ve korkunç manzarayla karşılaşmıştı.

Medya olayı çoktan duymuştu. Üstelik emniyet müdürlüğünün, sızıntıları engellemek için aldığı onca önleme rağmen.

Çifte cinayet, o gece alışılmadık bir araç hareketliliğinin kaydedildiği Appia Antica Caddesi'nin yakınlarında gerçekleşmişti: Şimdilik eldeki tek tuhaflık buydu.

Başkomiser Moro öfkeden deliye dönmüştü. "Kalkan operasyonu" tam bir felaketle sonuçlanmıştı. Ayrıca bu iki polis memurunun ölümü, polis teşkilatının üzerine başarısızlıkların en büyüğü olarak çökmekteydi.

Üstüne üstlük canavar, allık ve rujla Pia Rimonti'nin cesedine makyaj yaparak onu aşağılamıştı. Belki bu kez de yaptığı eylemin hatıra fotoğraflarını çekmiş olabilirdi. Ritüelin amacı ne olursa olsun, Sandra onu iğrenç buluyordu.

Yine bu kez de ortada ne katile ait DNA örneği ne de bir parmak izi vardı.

Moro liderliğindeki SCO üyeleriyle birlikte olay yerinden dönen Sandra, polis merkezinin kapısından içeri girdi. Başkomiser, kendisini bekleyen muhabir ve fotoğrafçı ordusunun oluşturduğu kalabalığı rahatsız olmuş bir tavırla yararak açıklama yapmadan asansöre vardı.

Sandra girişte bulunanlar arasında Giorgio Montefiori'nin annesini de gördü. Polise, oğlunun giysilerini kendisine teslim etmeleri için o kadar ısrar eden kadın şimdi orada, elinde tuttuğu plastik bir torbayla Moro'nun dikkatini çekmeye çalışıyordu.

Başkomiser, adamlarından birine yönelerek alçak sesle konuştu ancak Sandra onun sözlerini duymayı başardı.

"Şu kadını başımdan uzaklaştırın. Nazik olun ama kararlı davranın."

Sandra kadın için üzülüyordu ama aynı zamanda Moro'nun rahatsız oluşunu da anlayabiliyordu. Adamlarından ikisi öldürülmüştü ve her ne kadar acısı onu haklı çıkarıyor olsa da bir annenin saçmalıklarıyla uğraşmanın sırası değildi.

Moro hemen sonra, operasyon merkezinin salonunda toplanan kalabalığın önünde yaptığı açıklamada, "Bu soruşturma sıfırdan başlıyor," diye bildirdi. Ardından yeni suç mahallinde elde edilen unsurları da ekleyerek panoda yazılı olan önemli bulgular listesini güncellemeye başladı.

Ostia çamlık cinayeti:

Objeler: sırt çantası, dağcı halatı, av bıçağı, Ruger SP101 model altıpatlar tabanca.

Dağcı halatının üzerinde ve kızın göğüs kemiğine saplanan bıçağın sapında delikanlının parmak izleri var: Delikanlıya kızı bağlamasını ve kendi hayatını kurtarmak istiyorsa kızı bıçaklamasını emreder.

Delikanlıyı ensesine ateş ederek öldürür.

Kıza ruj sürer. (Fotoğrafını çekmek için mi?)

Kurbanların yanına tuzdan bir obje bırakır. (Küçük bir oyuncak bebek?)

Polis memurları Rimonti ve Carboni cinayeti:

Objeler: av bıçağı, Ruger SP101 model altıpatlar tabanca.

Memur Stefano Carboni'yi göğsünden bir vuruşla öldürür.

Memur Pia Rimonti'yi midesinden vurarak yaralar. Sonra onun kıyafetlerini çıkarır. Kelepçelerle bir ağaca bağlayıp işkence eder ve av bıçağıyla öldürür. Yüzüne makyaj yapar. (Fotoğrafını çekmek için mi?)

Moro bunları yazarken, Sandra iki ayrı suç mahallindeki unsurlar arasındaki farkı hemen görebildi. İkincisinde daha az unsur vardı ve üstelik daha az önemli görünüyordu.

Ayrıca bu kez katil onlar için bir şey bırakmamıştı. Fetiş yok, imza yok.

Moro listeyi güncelledikten sonra yüzünü kalabalığa doğru döndü. "Bu şehirdeki cinsel saldırı suçundan sabıkası olan her türlü sapığı ve manyağı bulmanızı istiyorum. Onları iyice sıkıştırın ve bildikleri her şeyi kusturun. Profillerini, kelimesi kelimesine yeniden gözden geçirmeli ve gerekirse son aylarda, hatta son birkaç yılda attıkları her adımı kontrol etmeliyiz. Bilgisayarlarının içeriğini, hangi internet sitelerini ziyaret ettiklerini ve hangi iğrençliklere bakarak mastürbasyon yaptıklarını bilmek istiyorum. Hepsinin telefon kayıtlarını alıp bir şey bulana kadar o numaraları teker teker arayacağız. Kendilerini bir köşeye sıkıştırılmış halde ve nefesimizi enselerinde hissetmeliler. Adamımız durup dururken bir yerlerden çıkmış olamaz, mutlaka bir geçmişi olmalı. Bu nedenle soruşturma raporlarını tekrar tekrar okuyun, atladığımız en küçük ayrıntıya dört elle sarılın. Ve benim elime o şerefsiz hakkında bir şeyler getirin." Moro bu sert konuşmasını masaya bir yumruk vurarak sonlandırdı. Toplantı bitmişti.

Sandra, ellerinde gerçekten de peşine düşülecek hiçbir ipucu olmadığına kanaat getirmişti. Bu düşünce onda ani bir güvensizlik duygusu uyandırdı. Bu duyguyu yaşayan tek kişi olmadığına emindi. Meslektaşlarının yüzlerinde de bariz bir şaşkınlık okunuyordu.

Herkes salonu terk ederken, Sandra'nın bakışları Komiser Crespi'ninkilerle çakıştı. Emektar polis, son birkaç gündür yaşananlar yüzünden zorlu bir sınavdan geçiyormuşçasına yorgun görünüyordu. "Astolfi'nin evindeki aramalar nasıl gitti?" diye sordu ona.

Crespi intihar eden adli tıp doktorunun evindeki aramayla ilgilenmişti. "Cinayetle ilgili hiçbir bağlantıya rastlamadık."

Sandra bu habere şaşırdı. "Öyleyse intihar etmiş olmasını nasıl açıklıyorsun?"

"Bunu anlamak zor. SCO üyeleri doktorun hayatını baştan aşağı didik didik ettiler ama hiçbir şey bulamadılar."

Bu mümkün değildi, Sandra buna inanmıyordu. "Önce Diana Delgaudio'yu kurtarmamıza yardım edebilecekken ölmesini istedi, sonra da olay yerinden bir delili saklayıp yok etti. Kimse içinde kendi çıkarı olmadan bir suça ortak olmaz."

Crespi, Sandra'nın ses tonunun çok yüksek olduğunu fark etti, bu yüzden onu kolundan tutarak diğerlerinden uzakta bir kenara çekti. "Dinle, Astolfi'nin aklında ne olduğunu bilmiyorum ama bir düşün: Neden tuzdan yapılmış bir oyuncak bebeği yok etsin? Gerçek şu ki o yalnız ve herkesten uzak duran bir adamdı, üstelik doğruyu söylemek gerekirse kimse ondan hoşlanmazdı. Belki de polis merkezine ya da insanlığa karşı kin duymak için kendince sebepleri vardı. Bazı sosyopatların böyle davrandığı olur, korkunç ve akıl almaz şeyler yaparlar."

"Bana Astolfi'nin deli olduğunu mu söylüyorsun?"

"Deli değil ama aklını kaçırmış olabilir." Durakladı. "Bir keresinde, her yüz on bir reçetede bir yanlış ilaç yazan bir çocuk doktorunu tutukladım. Zavallı çocuklar çok hastalanıyorlardı ama nedeni bir türlü anlaşılmıyordu."

"Neden tam olarak her yüz on bir reçeteden sonra?"

"Kim bilir... Ama onu ele veren de bu detay oldu. Bunun dışında çok iyi bir doktordu, benzerine nadiren rastlanacak kadar titiz ve özenliydi. Belki de sadece zaman zaman karanlık tarafını açığa çıkarma ihtiyacı duyuyordu, o kadar."

Ancak bu açıklama Sandra'yı ikna etmemişti.

Crespi bir elini onun koluna dayadı. "Bu işin senin canını fena sıktığını biliyorum çünkü o piç kurusunun maskesini düşüren sendin. Ama seri katillerin suç ortağı yoktur, bilirsin: Onlar

genellikle yalnızdır. Üstelik Astolfi'nin, canavarı tanıyor olması ve tesadüfen ilk suç mahalline çağrılmış olması çok düşük bir ihtimal.

Kadın polis, her ne kadar istemeyerek de olsa, komiserin sözlerinin mantıklı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Ancak bu gerçek, işlenen kötülük karşısında ona kendisini daha da hassas ve çaresiz hissettiriyordu. O sırada penitenzierenin nerede olduğunu merak etti. İçini rahatlatması için onunla konuşabilmeyi isterdi.

Marcus sekize sadece birkaç dakika kala kulüp SX'e vardı. Sabahın o saatinde kulübün bulunduğu sokakta kimsecikler yoktu. Kapıya yaklaştı ve zile basarak gelecek cevabı beklemeye koyuldu. Ama boşunaydı.

Cosmo'nun, kendisinin gelmediğini görünce ailesiyle birlikte kaçış vaktini öne almaya karar vermiş olabileceğini düşündü. Cosmo korkuyordu ve tehdit altında olduğunu düşünen birinin zihninin nasıl çalışacağını tahmin etmek imkânsızdı.

Ancak Marcus, en küçük bir ipucunun dahi elinden kaçmasına izin veremezdi. Bu yüzden etrafta gerçekten de kimsenin olmadığına emin olduktan sonra, her zaman yanında taşıdığı küçük, geri çekilebilir tornavidayı cebinden çıkarıp kapının kilidini açtı.

Kırmızı kapıya götüren o uzun beton koridordan geçti. Normalde koridoru aydınlatan neon ışığı şimdi kapalıydı. Giriş kapısında uyguladığı işlemin aynısını burada da tekrar etti ve büyük salona girdi.

İçeride sadece bir tek ışık yanıyordu ve o da ortadaki sahneden geliyordu.

Penitenziere kanepelere ve masalara çarpmamaya dikkat ederek salonu boydan boya geçti. Kısa bir süre sonra arka tarafta Cosmo'nun ofisinin bulunduğu yere vardı. Kapının önüne gelince olduğu yerde durdu.

Tüm bu sessizlikte bir gariplik vardı.

Daha kapının koluna bile dokunmadan kendisini diğer tarafta bir cesedin beklediği sezgisine kapıldı.

Sonunda kapıyı açıp içeri girdiğinde Cosmo Barditi'nin karanlıkta masada yatan cesedini gördü. Yaklaştı ve masanın üzerindeki lambayı açtı. Barditi bir elinde silah tutuyordu, alnında ise bir delik vardı. Gözleri yerinden fırlamış gibiydi ve sol yanağı, masanın kenarından akarak yere damlayan bir kan havuzunun içine gömülmüştü.

İntihar süsü verilmişti ama Marcus bunun öyle olmadığını biliyordu. Odada bir katilin varlığını düşündürebilecek boğuşma izleri olmasa bile, Cosmo asla intihar etmezdi. Artık bir kızı vardı ve ondan gururla bahsetmişti. Onu asla yetim bırakmazdı.

Önemli bir şey keşfettiği için öldürülmüştü. En son bıraktığı sesli mesajında ürkütücü ifadeler sarf etmişti.

"*Vaziyet tahmin ettiğimden çok daha kötü. Tehlikedeyiz, hem de büyük tehlikede.*"

Barditi neyi kastetmişti? Onu bu kadar çok korkutan şey neydi?

Ölmeden önce kendisi için herhangi bir ipucu bıraktığını umarak odanın içini aramaya başladı. Lateks eldivenleri eline giydikten sonra masanın çekmecelerini açtı, ölünün ceplerini karıştırdı, mobilyaları yerinden oynattı, çöp kutusunu aradı.

Fakat birisinin kendisinden çok daha önce davrandığı izlenimine kapıldı.

Barditi'nin cep telefonunun olmadığını fark ettiğinde bundan iyice emin oldu. Telefonunu onu öldüren kişi mi almıştı? Telefonda Cosmo'nun bilgi edinmek için sağa sola açtığı telefonlara dair kayıtlar bulunuyor olmalıydı. Belki de yeraltı dünyasındaki tanıdıkları sayesinde, ölümüne sebep olacak kadar önemli bir şey keşfetmişti.

Belki de.

Marcus bütün bunların sadece birer varsayımdan ibaret olduğunun farkına vardı. Aslında belki de Cosmo'nun hiçbir zaman cep telefonu olmamıştı, bunu bilemezdi.

Ofiste sabit bir telefon vardı. Penitenziere ahizeyi kaldırdı ve aranan son numarayı tekrar bağlayan tuşa bastı. Birkaç çalma sesinden sonra bir kadın sesi telefona cevap verdi.

"Cosmo, sen misin? Neredesin?"

Kadının endişeli bir ses tonu vardı. Marcus telefonu kapattı. Kadın muhtemelen Cosmo'nun kız arkadaşıydı ve onun eve gelmediğini görünce endişeye kapılmıştı.

Penitenziere odaya son bir kez göz gezdirdi ama odada ilgisini çekebilecek hiçbir şey yoktu. Odadan çıkmak üzereyken bir kez daha Cosmo'nun boynundaki gamalı haç dövmesine baktı.

Birkaç yıl önce onun hayatını kurtarmıştı, daha doğrusu ona hayatını değiştirme fırsatı sunmuştu. Boynundaki bu nefret sembolü artık Cosmo Barditi'yi yansıtmıyordu ancak onun cesedini bulacak herkes öyle olduğunu düşünecekti ve belki de ona bu yüzden hak ettiği merhameti göstermeyecekti.

Marcus elini kaldırdı ve onu kutsadı. Bazen aynı zamanda bir rahip olduğunu da hatırlıyordu.

4

Sır üç bölümden oluşuyordu. Birincisi "Tuz Çocuk"tu.

Birileri gizli şifrenin bu bölümünü çözmeyi başarsa dahi, geriye deşifre edilmesi gereken iki bölüm daha kalıyordu.

O güne kadar hiç kimse bunu başaramamıştı.

Ama Battista Erriaga'nın içi yine de rahat değildi. Rüyasında, Filipinler'de çocukken öldürdüğü iyi yürekli dev arkadaşı Min'i görmüştü. Son günlerde onu sık sık düşünmüştü, belki de rüyasına girmesinin nedeni buydu. Ama onu rüyasında her görüşünde Battista'yı bir tedirginlik sarıyordu ve bu asla iyi bir şeye işaret etmezdi. Min onu sanki bir şey hakkında uyarmak istiyor gibiydi. Bir tehlike, tıpkı bir fırtına misali, çevresine toplanmaktaydı. Ancak gençlik yıllarına ait o korkunç sır, şimdi korumaya çalıştığı şeyle karşılaştırıldığında pek önemsiz sayılırdı.

Olaylar çok hızlı bir şekilde gelişmekteydi. Riskli bir mekanizma devreye girmişti ve o bunu nasıl yavaşlatacağını bilmiyordu.

O gece bir saldırı daha gerçekleşmiş ve çifte cinayetle sonlanmıştı.

Ölüm onu asla sarsmazdı, masum insanların ölümü de onda merhamet duygusu uyandırmıyordu. Bu sadece düzenin bir parçasıydı. Aksini düşünmek ikiyüzlülük olurdu ama o ikiyüzlü biri değildi. Gerçek olan, başkalarının ölümü karşısında aslında hep kendimiz için ağladığımızdı. Bu hiç de asil bir duygu değildi çünkü sadece bir gün aynı kaderi bizzat yaşayacak olduğumuzun korkusuydu.

Önemsediği tek şey, bu kez iki polisin ölmüş olmasıydı. Bu durum işleri altüst edebilirdi.

Ancak şansının bir açıdan yaver gittiğini de itiraf etmek zorundaydı. Doktorun intiharı olayları biraz bastırmıştı. Astolfi salağı yakayı ele vermişti fakat polisin, onun bu olaydaki rolünü çözmesine fırsat bırakmadan kendini öldürerek akıllıca davranmıştı.

Ama Erriaga birilerinin tuz çocuğun izini takip edip etmediğini öğrenmek zorundaydı, aslında takip etseler de nasılsa bir noktada kendilerini aşılmaz bir duvarın önünde bulacaklardı.

Ve böylece de sırrı güvende kalacaktı.

Yıllar önce bir hata yapılmıştı: Ciddi bir tehlike göz ardı edilmişti. Şimdi o hatayı düzeltme zamanı gelmişti. Ama işler gerçekten de çok hızlı işliyordu. Bunun için de polis soruşturmasının tam olarak hangi noktada olduğunu öğrenmesi gerekiyordu.

Bunu öğrenmenin de bir tek yolu vardı: İlk başlarda planladığı gibi Roma'da bulunduğunu kimseye bildirmeme kararını artık ihlal etmek zorundaydı.

Bir kişinin onun bu şehirde olduğunu öğrenmesi gerekiyordu.

Hotel De Russie, Popolo Meydanı'nı İspanya Meydanı'na bağlayan ve şık bir cadde olan Babuino Caddesi'nin sonunda yer alıyordu; cadde adını, yapımı 1571 yılına dayanan küçük bir çeşmenin üzerine uzanmış olan, Dionysos'tan önce gelen ve onun hocası olduğu söylenen şarap tanrısı Silenos heykelinden almaktaydı. Heykelin yüzü o kadar biçimsiz ve çirkindi ki Romalılar onu hemen bir babun maymununa benzetmişlerdi – bu kelime yerel lehçede tek bir "b" harfiyle telaffuz ediliyordu.[8]

Battista Erriaga, şapkasının siperini kendini gizleyecek şekilde gözlerinin üzerine indirerek lüks otelin kapısından içeriye girdi ve mükemmel kokteyllerin, seçkin yemeklerin tadılabileceği özel bir yer olan ve her yıl ilkbahar aylarından itibaren büyük otelin

8 (İt.) "Babbuino": babun, Habeş maymunu demektir. (ç. n.)

bahçesinde oldukça hoş bir mekânda hizmet veren Stravinsky Bar'a doğru ilerledi.

Masalardan birinde bir iş kahvaltısı yapılmaktaydı. Yetmiş yaşlarında, otoriter görünümlü ve şık giyimli bir adam Çin'den gelen iş ortaklarıyla ilgileniyordu.

İsmi Tommaso Oghi'ydi. Kendisi birkaç kuşak Romalıydı ve çok fakir bir ailenin soyundan geliyordu; şehrin, tek amaçları ceplerini doldurmak olan vicdansız müteahhitler tarafından yağmalandığı dönemde inşaat sektöründe köşeyi dönmüştü. Oghi'nin arkası sağlamdı, ahlaki değerleri şüpheli olan politikacılarla yakın temas içindeydi, üstelik Mason Locası'na üyeydi. Uzmanlık alanları vurgunculuk ve yolsuzluktu, her ikisinde de ustaydı. Çeşitli suçlardan adı birçok kez adli soruşturmalara karışmıştı ve yeraltı dünyasıyla ortak çıkarlar gütme suçlamasıyla karşı karşıya kalmıştı. Ama her defasında üzerine en ufak bir çamur lekesi bile sıçramadan yakayı sıyırmayı başarmıştı.

Tuhaf bir şekilde, onun gibi her türlü fırtınayı atlatmayı başarabilen kişiler, başkalarının nazarında itibar kazanarak hep daha fazla güç elde ediyorlardı. Gerçekten de Tommaso Oghi, Roma'nın efendilerinden biri olarak kabul ediliyordu.

Erriaga ondan on yaş kadar küçüktü ama yine de onun yaşam tarzına özeniyordu. Onun o geriye doğru düzgünce taranmış gümüşi kır saçlarla dolu güzel başını. Ona sağlıklı ve parlak bir görünüm kazandıran hafiften bronzlaşmış tenini. Barda onu pahalı marka takımı içinde, ayağındaki ısmarlama yapılmış İngiliz ayakkabılarıyla görür görmez tanıdı. Battista, garsondan kendisine bir kalem ve kâğıt getirmesini istedi, sonra da bir mesaj yazarak ona kâğıdı teslim edeceği adamı gösterdi.

Tommaso Oghi notu alır almaz yüz ifadesi aniden değişti. Tenindeki bronzluk, yüzündeki gülümsemeyle birlikte kaybolarak yerini endişenin verdiği soluk bir renge bıraktı. İş insanı, misafirlerinden özür dileyerek kendisine emredildiği gibi tuvalete gitmek için kısa bir süreliğine masadan uzaklaştı.

Kapıyı açıp karşısında Erriaga'yı görünce onu hemen tanıdı. "Demek gerçekten sensin."

Battista hemen, "Senin dışında hiç kimse Roma'da olduğumu bilmemeli," dedi şapkasını çıkarıp kapıyı kilitlerken.

"Bunu kimse bilmeyecek," diye temin etti Oghi. "Ama masada beni bekleyen insanlar var, onları çok fazla bekletemem."

Erriaga, doğrudan gözlerinin içine bakmak için Oghi'nin karşısına geçti. "Çok uzun sürmeyecek, sadece senden küçük bir isteğim var."

Kurnaz bir adam olan Oghi, Battista'nın bahsettiği bu "küçük isteğin" o kadar da küçük bir şey olmayacağını anlamış gibiydi, özellikle de kendisiyle bir tuvalet kabininin içinde konuşacak kadar alçaldığına bakılırsa. Bu hiç de ondan beklenilecek bir davranış değildi. "Konu nedir?"

"Roma Canavarı. Senden polis raporlarının bir kopyasını bulup bana getirmeni istiyorum."

"Gazetede yazılanlar yetmiyor mu?"

"Basına açıklanmayan detayları da bilmek istiyorum."

Oghi gülmeye başladı. "Soruşturmayı yanına bile yaklaşılmayan SCO ekibinin çomarı Moro yürütüyor."

"Ben de bu yüzden sana geldim," diyerek sırıttı Erriaga.

"Bu defa ben bile bir şey yapamam. Üzgünüm."

Erriaga sinir bozucu bir şekilde birkaç kez dilini damağında şaklatarak başını salladı. "Beni hayal kırıklığına uğratıyorsun, dostum. Senin daha güçlü olduğunu zannediyordum."

"Öyleyse yanılıyorsun. Benim de ulaşamadığım insanlar var."

"Çevrendeki bağlantılara ve yürüttüğün pis işlere rağmen mi?" Erriaga, başkalarına ne kadar alçak ve aşağılık olduklarını hatırlatmaktan büyük zevk alırdı.

"Çevremdeki bağlantılara ve yürüttüğüm pis işlere rağmen," dedi Oghi tekrarlamaktan çekinmeden ve kendine olan güvenini Erriaga'nın gözüne soka soka sergilemeye çalışarak.

Battista yüzünü lavaboların üzerindeki büyük aynaya döndü. Oghi'nin yansımasına dikkatle baktı. "Kaç torunun var? On bir mi, on iki mi?"

"On iki," diyerek tedirginlikle doğruladı.

"Güzel ve büyük bir aile, tebrikler. Peki söyle bakalım: Şimdi kaç yaşındalar?"

"En büyük kız torunum on altı yaşında. Bana neden bunu soruyorsun?"

"Büyükbabacığının kendi yaşındaki genç kızlarla eğlendiğini bilse buna ne der acaba?"

Oghi öfkeden deliye dönmüştü ama sakin olması gerekiyordu. Dezavantajlı bir konumdaydı. "Hâlâ aynı hikâye... Bu hikâyeyi daha kaç kez koz olarak kullanacaksın Erriaga?"

"Bana kalsa uzun zaman önce bırakmıştım aslında. Ama sen tam tersini istiyor gibisin, dostum." Bir kez daha yüzünü ona doğru döndü. "Bangladeş'te yaptığın son tatilin fotoğraflarını gördüm, o küçücük kızla el ele... Üstelik her salı günü öğleden sonra, şehir dışında bir yerde, kızıyla vakit geçirmene izin veren kadının adresini de biliyorum, yoksa kızcağıza ödevlerinde mi yardım ediyorsun?"

Oghi onu yakasından tuttu. "Bana şantaj yapmana artık izin vermeyeceğim."

"Yanılıyorsun, ben asla kimseye şantaj yapmam. Sadece hakkım olanı alırım." Erriaga onun elini sakince kavradı ve üzerinden çekti. "Şunu da unutma: Ben seni senden daha iyi tanıyorum. Öfkelensen de senden istediğimi harfiyen yerine getireceksin. Çünkü seni şimdi ele vermeyeceğimi biliyorsun. Şimdilik seni rahat bırakacağımı ve bir dahaki sefere küçük bir kıza dokunacağın zamanı bekleyip işte sadece o zaman basına her şeyi söyleyeceğimi biliyorsun. Söylesene dostum: Arzularına karşı koyabilir misin?"

Tommaso Oghi cevap vermedi.

"Senin umurunda olan itibarını kaybetme korkusu değil, artık her istediğini yapamayacak olma düşüncesi... Haksız mıyım?"

Battista Erriaga, az önce fark etmeden yere düşen şapkasını eğilip yerden aldı ve başına taktı. "Öldüğünde ruhun cehenneme gidecek, bunu sen de biliyorsun. Ama burada olduğun sürece, o ruh bir tek bana ait."

5

Kalkan operasyonu medyanın kulağına gitmişti.

İkinci çifte cinayeti takip eden saatlerde gazeteciler SCO ekibine ve özellikle de Başkomiser Moro'ya ağır ithamlarda bulunmaya başlamışlardı. Özel ekibin çalışmaları "yetersizlik" ve "verimsizlik" gibi kavramlarla suçlanıyordu. Kamuoyunda, iki polis memurunun ölümüne karşı duyulan merhamet duygusu yerini sürekli artan bir öfkeye bırakmıştı.

Korku insanları etkisi altına almaktaydı. Canavar oyunu kazanıyordu.

Moro daha fazla polemiğe meydan vermemek adına kalkan operasyonunu iptal etmek zorunda kalmış ve soruşturmaya yönelik yeni bir fikir bulmak için sadık erleriyle birlikte polis merkezine kapanmıştı.

"Neler oluyor?" Max'in sorusunda endişeli bir hava hissediliyordu. "Tehlikede değilsin, değil mi?"

"Haberlere kulak asma," diye yanıt verdi Sandra. "Ne dediklerini bilmiyorlar, sırf halka haber satabilmek için endişeli bir hava yaratıyorlar, hepsi o." Bu açıklamanın tamamen gerçeği yansıtmadığını biliyordu ama sevgilisini sakinleştirmenin daha iyi bir yolunu bilmiyordu.

"Eve ne zaman geleceksin?"

"Burada işimiz biter bitmez." Bu da bir yalandı. Aslında üzerinde çalışacakları çok fazla bir şey yoktu, sadece davanın unsurlarını tekrar inceliyorlar ve sorguya çekmek üzere cinsel suçlardan

sabıkası olan şahısları arıyorlardı. Bunun dışında ise karanlıkta çırpınıp duruyorlardı.

"İyi misin?"

"İyiyim."

"Bu doğru değil, Vega. Ses tonundan anlıyorum."

"Haklısın," diye itiraf etti. "Soruşturma yüzünden. Uzun zamandır böyle bir vahşete tanık olmamıştım."

"Birkaç gündür de pek dalgın bir halin var."

"Üzgünüm ama şimdi bu konuda konuşamam." Sandra bu telefon görüşmesini yapmak için lobiye kaçmıştı. Diğerlerinin yanında durmaya dayanamıyordu ve biraz kafasını dinlemek üzere akşam olması sebebiyle polis merkezinin kısmen boşalmasından faydalanmıştı. Fakat Max'i aradığı için pişman olmuştu şimdi. Max'in, kendisinin böyle olmasının asıl sebebini anladığından korkuyordu. "Her zaman tam formda olamam. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

"O zaman bu işi neden bırakmıyorsun?"

Bu konuyu daha önce de konuşmuşlardı. Ona göre her şeyin çözümü Sandra'nın iş değiştirmesiydi. Bir insanın, ölülerin ve katillerin arasında olmak istemesini aklı bir türlü almıyordu.

"Senin okulun, tarih derslerin, öğrencilerin var... Ben de bunlara sahibim," diye yanıtlamıştı sabırlı davranmaya çalışarak.

"Yaptığın şeye saygı duyuyorum, sadece farklı bir hayat fikri üzerinde düşünebileceğini söylüyorum. Hepsi bu."

Max kısmen haklıydı, Sandra mesleğinin gereğinden fazla içindeydi. Karnında bir ağırlık hissediyordu, sanki orada onun bütün gücünü kemirip karşılığında ise sadece endişe patlamalarına neden olan büyük bir parazit gizlenmiş gibiydi. "Kocam öldüğünde herkes bana iş değiştirmem gerektiğini söylemişti. Ailem, arkadaşlarım. Ben ise onlara üstesinden gelebileceğimi söyleyecek kadar inatçı bir tavır sergiledim. Aslında bu üç yıl içinde vahşet içeren davalardan hep kaçınmaya çalıştım. Beceremediğim zaman da fotoğraf makinemin arkasına saklandım. Bunun sonucunda da

kan görür görmez kaçmak istiyor ve işimi olması gerektiği gibi bitiremiyordum, bu yüzden de Diana Delgaudio'nun yaşadığını hemen fark etmedim. Benim hatamdı, Max. Ben oradaydım ama sanki orada değil gibiydim."

Max hattın diğer ucunda içini çekti. "Seni seviyorum, Vega, bencilce davranıyormuşum gibi gelebilir sana ama hâlâ bir şeylerden saklandığını söylemeliyim. Neden saklandığını bilmiyorum ama saklanıyorsun."

Sandra bu sözlerin kendisinin iyiliği için olduğunu biliyordu çünkü Max gelecekleri hakkında gerçekten de kaygılanıyordu. "Belki de haklısın, abartıyorum. Ama sana söz veriyorum ki bu olay sonuçlandığında bu konuyu tekrar konuşacağız."

Bu sözler Max'in içini rahatlatmıştı. "Eve erken gel, seni bekliyorum."

Sandra telefonu kapattı ama sonra avucunun içinde duran cep telefonuna bakmaya devam etti. Gerçekten iyi miydi? Bu kez soruyu soran Max değil, kendisiydi. Ama ona cevap veremediği gibi kendisine de cevap veremiyordu.

Uzun bir gün olmuştu ve vakit oldukça geçti. Ancak Moro'nun ekibinden hiç kimse, artık ölen o iki meslektaşlarını da ilgilendiren bu soruşturma için ellerinden gelen her şeyi yapmadan binayı terk etmeyecekti.

Sandra, SCO ekibinin bulunduğu operasyon merkezinin salonuna geri dönmek üzere asansöre yönelmek üzereyken lobide ziyaretçiler için ayrılmış plastik sandalyelerden birinin üzerinde hâlâ Giorgio Montefiori'nin annesinin oturduğunu fark etti. Sakince oturmuş bekliyordu. Birkaç saat önce Moro'ya teslim etmeye çalıştığı plastik torbayı dizlerinin üstünde tutuyordu.

Sandra kadının, kendisini müdür yardımcısının yanında görmüş olabileceğini ve bu yüzden kendisiyle konuşmaya çalışacağını düşünerek ona arkasını döndü. Asansörü çağırmak için düğmeye bastı. Ama asansörün kapısı açıldığında içeriye giremedi. Kapı kapandı ve Sandra kadına doğru dönüp yürümeye başladı. "İyi

akşamlar, Bayan Montefiori. Ben Sandra Vega, SCO ekibiyle çalışıyorum. Size yardımcı olabilir miyim?"

Kadın ona uzatılan eli kuşkuyla sıktı, belki de birilerinin onu nihayet dinlemek istemesine inanamıyordu. "Meslektaşlarınızla konuştum, beklememi söylediler ama bekleyemem," diyerek açıklamada bulundu.

Şaşkın bir ses tonu vardı. Sandra kadının her an düşüp bayılabileceğinden korktu. "Merkezin kafesi kapalı ama otomatik satış makineleri var, neden bir şey yemiyorsunuz?"

Kadın derin bir nefes aldı. "Evlat acısı yürek dağlıyor."

Sandra aradaki mantıksal bağlantıyı anlamadı ama kadın tekrar konuşmaya başladı.

"Ancak kimse sana en gerçek şeyi, yani özellikle de bunun zor olduğunu söylemez." Kadının bakışlarında, burukluğa rağmen aynı zamanda bilinçli bir canlılık da vardı. "Sabah yataktan kalkmak zor, yürümek zor, tuvalete gitmek bile ya da sadece duvara bakmak bile zor. Duvara bakarken göz kapaklarımı açıp kapatmakta bile zorlanıyorum, buna inanır mısınız?"

"Evet, inanıyorum," dedi Sandra.

"O zaman bana bir şey yemem gerektiğini söylemeyin, onun yerine söyleyeceklerimi dinleyin."

Sandra anlamıştı: O annenin merhamete değil, ilgiye ihtiyacı vardı. "Peki, sizi dinliyorum, söyleyin."

Kadın ona plastik torbayı gösterdi. "Bir hata olmuş olmalı."

"Ne hatası? Anlamıyorum..."

"Ben, bana Giorgio'nun kişisel eşyalarının iade edilmesini istemiştim."

"Evet, biliyorum." Sandra, içerisinde Diana'nın ve erkek arkadaşının giysilerinin olduğu kuru temizlemecilerdekilere benzer şeffaf selofan paketleri hatırladı. Onları ona Moro göstermiş ve Giorgio'nun annesinin, oğlunun eşyalarını almak için ısrar ettiğini söylemişti. Başkomiser, kadının bu davranışını evlat acısının sebep olduğu birçok saçmalıktan biri olarak tanımlamıştı.

"Kontrol ettim," dedi kadın içindekileri göstermek için torbayı açarak. Torbada beyaz bir gömlek vardı. "Bu benim oğlumun değil. Bana başkasının eşyalarını verdiniz."

Sandra gömleğe baktı, cinayet sonrası olay yerindeki fotoğraf çekimi sırasında, arabanın arka koltuğunda diğer giysilerle birlikte dağılmış halde duran gömlekti.

Ama kadın ısrar ediyordu. "Belki de ölen başka bir gence aittir. Ve annesi şimdi oğlunun gömleğine ne olduğunu merak ediyordur."

Sandra, kadına başka hiçbir gencin ölmediğini ve çaresiz başka hiçbir annenin olmadığını söylemek isterdi. Acının kadını getirdiği bu vaziyet gerçekten de korkunçtu, bu yüzden sabırlı görünmeye çalıştı. "Herhangi bir hata yapılmadığından eminim, hanımefendi."

Ancak Bayan Montefiori, gömleği yine de torbadan çıkardı. "Bakın, şuraya bakın: M beden, Giorgio L beden gömlek giyerdi." Sonra da ona gömleğin bir kolunu gösterdi. "Üstelik manşetlerinde onun baş harfleri de yok. Oğlumun gömleklerinin hepsinde baş harfleri vardır, onları nakışla ben işliyorum."

Kadın çok ciddiydi. Başka bir zaman olsa, Sandra kadını nazikçe ama kararlı bir şekilde başından savmayı düşünürdü. Fakat şimdi aniden bir hisse kapıldı, sırtından bir ürperti geçti. Peki ya bu bir hata değilse?

Bu olanların yalnızca tek bir açıklaması vardı.

SCO ekibinin bulunduğu salona hızla girdi ve derhal davaya ait önemli bulguları özetleyen panoya doğru ilerledi. Eline keçeli kalemi alıp yazdı:

Öldürdükten sonra üstündekileri değiştirir.

O sırada ayaklarını bir masanın üzerine uzatmış oturan Moro ayağa kalktı ve şaşkınlıkla Sandra'ya baktı. Salondakiler de ne olduğunu anlamadılar.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu başkomiser.

Sandra içinde gömlek olan plastik torbayı gösterdi. "Bunu bize Giorgio Montefiori'nin annesi getirdi, oğluna ait olmadığını

söylüyor. Bunun bir hata olduğunu düşünüyor ve de haklı ama hatayı yapan biz değiliz." Bu önemli ayrıntıyı keşfettiği için oldukça heyecanlıydı. "Ona Ostia'daki çamlıkta, gençlerin arabasında bulunan giysiyi verdik ancak değiş tokuş daha öncesinde gerçekleşti: Katil, karanlıkta Giorgio'nun gömleğini kendi gömleği sanarak aldı. Bu ise yalnızca tek bir şekilde açıklanabilir..."

"Olay yerinde üzerindekileri çıkarır," dedi Moro. Bu yeni farkındalık, tüm gün içini yiyip bitiren umutsuzluğu silip atarak zihninde filizlenip büyümeye başlamıştı. "Belki de üzerinin kanla kirlenmesi ihtimaline karşı ya da daha sonra dikkat çekmemek için bunu yaptı."

"Kesinlikle," dedi Sandra sevinerek. Ancak diğer katillerin de başvurduğu bu ihtiyati tedbir, bu durumda daha başka ve beklenmedik bir sonucu da beraberinde getiriyordu. "Bu durumda, eğer bu torbanın içindeki canavarın gömleği ise..."

Başkomiser ondan önce davrandı: "O zaman üstünde onun DNA'sı vardır!"

6

Marcus sokağın bir köşesinde durup birisinin Cosmo Barditi'nin cesedini bulmasını beklemişti.

En sonunda korkunç manzarayla karşılaşmak kulüpte çalışan kızlardan birine düşmüştü. SX'in girişinden birkaç adım ötede duran Marcus, içeriden gelen çığlığı duymuş sonra da uzaklaşmıştı.

Muhbirinin izini sürdüğü ipucunun peşine düşmek zorundaydı, aksi takdirde yıllar önce onun hayatını kurtarmış olmasının ve şimdi de bu şekilde hayatını kaybetmiş olmasının hiçbir anlamı kalmazdı.

Peki Cosmo hayatını tehlikeye atacak kadar ciddi ne keşfetmişti?

Penitenziere öğleden sonra Serpenti Caddesi'nde oturduğu çatı katına geri dönmüştü. Aklını toparlamaya ihtiyacı vardı. Şiddetli bir migren şakaklarına âdeta saldırıyordu. Yatağının üzerine uzanmıştı. Ensesinde darbe aldığı yer ağrıyordu, aynı şekilde midesi de partiden önce aldığı uyuşturucudan dolayı hâlâ altüsttü. Zaman zaman hafif bir bulantı hissi geliyordu.

Hücreyi andıran bu odanın duvarları, küçük bir çiviyle duvara tutturulmuş bir fotoğraf karesi dışında bomboştu: Rahibe cinayetinin faili olduğu iddia edilen şahsın Vatikan Bahçeleri'ndeyken güvenlik kameralarına yansıyan bir görüntüsü. Marcus'un bir yıl boyunca aradığı ama yakalayamadığı, omuzdan askılı gri çantası olan adam.

"*Hic est diabolus.*"

Marcus onu unutmamak için oraya asmıştı. Ama o sırada gözlerini kapatıp Sandra'yı düşünmeye başlamıştı.

Onunla tekrar konuşmayı isterdi. Acaba daha önce hayatında bir kadınla birlikte olduğu olmuş muydu? Hatırlamıyordu. Clemente ona, ettiği yeminin uzun yıllar öncesine, ta Arjantin'deki çocukluk dönemine dayandığını söylemişti. Acaba birisi tarafından sevilmek ve arzu edilmek nasıl bir duyguydu?

Bu düşüncelerle uyuyakalmıştı. Sonra ise gördüğü bir rüya yüzünden yatağın içinde dönüp durmuştu. Rüya hep aynıydı ve devamlı yineleniyordu; tam bitmiş gibi görünürken yeniden baştan başlıyordu. Rüyasında, Appia Antica Yolu üzerindeki villanın bahçesinde uzaklaşıp giden fotoğraf makineli o yabancının gölgesini görüyordu. Marcus ne zaman ona ulaşmak ve onun yüzünü görmek üzere olsa ensesinden birisi ona vuruyordu. O gece ölüm ona bir uyarıda bulunmuştu. O gece ölüm lacivert ayakkabılar giyiyordu.

Gözlerini açtığında hava çoktan kararmıştı.

Kalkıp saate baktı. Saat on biri geçmişti. Bu kadar uzun süre uyumuş olmasının olumlu bir yanı da vardı, baş ağrısı biraz olsun onu rahat bırakmıştı.

Küçük banyoda hızlı bir duş aldı. Bir şeyler yemesi gerekirdi ama aç değildi. Üzerine temiz giysiler giydi; giydikleri, yerdeki açık valizin içinde tuttuğu diğer bütün giysiler gibi koyu renkteydi.

Gitmesi gereken bir yer vardı.

Çatı katında bir tuğlanın altında Clemente'in zaman zaman ona getirdiği paraları saklıyordu. Onları görevlerde kullanıyordu, kendisi için ise çok az harcama yapıyordu. Genellikle fazla bir miktara ihtiyacı olmuyordu.

On bin avro saydı, sonra da dışarı çıktı.

Yarım saat sonra Cosmo Barditi'nin evinin önündeydi. Zili çalıp bekledi. Gözetleme deliğinin arkasında bir gölgenin olduğunu fark etti. Kimse ona kim olduğunu sormadı. Ancak Marcus, kapının

ardında Cosmo'nun kız arkadaşının olduğunu ve o saatte kapının çalmasından haklı olarak endişelendiğini biliyordu.

"Ben Cosmo'nun bir arkadaşıyım," diyerek yalan söyledi, aslında hiçbir zaman arkadaş olmamışlardı. "Üç yıl önce onun hayatını kurtardım."

Bu bilgi kadının kapıyı açmasını sağlayacak anahtar olabilirdi çünkü bunu kendisinden ve Cosmo'dan başka kimse bilmiyordu. Onun bu sırrı kız arkadaşıyla paylaşmış olmasını umuyordu.

Birkaç dakikalık tereddütten sonra kapı kilidinin açılma sesini duydu, ardından kapının pervazında bir kadın belirdi. Omuzlarına düşen uzun saçları ve gözyaşlarından kıpkırmızı olmuş açık renk gözleri vardı.

"Bana sizden bahsetti," dedi hemen. Bir avucunda buruş buruş olmuş bir mendil tutuyordu. "Cosmo öldü."

"Biliyorum," dedi Marcus. "Bu yüzden buradayım."

Ev karanlıktı ve kadın onu mutfakta ağırladı. Kızını uyandırmamak için ondan sessiz olmasını rica etti. Ailenin bir araya gelerek yemek yediği, üzerinde etrafa sıcak ve hoş bir ışık yayan alçak avizeli masaya oturdular.

Kadın ona bir kahve yapmak istedi, Marcus bu teklifi reddetti.

"Ben yine de size bir kahve yapacağım," diyerek ısrar etti. "İstemiyorsanız içmeyebilirsiniz ama gerçekten de hiçbir şey yapmadan duramıyorum."

"Cosmo intihar etmedi," dedi penitenziere, kadın ona sırtını dönerken. Kadının birdenbire kaskatı kesildiğini gördü. "Onu öldürdüler çünkü bana yardım ediyordu."

Kadın bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonra konuştu: "Kim yaptı? Neden? O hiçbir zaman kimseye kötülükte bulunmadı, bundan adım gibi eminim."

Kadın ağlamak üzereydi, Marcus onun ağlamamasını umuyordu. "Size daha fazla bir şey söyleyemem. Bu hem sizin hem de çocuğunuzun güvenliği için. Bana güvenmelisiniz: Bu hikâye hakkında mümkün olduğunca az şey bilmeniz en iyisi."

Penitenziere bir an için kadının tepki vermesini, ona söylüp saymasını, onu evden kovmasını istedi. Ama kadın bunların hiçbirini yapmadı.

"Endişeliydi," dedi kadın usulca. "Dün eve geldi ve bana valizleri toplamamı söyledi. Ondan bir açıklama istediğimde ise konuyu değiştirdi." Kahve makinesi ocağın üzerinde yavaş yavaş kaynamaya başlarken kadın Marcus'a döndü. "Onun ölümünden kendinizi suçlu hissediyorsunuz ama öyle hissetmemelisiniz. Cosmo sizin sayenizde üç yıl daha fazla yaşama hakkına kavuştu. Değişmek, bana âşık olmak ve bir kız çocuğu dünyaya getirmek için üç yıl. İnanıyorum ki onun yerinde kim olsa aynı kaderi seçerdi."

Bu, penitenziere için çok zayıf bir teselliydi. "Gereksiz yere ölmüş olabilir, ben bu yüzden buradayım. Size benim için hiçbir şey bırakmadı mı? Bir mesaj, bir numara, herhangi bir şey..."

Kadın başını iki yana salladı. "Dün gece eve çok geç vakitte döndü. Bana valizleri toplamamı söyledi ama nereye gideceğimizi belirtmedi. Bu sabah yola çıkacaktık. Sanırım yurt dışına gitmek istiyordu, en azından bana öyle düşünüyormuş gibi geldi. Evde sadece bir saat kaldı. Kızı yatağa yatırdı, ona bir masal kitabı almıştı. Bence aslında içten içe onu bir daha göremeyeceğini tahmin ediyordu, ona bu yüzden bir hediye vermek istedi."

Marcus bunları duyunca tuhaf bir çaresizlik ve öfke duygusuna kapıldı. Konuyu değiştirmesi gerekiyordu. "Cosmo'nun cep telefonu var mıydı?"

"Evet, ama polis onu ofisinde bulamadı. Üstelik arabasında da yoktu."

Marcus bu bilgiyi zihnine kaydetti. Cep telefonunun ortadan kaybolması cinayet rezini doğruluyordu.

Barditi kendisine bilgi aktaran birini aramış olmalıydı. Ama kimi?

"Siz Cosmo'yu kurtardınız, Cosmo da beni kurtardı," dedi kadın. "Bence birisi iyi bir şey yaptığında, daha sonra o iyilik tekrarlanır."

Marcus bunun gerçekten de böyle olduğunu söylemek isterdi ama aksine sadece kötülüğün böyle bir yeteneğe sahip olduğunu düşünüyordu. Kötülük, etrafa bir yankı misali yayılırdı. Ve Cosmo Barditi, geçmişte yaptığı kötü işlerin faturasını masumken ödemişti.

"Yine de buradan gitmek zorundasınız," dedi penitenziere. "Burası güvenli değil."

"Ama ben nereye gideceğimi bilmiyorum ve param da yok! Cosmo her şeyini kulübe yatırmıştı ve işler hiç de iyi gitmiyordu."

Marcus yanında getirdiği on bin avroyu masanın üzerine koydu. "Bu size bir süreliğine yeter."

Kadın masadaki banknot yığınına baktı. Sonra usulca ağlamaya başladı. Marcus yerinden kalkıp kadına sarılmak isterdi ancak bazı hareketlerin tam olarak nasıl yapıldığını bilmiyordu. Sürekli olarak insanların birbirlerine sevgi ve şefkat gösterilerinde bulunduğunu görüyordu ama kendisi bundan acizdi.

Kahve kaynayınca ocağın üzerindeki kahve makinesinden buharlar çıkmaya başladı. Ancak kadın kahveyi ocaktan indirmedi. Marcus ayağa kalktı ve kadının yerine kendisi ocağı kapattı. "Şimdi gitsem iyi olur," dedi.

Kadın hıçkırıklar arasında başını sallayarak onayladı. Penitenziere tek başına kapıya doğru ilerledi. Koridordan kapıya doğru yürürken içerisinden hafif bir mavi ışığın süzüldüğü aralık duran bir kapı gördü. Kapıya yaklaştı.

Yıldız şeklindeki bir lamba içerideki alaca karanlığı hoş bir atmosfer yaratarak dağıtıyordu. Sarı saçlı bir kız çocuğu karyolasında huzur içinde uyuyordu. Yan yatmaktaydı, ağzında bir emzik vardı ve ellerini birleştirmişti. Üzerindeki örtüyü ayaklarıyla geriye itmişti. Marcus yaklaştı ve kendisinin de hiç beklemediği bir hareketle örtüyü kızın üzerine çekti.

Yıllar önce Cosmo Barditi'yi kurtarmış olmasının ödülünün bu kız çocuğu olup olmadığını ve dünyaya gelmiş bu yeni canda aslında bir bakıma kendisinin de payı olup olmadığını merak ederek onu bir süre izledi.

Kötülük kaidedir, iyilik istisna, diyerek hatırlattı kendi kendine.

Bu yüzden hayır, kendisinin bunda hiçbir payı yoktu. Derhal evden çıkmaya karar verdi çünkü kendisini oraya tamamen yabancı hissediyordu.

Ancak kapıya doğru bir adım atmak üzereyken gözü, küçük odada bir rafın üzerinde duran bir kitabın kapağına ilişti. Bu, Cosmo Barditi'nin önceki akşam kızına hediye ettiği masal kitabıydı. Kitabın başlığı Marcus'a bir yumruk gibi çarptı.

Cam Çocuk'un olağanüstü hikâyesi.

Clemente'in Marcus'a verdiği üçüncü ders, boğucu bir yaz gününün öğleden sonrasında gerçekleşmişti.

Barberini Meydanı'nda buluşmuşlar ve oradan Trevi Çeşmesi'ne çıkan küçük sokaklara dalmadan önce aynı adı taşıyan cadde boyunca yürümüşlerdi.

Anıtın etrafını sarmış olan turist kalabalığını yararak ilerlemişlerdi; turistler, fotoğraf çekmekle ve çeşmeye madeni para atma geleneğini yerine getirmekle meşguldüler. Bu geleneğe göre, çeşmenin suyuna para atan kişinin hayatı süresince bir kez daha Roma'ya döneceğine inanılıyordu.

Ziyaretçiler, güzelliğiyle büyülendikleri Ebedî Şehir'i seyrederken Marcus da kendisinin, insanlığın geri kalanına ne kadar yabancı olduğunun bilincinde olarak onları gözlemliyordu. Onun kaderi, güneş ışığından kaçarcasına duvarlarda koşan gölgelerinkine benziyordu.

Clemente o gün daha sakin görünüyordu. Bu eğitime büyük umutlar bağlamıştı ve Marcus'un çok kısa bir süre içerisinde görevini yerine getirmeye hazır olacağına emindi.

Yürüyüşleri, konkav şeklindeki ön cephesiyle tüm inançlıları kucaklamak istermiş gibi görünen Barok tarzdaki San Marcello al Corso Kilisesi'nin önünde sona ermişti.

Clemente, "Bu kilise kendi içinde harika bir ders barındırıyor," demişti Marcus'a.

İçeri girer girmez onları anında ferah bir hava karşılamıştı. Mermerler nefes alıyormuş gibiydi. İçerisi çok büyük değildi ve ortada, her iki tarafta bulunan beş şapelin baktığı tek bir nef vardı.

Clemente üst kısmında on dördüncü yüzyıldaki Siena okulundan kalma, koyu renk ahşaptan yapılmış muhteşem bir İsa'lı haçın bulunduğu ana sunağa doğru yürümüştü.

"Şu İsa'ya baksana," demişti Marcus'a. "Ne de güzel! Öyle değil mi?"

Marcus başıyla onaylamıştı. Ancak Clemente'in sanat eserine mi, yoksa bir rahip olarak o sembolün ruhsal değerine mi atıfta bulunduğunu anlayamamıştı.

"Roma'da yaşayanlar için bu mucizevi bir haçtır. Bilmen gerekir ki bu kilise 23 Mayıs 1519 gecesi çıkan bir yangında tahribe uğradıktan sonra bugün gördüğümüz haliyle yeniden inşa edildi. Alevlerden kurtulan tek şey, şimdi sunağın tepesinde gördüğün o İsa oldu."

Bu hikâyeden çok etkilenen Marcus, esere farklı gözlerle bakmaya başlamıştı.

"Üstelik hepsi bu kadar da değil," diyerek sözlerine devam etmişti Clemente. "1522'de büyük bir veba salgını Roma'nın üzerine bir kâbus gibi çökerek yüzlerce insanın ölümüne sebep oldu. O zaman insanlar bu mucizevi haçı hatırladılar ve insanların kalabalıklar halinde toplanmasının salgının yayılmasını kolaylaştırabileceğinden korkan yetkililerin itirazlarına rağmen dinî bir geçit töreni düzenlenerek üzerinde İsa olan haçın, şehrin tüm sokakları boyunca omuzlarda taşınmasına karar verildi." Bu sırada Clemente konuşmasına ara vermişti. "Dinî geçit töreni on altı gün sürdü ve veba salgını Roma'yı terk etti."

Bu beklenmedik açıklama karşısında Marcus da o tahta parçasının mistik gücünün etkisinde kalarak tek kelime edememişti.

"Ama bekle," diyerek Clemente onu hemen uyarmıştı. "Bu eserin başka bir hikâyesi daha var. Çarmıhta acı çeken İsa'nın yüzüne dikkatle bak."

Yüzündeki acı belirtileri çok canlıydı. Hatta tahtanın içinden gelen bir inleme sesini bile neredeyse duymak mümkündü. O gözler, dudaklar, kırışıklıklar ölüm duygusunu bire bir yansıtıyordu.

Clemente ciddileşmişti. "Bu tahta heykeli yapan sanatçının kim olduğu asla ortaya çıkmadı. Ancak söylendiğine göre heykeltıraş, Hristiyanları hem duygulandıracak hem de gerçekçiliğiyle etkileyebilecek bir eser ortaya koymayı arzu edecek kadar dini inançlı birisiymiş. Bu yüzden de bir katile dönüşmüş. Model olarak da fakir bir kömürcüyü seçmiş, sonra da onun ölürken çektiği acıyı ve yüz ifadelerini yakalamak adına onu yavaş yavaş öldürmüş."

Bunun üzerine Marcus, "Bana neden bu iki hikâyeyi de anlattın?" diye sormuştu arkadaşının niyetini sezinleyerek.

"Çünkü halk, yüzyıllar boyunca bu iki hikâyeyi anlatarak kendini eğlendirdi. Ateistler elbette daha vahşi olanını yeğlediler. İnananlar ise birinci hikâyeye sadık kaldılar... ama ikincisine de burun kıvırmadılar çünkü insan doğası, daima kötülüğün gizeminin cazibesine kapılır. Fakat asıl mesele: Sen hangisine inanıyorsun?"

Marcus bunun üzerinde bir süre düşünmüştü. "Hayır, asıl soru şu: Kötülükten iyilik doğabilir mi?"

Clemente arkadaşının bu cevabından memnun görünmüştü. "İyilik ve kötülük asla sınırlarla belirlenmiş birer kategori değildir. Çoğu kez neyin iyilik neyin kötülük olduğuna karar vermek gerekir. Karar bize bağlıdır."

"Bize bağlı," diyerek tekrar etmişti Marcus sanki kelimeleri özümsemeye çalışıyormuş gibi.

"Bir suç mahalline baktığında, mesela özellikle de bir masumun kanının döküldüğü bir olayı gözlemlediğinde, sadece 'kim' ve 'neden' soruları üzerinde durmamalısın. Bunun yerine, suçu işleyen faili, onu o noktaya getiren geçmişin içinde tasavvur etmelisin; üstelik onu kimin sevdiğini veya zamanında sevmiş olduğunu göz ardı etmeden. Zihninde onu mutlu ve üzgünken, gülerken ve ağlarken canlandırmalısın. Çocukken annesinin kollarındayken. Ve bir yetişkin olarak alışveriş yaparken ve otobüse binerken, uyurken ve yemek yerken. Bir

de severken. Çünkü o duyguyu yaşamayı bilmeyen hiçbir insan –ki bu en acımasız insan bile olsa– yoktur."

Marcus dersi kavramıştı.

"Kötü bir adamı yakalamanın yolu onun nasıl sevdiğini anlamaktan geçer."

7

Başkomiser Moro sivil bir arabayla doğu çevre yolu güzergâhında ilerliyordu.

Polisler bu arabaları, kendilerini ifşa etmeden şüphelileri rahatça takibe almak veya pusuya yatmak için kullanıyorlardı. Ayrıca bunlar genellikle, daha önceden suç işlemekte kullanıldıklarından dolayı polisin el koyduğu arabalardı. Sonrasında da polis merkezinin kullanımına tahsis ediliyorlardı.

Moro'nun kullandığı araba, zamanında bir uyuşturucu satıcısına aitti. Diğerleri gibi sıradan bir sedan gibi görünüyordu ama aslında ona gelişmiş bir motor ile çift gövde takılmıştı ve gümrük görevlileri bu ikisi arasındaki boşlukta elli kiloluk saf kokain bulmuşlardı.

Moro arabanın altındaki boşluğu hatırlamış ve dikkat çekmeden bir şey taşımak için ideal olduğuna kanaat getirmişti.

Etrafta olabilecek muhabirleri atlatmak için San Vitale Caddesi'ndeki polis merkezi binasının ikinci bir çıkış kapısını kullanmıştı. Açıklama almak için sürekli onun peşindeydiler ve aynı zamanda iki polisin ölümünden de onu suçluyorlardı. Başkomiser ortaya atılan polemikleri resmî olarak hiçbir zaman ciddiye almazdı, parlak kariyeri boyunca ayağının birçok kez basına takıldığı ve çalışmalarının verimliliğinden şüphe edildiği olmuştu. Bunlar her ne kadar gururunda küçük yaralar açsa da şöhretin bedellerinden biriydi. Ama bu kez durum farklıydı. Gazeteciler, Moro'nun aldığı

tüm bu önlemlerle saklamaya çalıştığı şeyi öğrenirlerse, bu kez ödenecek bedel çok yüksek olurdu.

Solgun ve kararsız bir güneş, Roma sabahını ısıtmasa da aydınlatmaktaydı. Trafik ağır akıyordu. *İnsanlara açıklamanın tehlikeli olduğu şeyler var*, diye düşündü Moro kuyruktaki diğer arabaların içinde oturan insanların yüzlerine bakarken. *Bilinmemesinin çok daha iyi olduğu şeyler var.* İnsanlar bunu anlayamazlardı. Madem öyle, onları kendisinin bile açıklayamadığı olaylarla tedirgin etmek yerine varsın huzur içinde hayatlarına devam etsinlerdi.

Moro'nun, hedefindeki yere ulaşması yaklaşık bir saat sürmüştü ve bu yer, şehrin bazı bölgelerinin inşaat sektörünün menfaatçi müteahhitleri tarafından ele geçirilmeye hazır toprak parçası olarak görüldüğü dönemlerde inşa edilmiş ve hepsi birbirinin aynısı olan binaların arasında büyük bir beton binaydı.

Arabayı yan sokaklardan birine park etti. Binanın girişinde kendisini bekleyen sivil kıyafetli adamlarından biri ona doğru yürüdü ve Moro ona arabanın anahtarlarını verdi.

"Herkes yukarıda," diye bildirdi.

"Güzel," dedi başkomiser giriş kapısına doğru ilerlerken.

Daracık bir asansöre binip on birinci katın düğmesine bastı. Sahanlığa vardığında, kendisini ilgilendiren kapının hangisi olduğunu belirleyip zili çaldı. Üzerinde beyaz tulum olan olay yeri inceleme ekibinden bir teknisyen kapıyı açtı.

"Ne durumdasınız?" diye sordu Moro.

"Neredeyse bitirdik."

Moro içeriye girdi. İçeride pis bir hava vardı, olay yeri inceleme ekibinin kullandığı kimyasal reaktiflerin kokusu duyuluyordu ancak alttan alta –inatçı bir tabaka gibi– bariz bir bayat nikotin ve uzun süre kapalı kalmış ev kokusu vardı.

Daire çok büyük değildi, içerisi de pek ışık almamakla beraber dört odaya bakan dar bir koridor halinde uzanıyordu. Girişte

aynalı bir mobilya, bir köşede de üzerinde paltoların asılı olduğu elbise askısı vardı.

Moro odaların kapısında duraklaya duraklaya ilerledi. Birinci oda bir çalışma odasıydı. İçeride, anatomi ve tıpla ilgili kalın kitaplarla dolu bir kitaplığın yanı sıra yapıştırıcıların, fırçaların ve ışıklı bir büyütecin bulunduğu henüz bitirilmemiş üç direkli bir gemi maketinin göze çarptığı gazete kâğıtlarıyla kaplı bir masa vardı.

Etrafta raflara yerleştirilmiş veya sağa sola, hatta yerlere bile, gelişigüzel bırakılmış uçak, gemi ve tren maketleri vardı. Moro bu maketlerin arasında, İkinci Dünya Savaşı'na ait RAF amblemli De Havilland *DH.95 Flamingo*'yu, Fenikelilere ait bir biremeyi ve ilk elektrikli lokomotiflerden birini tanıdı.

Maketlerin üzerini, odayı bir hurda mezarlığına çeviren kalın bir toz tabakası kaplamıştı. Ve muhtemelen gerçekten de öyleydi: Onları yapan maketçi, hedefine ulaştıktan sonra ilgisini yitirmişti. *Çalışmalarını gösterecek kimsesi yoktu,* diye düşündü Moro sigara izmaritleriyle tıka basa dolu olan kül tablalarına bakarken. Zaman ile yalnızlık el birliği etmişti ve sigaralar da bunun kanıtıydı.

Olay yeri inceleme ekibi teknisyenleri, ellerinde ultraviyole lambalar ve fotoğraf ekipmanlarıyla terk edilmiş bu kalıntıların etrafında dur durak bilmeden çalışıyorlardı. Minyatür bir felaket sahnesini izlemeye benziyordu.

Teknisyenlerden ikisi mutfakta, kesinlikle otuz yılı çoktan devirmiş olan buzdolabının içindekileri boşaltarak kataloglamakla meşguldü. Yıllar içerisinde bu eve iyice yerleşmiş gibi görünen dağınıklık hali buzdolabına da hâkimdi.

Üçüncü oda bir banyoydu. Beyaz fayanslar, seramiği sararmış bir küvet, yanında bir dergi yığınıyla bir sürü tuvalet kâğıdı rulosu birikmiş bir klozet. Lavabonun üzerinde ise sadece bir tıraş köpüğü kutusunun ve plastik usturalı bir jiletin bulunduğu bir raf.

Moro da başarısız geçen ilk evliliğinin ardından artık bir bekâr bir adamdı. Ancak insanın kendisini nasıl bu kadar koyverip böyle bir duruma gelebileceğini merak ediyordu.

"Astolfi yalnız bir adamdı, evi ise iğrenç ötesi."

Konuşan Komiser Crespi'ydi. Ev aramasından o sorumluydu.

Başkomiser yüzünü ona döndü. "Vega'yı bu işin dışında tuttunuz mu?"

"Evet efendim. Bana sorduğunda, bu evde önemli bir şeye rastlamadığımızı söyledim. Onu Astolfi'nin aklını kaçırdığına ve herhangi bir amaç gütmeden delice bir hareketle suç mahallinden bir delil çaldığına inandırdım."

"Güzel," dedi Moro, bu haber onu memnun etmişti ancak Sandra Vega'nın bu gerçeği sorgulamadan kabul edeceğinden tam olarak emin değildi. Sandra oldukça uyanık bir kadındı, bununla yetinmezdi. Ama belki de olayların bu versiyonu onu bir süreliğine oyalayabilirdi. "Komşuları Astolfi hakkında ne diyor?"

"Bazıları onun öldüğünü bile bilmiyordu."

Cenaze o sabah kaldırılmıştı ama törene katılan olmamıştı. *Üzücü bir durum*, diye düşündü Moro. Adli tıp doktorunun ölmüş olması kimsenin umurunda değildi. Adam etrafında koskoca bir boşluk yaratmıştı. Kasıtlı olarak bırakılan bir mesafeydi bu ve geçen onca yıl içinde kayıtsızlıkla beslenmişti. Temasta bulunduğu insanlar yalnızca otopsi masasında parçalara ayırdığı cesetlerdi. Ancak yaşadığı yere bakılırsa, Astolfi intihar etmeden çok önce bu sessiz safta yer almaya başlamıştı.

"Vasiyetname bırakmış mıydı? Eşyaları kime gidecek?"

"Hiçbir talimat bırakmadı ve akrabası da yoktu," dedi Crespi. "Böyle bir yalnızlığı aklınız alıyor mu?"

Hayır, Moro'nun aklı böyle bir şeyi kesinlikle almıyordu. Ama Astolfi gibilerinin var olduğuna daha önce de tanık olmuştu. Daha önce de birçok kez buna benzer başka evlere ve görünmezlik yetisine sahip başka insanlara rastlamıştı. Böyle insanlar öldüklerinde, yani ancak cesetlerinin kokusu komşularının evine kadar ulaştığı zaman fark edilirlerdi. Fakat o koku da ortadan kaybolduktan sonra, onlardan geriye hiçbir şey kalmazdı ve sanki hiç var olmamışlar gibi tekrar bilinmezliğe geri dönebilirlerdi.

Ama Astolfi bir şey bırakmıştı. Kendisini unutturmayacak bir şey.

"Devamını görmek ister misiniz?" diye sordu Crespi.

İnsanlara açıklamanın tehlikeli olduğu şeyler var, diye anımsadı Moro. *Bilinmemesinin çok daha iyi olduğu şeyler var.* Ancak Moro, gerçeklerden kaçamayacak insanlar kategorisinde yer alıyordu. "Tamam, görelim."

Oda, koridorun en sonundakiydi. Önemli bulguya orada rastlamışlardı.

İçeride Astolfi'nin yattığı tek kişilik yatak vardı. Yatağın yanında, üzerinde eski bir kurmalı çalar saatin, bir okuma lambasının, bir bardak su ve olmazsa olmaz küllüğün olduğu mermer raflı bir komodin bulunuyordu. Çok ağırmış izlenimi veren koyu renkli ahşap bir dolap vardı. Eskimiş bir kadife koltuk ve bir elbise askısı. Üç kollu bir avize ve panjurları indirilmiş bir pencere.

Sıradan bir yatak odası.

"Buraya çift gövdeli sivil bir arabayla geldim," dedi Moro. "Bulguların kimsenin dikkatini çekmeden merkeze getirilmesini istiyorum. Şimdi bana her şeyi anlatın..."

"Her bir mobilyanın içinde ne varsa hepsini kontrol ettik," diye açıkladı Crespi. "Bu deli hiçbir şeyi atmamış. Onun o beş para etmez hayatının baştan başa üzerinden geçmiş gibi olduk. Bir sürü şey biriktirmiş ama evde hiçbir hatıra yok. Beni en çok şaşırtan şey ise onun çocukluk fotoğraflarına veya annesiyle babasına ait herhangi bir fotoğrafa rastlamayışımız. Ayrıca ne bir arkadaşından gelen bir mektup ne de bir kartpostal var."

Bir sürü şey biriktirmiş ama evde hiçbir hatıra yok, diyerek tekrar etti Moro etrafa bakarken. Gerçekten de böyle amaçsızca yaşanabilir miydi? Ama belki de bu, Astolfi'nin onların düşünmesini istediği şeydi.

İnsanların içinde, kapkaranlık sırların olduğu bir dünya gizlidir.

"Dairenin altını üstüne getirmeyi bitirir bitirmez nihayet evden çıkmaya hazırlanıyorduk ki..."

"Tam olarak ne oldu?"

Crespi kapının yanındaki duvara doğru döndü. "Üç tane elektrik düğmesi var," diye belirtti. "İlki avizeyi açıyor, ikincisi komodinin üzerindeki lambaya bağlı. Peki ya üçüncüsü?" Komiser duraksadı. "Eski evlerde kullanılmayan birkaç elektrik düğmesinin bulunması normaldir. Orada yıllarca kalır ve sonunda daha önce ne işe yaradığını bile hatırlamaz insan."

Ancak bu kez durum böyle değildi. Moro elini uzatıp avizenin ve komodinin ışıklarını kapatan düğmelere bastı. Oda karanlığa gömüldü. Başkomiser o anda üçüncü düğmeye bastı.

Odanın içine hafif bir ışık girdi. Duvarlardan birinin süpürgeliğinden içeri sızıyordu. Bir köşeden diğerine uzanan uzun ve incecik bir ışık çizgisi.

"Duvar alçıpandan yapılmış," dedi komiser. "Diğer tarafta odanın orijinal boyutunu küçülterek oluşturulmuş bir boşluk olduğu anlaşılıyor."

Moro, kendisini neyin beklediğini merak ederek derin bir nefes aldı.

"İçeriye sağ taraftan giriliyor." Crespi, alt tarafta yaklaşık elli santimetre genişliğinde ve kırk santimetreden fazla yüksek olmayan bir çeşit pencere kanadının göründüğü bir noktaya işaret etti. Sonra oraya yaklaştı ve avucunun içiyle itti. Geçmeli kilit "tık" sesi çıkararak açıldı ve ortaya bir giriş çıktı.

Moro kovuğun içine bakmak üzere yere eğildi.

"Bekleyin," diyerek onu durdurdu komiser. "Nasıl bir şeyle karşı karşıya olduğumuzu iyice anlamanız gerek..."

O sırada düğmeye tekrar basarak duvarın diğer tarafındaki ışığı kapattı. Sonra da Moro'ya bir el feneri uzattı.

"Hazır olduğunuzda bana söyleyin," dedi Crespi.

Moro karanlık girişe doğru döndü. Karnının üzerine uzandı ve kollarından kuvvet alarak kendini açıklıktan içeriye doğru kaydırdı.

Diğer tarafa geçer geçmez kendisini dünyanın geri kalanından kopmuş gibi hissetti.

"İyi misiniz?" Crespi'nin sesi, onları ayıran sadece birkaç santimetrelik kalınlığın ardından bile boğuk ve uzak geliyordu.

"Evet," dedi Moro ayağa kalkarken. Sonra elindeki feneri yaktı.

Feneri önce sağa sonra sola doğru tuttu. Ve tam da o tarafta, dipte, daracık girişin tam karşı yönünde bir şey dikkatini çekti.

Ahşap bir sehpa. Üzerinde stilize bir yapı duruyordu. Bir örümcek ağı ya da kuş kafesi kadar hafif görünüyordu. Yaklaşık otuz santimetre yüksekliğindeydi ve üst üste binmiş ve iç içe geçmiş dallardan oluşuyordu.

Moro, bu yapının ne olduğunu anlamaya çalışarak dikkatli bir şekilde yaklaştı. Şekil ve şemailinden hiçbir şey anlaşılmıyordu, tahta çubuklar tamamen rastgele yerleştirilmişe benziyordu. Az önce doktorun çalışma odasında gördüğü tutkalları ve fırçaları düşünerek, *mükemmel bir maketçilik çalışması*, dedi kendi kendine. Yapının tam önüne geldiğinde ise yanıldığını fark etti.

Onlar dal değil, kemikti. Küçük, kararmış kemikler. Ama insan değil, hayvan kemikleriydi.

Başkomiser böyle bir şeyin nasıl mümkün olabileceğini kendi kendine sordu. Bu hangi akla sığabilirdi?

Tavandan aşağıya dikine inen bir telin ucunda sarkan ve bu korkunç heykelin hemen arkasında biten ampulü fark etti.

"Hazırım," dedi yüksek sesle.

El fenerini kapattı ve hemen ardından Crespi dışarıdan tekrar düğmeye bastı. Ampul sararmış ışığını etrafa yayarak hayata geçti.

Ancak Moro anlayamıyordu. Bunda garip olan neydi?

"Şimdi arkanızı dönün," dedi komiser.

Başkomiser de öyle yaptı. Ve onu görüt görmez olduğu yerde irkildi. Yaşadığı sürece hatırlayacağı bir irkilmeydi bu.

Karşı duvarda kendi gölgesi ampulün aydınlattığı kemik yapısının gölgesiyle üst üste binmişti.

Kemikler rastgele birleştirilmemişti. Bunun kanıtı, duvarda oluşan görüntüydü.

Uzun bir bedene sahip antropomorfik bir figür. *Vücudu insan, başı kurt.*

Göz yuvaları oyulmuş, gözleri olmayan bir kurt. Ama en ürkütücü olanı ise kollarını genişçe açmış olmasıydı. Moro'nun irkilmesine neden olan görüntü de bu olmuştu.

Yaratığın gölgesi onun gölgesini kucaklıyordu.

8

Sandra, Repubblica Meydanı'ndaki metro durağında onu gördü. Diğer yolcuların arasına karışmaya çalışsa da kendisini beklediği belliydi.

Trenden indi ve penitenzierenin takip edilmeyi istercesine uzaklaştığını gördü. Sandra da öyle yaptı. Çıkışa giden merdivenlerden yukarı çıktı ve onun sola döndüğünü gördü. Marcus acele etmeden ilerlerken Sandra onunla arasına mesafe koyuyordu. Sonra ise onun, üzerinde "personel harici girilmesi yasaktır" levhasının asılı olduğu metal bir kapının önünde durduğunu gördü. Ama Marcus levhaya aldırmadan içeri girdi. Kısa bir süre sonra Sandra da aynısını yaparak eşikten içeri girdi.

"Haklıydım: Birisi olay mahallinden delil çaldı, öyle değil mi?" diyerek söze başladı Marcus. Sesi servis merdiveni boşluğunda yankılanıyordu.

Sandra hemen savunmaya geçerek, "Sana soruşturmadan bahsedemem," dedi.

Marcus ise sakin bir şekilde, "Kendini buna mecbur hissetmeni istemem," diye cevapladı.

Kadın polis ona kızgındı. "Öyleyse biliyordun... Birinin olay yerinden bir şey götürdüğünü biliyordun ve bizden birinden şüpheleniyordun."

"Evet, ama bunu senin bizzat anlamanı istedim." Duraksadı. "Gazetelerden adli tıp doktorunun intihar ettiğini öğrendim. Belki

de Diana Delgaudio'nun neredeyse ölmesine izin verdiği için üzerindeki suçluluk duygusunu daha fazla kaldıramadı..."

Ortada suçluluk duygusu falan yok, diyerek karşılık vermek isterdi Sandra. Ancak penitenzierenin, hikâyenin bu kısmını da çoktan anlamış olduğundan emindi. "Benimle oynamayı bırak," diyerek onu uyardı.

"Olay yerinden aldığı şey tuzdan yapılmış bir objeydi, öyle değil mi?"

Sandra şaşırmıştı. "Sen bunu nasıl..." Ama sonra hemen ekledi: "Biz daha o objeye ulaşamadan Astolfi onu yok etmeyi başardı. Elim bir an için ona değdi, küçük bir oyuncak bebeğe benziyordu."

"Muhtemelen bir çeşit heykelcikti." Marcus ceketinin cebinden, Cosmo Barditi'nin kızının odasında bulduğu masal kitabını çıkardı.

"*Cam Çocuk'un olağanüstü hikâyesi*," diyerek başlığı okudu Sandra, sonra da gözlerini Marcus'a dikti: "Bu ne anlama geliyor?"

Marcus cevap vermedi.

Kadın polis kitabın sayfalarını karıştırmaya başladı. Büyük bir çoğunluğu resimlerle dolu olan kitap yalnızca birkaç sayfadan oluşuyordu. Camdan yapıldığı için diğerlerinden farklı olan bir çocuğun hikâyesi anlatılıyordu. Çok kırılgandı ancak ne zaman bir kenarı parçalansa, etten ve kemikten olan diğer çocuklara da zarar verme riskini taşıyordu.

"O da diğerleri gibi olacak," diyerek hikâyenin sonunu açıkladı Marcus.

"Nasıl?"

"Bu aslında bir tür eğitici bir masal, kitabın sonundaki iki sayfa boş, sanırım masalın sonu kitabı okuyan çocuğa bırakılmış."

Sandra kontrol etmek için sayfaları çevirdi. Gerçekten de son iki sayfasında çizimlerin yerinde tıpkı bir defter gibi satır çizgileri yer alıyordu. Oraya daha önce yazılmış olan şeyleri sonra birisi silmişti ama kurşun kalem izleri hâlâ görülebiliyordu. Sandra kitabı kapattı ve kapağına baktı. "Üstünde ne yazarın adı ne de kitabı kimin yayınladığı yazıyor."

Marcus bu tuhaflığı çoktan fark etmişti.

"Bu masalın neden tuzdan bebekle ilgisi olsun ki?"

"Çünkü bir adam bana bu ipucunu vermek için canından oldu." Marcus, Sant'Apollinare'deki ses kaydından ve Ostia'daki çamlıkta o iki gence saldırmadan beş gün önce kilisenin günah çıkarma hücresine mesaj bırakan canavardan Sandra'ya bahsetmedi. Bunun yerine, "Ben onu gördüm," dedi.

"Nasıl..." Sandra şaşkındı.

"Katili gördüm. Yanında bir fotoğraf makinesi vardı ve beni fark edince kaçtı."

"Yüzünü gördün mü?"

"Hayır."

"Peki bu nerede oldu?"

"Appia Yolu üzerindeki bir villada. Bir çeşit seks partisi vardı. İnsanlar vahşice işlenen cinayeti kutluyorlardı. O da oradaydı."

Appia Antica, kalkan operasyonundaki iki polisin öldürüldüğü bölgeydi. "Neden onu durdurmadın?"

"Çünkü birisi ensemden vurarak bana engel oldu." *Lacivert ayakkabılı adam*, diye anımsadı Marcus.

Sandra anlamamakta ısrar ediyordu.

"Delil çalan adli tıp doktoru, muhbirimin öldürülmesi, bana yapılan saldırı... Sandra, birileri canavarı koruyor."

Kadın polis işkillenmişti: Komiser Crespi, Astolfi'nin bu hikâyeyle hiçbir ilgisi olmadığını, yaptığı şeyin sadece bir tür delilikten ibaret olduğunu çünkü doktorun hayatı üzerinde yaptıkları detaylı araştırmalarda ortaya hiçbir şeyin çıkmadığını söylemişti. Ama ya ona yalan söylediyse? "Elimizde canavarın DNA'sı var," derken buldu kendini ve bunu neden yaptığını bilmiyordu. Ya da belki de biliyordu: Bir tek penitenziereye güveniyordu.

"Size onu o DNA yakalatmayacak, inan bana. İşin içinde artık sadece o yok. Karanlıklarda hareket eden başka güçler var. Kuvvetli güçler."

Sandra, penitenzierenin kendisinden bir şey isteyeceğini anladı, yoksa onu aramazdı.

"Bir keresinde bir arkadaşım bana kötü bir adamı yakalamak için onun nasıl sevdiğini anlamak gerektiğini söylemişti."

"Gerçekten de böyle bir yaratığın sevme kapasitesi olabileceğini düşünüyor musun?"

"Belki artık değil ama geçmişte evet. Bu bir çocuk masalı, Sandra. Tuz Çocuk'u bulabilirsem, büyüdüğünde onun kime veya neye dönüştüğünü de öğreneceğim."

"Peki benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Öldürülen kişi, Cosmo Barditi benim muhbirimdi. Ölümüne intihar süsü vermeye çalıştılar, üstelik bu oldukça inandırıcıydı çünkü kız arkadaşının söylediğine göre boğazına kadar borca batmıştı. Ama ben bunun böyle olmadığını biliyorum." Marcus, bunun aslında bir bakıma kendi hatası olduğunu düşünerek içindeki öfkenin yeniden kabardığını hissetti. "Birisi onu öldürdükten sonra cep telefonunu da aldı. Barditi'nin o masal kitabını ele geçirmek için yaptığı telefon görüşmeleri yüzünden olabilir çünkü mutlaka birisiyle görüşmüştür."

Kadın polis, onun bu konuşmayla nereye varmak istediğini biliyordu. "Telefon şirketinden kayıtları alabilmek için bir hâkim kararı gerekiyor."

Marcus ona dikkatle baktı. "Bana gerçekten yardım etmek istiyorsan, başka seçeneğimiz yok."

Sandra bir mengene misali kendisine doğru yavaşça ilerleyen iki blok arasında hapsolmuş gibi hissederek demir merdivenin korkuluklarına yaslandı. Bir tarafta yapmak zorunda olduğu şey, diğer tarafta yapmasının doğru olduğu şey vardı. Ve o neyi seçeceğini bilmiyordu.

Penitenziere onun karşısına geçti. "Ben onu durdurabilirim."

• • •

Sandra, Barditi'nin ölümüyle ilgili soruşturmayı yürüten dedektifi iyi tanıyordu, üstelik olayda intihar olduğu için davanın rafa kaldırılacağından da emindi.

Meslektaşından bahaneyle de olsa bir iyilik isteyemezdi. Ne de olsa o sadece bir olay yeri fotoğrafçısıydı, geçerli bir mazereti yoktu ve dedektif ona hiçbir halükârda inanmazdı.

Her ne kadar bu dava çok önemli bir dava olmasa da dosyaya erişmesi zordu. İlgili dosya, emniyet müdürlüğünün veri tabanında yer alıyordu ve ona ulaşmak için gereken şifreyi yalnızca soruşturmada yetkisi olanlar ve savcılık birimi biliyordu.

Sandra sabah saatlerinde birçok kez SCO ekibinin operasyon salonundan çıkarak meslektaşının ofisinin bulunduğu alt kata indi. Sırf gözünün ucuyla dedektifi gözlemek için arada sırada durup diğer polislerle de sohbet etti.

Odanın kapısı sürekli açıktı ve dedektifin, masasının üzerindeki birbirine karışmış kâğıtlara notlar alma alışkanlığı olduğunu fark etti.

Aklına bir fikir geldi. Dedektifin öğle yemeğine çıkmasını bekledi, sonra da eline fotoğraf makinesini aldı. Fazla zamanı yoktu, biri onu görebilirdi. Koridorlarda kimse yokken dedektifin odasına girdi ve masasının üzerindekilerin bir dizi fotoğrafını çekti.

Ardından, dikkatini çekebilecek herhangi bir şey bulmaya çalışarak çektiği fotoğrafları bilgisayarda inceledi. Meslektaşının, Barditi davasının şifresini unutmamak için bir kenara not almış olmasını umuyordu.

Sandra, notların birinde bir şifre buldu ve onu SCO ekibinin operasyon salonundaki, polis merkezinin veri tabanına bağlı olan tek bilgisayar sistemine girdi ve soruşturmaya ait dosya karşısına çıkıverdi.

Acele etmek zorundaydı. Salondakilerden biri her an şüphelenebilirdi. Neyse ki Moro ile Crespi saatlerdir dışarıdaydılar.

Tıpkı tahmin ettiği gibi, Cosmo Barditi'yle ilgili dosya hiç de kabarık değildi. İçinde uyuşturucu ticareti ve fuhşa teşvik suçlarından

sabıka kayıtları ve sabıka fotoğrafları vardı. Barditi'nin boynundaki gamalı haç dövmesi Sandra'yı rahatsız etti. Penitenzierenin nasıl olup da böyle birine güvenebildiğini merak etti çünkü Marcus onun ölümünden gerçekten de etkilenmiş görünüyordu. Belki de bu sadece bir önyargıydı ve bunun farkındaydı, Barditi göründüğünden daha iyi biri de olabilirdi. Ama nasıl olursa olsun, o adam onun üzerinde nefretin bir sembolü olarak izlenim bırakmıştı.

Sandra düşüncelerinin içinde kaybolmamaya karar verdi. Bilgisayardaki dosyaya geri döndü ve Barditi'nin telefon kayıtlarını almak için hâkime herhangi bir talepte bulunulmadığını gördü. Formu doldurdu ve göndermeden önce talebe en yüksek önceliği verdi. Muhtemelen dedektif bunun farkına bile varmayacaktı.

Savcılık onay verdi ve öğle ortasına doğru nihayet telefon şirketi ona ihtiyacı olanı gönderdi.

Sandra, Barditi'nin yaşamının son gününde yaptığı aramalara ilişkin uzun listeyi gözden geçirirken onun bilgi edinmek için yoğun bir uğraş verdiğini hemen fark etti. Bu numaraların sahiplerinin hepsinin sabıka kaydı vardı. Kadın polis, bu numaralardaki herkesin şüpheli olduğunu göz önüne alarak bunca şüphelinin arasında penitenzierenin aradığı kişiyi nasıl bulacağını merak ediyordu ancak daha sonra bu numaralardan birinin listede en az beş kez yer aldığını gördü. Sahibinin ismiyle birlikte numaranın altını çizdi.

Yarım saat sonra tıpkı talimattaki gibi, telefon kayıtlarının çıktısı, Cosmo Barditi'nin telefonla en çok aradığı adamın sabıka kaydıyla birlikte Santi Apostoli Kilisesi'ndeki bir bağış kutusuna bırakılmıştı.

9

Sandra Vega sözünde durmuştu. Hatta çok daha fazlasını yapmıştı. Ona bir isim vermişti.

Ancak Nicola Gavi'ye ulaşılamıyordu.

Cep telefonu kapalıydı ve Marcus onun oturduğu adrese gittiğinde, adamın en az birkaç gündür evde olmadığı izlenimine kapılmıştı.

Nicola Gavi otuz iki yaşındaydı ama sabıka kaydına göre hayatının büyük bir kısmını ıslahevi ile hapishane arasında geçirmişti. İsminin geçtiği uzun bir suç listesi vardı – uyuşturucu ticareti, hırsızlık, silahlı soygun, saldırı.

Son zamanlarda da hayatını idame ettirmek ve kokain bağımlılığını sürdürebilmek için kendi bedenini satıyordu.

Marcus onun müşteri aramaya çıktığı yerleri öğrendi – sadece erkeklere özel mekânlar, erkek fuhuş yerleri. Ardından da sağa sola soruşturarak ve para teklif ederek onu aramaya başladı. En son kırk sekiz saat önce görülmüştü.

Penitenziere bir sonuca vardı: Nicola ya ölmüştü ya da korkudan saklanıyordu.

İkinci varsayıma bel bağlamaya karar verdi çünkü bunu doğrulamanın bir yolu vardı. Eğer Nicola normalde sıkça uğradığı yerlerde gerçekten de iki gündür görünmüyorsa bu, onun elindeki uyuşturucunun bitmek üzere olduğu ve çok yakın bir zamanda yine kokain arayışı için ortaya çıkacağı anlamına geliyordu.

Cevap kokaindeydi. Kokainsizlik onu risk almaya iterek bulunduğu delikten dışarı çıkaracaktı.

Marcus, Nicola'nın kenarda yüklü bir miktar parası olduğunu zannetmiyordu; uyuşturucu bağımlılarını tanırdı, onların kokain uğruna ellerinde ne varsa son kuruşuna kadar harcadıklarını bilirdi. Günlerdir işe çıkmadığına göre, kendisi için uyuşturucu parasını ödeyecek bir müşteri arıyor olmalıydı. Penitenziere onu bir kez daha fuhuş yerlerinde aramaya başlayabilirdi. Ancak eninde sonunda, kesinlikle uğrayacağı tek bir yer vardı.

Pigneto semti kokain satıcılarının ana merkeziydi. Karanlık çöker çökmez Marcus, Nicola'yı görme umuduyla o bölgede dolanmaya başladı.

Saat yedi buçuğa doğru akşam soğuğu kendini hissettirmeye başladığında Marcus, bir uyuşturucu satıcısının mal dağıttığı bir sokak köşesinin birkaç metre uzağına pusu kurmuştu. Her şey müthiş bir el çabukluğuyla gerçekleşiyordu. Uyuşturucu bağımlıları, dikkatleri üzerlerine çekmemek için sıraya girmemeleri gerektiğini biliyorlardı, bu yüzden de satıcının etrafında yörünge misali uzaktan uzağa dolaşıyorlardı. Onları belirlemek çok kolaydı, tedirgin bir şekilde hareket ediyor ve gözlerini tek bir hedefe kilitliyorlardı. Ardından da içlerinden biri sırayla satıcının yanına yaklaşmak için kendi yörüngesinden ayrılıyor, uyuşturucuyu aldıktan sonra da hemen oradan uzaklaşıyordu.

Marcus, üzerinde siyah *sweatshirt* olan iri yarı bir adamın yaklaştığını fark etti. Başı kapüşonla kapalıydı, ellerini de ceplerinde tutuyordu. Bu soğukta adamın üzerindeki ince giysiler penitenziereyi şüphelendirdi. Aceleyle evini terk etmek zorunda kalıp sonra da bir daha geri dönememiş biri gibi giyinmişti.

Adam uyuşturucu satıcısıyla alışverişini yapıp hızla uzaklaştı. Etrafına bakarken Marcus kapüşonun altından onun yüzünü gördü.

O, Nicola'ydı.

Onu takip etmeye koyuldu ama çok fazla ilerlemeyeceğinden emindi. Gerçekten de Gavi kokaini çekmek üzere umumi bir tuvalete girdi.

Marcus da onun peşinden gitti ve tuvaletin kapısından içeri girer girmez berbat bir kanalizasyon kokusuna boğuldu. Her yer pislik içindeydi ama Nicola Gavi'nin ne pahasına olursa olsun yoksunluğunu yatıştırması gerekiyordu. Bunun için de tuvalet kabinlerinden birine girip kendini içeri kapatmıştı. Penitenziere bekledi. Kısa bir süre sonra, kabinden gri bir duman bulutu yükseldi. Aradan birkaç dakika geçti ve sonra adam dışarı çıktı. Tuvalette bulunan tek lavaboya yaklaşarak ellerini yıkamaya başladı.

Marcus onun arkasında bir köşede duruyordu. Gavi'nin kendisini görmediğini bilerek onu arkadan inceliyordu. Yanılmamıştı, kasları tıpkı vücutçularınki gibiydi ve kapüşonunu çıkardığı için gözüken dazlak kafası ile kalın boynu insana korku salıyordu.

"Nicola!"

Adam gözlerini pörtleterek aniden yüzünü Marcus'a döndü.

Marcus ellerini kaldırarak, "Seninle sadece konuşmak istiyorum," dedi.

Karşısında tanımadık bir yüz gören Nicola aniden öne doğru atıldı. İri cüssesiyle, tıpkı bir ragbi maçındaki gibi hızla Marcus'un üzerine yürüyerek onu kenara itti. Penitenziere birdenbire nefesinin kesildiğini hissetti ve geriye doğru düşerek sırtını kirli zemine şiddetli bir şekilde çarptı ancak yine de saldırganın ayak bileğini yakalamak için bir kolunu uzatmayı başardı ve onun tökezlemesine neden oldu.

Nicola büyük bir gürültüyle yere düştü ama iri yapılı olmasına rağmen çok çevikti ve ayağa kalkıp Marcus'un kaburgalarına bir tekme attı. Penitenziere darbenin şiddetini hissederek etrafı bulanık görmeye başladı. Onu durdurmak için bir şeyler söylemek istedi ama Nicola bir botunun tabanını Marcus'un kafasına dayayıp vücudunu havaya kaldırarak tüm ağırlığıyla onu ezmeye çalıştı. Marcus iki eliyle onu bir baldırından yakalayacak gücü kendinde

bulabildi ve ona tekrar dengesini kaybettirdi. Nicola bu kez tuvalet kabinlerinden birinin kapısının üzerine yığılarak kapıyı kırdı.

Marcus ayağa kalkmaya çalıştı. Fazla vakti olmadığını biliyordu. Gavi'nin inlediğini duydu ama çok geçmeden kendini toplayıp tekrar saldıracağının farkındaydı. Marcus ellerini kirli zemine dayadı ve durmaksızın dönen başına rağmen güçlükle kendini ayağa kaldırdı. Ayağa kalkmayı başardı fakat bacakları tutmuyordu. Nihayet dengesini koruyabildiğinden emin olduğunda, Nicola'nın klozetlerden birinin üstüne düştüğünü gördü. O koca kafasını çarpmıştı ve alnı kanıyordu.

Onu bu şekilde etkisiz hale getirmeyi başarmış olması tamamen bir mucizeydi. Aksi takdirde Gavi onu öldürürdü, bundan adı gibi emindi. Marcus sersemlemiş haldeki iri yarı adama yaklaştı ve bu kez kendisi onun kaburgalarına bir tekme attı.

"Ahh!" diye bağırdı Gavi küçük bir çocuk sesiyle.

Penitenziere onun yanına çömeldi. "Biri sana sadece konuşmak istediğini söylediğinde önce onu dinlersin ve sonra, eğer gerekirse, dövmeye kalkarsın. Anlaştık mı?" Adam başını evet anlamında salladı. Marcus ceplerini karıştırdı ve sonra adamın yüzüne elli avroluk birkaç kâğıt para fırlattı. "Bana yardım edersen daha fazlasına sahip olabilirsin."

Nicola tekrar başını salladı, gözleri yaşlarla doluydu.

"Cosmo Barditi," dedi penitenziere. "Seni aramaya geldi, doğru mu?"

"O pislik benim başımı belaya soktu."

Bu cümle, Marcus'un şüphelerini doğruluyordu: Gavi, birinin kendisine zarar vermesinden korktuğu için ortalardan kaybolmuştu. "O öldü," dedi penitenziere ve Nicola'nın yüzünde birdenbire beliren dehşet ve korku ifadesini okudu.

Çok geçmeden Nicola tekrar lavabonun önüne geçti. Alnındaki yarayı tuvalet kâğıdıyla tamponlamaya çalışıyordu. "Sağda solda, bıçak ve fotoğrafları seven bir sapık hakkında sorular sorarak bilgi

toplayan biri olduğunu duydum. Bu tarifin, çiftleri öldüren canavara ait olduğunu hemen anladım. Bu yüzden de biraz para koparmak için bilgi toplayan adamın peşine düştüm."

Cosmo Barditi temkinli davranmamıştı. Sağa sola danışarak bilgi toplamaya çalışmıştı ama Nicola'nın dışında başka birisinin daha kulakları delik olmalıydı. Üstelik tehlikeli birisinin. "Hiçbir şey bilmiyordun, değil mi?"

"Ama o manyak katile benzeyen bir müşteriyle karşılaştığıma dair bir hikâye uydurabilirdim. Emin ol, bugüne dek öyle ruhaf tiplere denk geldim ki..."

"Barditi bunu yutmadı tabii."

"Beni dövdü o piç."

Marcus Gavi'nin cüssesini ve az önce kendi üzerinde gösterdiği muameleyi göz önünde bulundurarak bu söylediklerine inanmakta zorlanıyordu. "Hepsi bu kadar mı?"

"Hayır." Nicola'nın korkusu bu cevaptan belli oluyordu. "Bir ara bana Tuz Çocuk'tan bahsetti. İşte o zaman evde duran eski kitabımı hatırladım. Ona bunu anlattım ve aramızda bir pazarlık başladı."

Bu, Cosmo'nun öldürülmeden önce ona sık sık yaptığı aramaları açıklıyordu.

"Bana para verdi ve ben de ona malı verdim – alan memnun satan memnun," diyerek vurguladı adam. Sonra beklenmedik bir hareketle arkasını döndü ve sırtını göstermek için *sweatshirt*'ünü yukarı kaldırdı: Sağ böbreğinin hizasında büyük bir yara bandı vardı. "Alışverişi yaptıktan sonra birisi beni bıçaklamaya çalıştı. Yalnızca ondan daha cüsseli olduğum için paçayı sıyırabildim, elini tutup ters çevirdim. Sonra da kaçtım."

Bir kez daha birisi bu olayın üzerini örtmeye çalışmıştı. Ne pahasına olursa olsun.

Ama şimdi Marcus'un en önemli soruyu sorması gerekiyordu. "Cosmo o kitabı neden satın aldı? Cosmo'yu o kitabın Tuz Çocuk hikâyesiyle bir bağlantısı olduğunu düşünmeye iten neydi?"

Nicola gülümsedi. "Çünkü onu buna ben ikna ettim." Yüzünde acı çeken bir ifade belirdi ancak bu, alnındaki yarayla hiçbir ilgisi olmayan, maziden kalma bir acıdan kaynaklanıyordu. "Yapacak bir şey yok, nereye kaçmaya çalışırsan çalış çocukluğun da her yere senin peşinden geliyor."

Penitenziere bunun tamamen kişisel bir hikâyeyle ilgisi olduğunu anladı.

"Sen hiç sevdiğin birini öldürdün mü?" Gavi başını sallayarak gülümsedi. "Severdim o pisliği ama o benim diğer çocuklar gibi olmadığımı hemen anlamıştı. Ve henüz tam olarak benim bile anlamadığım bir şeyi değiştirmek için beni döverdi." Burnunu çekti. "Ben de bir gün silahı nerede sakladığını öğrendim ve onu uykusunda vurdum. İyi geceler babacık."

Marcus onun adına derin bir üzüntü duydu. "Ama sabıka kayıtlarında bu suçla ilgili bir kayıt yok."

Nicola kısa bir kahkaha attı. "Dokuz yaşında isen seni değil hapse atmak, mahkemeye bile çıkartmıyorlar. Sosyal hizmetlere emanet edip yetişkinlerin, senin bunu neden yaptığını ve tekrar yapıp yapmayacağını anlamaya çalıştıkları yerlerden birine tıkıyorlar. Kimsenin seni gerçekten kurtarmayı umursadığı yok. Orada senin beynini yıkıyorlar, vücudunu ilaçlarla doldurup sonra da bunlar sadece senin iyiliğin için diyerek işin içinden sıyrılıyorlar."

"Peki o yerin adı ne?" diye sordu Marcus, aradığı şeyle o yerin bir ilgisi olduğunu hissediyordu.

"Kropp Psikiyatri Enstitüsü," dedi hemen ve der demez yüzünden bir bulut geçti. "Ben babamı vurduktan sonra birileri polis çağırdı. Beni bir psikologla birlikte bir odaya koydular ama neredeyse bütün zaman boyunca sessiz kaldık. Sonra beni götürmeye geldiler, geceydi. Nereye gittiğimizi sorduğumda ise polisler bunu bana açıklayamayacaklarını söylediler. Bana oradan asla kaçamayacağımı söylerken gülümsediklerini gördüm. Kaçmaya çalışmazdım ki zaten çünkü başka nereye gidebileceğimi bilmiyordum."

Marcus, Gavi'nin yüzünden bir gölge geçtiğini fark etti, sanki anıları sözleriyle ete kemiğe bürünmüş gibiydi. Devam etmesine izin verdi.

"Orada, yani enstitüde bulunduğum onca yıl boyunca tam olarak nerede olduğumu asla bilemedim. Benim için o yer ayda bile olabilirdi." Duraksadı. "Oradan çıktığımdan beri tüm hepsinin gerçek mi, yoksa sadece hayal mi olduğunu kendime hep sormuşumdur."

Bu yorum Marcus'un merakını artırmıştı.

"Bana inanmayacaksın," dedi Nicola Gavi acı acı gülerek ama sonra ciddileşti: "Bir masalda yaşamak gibiydi... Ama içinden çıkamadığın bir masal."

"Anlatsana."

"Bir doktor vardı, Profesör Kropp; 'terapik kurgu' adını verdiği şeyi icat eden psikiyatr. Psikolojik rahatsızlıklarına bağlı olarak herkese farklı bir karakter ve bir masal verilirdi. Ben kırılgan ve tehlikeli Cam Çocuk'tum. Sonra Toz, Saman, Rüzgâr Çocuk vardı..."

"Peki ya Tuz Çocuk?" Marcus ondan önce davrandı.

"Bu masallardaki diğer çocukların içinde en zeki olanıydı ama özellikle de bu nedenle herkes ondan uzak dururdu. Çünkü tuz, yiyecekleri sindirilemez hale getirir, bitki ve çiçekleri kurutturdu. O da dokunduğu her şeyi mahvediyor gibiydi."

Tedirgin edici bir zekâ, diye düşündü Marcus. "Onun rahatsızlığı neydi peki?"

"En kötüsüydü," dedi Gavi. "Cinsel bozukluklar, gizli saldırganlık, ciddi bir kandırma kapasitesi. Ancak tüm bunların yanı sıra bir de çok yüksek bir IQ seviyesi vardı."

Marcus bu tarifin canavara tıpatıp uyduğunu düşündü. Nicola'nın küçük yaştayken onu tanımış olması gerçekten mümkün olabilir miydi? Şimdi birisi çıkıp onun ağzını bir bıçakla kapat-

maya çalıştıysa, o zaman belki de gerçekten bu doğruydu. "Tuz Çocuk kimdi?"

"Onu iyi hatırlıyorum. Kropp'un gözdesiydi," dedi Nicola, Marcus'un umutlarını besleyerek. "Gözleri ve saçları kahverengiydi, sıradan bir görünüşü vardı. Hemen hemen on bir yaşındaydı ama ben enstitüye girdiğimde o bir süredir oradaydı. Utangaç, içine kapanık, her zaman kendi halindeydi. Zayıfçaydı ve bu yüzden oradaki yaşça daha büyük olan çocukların zorbalıkları için harika bir kurban olabilecekken aksine ona hiçbir şey yapmıyorlardı. Ondan resmen korkuyorlardı." Sonra da ekledi: "Hepimiz ondan korkardık. Sebebini açıklayamıyorum ama öyleydi."

"Adı neydi?"

Nicola başını iki yana salladı. "Üzgünüm dostum. Hiçbirimiz diğer çocukların gerçek adlarını bilmiyorduk, bu da terapinin bir parçasıydı. Diğerleriyle bir araya gelmeden önce bizi bir süre yalnız bırakırlardı. Sonra Kropp ve çalışanları bizi daha önce kim olduğumuzu unutmaya ve işlediğimiz suçu hafızamızdan çıkarmaya ikna ederlerdi. Her şeye sıfırdan başlayarak çocuğun içindeki kişiyi yeniden inşa etmek için bunu yaptıklarını düşünüyorum. Ancak bir gün bir yargıç, gerçek adımı herkesin önünde okuyup bana gerçek dünyaya artık geri dönebileceğimi söylediği zaman ben de adımın ne olduğunu ve babama yaptığım şeyin ne olduğunu henüz 16 yaşında bir çocukken hatırladım."

Marcus bu bilgilerin yeterli olduğunu düşündü. Ancak açıklığa kavuşturulması gereken son bir şey daha vardı: "Kimden kaçıyorsun, Nicola?"

Adam ellerini durulamak için musluğu açtı. "Dediğim gibi, tuz çocuk herkesi korkutuyordu ki oradakilerin hepsi tehlikeli ve gözünü kırpmadan korkunç suçlar işleyen çocuklardı. Görünüşte kırılgan ve savunmasız olan o çocuğun şimdi dışarıda birilerine zarar veriyor olması beni şaşırtmaz." Aynada Marcus'a baktı. "Belki sen de ondan korksan iyi edersin. Ama beni bıçaklayan o değildi."

"O halde yüzünü gördün, öyle mi?"

"Bana arkadan saldırdı. Ancak elleri yaşlı birinin ellerine benziyordu, bunu çok iyi hatırlıyorum. Fark ettiğim bir diğer şey de ayağındaki o berbat lacivert ayakkabılarıydı."

10

Astolfi'nin dairesine "mevki 23" adı verilmişti.

Bu sayının nedeni, gerçekleşen en son vakanın bu olmasıydı. Moro da akşam geç saatlerde emniyet müdürünün odasında yapılan gizli toplantıda tam da bunu açıklamaktaydı.

Toplantıya az sayıda seçilmiş kişi çağrılmıştı. Bir masanın etrafında, odanın sahibinin dışında, içişleri bakanlığından bir yetkili, emniyet müdürü, savcı ve Komiser Crespi oturuyordu.

"Yirmi üç vaka," diye belirtti Başkomiser Moro. "İlki 1987 yılına dayanıyor. Üç yaşında bir çocuk, bir binanın beşinci katındaki balkondan aşağı düşüyor. Bunun trajik bir kaza olduğu düşünülüyor. Birkaç ay sonra, ondan biraz daha ufak bir kızın başına da aynı mahalledeki bir binada aynı şey geliyor. Her iki olayda da garip bir şey oluyor: Cesetlerin sağ ayağındaki ayakkabı ortadan kayboluyor. Ayakkabıya ne olmuş olabilir? Düşüş sırasında kaybolmamıştı ve ebeveynlerinin söylediğine göre evde de değildi. Bu sadece bir tesadüf mü? Sonunda her iki aileye de bakıcılık yapan bir kız tutuklanıyor. Kızın özel eşyaları arasında iki ayakkabı ortaya çıkıyor ve bunu da günlüğünde buluyorlar."

Moro bir defter sayfasının fotokopisini odadakilere gösterdi. Astolfi'nin evinde gölgesi görünen antropomorfik figür. Kurt başlı adam.

"Kız iki çocuğu da balkondan attığını itiraf ediyor ancak bu çizimin nereden geldiğini açıklayamıyor. Bunu kendisinin yapmadığını söylüyor. Fakat ortada bir itiraf olduğu için soruşturma

duruyor. Kimse o detayı araştırmıyor çünkü dedektifler bunun kızın akıl hastalığı olduğunu ileri sürmek için savunmaya bir bahane sunmasından çekiniyorlar."

Odadaki küçük dinleyici kitlesi hikâyeyi dikkatle dinliyordu, kimsenin anlatılanları bölmeye cesareti yoktu.

"O andan itibaren, aynı figür doğrudan ya da dolaylı olarak tam yirmi iki kez daha ortaya çıkıyor," diye devam etti Moro. "1994 yılında bir adamın intihar etmeden önce karısını ve çocuklarını öldürdüğü evde bulunuyor. Polisler figürü hemen fark etmiyorlar; onu olay yeri inceleme ekibindeki teknisyenler, katilin tek başına mı, yoksa suç ortağıyla mı hareket ettiğini tespit etmek üzere hâkimin talep ettiği ek soruşturma sırasında buluyorlar. Banyonun buharında aynaya kim bilir ne zaman çizilmiş olan bu figürü kimyasal reaktifler ortaya çıkarıyor." Moro elindeki kâğıtların arasından o zamanlar çekilmiş olan fotoğrafı bulup çıkardı. Ama hikâye burada bitmiyordu. "Aynı figüre 2005 yılında başka bir mahkûm tarafından hapishanede öldürülen bir pedofilin mezarında da rastladık, sprey boyayla çizilmişti. İlginç olan şey ise vandalizm veya misilleme eylemlerinden çekinen yetkililerin emri üzerine, mezar taşının isimsiz olarak bırakılmasıydı. Kimse o mezarda yatan kişinin kimliğini bilmiyordu. Bu da bir tesadüf mü?"

Kimse cevap veremedi.

"Sizleri bir saat daha burada tutabilirim ama gerçek şu ki bu devamlı karşımıza çıkan figürün hikâyesi, aptalca özenme eylemlerinden kaçınmak adına ve daha da kötüsü, birilerinin o figürle imza atarak suç işlemek isteyebileceği düşüncesiyle bugüne dek hep gizli tutuldu."

O sırada emniyet müdürü, "Bizden biri de bu işe bulaştı, hem de bir adli tıp doktoru... Lanet olsun," diye yorumladı ve böylece herkese Astolfi'nin evinde bulunanların ciddiyetini hatırlattı.

Odada en yüksek rütbeye sahip olan bakanlık yetkilisi ise, "Bu antropomorfik figür ile çiftleri öldüren canavar arasında bir ilişki olduğunu düşünüyor musunuz?" diye sordu.

"Henüz ne olduğunu bilmesek de mutlaka bir ilişki var."

"Sizce bu işaret nedir?"

Moro bu soruya cevap vermenin riskli olduğunu biliyordu ama başka seçeneği olmadığını da hissediyordu. Gereğinden fazla bir süre boyunca gerçeklerden kaçınılmıştı. "Bir çeşit ezoterik sembol."

O sırada, İtalyan polisinin en yüksek mertebesinde bulunan emniyet genel müdürü araya girdi. "Beyler, lütfen. Yanlış anlaşılmak istemiyorum ama bence çok dikkatli olmalıyız. Roma Canavarı olayı birçok tartışmayı da gündeme getiriyor. Halk telaş içinde ve kimse kendini güvende hissetmiyor, medya da bizi sürekli olarak kötülemeye çalışarak halkı buna kışkırtıyor."

"Böyle bir davada sonuç almak zaman ister," diye hatırlattı Komiser Crespi.

"Farkındayım ancak konu hassas," diye karşılık verdi emniyet genel müdürü. "Halk basit ve pratik bir şekilde düşünüyor: Az vergi ödemek ve ödediği verginin de suçluları yakalamak için iyi bir şekilde harcandığından emin olmak istiyor. Bizlerden de hızlı cevaplar bekliyorlar, bir soruşturmanın nasıl yürütüldüğü halkın umurunda değil."

Bakanlık yetkilisi bu konuda hemfikirdi. "Eğer bu ezoterik şeye çok fazla yoğunlaşırsak ve bu olay duyulursa, medya araştırılacak hiçbir şeyimiz olmadığını, bu nedenle de kötü ruhların ve bu tarz saçmalıkların peşine düştüğümüzü söyleyecektir. Herkesi arkamızdan güldürürüz."

Moro bu tartışmayı sessizce izliyordu çünkü asıl noktanın, geçmişte kimsenin bu konuyu derinden araştırmaya yeltenmemesi olduğunu biliyordu. Korktukları şey sadece gülünç duruma düşmek değildi, arada başka faktörler de vardı. Kariyer yapmak isteyen hiçbir polis ezoterik bir ipucunun peşine düşmezdi çünkü bu, sonunda hiçbir cevabın bulunamaması, soruşturmanın tıkanması ve dolayısıyla da kariyerinin tehlikeye girmesi gibi bir sürü riski de beraberinde getiriyordu. Dahası, hiçbir üst düzey yetkili veya müdür böyle bir soruşturmayı onaylamazdı çünkü güvenilirliklerini

ve güçlerini kaybetme riski vardı. Ancak ortada bir de çok daha insancıl bir faktör söz konusuydu: bazı konularla yüzleşmeye karşı oluşan doğal bir çekince. Ya da belki de böyle bir figürün ardında gerçek bir şeylerin gizlenebileceğine dair açıklaması zor ve mantıksız korku. Bu nedenle de bu olayın peşini hep bırakmışlardı. Ve hata yapmışlardı. Fakat müdür yardımcısı Moro şimdilik işleri altüst etmek istemiyordu, bu yüzden de amirlerine hak vermekle yetindi. "Endişelerinizi paylaşıyorum beyler. Dikkatli olacağımız konusunda sizi temin ederim."

Emniyet müdürü masadan kalktı ve pencereye yöneldi. Dışarıda bir fırtına toplanıyordu. Şimşekler gecenin ufkunu aydınlatarak yağmurun yaklaştığını şehre haber vermekteydi. "Elimizde canavarın DNA'sı var, öyle değil mi? Öyleyse şimdilik buna odaklanalım. Çiftlerin katilini yakalayalım ve tüm bu hikâyeyi unutalım."

Crespi müdahale etme ihtiyacı hissetti. "Cinsel suçlar ve saldırganlık suçlarından sabıkası olanları çağırdık. Hepsinden tükürük örneği alacağız. Genetik profillerini karşılaştırıyoruz, içlerinden birinin eşleşeceğini umuyoruz. Ancak bu işlem pek kısa sürmeyecektir."

Emniyet müdürü duvarı yumrukladı. "Lanet olsun, kısa sürmeli! Yoksa bu soruşturma bize milyonlarca avroya mal olacak. Çünkü sadece Roma'da ve geçen yılda meydana gelmiş olan yirmi binden fazla vakadan bahsediyoruz!"

Her ne kadar bazı sapıkların, cezasız kalabileceklerini düşünmelerini engellemek için suçlu sayısı gizli tutuluyor olsa da cinsel suçlar en yaygın suçlardı.

"Yanılmıyorsam, ilk iki gencin arabasında bulunan gömleğin üzerindeki DNA bize sadece aradığımız şahsın erkek olduğunu doğruladı," dedi bakanlık yetkilisi, bulgunun özetini yaparak. "Bizi belli bir özellikteki birine yönlendirecek genetik bir anomaliye rastlanmadı, doğru mu?"

"Evet, doğru," diye cevap verdi Crespi. Ancak odadaki herkes İtalyan polisinin sadece, suçluyu tespit etmek için DNA testinin

gerekli olduğu suçları işleyenlerin genetik verilerini tuttuğunu iyi biliyordu. Genel suçlulardan ise tutuklandıkları sırada sadece parmak izi alınıyordu. "Araştırmalar şimdiye kadar hiçbir sonuç vermedi."

Odadakiler soruşturmanın umut vadeden verilerini tartışmaya geri dönmüşken Moro, Astolfi'nin evindeki gizli bölmenin duvarında gördüğü o gölgeyi düşünmeye devam ediyordu. Kurt başlı adam, odadaki hiç kimsenin ele almak istemediği bir konuydu. Doktorun hayvan kemiklerinden yaptığı heykeli düşündü tekrar, onu yapmak kim bilir ne büyük bir sabır gerektirmişti. Bu yüzden eğer olay sadece çiftleri öldüren bir katilden ibaret olsaydı, belki Moro kendini daha rahat hissederdi. Fakat Roma Canavarı vakasının etrafında korkunç bir şey dönüyordu.

Kimsenin duymak dahi istemediği bir şey.

Mütevazı otel odasının penceresinin önünde ayakta duran Battista Erriaga'nın elinde bir fotoğraf vardı. Yaklaşan fırtınanın habercisi olarak çakan şimşek bir an için Astolfi'nin evinde bulunan kemik heykelinin fotoğrafını aydınlattı.

"Arkadaşı" Tommaso Oghi kendisinden istenileni yapmıştı ve Roma Canavarı hakkındaki soruşturmaya ait dosyanın tamamı şimdi Erriaga'nın yatağının üzerine saçılmış vaziyetteydi. İçinde gizli belgeler de yer alıyordu.

Erriaga endişeliydi.

Sırrın ilk bölümü Tuz Çocuk'tu. İkincisi ise kurt başlı adam. Ancak üçüncüye ulaşmak için dedektiflerin bu ilk ikisinin anlamını çözmeleri gerekiyordu.

Battista içini rahatlatmaya çalışarak, *bu asla olmayacak*, diyordu kendi kendine. Ancak kafasının içinde dev arkadaşı Min'in, polisin gerçeğe tehlikeli bir şekilde yaklaşmakta olduğunu söyleyen sesini duyabiliyordu. Bilge Min, aradan geçen onca yıl boyunca Erriaga'nın içinde o en korkunç felaket senaryolarını öne süren hissin yerini almıştı. Bu his, gençlik çağındayken Battista'nın sürekli olarak dikkate almamaya çalıştığı histi. Ama Filipinler'deki günler artık

geride kalmıştı ve o şimdi bambaşka biri olup çıkmıştı. Bu yüzden de içindeki korkulara kulak vermek zorundaydı.

Dosyada yer alan belgelerden anlaşıldığına göre, dedektiflerin elinde pek de bir şey yoktu. Katilin DNA'sı hikâyesi vardı ama bu Erriaga'yı kaygılandırmıyordu: Bilim, canavarı yakalamak için yeterli olmayacaktı; polisler neye, nasıl bakmaları gerektiğini bilmiyorlardı.

Bu nedenle de onu kaygılandıran tek şey bir kez daha vahşi bir cinayette ortaya çıkan o ezoterik semboldü. *Bugüne kadar olduğu gibi, bu kez de bir noktaya kadar gelip duracaklardır,* dedi kendi kendine. *Çünkü gerçeği bulsalar bile onu kabullenmeye hazır değiller.*

Ancak asıl sorun Başkomiser Moro'ydu. O, inatçı bir polis memuruydu ve hikâyenin sonuna gelmeden asla pes etmeyecekti.

Kurt başlı adam.

Erriaga bu sembolün deşifre edilmesine izin veremezdi. Fakat dışarıda yağmur yağmaya başlarken içini alametvari bir his kapladı.

Peki ya deşifre edilirse o zaman ne olurdu?

11

Resmî olarak Kropp'un adına bir enstitü bulunmuyordu.

Orası cinayet işleyen çocukların götürüldüğü gizli bir yer olmalıydı. *Kimse onlara bir daha katil demeyecekti ama onların doğası tam olarak da buydu*, diye düşündü Marcus.

"Bir masalda yaşamak gibiydi... Ama içinden çıkamadığın bir masal." Nicola Gavi orayı böyle tarif etmişti.

Hiçbir yerde, çocuklara yönelik bu psikiyatri enstitüsünden en ufak bir iz yoktu. En gizli bilgilerin dahi küçük de olsa neredeyse her zaman bir izine rastlanılan internette bile ne enstitünün bir adresi ne de varlığına dair belli belirsiz bir ipucu bulunuyordu.

Üstelik internette, ciddiyetini genellikle göz ardı ettikleri o korkunç suçları işlemiş çocukların topluma yeniden kazandırılması için o enstitünün kurulmasını isteyip sonra da bu isteğini hayata geçiren Avusturya kökenli Doktor Joseph Kropp hakkında da çok az şey vardı.

Kropp, çocuklukta suçluluk duygusunun gelişimi ile ergenlik öncesi yaşlardaki gençlerin suç işleme kapasitesi üzerine yayımlanmış bazı makalelerin yazarı olarak gösteriliyordu. Fakat hakkında başka hiçbir şey yoktu; ne biyografik bir bilgi ne de mesleki bir öz geçmiş.

Marcus'un bulabildiği tek ipucu bir makalede yer alıyordu ve bu makale, masalların eğitimdeki önemine değinen bir övgü yazısından ibaretti.

Penitenziere bu gizliliğin sebebinin, enstitünün küçük misafirlerinin mahremiyetini koruma isteğinden kaynaklandığına inanıyordu. Ne de olsa insanların aşırı merakı çocukların iyileşme olasılığını tehlikeye atabilirdi. Ancak o yerin tamamen bilinmiyor olması da mümkün değildi. Mutlaka orada ihtiyaç duyulan her şeyi sağlayan tedarikçiler vardı, ayrıca bu faaliyetleri ve yetkileri kanıtlayan vergi kayıtları da olmalıydı. Üstelik enstitüde muhtemelen kanuna uygun bir şekilde işe alınmış ve maaşa bağlanmış personel de bulunuyordu. O halde belki de tek mantıklı açıklama, enstitünün dikkat çekmesini engellemek üzere düşünülmüş farklı ve göstermelik bir isminin olmasıydı.

Penitenziere bu düşüncelerle yola çıkarak "Hamelin Çocuk Esirgeme Kurumu"nu bulmuştu.

Merkezin adı, Grimm Kardeşler'in *Fareli Köyün Kavalcısı* masalında geçen ve bir gün sihirli bir kavalcının çıkageldiği kasabanın ismiyle aynıydı. Masala göre, kavalcı flütüyle kasabalıları önce bir fare istilasından kurtarmış sonrasında da ödüllendirilmediği için intikam almak üzere yine flütün sesi sayesinde tüm çocukları yanına alıp kasabadan götürmüştü.

Oldukça tuhaf bir seçim, diye düşündü Marcus. Bu masalda sevimli olan hiçbir şey yoktu.

Hamelin Kurumu, şehrin güneybatı bölgesinde yirminci yüzyılın başlarında inşa edilmiş bir binada yer alıyordu. Etrafı, çakan şimşeklerin altında bakımsızlığı gözler önüne serilen bir parkla çevriliydi. Bu gri taş bina çok büyük değildi ve sadece iki kattan oluşmaktaydı. Pencereleri koyu renkli ahşap panellerle örtülmüştü. Her şey bariz bir şekilde terk edilmiş vaziyetteydi.

Marcus yağmurun altında durmuş, paslı demir kapının ardından binaya bakıyordu. Nicola Gavi'nin Tuz Çocuk'a ilişkin yaptığı kısa tarifi düşünüyordu. Gözleri ve saçları kahverengi, sıradan görünüşlü, zayıf ve içine kapanık ama yine de etrafındakilere tuhaf bir korku salabilecek biri. Neden oradaydı? İşlediği suç bu kadar kötü

ne olabilirdi? Cevaplar muhtemelen o binadaydı. Bina, gecenin o vaktinde –âdeta bir çocukluk sırrı gibi– kasvetli ve aynı zamanda melankolik görünümüyle meraklıları geri püskürtüyordu.

Marcus bekleyemezdi.

Kapının korkuluğuna tırmanıp kuru ve ıslak yaprakların bir halı misali serildiği zeminin üzerine düştü. Islak olmalarına rağmen rüzgâr onları yine de birbirlerinin peşinden koşarak oyun oynayan çocukların ruhları gibi bahçenin bir ucundan diğerine savurmayı başarıyordu. Yağmurda onların hışırtılarından oluşan kahkahaları duymak mümkündü.

Penitenziere binanın girişine doğru yürüdü.

Cephenin alt kısmı, sprey boyalarla yazılmış duvar yazılarıyla kaplıydı ve bu da oranın oldukça bakımsız bırakıldığını gösteren diğer bir işaretti. Giriş kapısı ahşap kalaslarla kapatılmıştı. Marcus da içeriye girmenin bir yolunu bulmak üzere binanın etrafında dolaştı. Zemin kattaki pencerelerden birinin üzerindeki ahşap panelde bir açıklık vardı. Durmak bilmeden yağan yağmurun kayganlaştırdığı bir saçağa iki ayağını birden dayadı. Ellerini pencerenin kenarına dayayıp vücudunu havaya kaldırdı, sonra da kaymamaya dikkat ederek açıklık olan dar yerden içeri girdi.

Kendini birdenbire binanın içinde buldu, yağmur suları üzerinden yere damlıyordu. İlk olarak, el fenerini bulmak için ceplerini karıştırdı. Sonra da feneri yaktı. Karşısına yemekhaneye benzer bir yer çıkmıştı. Hepsi birbirinin aynı olan, yuvarlak alçak masaların etrafına yerleştirilmiş yaklaşık otuz adet formika sandalye vardı. Bu düzen, yerin terk edilmişlik haliyle tam bir tezat oluşturuyordu. Sandalyeler ve masalar hâlâ birilerini bekliyor gibiydiler.

Marcus pencerenin kenarından indi ve içerisini aydınlatmak için feneri zemine doğru tuttu. Yerdeki tuğlalar soluk renkli bir mozaikten oluşuyordu. Diğer odaları keşfetmek üzere yürümeye koyuldu.

Odaların hepsi birbirine benziyordu. Belki de birkaç mobilya iskeleti dışında hepsi de bomboş olduğundan ona öyle görünüyordu.

Odalarda kapı yoktu, duvarlar ise nemin alçıyı yumuşatarak dökülmesine sebep olmadığı kısımlarda soluk beyaz bir renkteydi. Ağır bir küf kokusu vardı ve yağmur suyunun sızıntısı binanın içinde yankı yapıyordu. Kurum, fırtınanın insafına bırakılmış bir okyanus gemisinin enkazına benziyordu.

Marcus'un ayak sesleri odalarda duyulan yepyeni bir sesti – çok geç gelen bir misafirinkiler gibi üzgün ve yapayalnız ayak sesleri. Marcus, o yere neler olduğunu, hangi lanetin orayı böylesine içler acısı bir sona mahkûm ettiğini merak ediyordu.

Fakat penitenziere tuhaf bir titreşim hissedebiliyordu. Bir kez daha gerçeğe çok yakındı. Appia Antica'daki partide gördüğü insan gölgesini düşünerek, *o buradaydı*, dedi kendi kendine. *Onun yolu, o gece benimkiyle çakışmadan uzun yıllar önce buradan geçti.*

Üst kata götüren merdivenleri çıkmaya başladı. Basamakların, sanki en ufak bir ağırlıkta çökeceklermişçesine tekinsiz bir havası vardı. Sahanlıkta durdu. Kısa bir koridor sağdan sola doğru uzanıyordu. Etrafı keşfetmeye başladı.

Paslı ranzalar, birkaç kırık sandalye. İçerisinde yan yana dizilmiş duşların ve giyinme odasının bulunduğu büyük bir de banyo vardı. Ancak penitenzierenin dikkatini en sondaki oda çekti. Eşiği geçti ve kendisini diğer odalarınkinden farklı bir ortamda buldu. Duvarlar bir tür duvar kâğıdıyla kaplanmıştı.

Dört bir yanı, ünlü masallardan alınmış bazı sahnelere ait çizimlerle çevriliydi.

Kurabiye evin önündeki Hansel ve Gretel'i tanıdı. Pamuk Prenses'i. Balodaki Külkedisi'ni. Elinde yemek sepetiyle Kırmızı Başlıklı Kız'ı. Kibritçi Kız'ı. Bu karakterler eski ve rengi solmuş bir kitaptan çıkmış gibiydiler. Ama tuhaf bir şey vardı. Fenerden çıkan ışık huzmesini kaydırarak Marcus bu tuhaflığın ne olduğunu anladı.

Yüzlerinde herhangi bir sevinç belirtisi yoktu.

Hiçbiri, bir masalda olması gerektiği gibi gülmüyordu. Onlara bakarken hissedilen şey huzursuzluk ve tedirginlikti.

Diğerlerinden daha şiddetli bir gök gürültüsü duyuldu. Penitenziere odayı terk etme ihtiyacı hissetti. Ama bunu yaparken yerde ayakkabısının tabanıyla bir şeyi ezmişti. Işığı yere doğru tutunca yerde balmumu damlaları olduğunu gördü. Damlalar, düzenli bir sıra oluşturarak odadan dışarıya doğru uzanıyordu. Marcus aynılarını koridorda da gördü, aşağıya doğru ilerliyorlardı. Onları takip etmeye karar verdi.

Damlalardan oluşan yol onu dar bir bodrum katına götürerek ahşap bir kapının önünde son buldu. Kim elinde bir mumla oraya kadar varmışsa daha ileriye de gitmişti. Penitenziere kapının kolunu çevirmeyi denedi. Kapı açıktı.

Feneri önüne doğru tuttu. Karşısına küçük odalardan ve koridorlardan oluşan bir labirent çıktı. Burasının yukarıdaki iki kattan çok daha geniş bir alanı kapladığını düşündü, sanki bina aslında yerin altında gelişiyordu ve yukarıda görünen kısım onun sadece ufak bir bölümüydü.

İlerledi. Bu labirentte yolunu bulmak için tek rehberi balmumu damlalarıydı, aksi takdirde kesinlikle kaybolurdu. Yerlerde tuğla yerine molozlar vardı. Ayrıca muhtemelen eski kazanlardan gelen ağır bir gazyağı kokusu duyuluyordu.

Eski kurumun bütün mobilyaları buraya istiflenmişti: karanlıkta küflenmiş şilteler ve nemin sessizce içine işleyerek çürüttüğü mobilyalar. Bu bodrum katı, içindekileri ve onlara ait bütün izleri yok etmek üzere yavaş yavaş sindiren devasa bir mideydi.

Ama aynı zamanda birçok oyuncak da vardı. Paslanmış yaylı kuklalar, oyuncak arabalar, bir tane sallanan at, ahşap yapılar, tüyleri darmadağın olmuş ama gözleri pırıl pırıl bakan pelüş bir oyuncak ayı. Hamelin Kurumu, hapishane ile psikiyatri hastanesi arası bir yerdi ancak bu oyuncaklar penitenziereye orasının aynı zamanda çocukların da bulunduğu bir yer olduğunu hatırlattı.

Balmumu izleri bir süre sonra onu odalardan birine götürdü. Marcus içeriye ışık tuttu. Gözlerine inanamıyordu.

Burası bir arşivdi.

Odanın içi dosya dolapları ve kâğıt yığınlarıyla tıka basa doluydu. Duvarların dibinde boydan boya dizilmiş, odanın ortasını da tavana kadar kaplamıştı. Ama feci bir dağınıklık hâkimdi.

Penitenziere çekmecelerin üzerindeki etiketleri okumak için feneri yaklaştırdı. Her birinin üzerinde sadece bir tane tarih yazılıydı. O tarihler sayesinde Hamelin Kurumu'nun on beş yıl boyunca faaliyet gösterdiği sonucunu çıkardı. Sonra ise bilinmeyen bir nedenden dolayı kapatılmıştı.

Marcus belgeleri rastgele eline alarak incelemeye başladı. İçlerinde ilgisini çekebilecek bir şeylerin olup olmadığını anlamasının çok uzun sürmeyeceğinden emindi. Ancak bazı sayfalardan rastgele birkaç satır okuduktan sonra, dağınık haldeki bu kâğıtların yalnızca tıbbi kayıtlar ve resmî belgelerden oluşan basit bir arşiv olmadığını fark etti.

Bunlar Profesör Joseph Kropp'un günlüğüydü.

Bütün soruların cevapları oradaydı. Ama bu kadar çok fazla not yığının olması, Marcus'un gerçekleri arama çabasının önündeki en büyük engeldi. Marcus mantıksal bir kriter gözetmeden şansına güvenmek zorundaydı. Kropp'un defterlerini incelemeye başladı.

"Yetişkinlerde olduğu gibi, çocuklarda da doğal bir öldürme eğilimi vardır," diye yazmıştı psikiyatr, "ve de genellikle kendini ergenlik çağında gösterir. Mesela incelendiğinde, okullarda ateşli silahlarla inanılmaz bir soğukkanlılık içinde yapılan katliamların çoğu kez ergenlik çağındaki gençler tarafından gerçekleştirildiği görülür. Okul katillerinin yanı sıra bir de çete katilleri vardır, bunlar da bir çeteye katılan ve grubun bir parçası olmalarından cesaret alarak cinayet işleyen gençlerdir."

Ama Kropp daha da ileri giderek cinayet olgusunu insanlığın en masum ve saf dönemi olarak bilinen çağda da analiz etmişti.

Çocukluk çağında.

12

On beş yıllık faaliyet hayatı boyunca Hamelin Kurumu'ndan yaklaşık otuz çocuk gelip geçmişti.

Suçları hep aynıydı. Cinayet. Her ne kadar hepsi de öldürme eylemini direkt olarak gerçekleştirmiş olmasa da. Mesela kimisi sadece "bariz öldürme eğilimleri" göstermiş, kimisi daha amacına ulaşamadan durdurulmuş, kimisi de eyleminde başarılı olamamıştı.

Suçluların yaşı göz önüne alındığında, otuz önemli bir rakamdı. İşledikleri suçların özetine hiçbir fotoğraf iliştirilmemişti, üstelik gerçek isimleri de yer almıyordu.

Her birinin kimliği bir masalla gizlenmişti.

"Çocuklar cinayet işlediklerinde yetişkinlerden daha acımasızdırlar: Masumiyetleri onların maskesidir," diye yazmıştı Joseph Kropp. "Buraya geldiklerinde, yaptıkları ya da yapmak üzere oldukları şeylerin ciddiyetinin kesinlikle farkında değilmiş gibi görünürler. Ancak davranışlarındaki masumiyet yanıltıcı olabilir. Örneğin, küçük bir böceğe işkence eden çocuğu düşünün. Yetişkin, çocuğu uyarır ancak çocuğun bu yaptığının bir oyun olduğunu düşünür çünkü daima küçüklerin iyi ile kötü arasındaki farkı tam olarak kavrayamadığına inanılır. Halbuki çocuk içten içe yaptığı şeyin yanlış olduğunu bilir ve bundan gizli ve sadist bir zevk duyar."

Marcus rastgele okumaya başladı.

Saman Çocuk on iki yaşındaydı ve içinde hiçbir duyguya yer yoktu. Gerçek hayatta bekâr olan annesi, bakamadığı için onu teyzesi ile dayısına emanet etmişti. Çocuk bir gün, bir oyun ala-

nında beş yaşındaki bir çocukla tanışmıştı ve ona göz kulak olan bebek bakıcısının bir anlık dalgınlığından faydalanarak küçük çocuğu terk edilmiş bir şantiyeye kadar kendisini takip etmeye ikna etmişti. Şantiyeye vardıklarında, çocuğu çok derin bir sarnıcın başına götürmüş, sonra da aşağı itmişti. Küçük çocuk her iki bacağını da kırmış ama hemen ölmemişti. Sonraki iki gün boyunca herkes kaybolan çocuğu aramakla meşgulken ve herkes onun bir yetişkin tarafından kaçırıldığını düşünürken, olayın gerçek sorumlusu birçok kez şantiyeye geri dönmüş ve küçük çocuğun –tıpkı kavanoza hapsedilmiş bir sinek misali– sarnıcın içinden yükselen ağlama seslerini ve yardım çağrılarını dinlemek için sarnıcın kenarına oturmuştu. Ve bu durum, ağlama seslerinin tamamen sona erdiği üçüncü güne kadar aynı şekilde devam etmişti.

Toz Çocuk yedi yaşındaydı. Uzun zaman ailenin tek çocuğu olarak kalmıştı, bu yüzden de küçük bir erkek kardeşin –ailedeki sevgi zincirini altüst edecek tehditkâr bir yabancının– gelişini kabullenememişti. Bir gün, annesinin dalgınlığını fırsat bilerek yeni doğmuş bebeği beşiğinden alıp banyoya götürmüş ve onu suyla dolu küvetin içine daldırmıştı. Annesi onu boğulmakta olan kardeşini büyük bir soğukkanlılıkla izlerken bulmuş ve bebeği son anda kurtarmayı başarmıştı. Gerçekler bariz bir şekilde ortada olsa da toz çocuk bunu yapanın kendisi olmadığını söyleyip durmuştu.

Kropp'a göre, öldürme eylemi bazen ayrışma psikolojisi içindeyken gerçekleşiyordu. "Eylem sırasında tamamen bir gerçeklikten kaçış meydana geliyordu ve kurban insan değil de bir obje olarak algılanıyordu. Bu durum daha sonra ne yaptığını hatırlamayan ve acıma veya pişmanlık duymayan küçük suçlunun, suçun ardından yaşadığı amneziyi de açıklamaktadır."

Marcus yetkililerin bu olayları neden gizli tuttuğunu anlamıştı. Bu bir tabuydu. Bu hikâyelerin etrafa yayılması vicdanları derinden sarsardı. Bu nedenle özel mahkemeler kurulmuştu, gizli belgeler mevcuttu ve her şey tamamen kapalı kapılar ardında gerçekleşmişti.

Rüzgâr Çocuklar üç kişiydi ve hepsi de on yaşındaydı. Kurbanları, sıradan bir kış akşamı eve dönmek üzere otoyolda seyahat eden, karısı ve iki çocuğu olan, ticaretle uğraşan elli yaşında bir adamdı. Üst geçidin birinden atılan bir taş, arabasının ön camına denk gelmişti. Taş, adamın kafatasını delmiş ve yüzünün olduğu yerde derin bir delik açmıştı. Köprünün üzerinde bulunan güvenlik kamerası kayıtlarının incelenmesinden sonra üç suçlu tespit edilmişti. Görünüşe göre, bu ölümcül oyunu birkaç haftadır sürdürüyorlardı. O güne dek hiç kimseye fark edilmeden birçok arabaya zarar vermişlerdi.

Ateş Çocuk sekiz yaşındaydı. Kolunu bir kestane fişeğiyle yaktığında, ailesi bunun bir kaza olduğunu düşünmüştü; halbuki çocuk, alevin gizemli gücünü kendi üzerinde deneyimlemek istemişti – öyle ki çektiği acıda içten içe ona tatlı gelen bir şeyler vardı. Bir süredir bir otoparkın içinde terk edilmiş bir arabada yaşayan evsiz bir adamı gözüne kestirmişti. Arabayı, babasının garajından çaldığı bir bidon benzinle ateşe vermişti. Evsiz adamın vücudunun yüzde yetmişinde ciddi yanıklar meydana gelmişti.

Joseph Kropp bu suçlar hakkında yorum yaparken merhamet göstermiyordu ancak suçların altında yatan derin sebepler üzerinde durmaya çalışıyordu. "Birçok kişi, doğası gereği 'masum' olarak kabul edilen bir çocuğun öldürmek gibi insanlık dışı bir eylemde nasıl bulunabileceğini merak eder. Gelgelelim yetişkinler tarafından işlenen ve içerisinde katil ve kurban olmak üzere iki figürden bahsedebileceğimiz cinayetlerin aksine, çocukların işlediği cinayetlerde katilin kendisi kurbandır. Genellikle cezalandırıcı bir tutum izleyen, varlığını hissettirmeyen ya da fazla şefkat göstermeyen bir babanın kurbanı. Veya baskın, sevgisini gösteremeyen ya da oğluna karşı baştan çıkarıcı tutumları olan bir annenin. Ailede şiddete veya tacize maruz kalan ya da anne babası tarafından hor görülen bir çocuk bundan dolayı kendini suçlu hissetme eğilimine girer ve gördüğü kötü muameleyi hak ettiğini düşünür. Bu nedenle kendisi gibi hassas ve savunmasız bir akranını seçip

onu öldürür çünkü en zayıf olanın her zaman yenilen taraf olması gerektiğini öğrenmiştir. Aslında küçük katil böyle yaparak hem kendisini hem de aşağılamalara tepki gösteremediği için kendi acizliğini cezalandırmaktadır."

Bu durum Kalay Çocuk'un hikâyesine denk geliyordu. Çocuk, içlerinde taşıdıkları duygusal çöküntünün acısını çocuklarından çıkarmaya çalışan bir anne ile baba tarafından küçük yaşlardan itibaren kötü muamele görmüştü. Çift etraftakilerden oldukça büyük itibar görüyordu, bu da asla şüphe uyandırmamalarını sağlıyordu. Başkalarının gözünde çiftin bu tek oğlu yalnızca sakar veya şanssızdı çünkü sürekli olarak vücudunda çürüklere ve kırıklara neden olan küçük kazalar geçiriyordu. Ta ki bir gün o yalnız çocuk kendine yakın bir arkadaş bulana kadar. Bu arkadaşlık çocuğun hayatında olumlu bir gelişmeydi ve mutlu olmaya, kendini diğer çocuklar gibi hissetmeye başlamıştı. Ancak bir gün küçük arkadaşını kandırarak onu büyükannesinin evindeki mahzene götürmüş ve onu orada bağlayıp bacak ve kol kemiklerini ağır bir çekiçle kırmıştı. Sonra da bir bıçakla vücudunun çeşitli yerlerinde küçük kesikler açmıştı. En sonunda da sivri bir demirle midesini delmişti: "Bunu yapmak zorunda kaldım çünkü ölmeye hiç de niyeti yoktu."

Geçirdiği hafıza kaybı yüzünden çocukluk da dâhil olmak üzere önceki yaşamına dair her şey hafızasından tamamen silinmiş olan Marcus, çocukken iyi ile kötü algısına tam olarak ne zaman erdiğini ve kendisinin de o yaşlardayken böylesine acımasız bir kayıtsızlık içinde davranıp davranmadığını kendi kendine sorabilmeden edemedi. Ancak bu soruyu cevaplamanın hiçbir yolu yoktu. Bu yüzden de onu asıl ilgilendiren hikâyeyi aramaya devam etti.

Fakat elindeki kâğıtlarda henüz tuz çocuktan ya da işlediği suçtan söz edilmiyordu. Penitenziere bir kez daha etrafındaki dosya dolaplarına ve evrak yığınına baktı. Araştırma uzun süreceğe benziyordu. Gözüne bir şeylerin ilişmesi umuduyla feneri odanın içinde gezdirdi. Ahşap bir mobilyanın aralık duran çekmecesinin önünde durdu. Yaklaştı, çekmecenin içi eski videokasetlerle doluydu. Çek-

meceyi çıkardı – her ne kadar içerideki bir şeyler çekmecenin yerinden kolayca çıkmasına izin vermemiş olsa da. Onu yere koydu ve içindekileri kontrol etmek için yere çömeldi.

Her videokasetin arkasında bir etiket bulunuyordu: "agresif psikoz", "antisosyal kişilik bozukluğu", "şiddet nedeniyle artan zihinsel gerilik". En az otuz tane kaset vardı.

Marcus, bu rahatsızlıkların içinde Nicola Gavi'nin, Tuz Çocuk hakkında yaptığı tarife karşılık gelebilecek herhangi bir şey olup olmadığını kontrol etmeye başladı: Cinsel bozukluklar, gizli saldırganlık, ciddi bir kandırma kapasitesi, çok yüksek bir IQ seviyesi. İncelemeye o kadar dalmıştı ki fener elinden kayarak yere düştü. Onu almak için uzandığında ise ışığın odanın köşesinde bir şeyleri aydınlattığını fark etti.

Yere atılmış bir şilte, bir yığın bez ve duvara dayandırılmış, üzerinde mumlar ve kamp sobası bulunan bir sandalye vardı. Hemen bunun bir evsizin yatağı olduğunu düşündü ama sonra sandalyenin dibinde başka bir şey olduğunu fark etti.

Bir çift ayakkabı. *Lacivert.*

Tepki vermeye bile zamanı olmadan arkasında bir şeyin süründüğünü fark etti. Aydınlatmak için feneri o tarafa doğru tuttu. Bu, yaşlı bir adamdı.

Ay ışığı gibi beyaz saçları ve derin bakışlı masmavi gözleri vardı. Yüzündeki kırışıklıklar onu bir balmumu maskesine benzetiyordu. Dudaklarında garip bir gülümsemeyle Marcus'a bakıyordu.

Marcus yavaşça ayağa kalktı. Yaşlı adam ise yerinden kıpırdamadı. Bir elini arkasında saklıyordu.

Bu, Cosmo Barditi'yi öldüren, Nicola Gavi'yi bıçaklayan ve Appia Antica Yolu üzerindeki villada onu ensesinden vuran adamdı. Ama Marcus silahsızdı.

Yaşlı adam sonunda arkasında ne sakladığını gösterdi.

Mavi, küçük bir plastik çakmak.

Elinde çakmakla tersten istavroz çıkardı ve karanlığın içine doğru kaçıp gitti.

Marcus el feneriyle adamı bulmaya çalıştı ama yalnızca odadan hızla çıkan bir gölge görebildi. Bir an tereddüt ettikten sonra peşinden gitti ancak koridora çıkar çıkmaz eski kazanlardan gelen gazyağı kokusunun aniden daha da ağırlaştığını hissetti. Labirente benzeyen koridorların içinden bir yerlerden bir alev yükseldi. Parıltısı görülebiliyordu.

Marcus biraz bocaladı. Hemen kaçması gerekiyordu, aksi takdirde orada sıkışıp diri diri yanacaktı. Ancak bir yandan da eğer oradan hiçbir cevap elde etmeden dışarı çıkarsa, Roma'nın üzerine çöken kötülüğü durdurmanın başka bir yolu olmayacağını biliyordu. Bu yüzden aldığı riskin farkında olarak arşive geri döndü.

Tekrar araştırma yaptığı çekmecenin başına geçti ve içlerinden ilgisini çekmeyenleri hızla eleyerek videokasetleri teker teker çıkarmaya başladı. Ta ki biri dikkatini çekene kadar.

Üzerindeki etikette "Bilge psikopat" yazıyordu.

Marcus kaseti ceketinin altına soktu ve hemen çıkışa doğru koştu.

Bodrum katındaki koridorların hepsi birbirinin aynısı gibiydi, yoğun ve keskin bir duman bütün koridorları hızla kaplamaktaydı. Penitenziere ağzını ve burnunu ceketinin yakasıyla kapatmıştı ve binaya girerken izlediği yolu hatırlamaya çalışıyordu ama bu son derecede zordu. El fenerinin ışığı şimdi simsiyah bir kurum duvarına çarpıyordu.

Daha rahat nefes alabilmek için ellerini yere koyarak emeklemeye başladı. Etrafında sıcaklığın arttığını ve onu kovalayan alevlerin her bir yanını kuşattığını hissediyordu. Bakışlarını yukarı kaldırdı ve dumanın bir çıkış yolu bulmuşçasına bir yöne doğru gittiğini fark etti. Bunun üzerine tekrar ayağa kalkarak dumanı takip etti.

Nefessizlikten çırpınıyordu ve öksürmek için ara sıra durup duvara yaslanması gerekiyordu. Fakat ona hiç bitmeyecekmiş gibi

gelen bir sürenin ardından nihayet üst kata çıkan merdiveni buldu. Etrafını saran alevlerin eşliğinde merdivenleri çıkmaya başladı.

Zemin kata vardığında, dumanın birazdan orayı da istila edeceğini anladı. O nedenle binaya girdiği yerden çıkamazdı; kurtuluşa birkaç adım kala dumanlardan boğularak ölebilirdi. O anda bu durum ona kabullenmesi imkânsız bir saçmalık gibi görünüyordu. Eğer kurtulmak istiyorsa yukarı çıkması ve dumandan önce davranarak onu alt etmesi gerektiğini anladı.

Kendini tekrar birinci katta buldu ve kalan azıcık nefesiyle duvarları masal sahneleriyle süslenmiş olan odaya ulaşmayı başardı. Ancak alevlerin sıcaklığı oraya ondan önce varmıştı ve bu sıcaklık dayanılmazdı, çizimlerle kaplı duvar kâğıdı duvarlardan yaprak yaprak dökülmeye başlıyordu.

Marcus çok fazla vakti kalmadığını anladı, bu yüzden de pencereyi örten ahşap paneli tekmelemeye başladı. Bir, iki, üç kere vurdu panele ama bu arada alevlerin yaklaştığını bildiren parıltı koridorda çoktan kendini göstermeye başlamıştı. En sonunda panel tekmelere daha fazla dayanamayarak boşluğa düştü. Marcus pencerenin kenarına tutundu ve fırtınanın karanlığında panelin peşinden gitmek üzereyken o sırada masal sahnelerinin çizimleriyle kaplı duvar kâğıdının altından beliren bir figür dikkatini çekti. Devasa bir figürdü ve tehditkâr bir gölge gibi yükseliyordu.

İnsana benzemeyen bir insan. Başında ise gözleri oyulmuş bir kurt kafası vardı.

13

Bütün gece boyunca Roma'yı etkisi altına alan yağmur, ertesi sabah yalnızca silik bir anı olarak kalmıştı.

Soluk bir güneş, büyüklük açısından San Pietro'dan sonra gelen San Paolo fuori le Mura Bazilikası'nı aydınlatıyordu.

Bazilika, inanışa göre oradan birkaç kilometre uzakta başı kesilerek şehit edilen havari Paolo'nun mezarına ev sahipliği yapıyordu. Tiber Nehri'nin solunda, Aurelianus Surları'nın ise diğer tarafında yer alıyordu ve adını da bu bulunduğu konumdan almaktaydı. Bazilikada genellikle devlet adamlarına ait cenaze törenleri gibi önemli törenler yapılırdı. Şimdi ise orada, iki gece önce Roma Canavarı tarafından vahşice öldürülen iki polisin –Pia Rimonti ve Stefano Carboni'nin– cenaze törenleri gerçekleşiyordu.

Bazilika hıncahınç doluydu, hatta içeriye girmek imkânsızdı. İçeride, polis teşkilatının üst kademelerindekiler ve çeşitli yetkililer vardı. Ama aynı zamanda böylesine korkunç bir suçun kurbanlarını son yolculuğuna uğurlamak üzere gelmiş çok sayıda vatandaş da bulunmaktaydı.

Bazilikanın dışındaki dört gözlü revakın altında, ulusal haberler için törenin görüntülerini çeken televizyon ekipleri yerlerini almıştı. Buranın girişinde, tabutları son kez selamlayacak olan şeref kıtası tören kıyafetleri içinde hazır bekliyordu.

Sandra diğer birçok meslektaşıyla birlikte dışarıdaydı; teslimiyetçi bir duygu hali içinde katilin, kendisi sayesinde sahnelenmekte olan bu şovun tadını çıkardığından emin olarak töreni izliyordu.

Üzerinde sivil kıyafetler vardı ve oradakilerin fotoğrafını çekmek üzere yanında küçük bir dijital fotoğraf makinesi bulunuyordu. Diğer olay yeri fotoğrafçıları da bazilikanın içinde ve dışındaki kalabalığa karışmış, aynısını yapıyorlardı. Hepsi şüpheli bir yüz veya davranışın peşindeydi. Canavarın hâlâ özgür ve cezalandırılmamış oluşunun tadını çıkarmak üzere cenaze törenine katılmaya karar vermiş olmasını umuyorlardı.

O kadar aptal değil, dedi Sandra kendi kendine. *O burada değil.*

En son bir cenazeye kocası öldüğü zaman katılmıştı. Fakat üzerinden artık çok zaman geçmiş olan o gün, aklında dönüp duran tek düşüncenin kocasını kaybetmiş olmanın verdiği acıyla hiçbir ilgisi yoktu. David'in cenazesinin ardından yürürken artık resmen bir "dul" olduğunu aklından çıkaramıyordu. Bu ona ve özellikle de genç yaşına yakışmayan bir sıfattı ve onu rahatsız ediyordu. Kimse onun yanındayken bu sıfatı kullanmamıştı ama Sandra içinde bulunduğu durumu başka bir şekilde de adlandıramazdı.

Sevdiği adamın ölümünün üzerindeki sır perdesini aralayana kadar da ne bu sıfattan ne de ölmüş kocasının rahatsız edici varlığından kurtulabilmişti. Kimse bunu kabul etmez ancak sevdiğimiz insanların ölümü bazen ödenmesi imkânsız bir borç gibi bize tam anlamıyla musallat olur. Bu yüzden Sandra biricik merhum kocasının, nihayet peşini bıraktığında yaşadığı özgürlük duygusunu hâlâ hatırlıyordu.

Fakat yine de hayatına başka bir adamı kabul etmesi biraz zaman almıştı. Tamamen farklı bir sevgi ve tamamen farklı bir sevme tarzı. Banyoda başka bir diş fırçası, yanındaki yastıkta yeni bir koku.

Ama artık Max'e karşı duygularından emin değildi ve bunu ona nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Kendisini onun doğru adam olduğuna ikna etmeye ve kendi kendine onun ne kadar mükemmel biri olduğunu hatırlatmaya çalıştıkça içindeki o her şeyi sonlandırma arzusu daha da büyüyordu.

Bu düşünceler, meslektaşı Pia Rimonti'nin cenaze töreninin yapıldığı şu günde daha bir öne çıkmıştı. Peki ya canavarı yakalamak için yem olarak kullanılan o arabanın içinde kendisi olsaydı ne olurdu? Yaşamının son anlarında zihnine hangi görüntü ve hangi pişmanlık dayanırdı?

Sandra bu soruları cevaplamaktan korkuyordu ancak belki de bu rahatsız edici düşünceler sayesinde küçük bir grubun fotoğrafını çekmek üzere dijital makineyi eline aldığında, daha cenaze töreni bitmeden bazilikadan tuhaf bir şekilde aceleyle uzaklaşan Pia'nın erkek arkadaşı Ivan'ın fotoğrafını da çekmiş olduğunu fark etti.

Sandra onu gözleriyle takip etti, onun revak boyunca ilerledikten sonra bir ara sokağa girdiğini ve park etmiş bir arabaya yaklaştığını gördü. Sarsılmış hali o mesafeden bile gözlerden kaçmıyordu. Kim bilir, belki de bu kedere dayanamayıp uzaklaşmak istemişti. Ama arabaya binmeden önce Sandra'yı şaşırtan bir harekette bulundu.

Cep telefonunu öfkeyle ceketinin cebinden çıkarıp çöp kutusuna attı.

Sandra penitenzierenin anomalilerle ilgili sözlerini hatırladı. Ve bu kesinlikle normal bir davranış değildi. Bir an tereddüt etti ama sonra gidip o adamla konuşmaya karar verdi.

Bu trajik olayın öncesinde onu sadece bir defasında, nöbet bitiminde Pia'yı beklerken görmüştü. Ancak son iki gün içinde polis merkezine sıkça gelmişti. Olanlardan dolayı içi içini yiyormuş gibi bir hali vardı, sevgilisini koruyamadığı için bir şekilde bundan kendini sorumlu tutuyordu.

"Merhaba. Sen Ivan'sın, değil mi?" diyerek söze girdi Sandra.

Adam ona bakmak için döndü. "Evet, benim."

"Benim adım Sandra Vega, Pia'nın iş arkadaşıyım." Ona neden yanına geldiğini anlatmak zorunda olduğunu hissetti. "Kolay değil, biliyorum. Birkaç yıl önce kocam öldüğünde ben de aynı süreçten geçtim."

Adamın ağzından çıkan tek cevap, "Üzgünüm," olmuştu, belki de başka ne söyleyeceğini bilemiyordu.

"Seni kiliseden hızla çıkarken gördüm." Sandra, bu ifadenin üzerine Ivan'ın gözlerinin içgüdüsel olarak az önce cep telefonunu attığı çöp kutusuna kaydığını fark etti.

"Evet, öyle... Daha fazla dayanamadım."

Sandra yanılmıştı, adamın sesinde hüzün ya da öfke belirtisi yoktu. Sadece aceleci bir tavır sergiliyordu. "Onu yakalayacağız," dedi. "Cezasız kalmayacak. Eninde sonunda hep yakalarız."

"Öyle olacağını biliyorum," dedi Ivan ama bunu sanki aslında umursamıyormuş gibi inançsızca söylemişti.

Adamın hem ses tonu hem de tutumu, Sandra'nın o ana kadar onun hakkında düşündüğü, ne pahasına olursa olsun adalet isteyen sevgili imajıyla çelişiyordu. Artık onun bir şey saklamaya çalıştığına dair bir izlenime kapılmıştı. Çünkü konuşurken bir yandan da çöp kutusuna doğru kaçamak bakışlar atmaya devam ediyordu. "Cenazeden neden ayrıldığını sorabilir miyim?"

"Bunu zaten cevapladım."

"Asıl sebep," diye ısrar etti.

"Bu seni ilgilendirmez," dedi adam kızgınlıkla.

Sandra sessizce durup birkaç saniye Ivan'ın yüzüne baktı, bu birkaç saniyenin Ivan için geçmek bilmediğinden emindi. "Peki, affedersin," dedi Sandra uzaklaşmadan önce. "Şu an yaşadıkların için üzgünüm."

"Bekle..."

Sandra adımlarını durdurup tekrar döndü.

"Pia'yı iyi tanıyor muydun?" diye sordu ama bu kez tamamen farklı, daha hüzünlü bir ses tonuyla.

"Daha iyi tanımış olmayı çok isterdim."

"Yakınlarda bir bar var." Adam bakışlarını ayakkabılarına indirdi ve sonra ekledi: "Biraz konuşmamızın bir sakıncası var mı?"

Sandra ilk başta ne cevap vereceğini bilemedi.

"Niyetim sana asılmak değil," dedi özür diliyormuşçasına ellerini havaya kaldırarak. "Ama bunu birisine anlatmalıyım..."

Sandra ona iyice baktı: Ivan'ın omuzlarındaki yük her ne ise ondan kurtulmak için birinin ona yardım etmesini hak ediyordu. Belki de yabancı birine açılması daha kolaydı. "Görevimi tamamlamam gerek. Ama sen git, daha sonra sana katılırım."

Sandra'nın işini bitirmesi bir saat sürmüştü. Tüm bu süre boyunca Ivan'ın yükünün ne olduğunu ve o yükün, kendisinin de Max'e söyleyecek cesareti bulamadığı şeylerin yükünden daha da ağır olup olmadığını merak etmişti. Sonra da söz verdiği gibi, bara onun yanına gitti.

Onu bir masada otururken buldu, kendine sert bir içki ısmarlamıştı. Sandra'yı görür görmez uykudan uyanmışçasına yerinde doğruldu, bakışlarında tuhaf bir beklenti seziliyordu.

Sandra onun karşısına geçip oturdu. "Söyle bakalım, konu nedir?"

Ivan sanki doğru kelimeleri bulmak istercesine gözlerini devirdi. "Ben piçin tekiyim. Hem de koca bir piç. Ama onu seviyordum."

Sandra onun söze neden bu şekilde başladığını merak etti ama müdahale etmeden konuşmasına izin verdi.

"Pia iyi bir insandı, asla benim canımı yakacak bir şey yapmazdı. İlişkimizin her şeyden daha önemli olduğunu söylerdi hep. Ona evlenme teklifi etmemi bekliyordu. Ama ben her şeyi mahvettim..."

Sandra, Ivan'ın, gözlerine bakamadığını fark etti. Bir elini onun elinin üzerine koymak üzere uzattı. "Eğer onu artık sevmediğini fark ettiysen, bu senin hatan değil."

"İyi de ben onu seviyordum," dedi sertçe. "Fakat öldüğü gece onu başkasıyla aldatıyordum."

Sandra bu itiraf karşısında şaşırmıştı. Elini yavaşça geri çekti.

"Bir başkasıyla ilişkim vardı, bir süredir devam ediyordu. Üstelik bu ilk kez de değildi."

"Bu hikâyeyi dinlemem gerektiğini sanmıyorum."

"Aksine, dinlemen gerek."

Ona yalvarır gibiydi.

"Geçen gece Pia'nın görevde olduğunu ve beni arayamayacağını biliyordum, bu yüzden de diğer kadınla görüşme fırsatını yakaladım."

"Cidden, bu kadarı yeterli." Gerisini dinlemeye hiç de niyeti yoktu.

"Sen bir polissin, öyle değil mi? O zaman beni dinlemelisin."

Ivan'ın bu tavrı Sandra'nın aklını karıştırmıştı ama yine de devam etmesine izin verdi.

"Bunu daha önce kimseye söylemedim çünkü insanların benim bir pislik olduğumu düşünmesinden korktum. Arkadaşlarımız ve ailesi benim hakkımda ne derdi? Peki ya başkaları? Bu olay haberlere konu oldu, beni tanımayan herkes beni yargılama hakkına sahip olacaktı. Ben korkağın tekiyim."

"Neyi daha önce söylemedin?"

Ivan ona baktı, gözleri korku doluydu ve Sandra onun ağlamasından korkuyordu.

"Öldüğü gece Pia'nın cep telefonundan bana bir arama yapıldığını."

Sandra, dondurucu bir ürpertinin bacaklarından sırtına kadar yükseldiğini hissetti. Canavarın bu ikinci suç mahallinde onlar için hiçbir şey bırakmadığı doğru değildi. Bir şeyler vardı. "Sen ne diyorsun?"

Ivan, cebini karıştırdıktan sonra masaya bir cep telefonu koydu. Bu büyük olasılıkla Sandra'nın onu az önce çöp kutusuna atarken gördüğü telefondu. Telefonu yavaşça ona doğru itti. "Kapalıydı," dedi. "Ama sonra telesekreterde bir mesaj buldum."

14

"Güvenli yer"lerden birine sığınmıştı.

Burası Vatikan'ın, Roma'nın çeşitli semtlerinde yer alan birçok mülkünden biriydi. Genellikle dikkat çekmeyen apartmanlardaki boş dairelerden oluşan güvenli adreslerdi. İçinde, ihtiyaç durumunda kullanılmak üzere yiyecek, ilaç, dinlenmek için yatak, internete bağlı bir bilgisayar ve en önemlisi de güvenli hattı olan bir telefon bulunurdu.

Marcus o gece o daireyi Clemente'i arayıp onunla konuşması gerektiğini söylemek için kullanmıştı.

Arkadaşı sabah saat on bir civarında kapıda belirdi. Penitenziere kapıyı açar açmaz aynada kendi yansımasını görmüş gibi oldu çünkü Clemente'in yüz ifadesinden, görünüşünün nasıl bir etki yarattığını ancak o zaman anladı.

"Seni kim bu hale getirdi?"

Marcus, Appia Antica'da bulunan villadaki partinin akşamında kafasından yaralanmıştı, ardından Nicola Gavi tarafından saldırıya uğramış ve en sonunda da kendini pencereden atarak yangından kıl payı kurtulmayı başarmıştı. Pencereden atlamasıyla yüzünde bir sürü küçük sıyrık oluşmuştu ve soluduğu kurum nedeniyle nefes almakta hâlâ zorluk çekiyordu.

Yanında getirdiği tekerlekli siyah bir valizi sürükleyen misafirini içeri buyur ederken, "Önemli bir şey değil," diyerek durumu küçümsedi. Birlikte evin eşyalı tek odasına geçtiler. Marcus'un son

birkaç saattir üzerinde uyumaya çalışıp da uyuyamadığı dağınık yatağın kenarına oturdular.

Clemente valizi yanına yerleştirirken, "Bir doktora görünmelisin," dedi.

"Bir iki aspirin aldım, yeter."

"Hiç olmazsa bir şeyler yedin mi?"

Marcus cevap vermedi çünkü o sırada arkadaşının bu ilgisi onu rahatsız ediyordu.

"Bana hâlâ kızgın mısın?" Clemente, Vatikan Bahçeleri'nde ölen rahibe hakkında açılması engellenmiş olan soruşturmayı kastediyordu.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," diyerek konuyu kapattı hemen. Fakat her karşılaşmalarında Marcus'un aklına rahibenin parçalanmış bedeni geliyordu.

"Haklısın," dedi Clemente. "Roma Canavarı'yla uğraşmalıyız, diğer bütün konulardan çok daha acil."

Clemente kararlı görünmeye çalışıyordu, Marcus da onun bu çabasına uygun davranmaya karar verdi.

"İki polisin öldürülmesi, Ostia'daki çamlık cinayetinden iki gün sonra gerçekleşti," dedi Clemente. "Aradan iki gün daha geçti, katil eğer belirli bir program izliyor olsaydı bu gece saldırması gerekirdi."

"Ama bu gece yağmur yağdı," dedi penitenziere.

"Yani?"

"Tuz Çocuk, hatırladın mı? O sudan korkuyor."

Bu fikir aklına, o gece yağmurda Hamelin Kurumu'ndan uzaklaşırken gelmişti. Seri katillerin genel bir özelliği olan cinayetleri yineleme saplantısı, belirli bazı aşamalara dayanıyordu. Fantezi, plan, uygulama. Bununla birlikte katil genellikle yaptığı saldırının ardından avlama içgüdüsünü, saldırı anını zihninde canlandırarak yatıştırabiliyordu ve bu da onu hemen hemen uzun bir süre tatmin etmeye yetiyordu. Fakat bu durumda, iki olay arasındaki yakın

zaman aralığı katilin aklında belli bir plan olduğunun göstergesiydi. Ve şimdiye dek birbiri ardına gelen ölümler, sadece, amacı henüz belirlenememiş olan bir planın ilk aşamalarıydı.

Bu demek oluyordu ki öldürme dürtüsü ihtiyaca değil, bir amaca hizmet ediyordu.

Amacı ne olursa olsun, Roma Canavarı kendisine biçtiği role uygun davranıyordu. İletmeye çalıştığı mesaj, Hamelin Kurumu'ndaki Tuz Çocuk'un rahatsızlığından kurtulmadığıydı. Aksine rahatsızlığını pekiştirerek bir nevi yüceltmişti.

"Senaryoya bağlı kalıyor," dedi Marcus. "Yağmur da senaryonun bir parçası. Kontrol ettim, bu gece yağmur yağacak. Eğer haklıysam, eyleme tekrar yarın ile sonraki gün arasında geçecek."

"Öyleyse ne kadar sürelik bir avantajımız var? Otuz altı saat mi?" diye sordu Clemente. "Aklının nasıl çalıştığını anlamak için sadece otuz altı saat. Bu arada çok kurnaz olduğunu da söyleyebiliriz. Öldürmeyi ve şaşırtmayı seviyor, panik yaratmak istiyor ama bütün bunları neden yaptığını hâlâ bilmiyoruz. Neden özellikle çiftleri seçiyor ki?"

"Tuz Çocuk'un masalı," dedi Marcus, ardından da arkadaşına Hamelin Kurumu'nda Profesör Joseph Kropp tarafından terapi amaçlı kullanılan kitaplardan bahsetti. "Bence canavar bize kendi masalını anlatmaya çalışıyor. Cinayetler de bu anlatının bölümlerinden başka bir şey değil. Onu şimdiki zamanda gerçekleştiriyor ama bize anlatmaya çalıştığı şey acı ve şiddetle örülmüş eski bir hikâye olmalı."

"Anlatıcı bir katil."

Seri katiller genellikle *modus operandi*'lerine ve onları bunu yapmaya iten sebeplere göre çeşitli kategorilere ayrılıyorlardı. "Anlatıcı katiller", daha geniş olan "vizyonerler" kategorisinin bir alt kategorisi olarak kabul ediliyordu; vizyonerler, iletişim kurdukları ve

talimat aldıkları –bunlar bazen görünmeler veya "sesler" biçiminde olabilirdi– bir *alter ego*'yla[9] hareket ederek cinayet işlemekteydiler.

Ancak anlatıcılar, saldırı eylemlerini hayata geçirmek için bir kitleye ihtiyaç duyarlardı. Sanki korku yoluyla da olsa, yaptıkları şey için sürekli bir onay peşinde oluyorlardı.

Canavarın saldırıya geçmeden beş gün önce günah çıkarma hücresindeki kayıt cihazına mesaj bırakmasının nedeni de buydu.

"... zamanlar... gece vaktiydi... ve herkes bıçağının saplandığı yere koştu... zamanı gelmişti... çocukları öldü... sahte aşkların sahte sahipleri... ve o, onlara hiç acımadı... Tuz Çocuk'un... durdurulmadığı sürece durmayacak."

"Sant'Apollinare'deki sesli mesajında tıpkı masallarda olduğu gibi geçmiş zaman kullanarak konuşuyordu," dedi Marcus. "İlk cümlenin tamamı da 'Bir zamanlar' olmalı."

Clemente anlamaya başlıyordu.

"Biz anlatmaya çalıştığı masalın anlamını kavrayana kadar da durmayacak," diye ekledi Marcus. "Ama şu anki tek sorunumuz canavar değil."

İki cephede birden savaşmak gibiydi.

Bir yandan acımasız bir katil. Öte yandan, gerek cinayet işleyerek gerek dikkatleri başka yöne çekerek olayı bulanıklaştırmaya çalışan bir dizi şahıs. Hem de hayatları pahasına. Bu yüzden bir süreliğine anlatıcı katili bir kenara bırakıp bu ikinci konuya yoğunlaştılar. Marcus da bundan faydalanarak eline geçen en son bilgileri Clemente'le paylaştı.

İlk olarak suç mahallinden delil çalan –ki bu, tuzdan bir heykelcik olabilirdi– adli tıp doktoru Astolfi'den bahsetmekle başladı. Sonra Cosmo Barditi'den ve Nicola Gavi'nin ona sattığı *Cam Çocuk* adlı masal kitabıyla nasıl da doğru iz üstünde olduğundan bahsetti.

Barditi, özellikle de sağa sola sorular sorduğu için katilinin dikkatini çekmişti ki sonra da olaya intihar süsü vererek onu öldür-

9 (Lat.) Alternatif benlik. (ç. n.)

müştü. O katil, Nicola Gavi'yi bıçaklayarak öldürmeye çalışan ve Appia Antica Yolu'ndaki villada yapılan partide Marcus'a arkadan saldıranla aynı kişiydi: Lacivert ayakkabılı ve Hamelin Kurumu'nda bodrum katında yaşayan mavi gözlü yaşlı adam.

"Astolfi ve o yaşlı adam, birilerinin gerçeği saklamaya ve belki de canavarı korumaya çalıştığının kanıtı," dedi Marcus.

"Korumak mı? Bunu neye dayanarak söylüyorsun?"

"Bu daha çok bir his. Canavarın izleyiciye ihtiyacı var, hatırlıyor musun? Kendiyle gurur duymayı seviyor. Bu nedenle de o gece Appia Antica Yolu'ndaki villada gördüğüm kişinin o olduğundan eminim. Elinde bir fotoğraf makinesiyle, kendi yaptığı vahşetin kutlanışının tadını gizlice çıkarmak için oradaydı. Onu fark ettiğimi anlayınca kaçtı. Onun peşinden giderken Astolfi'nin Ostia'daki çamlıkta sakladığı tuzdan heykelciği gömülü olduğu yerden çıkarırken yaptığı gibi tersten istavroz çıkarmak fikri aklıma geldi."

"Peki ya sonra?"

"Ondan bana herhangi bir tepki vermesini bekliyordum ama fotoğraf makineli adam garipseyen bir şekilde bana baktı, sanki o hareket onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibiydi."

"Fakat öte yandan o lacivert ayakkabılı, yaşlı adam tersten istavroz çıkarma işaretini tanıdı ve bu nedenle de sana saldırıp sonra da seni villanın bahçesinde öylece baygın bırakıp gitti. Öyle mi?"

"Sanırım öyle."

Clemente bunun üzerinde biraz düşündü. "Canavar, birisi tarafından korunuyor ama korunduğunu bilmiyor... Neden?"

"Öğreneceğiz," diye söz verdi Marcus. "Sanırım Hamelin Kurumu'na yaptığım ziyaret beni doğru yola götürdü." Önceki gece gördüklerine anlam vermeye çalışarak odanın içinde yürümeye başladı. "Bodrum katındaki yaşlı adam tersten istavroz çıkardı, sonra kaçtı ve yangını çıkardı. Görünüşte çılgınca bir eylem ama deliliğin bununla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Aksine, bunun bir gösteri olduğunu düşünüyorum. Evet, bana sır saklama konusunda ne kadar kararlı olduğunu göstermek istedi. O yangından

sağ çıkmış olabileceğini zannetmiyorum, bundan emin olmak için villanın dışında durup bekledim ama içeriden çıkan olmadı. Zaten ben bile kendimi kıl payı kurtarabildim."

"Tıpkı Astolfi gibi, konuşmak yerine intihar etmeyi tercih etti." Clemente'in kafası karışmıştı. "Ne tür bir sır olabilir ki bu?"

"Hamelin Kurumu'nun bir odasında, üzerinde masal karakterleri çizili olan duvar kâğıdının altında, antropomorfik bir figürün görüntüsü gizliydi: Kurt kafası olan bir adam," diye hatırladı penitenziere. "Benim için bir araştırma yapmanı istiyorum: Bu sembolün anlamını bulmalısın. Neyi temsil ediyor? Bunun altından bir hikâye çıkacağına eminim."

Clemente de aynı fikirdeydi. "Kurumda bulabildiğin tek ipucu bu mu?"

Marcus, arkadaşının yanında getirdiği siyah valizi işaret etti. "Videokaset oynatıcıyı getirdin mi?"

"Tam istediğin gibi."

"Bir videokaset buldum. Yangından kurtarmayı başardığım tek şey o, ama bence buna değdi." Marcus kaseti bir sandalyenin üzerinden alarak üzerindeki etiketi okuması için arkadaşına uzattı.

BİLGE PSİKOPAT

Ardından da açıklama yaptı: "Orada bulunan küçük hastalar kendi adlarını kullanmıyor, ayrıca diğerlerinin adlarını da bilmiyorlardı, Kropp terapi için onlara kendi seçtiği masallardan takma isimler veriyordu. Doktorun amacı, çocuğun içindeki bireyi yeniden inşa etmekti. Mesela Nicola Gavi, cam gibi 'kırılgan ve tehlikeli'ydi. Masaldaki Tuz Çocuk ise diğer çocuklardan daha akıllıydı, özellikle de bu yüzden herkes ondan uzak duruyordu, üstelik çocuk dokunduğu her şeyi mahvediyordu. Gavi ayrıca Tuz Çocuk'un çok yüksek bir IQ'ya sahip olduğunu söyledi..."

Clemente olayı kendi başına çözmeye başladı. "İsa, havarilerinin sahip olduğu bilginin değerini vurgulamak için onlara 'yeryüzünün

tuzu' adını verdi çünkü Tanrı'nın gerçeği onlara bildirilmişti. O zamandan beri tuz, bilgeliğin simgesidir," dedi ve sözlerine şöyle son verdi. "Tuz Çocuk gerçekten de diğerlerinden daha zekidir."

"Bilge psikopat," dedi Marcus. "Bana öyle geliyor ki bu kasette canavarın çocukluğu saklı."

15

Roma Polis Merkezi'nin teknolojik analiz laboratuarı, kısaca LAT, Avrupa'nın en gelişmişleri arasında yer alıyordu. DNA kodlarının çözümlemesinden elektronik araştırmaya kadar birçok önemli işlem burada gerçekleştirilmekteydi.

Laboratuvarın yönetimi, başında kellik başlangıcı belirtileri göze çarpan, kalın gözlüklü ve soluk tenli, otuz beş yaşındaki teknisyen Leopoldo Strini'deydi. "Burada kodların şifresini çözüyoruz, ayrıca dinlenilen çeşitli çevresel ve telefon kayıtlarının içeriğini yeniden yapılandırıyoruz," diyerek açıklamada bulunuyordu Sandra'ya. "Örneğin, bir ses kaydında boşluklar varsa LAT sahip olduğu cihazlar sayesinde bu boşlukları doğru kelimelerle doldurabilir. Ya da karanlıkta çekilmiş bir fotoğraf görüntüsünün, gün ışığında çekilmiş gibi görünmesini sağlayabiliriz."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu kadın polis.

Strini, geniş odada bulunan bilgisayarlardan birine yaklaşarak gururlu bir tavırla monitörü sıvazladı. "Oldukça güçlü ve en son teknoloji bir yazılım sistemi sayesinde hata payımız 0.009'dur."

Bu laboratuvarın gerçek sırrı bilgisayarlardı. LAT, hiç kimsenin –kamu kurumu veya özel şirketlerin bile– sahip olamayacağı teknolojilerle donatılmıştı. Bütün bu teknolojiye ev sahipliği yapan bu büyük oda, polis merkezinin bodrum katında bulunuyordu. Odada pencere yoktu ve içeride sofistike cihazların zarar görmemesi için sıcaklığı sabit tutan bir havalandırma sistemi çalışıyordu. Tüm bu

teknolojiyi destekleyen sunucular ise San Vitale Caddesi'ndeki bu eski binanın temellerinin tam yedi metre derinliğinde gömülüydü.

Sandra, bu odanın –üzerinde mikroskop aletleri ve diğer her şeyin bulunduğu tezgâhla– bir biyoloji laboratuvarı ile –lehim aletleri, ekipman bileşenleri ve çeşitli cihazlarla donanmış– bir bilgisayar mağazası ve elektronik bir laboratuvar arası bir yer olduğunu düşündü.

Halihazırda LAT, Roma Canavarı'nın Ostia'da saldırdığı gençlerin arabasında yanlışlıkla bıraktığı gömlekte bulunan DNA üzerinde çalışıyordu. Bununla birlikte adli tıp doktoru Astolfi'nin evinde ele geçirilen bulguları incelemekle de meşguldü. Ancak polis merkezinin üst düzey yetkililerinin emriyle, bu ikinci konunun gizli kalması gerektiğini anımsadı Leopoldo Strini. Dolayısıyla da sıradan bir olay yeri fotoğrafçısı olan Sandra Vega'nın onu bu yüzden görmeye gelmiş olması imkânsızdı.

"Katilin DNA'sı bize başka hiçbir sonuç vermedi," dedi teknisyen, Sandra'nın olası sorularına önceden cevap vermek istercesine. "Ne diğer davalarla bir bağlantısını bulabildik ne de benzer suçlardan sabıkası olanlara ve şüpheli diğer herkese uyguladığımız testlerde herhangi bir eşleşmeye rastlayabildik."

Ama Sandra teknisyenin konuşmasını keserek, "Senden bana bir iyilik yapmanı istiyorum," dedi. Sonra da ona Pia Rimonti'nin erkek arkadaşı Ivan'ın kendisine verdiği cep telefonunu uzattı.

"Bununla ne yapmam gerekiyor?"

"Telesekreterde iki gece önce öldürülen meslektaşımdan bir mesaj var. Ama önce sana onu dinletmem gerek."

Strini telefonu Sandra'nın elinden sanki tarihi bir kalıntıymış gibi aldı. Sonra sessizce gözlerini telefona dikerek bir bilgisayara yöneldi. Cep telefonunu bilgisayara bağladı ve klavyeden bir dizi komut girdi. Telesekretere doğrudan bağlayan düğmeye basmadan önce, "Sesli mesajı çıkarıyorum," dedi. Sonra da masadaki hoparlör kolonlarının sesini yükseltti.

Çağrı başladı. Elektronik bir kadın sesi onları karşılayarak kaydedilmiş bir mesajın bulunduğunu söyledi. Ardından mesajın bırakıldığı gün ve özellikle de saati bildirdi: Gecenin üçü. Ve sonunda sesli mesaj kaydı başladı.

Strini, Pia Rimonti'nin sesini duymayı bekliyordu. Ancak bunun yerine, sadece otuz saniye süren uzun bir sessizlik duyuldu. Sonra da hat düştü.

Teknisyen, Sandra'ya dönerek, "Bu ne anlama geliyor? Anlamıyorum," dedi.

"İşte bu yüzden henüz Moro'ya, hatta Crespi'ye bile haber vermedim," diye açıkladı kadın polis. Ardından ona cenaze töreninden sonra Pia'nın erkek arkadaşıyla yaptığı görüşmeden ve sesli mesajdan nasıl haberi olduğundan kısaca bahsetti. "Senin bana bunun bir hata olup olmadığını söylemeni istiyorum, yani çağrı yanlışlıkla başlatıldıysa veya belki de telefon çekmediği için telesekreter yanlış kaydettiyse..."

Strini, Sandra'nın bu konuşmayla nereye varmak istediğini hemen kavradı. Aslında kadın polisin bilmek istediği şey o sessizliğin içinde başka bir şeyin olup olmadığıydı.

"Sanırım kısa bir süre içinde sana bunun yanıtını verebilirim," diye temin etti teknisyen, sonra da hızla işe girişti.

Strini mesajı ekranda tıpkı sismografın diyagramları gibi görünen bir dizi ses parçasına bölerken Sandra'nın da bu işlemi dikkatle izlediği birkaç dakika geçti. Teknisyen her türlü titreşim ve gürültü algı seviyesini yükseltti. Böylece en ufak bir seste bile çizgi hareket edecekti.

"Arka plan gürültüsünü en yüksek seviyeye çıkardım," dedi teknisyen. "Telesekreterin mesajı yanlış kaydettiği ihtimalini şimdiden eleyebilirim." Kaydı tekrar başa almak için bir tuşa bastı.

Şimdi rüzgârın ve yaprakların hışırtısı net bir şekilde duyuluyordu. *Sanki oradaymışız gibi*, diye düşündü Sandra. Bir ormanın, dinleyeni olmayan gizli gece sesleri. Tuhaf bir korku duygusuna kapıldı. Çünkü aslında orada birisi vardı.

"Birisi çağrıyı kasıtlı olarak başlattı," diye Sandra'nın düşüncelerini doğruladı Strini. "Yaklaşık otuz saniye boyunca sessiz kaldıktan sonra telefonu kapattı." Ardından da ekledi: "Ama neden böyle bir şey yapsın?"

"Saat," diye cevap verdi Sandra.

Fakat Strini onun ne demek istediğini hemen kavrayamadı.

"Az önce telesekreterdeki elektronik ses, mesajın gecenin üçünde bırakıldığını bildirdi."

"Bunda ne var ki?"

Sandra yanında getirdiği bir kâğıdı eline aldı: "O gece operasyon merkezi ile polisler arasında yapılan en son radyo teması gece saat birden kısa bir süre sonra gerçekleşti. Otopsiye göre, Stefano Carboni yalnızca birkaç dakika içinde öldü, Pia Rimonti ise öldürülmeden önce en az yarım saat işkenceye maruz kaldı."

"O halde bu çağrı Pia'nın ölümünden sonra yapıldı," dedi Strini ve bu saptama onu hem hayrete düşürdü hem de ürküttü.

"Aşağı yukarı bizimkilerin olay yerini kontrol etmeye gittikleri ve iki cesetle karşılaştıkları anda yapıldı."

Olayın devamının nasıl geliştiğini söylemeye gerek yoktu. Katil, Pia Rimonti'nin telefonuyla olay yerinden ayrılarak aramayı başka bir yerden yapmıştı.

"Pia'nın cep telefonu olay yerinde bulunan objeler arasında değildi." Sandra bunun kanıtı olarak da bahsettiği objeler listesinin yazılı olduğu bir kâğıdı teknisyene gösterdi.

Ama Strini kâğıda bakmayı reddederek ayağa kalktı. "Neden bana geldin? Neden hemen Moro'ya ya da Crespi'ye gitmedin?"

"Sana daha demin açıkladım ya, emin olmam gerekiyordu."

"Neden?"

"Bence canavar bu sessiz mesajla bizim dikkatimizi çekmek istedi. Aramanın nereden yapıldığını bulabilir misin?"

16

Videokaseti oynatıcıya yerleştirdi. Sonra da başlatma düğmesine bastı.

Grimsi bir sis ekranı kapladı. Bu yaklaşık bir dakika kadar sürdü, Marcus ve Clemente'in tek kelime dahi etmediği çok uzun bir süre. Sonunda bir şeyler görünmeye başladı. Kaset yerleşmeye çalışırken görüntü yukarıdan aşağıya doğru –her an kırılacakmış gibi– dalgalanıyordu. Ama hemen ardından görüntü kendiliğinden soluk renkli bir sahnede sabitlendi.

Burası, duvarları masal karakterlerinin çizimleriyle kaplı olan odaydı. Yerlerde bir sürü oyuncak, bir köşede de sallanan at vardı. Ortada ise sadece iki sandalye.

Sağdakinde bacak bacak üstüne atmış kırk yaşlarında bir adam oturuyordu. Sapsarı saçları, favorileri ve koyu renk camlı gözlükleri vardı. Doktor önlüğü giymişti. Profesör Joseph Kropp olmalıydı.

Soldaki sandalyede, ellerini dizlerinin altına alıp kamburunu çıkarmış cılız bir oğlan çocuğu oturuyordu. Üzerinde bilekleri ve yakası düğmelenmiş beyaz bir gömlek, koyu renk pantolon ve deri botlar vardı. Yuvarlak kesim kahverengi saçları gözlerinin önüne düşerek bütün alnını kaplıyordu. Yere bakıyordu.

Psikiyatr hafif bir Alman aksanıyla, "*Nerede olduğunu biliyor musun?*" diye sordu.

Çocuk hayır anlamında başını salladı.

Görüntü bir an sarsıldı, sanki birisi kamerayı yerleştirmeye çalışıyormuş gibiydi. Gerçekten de çok geçmeden kameranın önünd

ikinci bir adam belirdi. Onun da üzerinde doktor önlüğü vardı ve elinde bir dosya tutuyordu.

Kendisine bir sandalye alıp yanına oturan ve ileride adli tıp doktorluğu yapacak olan genci tanıtarak, "*Bu, Doktor Astolfi,*" dedi Kropp.

Bu sahne, Marcus'un yanılmadığını kanıtlamıştı: Astolfi işin içindeydi ve canavarı tanıyordu.

"*Kendini rahat hissetmeni istiyoruz, burada yabancılar arasında değilsin.*"

Çocuk hiçbir şey söylemedi, Kropp ise açık olan kapıya doğru işaret etti. İçeriye birisi kızıl saçlı bir kadın, ikisi de erkek olmak üzere üç hemşire girip arkada duvarın önünde sıralandılar.

İki erkek hemşireden birinin sol kolu yoktu ve protez de kullanmıyordu. Marcus diğerini tanıdı: "Bu, Hamelin'i ateşe veren ve Appia Antica Yolu'ndaki villada bana saldıran yaşlı adam." Aynı mavi gözler. Görüntüde çok daha iri yarı görünüyordu ama o zamanlar yaşı elliden fazla olmasa gerekti. Başka bir kanıt daha: Canavarı koruyan şahıs onu daha çocukken tanımıştı.

"*Bu, Giovanni,*" dedi Kropp, sonra da ekledi: "*Bu, Bayan Olga. Şu büyük burunlu zayıf olan da Fernando,*" diyerek kolu olmayan erkek hemşireyi işaret etti.

Kendi ayaklarına bakmaya devam eden çocuk dışında herkes bu şakaya gülümsedi.

"*Bir süreliğine sadece bizimle vakit geçireceksin ama çok geçmeden diğer çocukların yanına gidebileceksin. Göreceksin ki şu an öyle hissetmesen de sonunda burada olmak hoşuna gidecek.*"

Marcus videodaki iki kişiyi tanımıştı. Şimdi diğerlerinin adını ve yüzünü de zihnine kaydetti. Kropp sarışındı. Fernando çolaktı. Olga da kızıl saçlıydı.

"*Odasını hazırladım,*" dedi kadın nazik bir gülümsemeyle. Psikiyatra hitap etse de aslında çocukla konuşuyordu. "*Eşyalarını çekmecelere yerleştirdim ama bence daha sonra birlikte oyuncak de-*

posuna gidebiliriz ve oradan kendisine istediği bir oyuncağı seçebilir. Ne dersiniz, profesör?"

"Bence bu harika bir fikir."

Çocuk hiçbir tepki vermedi. Sonra Kropp tekrar işaret etti ve üç hemşire odadan çıktı.

Marcus hepsinin de çok dikkatli ve sıcakkanlı olduğunu fark etti. Ancak onların bu tutumları, duvarlardaki neşesiz masal karakterlerinin yüzleriyle tezat oluşturuyordu.

"Şimdi sana bazı sorular soracağız, tamam mı?" diye sordu Kropp.

Çocuk beklenmedik bir şekilde yüzünü kameraya doğru döndü.

Kropp ona tekrar seslendi: *"Neden burada olduğunu biliyor musun, Victor?"*

"Adı Victor," dedi Clemente artık canavarın ismini öğrenmiş olduklarını vurgulamak için. Fakat Marcus o an daha çok ekranda olanlarla ilgileniyordu.

Çocuk dönüp Kropp'a baktı ama ikinci soruya da cevap vermedi.

Kropp ısrar etti. *"Sanırım bunu biliyorsun ama bunun hakkında konuşmak istemiyorsun, öyle değil mi?"*

Bu kez de hiçbir tepki yoktu.

Psikiyatr konuyu değiştirerek, *"Sayılardan hoşlandığımı biliyorum. Senin matematikte çok iyi olduğunu söylediler. Bana bir şeyler göstermek ister misin?"* dedi.

O sırada Astolfi yerinden kalkarak görüntüden çıktı. Kısa bir süre sonra geri döndü ve Victor'un yanına, üzerinde bir karekök işlemi yazılı olan tahtayı koydu.

$$\sqrt{787470575790457}$$

Sonra da tebeşiri bırakıp tekrar yerine oturdu.

O sırada Astolfi'nin ne yaptığına bakmak için bile yüzünü dönmemiş olan çocuğa, *"Bunu çözmek istemez misin?"* diye sordu Kropp.

Birkaç saniye tereddüt ettikten sonra Victor ayağa kalktı, tahtaya doğru gitti ve çözümü yazmaya başladı.

28061906,132522

Astolfi elindeki dosyadan sayıları kontrol etti ve Kropp'a sonucun doğru olduğunu işaret etti.

Clemente büyük bir şaşkınlıkla, "Küçük bir dâhi," dedi.

Psikiyatr, çocuğu coşkuyla tebrik etti: "*Çok iyi, Victor, çok iyi.*"

Marcus matematik, müzik veya resim dalında özel yeteneklere sahip insanların olduğunu biliyordu. Kimisi inanılmaz hesaplama becerilerine sahipken kimisi bir enstrümanın nasıl mükemmel bir şekilde çalınacağını yalnızca bir günde öğrenebiliyordu, kimileri ise bir şehir manzarasına sadece birkaç saniye bakmakla aynısını çizebiliyordu. Olağanüstü beceriler genellikle otizm veya Asperger sendromu gibi zihinsel bir eksiklikle bağlantılıydı. Geçmişte onlara *idiot savant* (aptal dâhi) deniyordu. Ama şimdilerde çok daha uygun olan yalnızca *savant* terimi kullanılıyordu. Böyle kişiler olağanüstü yeteneklerine rağmen, genellikle dış dünyayla ilişki kuramıyorlardı, ayrıca obsesif kompulsif bozuklukların yanı sıra dilsel ve bilişsel süreçlerde de ciddi boyutlarda gerilik gösteriyorlardı.

Victor onlardan biri olmalıydı. *Bilge psikopat*, diye anımsadı.

Çocuk tekrar sandalyesine dönerek daha önce olduğu gibi ellerini dizlerinin altına alıp sırtını da kamburlaştırarak oturdu. Ama yeniden kameranın objektifine bakmaya başladı.

Kropp nazikçe ona, "*Victor, lütfen bana bak.*" dedi.

Çocuğun bakışları çok keskindi ve Marcus sevimsiz bir hisse kapıldı. Çocuk sanki onu ekrandan görebiliyormuş gibi bakıyordu.

Victor biraz sonra psikiyatrın sözünü dinleyerek yüzünü ona döndü.

"*Şimdi kız kardeşin hakkında konuşmalıyız,*" dedi Kropp.

Bu cümle, kımıldamadan yerinde oturmaya devam eden çocuk üzerinde hiçbir etki yaratmadı.

"Kız kardeşine ne oldu, Victor? Ona ne olduğunu hatırlıyor musun?" diye sordu Kropp ve belki de çocuğun bir tepki vermesini sağlamak adına bu soruyu uzun bir sessizliğin izlemesine izin verdi.

Bir süre sonra Victor bir şeyler söyledi. Ancak sesi net bir şekilde duyulamayacak kadar alçaktı.

"Ne dedi?" diye sordu Clemente.

Kropp müdahale etti. *"Tekrar edebilir misin, lütfen?"*

Çocuk sesini çok hafif de olsa biraz yükseltti ve çekingen bir şekilde tekrar etti: *"Ben yapmadım."*

Odadaki iki doktor karşılık vermeden çocuğun başka bir şeyler daha söylemesini beklediler. Ama boşunaydı. Victor bakışlarını tekrar kameraya doğru döndürdü – bu üçüncü kez oluyordu.

"Neden o tarafa bakıyorsun?" diye sordu Kropp.

Çocuk yavaşça kolunu kaldırıp bir şeyi işaret etti.

"Orada bir şey yok. Anlamıyorum."

Victor sustu ama bakmaya devam etti.

"Orada bir şey mi görüyorsun?"

Victor hayır anlamında başını salladı.

"Öyleyse birini... Orada biri mi var?"

Victor hareketsizliğini korudu.

"Yanılıyorsun, kimse yok. Odada sadece biz varız."

Ama çocuk o yöne doğru bakmaya devam etti. Marcus ve Clemente, Victor'un gerçekten de kendileriyle bir derdi varmış gibi tatsız bir izlenime kapıldılar.

"Kız kardeşin hakkında tekrar konuşmamız gerekecek. Bu önemli," dedi Kropp. *"Ama bugünlük bu kadar yeter. İstersen burada kalıp oynayabilirsin."*

Birbirlerine kısa bir bakış attıktan sonra iki doktor ayağa kalkıp kapıya yöneldi. Çocuğu tek başına bırakarak odadan çıktılar ama kamerayı kapatmadılar. Marcus bu durumu garipsedi. Bu sırada Victor, yüzündeki tek bir kası bile hareket ettirmeden dikkatle kameraya bakmaya devam ediyordu.

Penitenziere çocuğun gözlerinin derinliklerindekileri okumaya çalıştı. O çocuğun bakışlarında hangi sır saklanıyordu? Kız kardeşine ne yapmıştı?

Aradan neredeyse bir dakika geçti. Sonra bant durdu ve kayıt sona erdi.

Clemente memnun bir ifadeyle, "Artık adını biliyoruz," dedi.

İki esas nokta, bu videokaset ile Marcus'un araştırmalarının başlamasına neden olan, canavarın Sant'Apollinare'deki günah çıkarma hücresindeki ses kaydıydı.

"... *zamanlar... gece vaktiydi... ve herkes bıçağının saplandığı yere koştu... zamanı gelmişti... çocukları öldü... sahte aşkların sahte sahipleri... ve o, onlara hiç acımadı... Tuz Çocuk'un... durdurulmadığı sürece durmayacak.*"

Video ve ses kaydı iki önemli uç noktayı oluşturuyordu: Canavarın çocukluğu ile yetişkinliği. Ama arada geçen zamanda ne olmuştu? Peki ya daha öncesinde?

Marcus, kafasını toplamaya çalışarak, "Geçmişte, Sant'Apollinare'deki günah çıkarma hücresi suçlular tarafından polise bilgi aktarmak için kullanılıyordu," dedi. "Kilise serbest bir liman, güvenli bir yerdi. Canavar da bunu biliyordu ve biz de bu yüzden onun bir suçlu olduğu sonucunu çıkardık."

Clemente ekranı işaret ederek, "Hamelin Kurumu'ndan çıktıktan sonra başka suçlar işlemiş olabilir," dedi. "Ne de olsa bu işlerin genellikle nasıl devam ettiğini biliyoruz: Suç işleyen çocukların veya gençlerin büyük bir çoğunluğu daha sonra da suç işlemeye devam ediyorlar."

"Kaderleri belirlenmiş," dedi Marcus. Ama bu yorum daha çok içinden kurduğu düşüncelerin bir meyvesiydi. Önemli bir şeylere yaklaştığını hissediyordu. Sesli mesajdaki bir cümle, videoda gördüklerinin ışığı altında şimdi farklı bir anlam kazanmaktaydı.

Çocukları öldü.

Marcus bunu ilk duyduğunda canavarın, genç kurbanların anne babalarından bahsettiğini ve bunun da tattıracağı acı için onlara yönelik sadist bir uyarı olduğunu düşünmüştü.

Yanılmıştı.

"Neden çiftleri seçtiğini anladım," dedi düşüncelerinden sıyrılarak. "Sebebi cinsellikle veya sapkınlıkla ilgili değil. Sesli mesajda kurbanlara 'çocuklar' diye sesleniyor."

Clemente tüm dikkatini Marcus'a verdi.

"Kropp videoda Victor'a kız kardeşine ne olduğunu soruyor. Çocuğun Hamelin'de bulunmasının nedeni muhtemelen kız kardeşiyle alakalı: Ona zarar verdi. Üstelik sonrasında da çocuk şöyle diyor: 'Ben yapmadım.'"

"Devam et, seni dinliyorum..."

"Adamımız anlatıcı bir katil ve işlediği cinayetlerle bize kendi hikâyesini anlatıyor."

"Tabii ya... Çocuklar!" Clemente kendiliğinden olayı çözmüştü. "Çiftler onun hayalinde bir erkek ve kız kardeşi temsil ediyorlar."

"Harekete geçmek için kurbanlarını yalnız ve tenha bir yerdeyken yakalaması gerekiyor. Bir düşün: Bir çift sevgiliye rastlamak bir çift kardeşe rastlamaktan çok daha kolaydır."

O günlerde meydana gelen cinayetler ile yıllar önce Victor ve kız kardeşi arasında geçen olaylar arasında bir bağlantı olduğu varsayımı, katilin kadın kurbanlara karşı çok daha vahşice saldırmasıyla da destekleniyordu. "'Ben yapmadım.' O hâlâ çocukluğunda bir adaletsizliğe uğradığına inanıyor. Ve bu da kız kardeşinin hatası."

"Cezasını da öldürdüğü gençlere ödetiyor."

Marcus artık iyice kendini kaptırmıştı. Yeniden odanın içinde yürümeye başladı. "Victor kız kardeşine zarar veriyor ve onu Hamelin'e gönderiyorlar. Ama onu iyi yönde değiştirmek yerine, orası onu gerçek bir suçluya dönüştürüyor. Bu nedenle, büyüdüğünde başka suçlar da işliyor."

"Hangi suçları işlediğini bir bilebilsek..." diyerek hayıflandı Clemente. "O zaman tamamen kimliğine ulaşabiliriz."

Ama bu mümkün değildi. Victor'un çocukken işlediği suç sonsuza kadar silinip gitmişti, polis arşivlerinde çocukların işlediği suçlara ait hiçbir iz bulunmuyordu. Her şey örtbas ediliyordu. Dünya, masum bir ruhun kasten ve acımasızca kötülük yapabileceğini kabullenemezdi.

"Bir yolu var," dedi Marcus, kendinden emin bir tavırla. "İlk kurbanı." Ardından aklındakileri daha iyi açıkladı: "Kayıtlardan silinen sadece suçlunun kimliği ama Victor'un kız kardeşine ne olduğunu öğrenirsek onu da buluruz."

17

Telesekretere bırakılan sessiz mesaj bir davet niteliğindeydi.

Sanki canavar, "Haydi, gelip bakın," demek istiyormuş gibiydi. Aramanın yapıldığı yeri belirleyen LAT teknisyenine göre, Pia Rimonti'nin cep telefonu o gece Roma'nın güney doğusundaki Alban Tepeleri bölgesinde bir baz istasyonuna bağlanmıştı.

Sandra derhal Moro'ya ve Crespi'ye haber vermişti.

SCO ekibinin acil durum prosedürü etkin hale getirilmişti. Gün batımına bir saatten daha az bir vakit vardı, acele etmeleri gerekiyordu.

Zırhlı araçlar ve polis arabalarından oluşan yaklaşık on araçlık bir alay San Vitale Caddesi'ndeki binadan çıkmıştı, peşlerinden de hemen televizyon ekiplerinin arabaları harekete geçmişti. Uçuş Biriminden havalanan birkaç helikopterin korumasıyla, sirenler eşliğinde yayaların dikkatini üzerlerine çekerek Roma'nın merkezinden geçmişlerdi. Sandra Vega arabanın penceresinden yayaların gözlerindeki korku dolu bakışları görmüştü: Duydukları seslerin ve aniden oluşan panik havasının etkisiyle oldukları yere çivilenmiş, bu geçit törenine dikkatle bakıyorlardı. Küçük çocuklarıyla birlikte bebek arabalarını iten anne babalar, Ebedî Şehir'i ziyaret etmek için tam da o gerilim dolu zamanı seçmiş ve bu tatili asla unutmayacak olan turistler, kadınlar ve erkekler, gençler ve yaşlılar. Hepsi aynı duyguyu, kontrolü imkânsız aynı korkuyu paylaşıyordu.

Sandra baştan ikinci arabanın arka koltuğunda Moro'nun yanında oturuyordu. Başkomiser, Sandra'nın onunla gelmesini

istemiş ama henüz ağzını bıçak açmamıştı. Düşünceliydi, üstelik ara sıra dikiz aynasından, aç hayvanlar misali av peşinde koşan gazetecilere ait minibüslerin üzerindeki çanak antenleri kontrol ederken endişeli olduğu da belli oluyordu.

Sandra, Başkomiser Moro'nun ne düşündüğünü tahmin edebiliyordu. Polis teşkilatının işin içinden bu sefer nasıl bir şekilde çıkacağını merak ediyordu. Çünkü şimdiye kadar, kimse bunu itiraf etmese bile oyunu kaybetmekteydiler. Bu yüzden de bu süper polisin endişeleri arasında soruşturmanın elinden alınması endişesinin de olması normaldi. Neticede başkalarının da içinde yer almak isteyeceği, fazlasıyla iştah kabartan bir davaydı. En başta, şiddet suçlarıyla da ilgilenen ve soruşturmayı devralmak için can atan özel jandarma birliği olan ROS[10].

Uzun taşıt kordonu, birlik içinde 217 numaralı karayolunda ilerlerken dondurucu bir soğuk hava dalgası, ufukta hızla kaybolan güneşe doğru ilerleyen bir gölge ordusu misali, başlarının üzerinden geçmekte olan alçak ve tehditkâr bulutlarla birlikte şehrin üzerine çöküyordu.

Zaman aleyhlerine işliyordu.

Alban Tepeleri aslında binlerce yıl önce kendi içine çökmüş, uyuyan büyük bir yanardağdı. Bu yanardağın ağızlarından kimisi artık ova haline gelmişken kimisi de küçük, tatlı su göllerine ev sahipliği yapıyordu. Etrafı ise yoğun bir bitki örtüsüyle kaplı tepelerden oluşmuş bir kemerle çevriliydi.

Bölge yerleşime açıktı ve içinde birkaç şehir merkezi bulunuyordu. LAT teknisyeni Leopoldo Strini, baz istasyonunun kapladığı alanı çok net bir şekilde belirleyememişti. Söz konusu bölge, kontrol etmesi oldukça zor olan üç kilometre yarıçapındaki bir alandan oluşuyordu.

---

10 ROS (Il Raggruppamento operativo speciale dell'Arma dei Carabinieri): Jandarma Özel Operasyon Birliği. (ç. n.)

Yirmi dakika sonra açık bir kırsal araziye vardılar. Öndeki arabalar ormanlık bir alanın kenarında dururken özel departmanların adamlarını taşıyan zırhlı araçlar bir cephe çizgisi oluşturacak şekilde yerlerini aldılar.

Moro telsizden hepsine: "Tamam, aramaya başlayalım," diye emretti.

Polisler ellerinde makineli tüfekler ve üstlerinde kurşungeçirmez yeleklerle saldırı pozisyonunu alarak minibüslerden indiler. Ormanın kenarı boyunca dizildiler. Ardından da belli bir sinyal üzerine, aynı anda hareket ederek ağaçların arasında kayboluverdiler.

Moro elinde telsiziyle bir tepede yerini alarak beklemeye başladı. Sandra, onun gibi her şeye hazır bir adamın o dakikaları nasıl geçirdiğini sorgulayarak meraklı gözlerle ona bakıyordu. Onların yüz metre arkasında, güvenlik kordonuyla kontrol altında tutulan televizyon ekipleri canlı yayın için kameralarını hazırlıyorlardı.

Havanın kararmaya başlamasıyla ayaklı halojen projektörler kurulmaya başlandı. Dizel jeneratörlere bağlı olarak, birbirlerinden yaklaşık on metre mesafede, upuzun bir çizgi halinde yerleştirilmişlerdi. Ufukta görünen en son güneş parıltısı da kaybolmak üzereyken Komiser Crespi projektörlerin yakılmasını emretti. Vadide yankılanan bir dizi mekanik sesin eşliğinde bembeyaz bir ışık bulutu gür bitki örtüsüne âdeta çarptı.

Bu arada helikopterler de yerdeki silahlı polislerin görüş alanını biraz daha açmak adına güçlü reflektörleriyle ormanın üzerinden geçiyordu.

Hiçbir şeyin meydana gelmediği neredeyse otuz dakika geçti. Kimse bu kadar kısa sürede bir şeylerin olmasını beklemiyordu ama olmuştu. Moro'nun telsizinden bir ses yükseldi.

"Efendim, Memur Rimonti'nin cep telefonunu bulduk. Gelip görseniz iyi olur."

Helikopterlerin tepeden gelen ışığı ağaçların dalları arasından süzülüyordu – ormana perili bir h ıtan ince ışınlar. Sandra,

Moro'nun ve Komiser Crespi'nin arkasında yürüyordu. Diğer polislerin korumalığında, bitki örtüsünün içinde ilerlediler.

Her helikopter geçişinde, pervanelerin gürültüsü onların ayak seslerini bastırarak bir yankıya dönüşüp kayboluyordu ve bu yankı Sandra'ya büyük bir katedralin içinde duyulan yakıyı hatırlatıyordu.

Yüz metre kadar önlerinde, birileri bir el fenerini birkaç kez kaldırıp indirerek o yöne doğru ilerlemelerini işaret etmekteydi.

Bölgeye vardıklarında SCO ekibinden bir grubun kendilerini beklediğini gördüler. Amirlerinin etrafında toplanmışlardı.

Moro amirlerine, "Nerede?" diye sordu.

"İşte orada." Adam yerde bir noktayı işaret edip fenerle hemen orayı aydınlattı.

Gerçekten de yerde üzeri toprakla kirlenmiş bir cep telefonu vardı.

Başkomiser telefona daha iyi bakmak için yere çömeldi ve bu arada lateks eldivenini cebinden çıkarıp sağ eline geçirdi. "Bana ışık verin." Diğer bütün fenerlerin ışıkları hemen ona doğru yöneltildi.

Bu, üzerinde polis teşkilatının arması olan koyu lacivert kılıflı bir akıllı telefondu. Moro teşkilatın aksesuarlarından olduğu için telefon kılıfını hemen tanıdı; o kılıfı, teşkilatın resmî internet sitesinde gömlek, şapka ve diğer eşyalarla birlikte satın almak mümkündü. Ancak kılıflar polis memurlarına ücretsiz olarak dağıtılıyordu çünkü üniformalarına uygun olmayan çok gösterişli renklere sahip eşyalar giymelerinin veya taşımalarının önüne geçilmek isteniyordu. Telefonda dikkat çeken tek ayrıntı, bir köşesinden sarkan kalp şeklindeki küçük zincirdi.

Kalp sanki atıyormuş gibi devamlı yanıp sönüyordu.

"Bunu bu şekilde bulduk," dedi SCO ekibinin lideri. "Ara ara yanıp söndüğünü fark ettik, muhtemelen telefonun şarjının zayıfladığını gösteriyor."

"Muhtemelen," diyerek alçak bir sesle tekrar etti Moro telefona bakmaya devam ederek. Sonra da ekranını görmeye çalışarak tek

parmağıyla onu yerden kaldırdı. Telefon üzerinde sadece toprak değil, kan izleri de vardı.

Pia Rimonti'nin kanı, diye düşündü Sandra.

"Olay yeri inceleme ekibini çağırın ve telefondaki parmak izlerini aldırtın, bir de tüm bölgeyi iyice arayın."

SCO lideri telsizden Moro'yu çağırdığında belli bir ifade kullanmıştı.

"*Gelip görseniz iyi olur.*"

Sorun da buydu. Başından beri herkes orada bir şeyler bulmayı umuyordu. Fakat telefonun dışında görülecek başka hiçbir şey yoktu.

Canavar onları neden oraya götürmüştü?

Moro çömeldiği yerden, önce Sandra'ya sonra da Komiser Crespi'ye baktı. "Tamam, köpekleri buraya getirelim."

Köpek biriminden altı polis, telefonun bulunduğu noktayı baz alarak hayalî bir ızgara boyunca Bloodhound cinsi köpekleri yönlendiriyorlardı.

Operasyon, köpeklerin ön ayakları üzerine yere çömelip rüzgâra karşı zikzak çizerek ilerlemeleriyle gerçekleşiyordu.

Bloodhound köpekler –kelimenin tam anlamıyla "kan avcısı"–, yakın zamanda basın tarafından "moleküler köpekler" olarak adlandırılmışlardı çünkü en olumsuz koşullarda bile koku moleküllerini takip edebiliyorlardı. Ama aynı zamanda diğer ırklardan farklı olarak, suçun işlenmesinin ardından uzun bir zaman geçmiş olsa bile koku alma yolunu nasıl belirleyeceklerini biliyorlardı. Kısa bir süre önce, Kuzey İtalya'da bir genç kıza tecavüz edip öldüren bir manyağı bulmak için görevlendirilmişlerdi: Köpekler, dedektifleri manyağın çalıştığı yere kadar götürmüşlerdi ve tutuklama anı, fotoğrafçılarla kameraların önünde gerçekleşmişti. O zamandan beri de moleküler köpekler beklenmedik bir üne kavuşmuşlardı.

Fakat polisler arasında onların isimleri hâlâ "ceset köpekleri"ydi.

O sırada hayvanlardan biri durup burnunu birdenbire eğitmenine doğru çevirdi. Bu hareket bir şeyin kokusunu aldığının

sinyaliydi. Eğitmen bir kolunu havaya kaldırdı: Bu, onaylamaya yarayan bir hareketti. Gerçekten de köpek, önceki çömelmiş pozisyonunu terk edip ödülünü beklemek için dört ayağı üzerinde dik durarak havlamaya başladı.

Polislerden biri, "Efendim, burada bir şey var," dedi Moro'ya. Sonra da köpeğe bir yiyecek uzatarak onu belirtilen noktadan uzaklaştırdı.

Moro, Crespi'yle birlikte oraya yaklaştı. Birlikte yere çömeldiler. Komiser feneri tutarken müdür yardımcısı da toprağın üzerindeki kuru dalları eliyle bir kenara itti. Sonra avucunu çıplak zeminin üzerinde gezdirdi.

Zeminde hafif bir çöküntü vardı.

"Kahretsin," dedi Moro sinirli bir tavırla.

Az ileride duran Sandra neler olduğunu tahmin etti. Orada, toprağın altında bir ceset vardı. Üstelik bunu sadece Bloodhound köpeklerin tespit etmesinden anlamamıştı. Tabutsuz gömülmüş bir cesedin göğüs kafesi bir süre sonra, üzerini kaplayan toprağın ağırlığı altında kaldığından üstteki toprağın alçalmasıyla çöküntüye uğrardı.

Crespi ona yaklaştı. "Vega, hazırlanmaya başlasan iyi olur."

Sandra başlıklı beyaz tulumu giydi ve ses kaydedicinin kafa bandı mikrofonunu ağzının seviyesine getirmek için ayarladı.

Özel ekipler sahayı, morg çalışanlarıyla birlikte toprağı kazmaya başlayan olay yeri inceleme teknisyenlerine bırakmıştı. Projektörler monte edildi ve bölge kazıklarla çevrildi.

Olay yeri fotoğrafçısı, fotoğraf makinesiyle çekime başladı. Toprak –küçük küreklerin yardımıyla ve özenle– kazıldıkça alttan bir şeyler görünmeye başlıyordu. İlk olarak bir denim kumaşının kenarları göründü. Bunun bir pantolon olduğu hemen anlaşıldı.

Ceset sadece yarım metrelik bir derinliğe gömülmüştü bu nedenle de geri kalanına ulaşmak zor olmadı. Bir çift spor ayakkabı, tenis çorapları, kahverengi kayışlı kemer, yeşil kumaş ceket. Ceset

sırtüstü yatıyordu, bacakları hafifçe göğsüne doğru kıvrılmıştı ve bu, çukuru kazan kişinin kurbanın boyunu iyi hesaplayamadığını gösteren bir işaretti. Hakikaten de cesedin göğüs kafesi çökmüştü ve büyük bir uçurumu andırıyordu.

Sandra, cesedi topraktan çıkarmakla uğraşan meslektaşlarının etrafında dolanarak fotoğraf çekmeyi sürdürüyordu. Küçük kürekleri bir kenara bırakarak fırçalarla toprağı temizlemeye koyulmuşlardı.

Cesedin başı hâlâ toprağın altındaydı ancak giysilerin örtmediği tek kısım olan elleri, koyu renkteki iki odun parçası gibi görünüyordu. Defin şekli çürüme sürecini hızlandırmıştı.

Ardından cesedin yüzünü ortaya çıkarma zamanı gelmişti. Her bir hareket büyük bir itinayla gerçekleştiriliyordu. Sonunda ortaya yalnızca, etrafında hâlâ saçların olduğu bir kafatası çıktı – abanoz renginde keçeleşmiş bir tutam saç.

Adli tıp doktoru cesedin alnını, elmacık kemiklerini ve çenesini dikkatle inceledikten sonra, "Erkek, yaşı belirsiz," dedi.

Sandra ses kaydediciye, "Sağ şakağının hizasında bir delik var," dedi ve aklına hemen canavarın kullandığı –artık bir tür imza haline gelmiş olan– Ruger marka tabanca geldi. Merminin çıkış deliğinin ise kafatasının arkasında bulunması gerekiyordu.

Daha sonra, yakın çekim yapmak üzere fotoğraf makinesiyle yakınlaşınca cesedin ensesinin altındaki toprakta bir şey göründüğünü fark etti.

"Cesedin altında bir şey var," diye bildirdi olay yeri inceleme ekibindeki meslektaşlarına. Bir an için herkes ona şaşkınlıkla baktı. Ardından tekrar kazmaya başladılar.

Başkomiser Moro birkaç metre ötedeydi. Kazma işlemini, kollarını çaprazlamış bir halde kımıldamadan izliyordu. Adamlarının, cesedi çukurdan çıkarıp itinayla bir sedyeye yerleştirdiklerini gördü.

Tam o sırada ortaya ikinci ceset çıktı.

"Kadın, yaşı belirsiz."

Bu ceset öncekine göre çok daha ufak tefekti. Üzerinde çiçek desenli bir tayt ve pembe tenis ayakkabıları vardı. Belden yukarısı çıplaktı.

Sandra daha önceki kadın kurbanları düşündü. Diana Delgaudio çıplaktı ve hayatını kurtaran hipotermiye yol açan da bu olmuştu. Pia Rimonti işkence edilmeden ve av bıçağıyla öldürülmeden önce soyulmuştu. Katil, erkekler için ise hep hızlı bir ölüm şekli seçiyordu. Giorgio Montefiori, Diana'yı bıçaklamaya ikna edilmiş, sonunda da tıpkı bir infazda olduğu gibi kafasına bir kurşun sıkılarak öldürülmüştü. Stefano Carboni göğsünden vurulmuştu, onun için de neredeyse ani bir ölüm olmuştu. Ve şimdi çukurun yanında yatan adam da şakağındaki delikten anlaşıldığına göre diğer erkek kurbanlardan daha kötü bir sona maruz kalmamış olsa gerekti.

Belki de canavarın asıl hedefinde erkekler yoktu. Ama o zaman neden çiftleri seçiyordu?

İkinci kurbanın da göğüs kafesi, üzerindeki ağırlık nedeniyle çökmüştü. Adli tıp doktoru onu dikkatle inceledi. "Kadının sol tarafında, sekizinci ve dokuzuncu kaburgalarında pürüzlü bir görünüme sahip küçük yarıklar var, muhtemelen bir bıçaklanma işareti."

Canavarın *modus operandi*'si bir kez daha kanıtlanmıştı.

Ancak doktor sözlerine başka bir şey daha eklemeden önce birkaç metre ötede duran ceset köpekleri bir kez daha kıpırdanmaya başladılar.

İkinci çukurda iki sırt çantası gömülüydü. Biri kırmızı, diğeri siyah. Biri büyük, diğeri küçük. Kurbanların çantalarıydı. Yapılan en hızlı ve ikna edici açıklama, katilin kazdığı ilk çukurda çantalar için yer bulamayıp ikincisini kazmak zorunda kalmış olduğu yönündeydi.

Morg çalışanları kadına ait olan siyah sırt çantasını açıp içindekileri çıkarmaya başladığında Sandra, Moro'nun yüz ifadesinin birdenbire değiştiğini gördü.

O süper polisin yüzü bir dehşet maskesine dönüşüvermişti. Başkomiser ona çok tanıdık gelen bu objeyi eline aldı.

Bir hamilelik testi.

Sessizlik bir salgın misali etrafa yayıldı ve ormandaki hiç kimse tek kelime dahi etmedi. Orada bulunanların hepsi aynı dehşeti yaşıyorlardı.

"Otostopçular," diye mırıldandı Başkomiser Moro.

18

"Hayat yalnızca uzun bir ilkler silsilesinden ibarettir."

Sandra bunu kimin söylediğini hatırlamıyordu ama suç mahallinden uzaklaşırken bu söz aklına geldi. Bu ona her zaman beklenti ve umutlarla dolu, olumlu bir söz gibi gelmişti.

Her şeyin bir ilki vardı. Mesela, babasının ona çocukken bisiklet sürmeyi öğrettiği günü hâlâ hatırlıyordu.

"İşte, şimdi bir daha da unutmazsın," demişti ona babası. O zamanlar buna o kadar inanmamış olsa da babası haklıydı.

Ayrıca ilk kez bir erkek çocuğunu öptüğü anı da hatırlıyordu. Onu da asla unutmayacaktı ama unutsa da öptüğü çocuk, çilekli sakız kokan nefesiyle sivilceli bir ergen olduğu için buna pek üzülmezdi de. Bu onun için seksilikten tamamen uzak bir deneyim olmuştu.

Bir de aslında son kez yaşanan ilkler vardı. Sandra, David'le olan evliliğini bir daha asla tekrarı olmayacak bir deneyim olarak görmekten kendini alamıyordu. Bu yüzden Max'le evlenmeyecekti.

Neticede ilkler güzel veya çirkin olsa da unutulmaz birer anı olarak kalırlardı ve garip bir sihri olurdu. Üstelik gelecek için değerli bir ders de içeriyorlardı. Her zaman. O gece ormanda gördükleri dışında.

Bir canavarın ilk cinayeti.

Bernhard Jäger yirmi üç, Anabel Meyer ise on dokuz yaşındaydı.

Delikanlı Berlinli, kız ise Hamburgluydu. Çocuk mimarlıktan yeni mezun olmuştu, kız ise bir sanat okuluna kaydolmuştu.

Daha tanışalı birkaç ay olmasına rağmen hemen birlikte yaşamaya karar vermişlerdi.

İki yaz önce İtalya'da otostop yaparak seyahat etmeye başlamışlardı. Ancak yarımadada birkaç hafta dolaştıktan sonra ortadan kaybolmuşlardı. Çift, aileleriyle yaptıkları son telefon görüşmesinde onlara yakında çocuk sahibi olacakları haberini vermişti.

Canavar, öldürmeyi onlarla öğrenmişti.

Cinayet mahalline yönelik kısa bir incelemenin ardından, *modus operandi*'nin aynı olduğu ancak cinayetin büyük bir gelişigüzellikle işlendiği herkes için aşikârdı. Tıpkı bu işe yeteneği olup ne yapmasını harfiyen bilen ama işini daha iyi yapmak için gerekli deneyime henüz sahip olmayan bir amatörün elinden çıkmış gibi.

Katilin bu cinayetinde bütün olay bir detay meselesiydi.

Çocuğu öldüren mermi, şakağının üzerinde patlatılmıştı ki bu da genellikle hızlı bir ölüme neden olmuyordu. Kıza saplanan bıçaklar, katil sanki yaptığından zevk almadan aceleyle davranmış gibi karnına gelişigüzel saplanmıştı.

Bir de çocuk meselesi vardı.

Katil, Anabel'in hamile olduğunu bilemezdi; fiziğinde herhangi bir değişikliğin ortaya çıkması için henüz çok erkendi. Belki kız ona söylemişti ama her şey için artık çok geç olduğunda. Ya da belki de daha sonra hamilelik testini katil kendisi görmüştü. Bu *ayrıntıyı* keşfedince de hata yaptığını ve aklında kurduğu fanteziye hiç de uymayan bir çift seçmiş olduğunu anlamıştı.

Canavarın planında çocuk yoktu.

Muhtemelen daha sonra cesetleri gömmeye karar vermesi de bu yüzdendi. İlk cinayetinde bir hata yapmış sonra da onu bütün dünyadan, özellikle de kendinden gizlemek istemişti.

Fakat daha sonra, artık işinde ustalaştığında ve neredeyse örnek gösterilebilecek iki saldırıdan sonra halk korku ve dehşet duyarak ona hak ettiği değeri vermeye başladığında hatalı ilk cinayetini ifşa etmeye karar vermişti. Sanki artık bundan utanmayı bırakabileceğini söylemek istemiş gibi.

Çünkü o zamanlarda yaptığı "dikkatsizlik" artık farklı bir anlamı kazanabilir ve onun en büyük zaferine dönüşebilirdi.

Ne var ki bu iki gencin ortadan kayboluşu, İtalya'da her yıl meydana gelen ve neredeyse hiç kavuşmayacağı bir çözümü ya da şans eseri meydana gelecek bir gelişmeyi bekleyerek unutulup gitmiş olan çeşitli kaybolma vakaları arasında yerini almamıştı.

Anabel Meyer, tanınmış bir Alman bankacının ikinci çocuğuydu. Babası güçlü bir adamdı ve kızının bulunması için İtalyan hükümetine ve yetkililere ciddi baskı yapmıştı. Bu yüzden de dava, gazete ve televizyonların yoğun ilgisiyle karşılaşmış ve en becerikli polis memuru olan Başkomiser Moro'ya verilmişti.

Çocuklar otostop çekerken sürekli yer değiştirdiklerinden dolayı, yollardaki ve otoyollardaki güvenlik kameralarının izlenmesi saatler süren görüntüleri, soruşturmanın niteliğine nazaran oldukça büyük bir çalışma ve kaynak sarf ederek izlenmişti. Ortadan kaybolma vakası bir cinayet değildi, bunun bir kaçırma olduğuna dair de ortada hiçbir delil yoktu ancak yine de dava için büyük meblağlar harcanmış ve ciddi kaynaklar kullanılmıştı.

En sonunda, herhangi bir ipucu bulma yönündeki nesnel zorluğa rağmen, Bernhard ve Anabel'in temmuz ayında Floransa'nın biraz dışında, Güneş Otoyolu adı verilen A1 otoyolu üzerinde bir benzin istasyonunda dolaşırken görüldükleri ortaya çıkmıştı. Roma'ya kadar otostop çekerek gitmek için sürücüleri durduruyorlardı.

Benzin istasyonunun güvenlik kameraları, iki gencin küçük bir arabaya bindikleri anı görüntülemişti. Plakadan arabanın çalıntı olduğu bilgisine ulaşılmış ama kameraların objektifi sürücünün yüzünü yakalayamamıştı. Fakat özellikle de Moro'nun kabiliyeti sayesinde polis yine de hırsıza ulaşmayı başarmıştı.

Arabayı çalan şahıs, hırsızlık ve soygun suçlarından sabıkası olan serserinin biriydi. Uzmanlık alanı, tedbirli davranmayan turistleri arabasıyla istedikleri yere kadar bırakıp sonra da bir silah tehdidi altında eşyalarına el koymaktı. Şüpheli şahıs sıkı bir insan avının ardından yakalanmıştı. Evinde, seri numarası silinmiş bir

Beretta'nın yanı sıra, iki Alman gence ait eşyalar da –Bernhard'ın cüzdanı ve Anabel'in altın kolyesi– bulunmuştu.

Dedektiflerin tahminine göre serseri, muhtemelen soyguna karşı çıkan delikanlının iri cüssesiyle karşı karşıya gelerek ona ateş etmek mecburiyetinde kalmıştı. Sonra da panikleyerek kızı da öldürüp her iki cesedi de ortadan kaldırmıştı.

Adam tutuklandıktan sonra soygunu kabul etmiş ancak kimseyi vurmadığını ve gençleri bir kırsal arazide arabasından indirdiğini iddia ederek kendini savunmuştu.

Sandra bahsi geçen o yerin, tesadüfen de cesetlerin bulunduğu yerden yalnızca birkaç yüz metre uzakta olduğunu fark etti.

Ancak iki yıl önce kimse onları aramamıştı çünkü serseri ilk duruşmada ifade değiştirerek çifte cinayeti itiraf etmiş ve cesetleri bir nehre atarak onlardan kurtulduğunu beyan etmişti.

Dalgıçlar nehri boydan boya araştırmışlarsa da hiçbir ceset kalıntısına rastlamamışlardı. Ancak bunun üzerine ağır ceza mahkemesi, onu ömür boyu hapse mahkûm etmiş ama verilen kararın maddeleri arasına çok da uzak olmayan ileriki bir tarihte, mahkûma yarı özgürlük rejimi talep etme imkânı sunulmasını da ekleyerek sanığın adaletle iş birliği yapma isteğinin karşılıksız bırakılmadığını göstermişti.

İtirafın belli bir avukat stratejisinin parçası olduğu artık açıklık kazanmıştı. Avukatları kanıtların ezici ağırlığı karşısında, gerçeği yansıtmasa da ona suçu kabul etmesini tavsiye etmişlerdi. Bu durum ceza sisteminin çarpıklıklarından biriydi ama o zamanlar güçlü bankacı da dâhil olmak üzere gençlerin aileleri, ortada nihayet en yüksek cezaya çarptırılan bir suçlu olmasından dolayı tatmin olmuşlardı. Bu sonuç muhtemelen çocukları için üzerinde ağlayacak bir mezarlarının bile olmayacağı konusunda onları teselli etmişti. Böylece İtalyan makamları da kendi adlarına Alman makamlarına bir verimlilik gösterisi sunmuş olmuşlardı. Başkomiser Moro herkesin teşekkürünü, takdirini kazanmış ve bu olay sayesinde itibarının önemli ölçüde arttığına tanık olmuştu.

Herkes memnundu. Şimdiye kadar.

Herkesi şaşkına çeviren gerçek ortaya çıkarken Sandra üzerindeki tulumu çıkarıp fotoğraf makinesini görev arabasına yerleştirmekle meşguldü.

Ondan birkaç adım ötede, utanç içindeki Başkomiser Moro, ulusal ve yabancı gazetelere ilk açıklamada bulunuyordu. Spot ışıklarıyla aydınlanan yüzü daha da bitkin ve yorgun görünüyordu. Arkasında iskeletlerin bulunduğu ağaçlık, karşısında ise tam bir mikrofon ormanı yer alıyordu.

"Bernhard Jäger ve Anabel Meyer," diyerek üzgünce adlarını telaffuz etti. "Biri yirmi üç, diğeri on dokuz yaşında."

Muhabirlerden biri, "Nasıl öldüler?" diye sordu.

Moro karşısındaki bir sürü yüz arasında ona soruyu soran muhabirin yüzünü aradı ancak flaşlar gözlerini kamaştırdığı için aramaktan vazgeçti. "Onlar canavarın üçüncü çift kurbanı olarak kabul edilecekler. Ancak en az iki yıldır kayıp oldukları ve cesetlerinin ileri bir çürüme evresinde olduğu göz önüne alınırsa, onları canavarın ilk kurbanları olarak düşünebiliriz."

Katil tam iki yıl boyunca rahatsız edilmeden yaşamına devam etmiş, şimdi ise bir canavara dönüşmüştü.

Penitenzierenin, birinin onu koruduğunu söylediğini hatırladı Sandra. Kim, neden böyle bir şey yapıyordu? Sandra'yı en çok kızdıran da birilerinin, katili iki masum gence tercih ediyor olduğu düşüncesiydi.

Astolfi bu saçma koruma işinde yer almıştı ve Sandra onun maskesini düşürmüştü. Komiser Crespi, doktorun bununla hiçbir ilgisi olmadığını, yaptığının yalnızca bir delilik olduğunu söyleyip ona bu konuda güvence vermişti. Ama Marcus bu tezi çürütmüştü. Bu nedenle Sandra artık bir tek ona inanıyordu.

Sandra, her kim olursa olsun, diğer suç ortaklarıyla da yüzleşmek istiyordu. Onlara birisinin onların planının farkında olduğunu bildirmek istiyordu. Her ne kadar polis teşkilatı intihar eden adli tıp doktoruyla ilgilenip onu ve intihar nedenlerini derinlemesine

araştırmaya yanaşmasa da Sandra yine de bir işaret göndermek istedi. Penitenziereninin bunu onaylayacağından emindi.

Bu fikir, ormanın içinden çıkmakta olan Komiser Crespi'yi izlerken aklına geldi, kendisi çok dindar bir adam olduğundan istavroz çıkarmıştı.

Hayat yalnızca uzun bir ilkler silsilesinden ibarettir, dedi Sandra kendi kendine. Fotoğraf makinesinin o koruyucu bariyerinin ardında çok uzun bir süre saklandıktan sonra, belki de artık onun için risk alma zamanı gelmişti.

Bu yüzden de o sırada Başkomiser Moro'nun arka planında bulunduğu için kameraların kendisini de mutlaka görüntülediklerini düşünüp bunu fırsat bilerek sağ elini kaldırdı ve Ostia'daki çamlıkta Astolfi'nin yaptığını gördüğü gibi tersten istavroz çıkardı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bilge Psikopat

Penitenzierenin eğitiminin bu dördüncü dersi dünyanın en büyük kilisesinde gerçekleşmişti.

San Pietro'nun dünyada eşi benzeri yoktu. Bazilika, bir öncekinin yıkılmasının ardından Bramante tarafından yeniden inşa edilmişti. Sundurma da dâhil olmak üzere toplam iki yüz on bir metre uzunluğundaydı. Kubbesi, üzerindeki haçın ucuna kadar yüz otuz iki metreye ulaşıyordu.

İçerisinde bulunan her eserin, her anıtın veya sütunun, her frizin ya da oyuğun bir hikâyesi vardı.

Clemente'in Marcus'u bu muazzam kiliseye götürdüğü ilk gün, oraya sadece dua etmek için gelen vatandaşların, turistlerin arasına karıştığı haziran ayının bunaltıcı bir perşembe günüydü. Ama içeride kimin ibadet, kimin ise ziyaret amaçlı bulunduğunu ayırt etmek imkânsızdı. Diğer ibadet yerlerinden farklı olarak, mistik bir esin duygusu hissedilmiyordu.

Hristiyanlığın en önemli sembolü olan bu bazilika, havari Pietro'yu temsil eden ama ruhsal liderlik bahanesi altında aslında tarih boyunca daha çok, sıradan herhangi bir hükümdar misali kendilerini materyalist zihniyete adamış olan papaların fani güçlerinin gösterişini yapmaktaydı.

Kral papaların dönemi artık sona ermişti ama onların o döneme tanıklık eden anıt mezarları hâlâ duruyordu. Dönemin büyük sanatçılarının da katkısıyla, hayatta kendilerinden görkemli bir iz bırakmak için âdeta birbirleriyle yarışmış gibi görünüyorlardı.

Bu son sebepten ötürü, aslında her ne kadar tüm bunların Tanrı'yla pek bir ilgisi olmasa da Marcus'un gönlü onların bu kibrini kınamaya el vermiyordu.

Roma'nın altında harikalar gizlenmekteydi. Medeniyetiyle dünyaya hâkim olan bu Ebedî Şehir'in kalıntılarının yanı sıra, aynı zamanda birçoğu Hristiyanlık dönemine ait olan çok sayıdaki nekropoller yani katakomplar bulunuyordu. Bazilika, hâlihazırda kendi içinde ev sahipliği yaptığı bu katakomplardan birinin üzerine inşa edilmişti.

Söz konusu katakomp, inanışa göre, İsa'nın en sevdiği havarisinin mezarını barındırıyordu. Ancak sadece 1939 yılında Papa XII. Pius, yeraltında gerçekten de Petros'un kalıntılarının bulunup bulunmadığını kontrol etmek için bir kazı kampanyası düzenlenmesine izin vermişti.

Ve bu sayede metrelerce derinlikteki edikülün üzerinde, Antik Yunanca bir yazının yer aldığı kırmızı bir duvar keşfedilmişti.

ΠΕΤΡ (ΟΣ)
ENI

"Petros burada."

Ancak edikülün altındaki mezar boştu. Bu keşiften sadece yıllar sonra birileri kazının yakınlarında tesadüfen bulunan bazı kalıntıların oradaki bir deponun içerisinde bir kenara atılmış olduğunu hatırladı.

Kalıntılar sıradan bir ayakkabı kutusuna yerleştirilmişti.

Kutunun içinde insan ve hayvan kemikleri, kumaş parçaları, toprak, kırmızı alçı parçaları ve Orta Çağ'a ait sikkeler vardı.

Uzmanlar, kemiklerin altmış ila yetmiş yaşlarında, oldukça uzun boylu, iri yapılı bir erkeğe ait olduğunu tespit edebilmişlerdi. Kumaş parçaları, altınla dokunmuş mor bir beze aitti. Alçı, edikülün bulunduğu kırmızı duvara aitti ve toprak, mezarınkiyle aynıydı. Orta Çağ sikkeleri ise oraya fareler tarafından getirilmiş olsa gerekti çünkü fare kemikleri, ölen kişinin kemikleriyle birlikte bulunmuştu.

Clemente arkadaşına bu hikâyeyi anlattıktan sonra, "Müthiş bir gerilim filmi konusuna benziyor," diye yorum yapmıştı. "Gerçek şu ki

o adamın gerçekten havari Petros olup olmadığını asla bileceğiz. Başka herhangi bir Petros, belki de ahlaksızın teki ya da bir eşkıya bile olabilir." Sonra da etrafına bakınmıştı: "Ve her yıl binlerce insan, o kişinin mezarının başında diz çöküp dua ediyor. Ona dua ediyorlar."

Ancak Marcus, arkadaşının anlattığı bu hikâyenin içinde işe yarar farklı bir bilginin gizlenmiş olduğunu biliyordu.

"Gelgelelim, asıl mesele çok daha başka: İnsan nedir? Birisini gerçekte tanımadığımız zaman, onu yaptığı şeylerle yargılarız. İyi ve kötü bizim kıstasımızdır. Ama bu yeterli mi?" Ardından Clemente aniden ciddileşivermişti. "Tarihin en büyük kriminal arşivini öğrenmenin zamanı geldi."

Günah çıkarmak yalnızca Katoliklikte tasavvur edilebilir bir şeydi, insanlar karşılığında bağışlanmak üzere günahlarını bir rahibe anlatıyorlardı. Ancak bu günahlar bazen o kadar ciddi boyutlara ulaşırdı ki rahiplerin yetkilerini aşardı. Bu durum genellikle "ölümcül günahlar" adı verilen, yani "ciddi bir konu"yla ilgili olan, "kasıtlı ve bilinçli olarak" işlenmiş günahlar için geçerliydi.

Adam öldürme bunların en başında yer alırdı ancak Kilise'ye ve dine ihanet de bu günahlar arasındaydı.

Bu gibi durumlarda, rahip itiraf metnini bir kâğıda aktarır ve onu daha yüksek bir otoriteye iletirdi; bu otorite, Roma'da bu meseleleri yargılamak için kurulmuş yüksek makamlardaki rahiplerden oluşan bir mahkemeden ibaretti.

Ruhlar Mahkemesi.

On ikinci yüzyılda Paenitentiaria Apostolica *adıyla kurulmuştu. Kuruluşu, Ebedî Şehir'de olağanüstü bir hacı akınının yaşandığı döneme denk gelmişti ve birçoğu da günahlarının bağışlanmasını istemişti.*

O zamanlar, yalnızca papanın koyabileceği yasaklar olduğu gibi, sadece Kilise'nin en yüksek otoritesinin verebileceği izinler ve aflar da vardı. Fakat bu, Papa'nın tek başına altından kalkabilmesi için fazla meşakkatli bir görevdi. Bu nedenle de daha sonra gardiyanlık kurulunu hayata geçirecek olan bazı kardinallere yetki vermeye başlamıştı.

Başlangıçta mahkeme cevabı ilan ettikten sonra, itiraf metinleri yakılırdı. Ancak birkaç yıl sonra penitenziereler gizli bir arşiv oluşturmaya karar vermişlerdi. "Sonrasında da bu çalışmalarının sonu asla gelmedi," dedi Clemente ve ekledi: "Neredeyse bin yıldır insanoğlunun işlediği en kötü günahların kayıtları orada tutulmaktadır. Bunlar bazen hiç kimsenin bilmediği suçlardı. Polislerde olan basit bir veri tabanı değil. Aksine kötülüğün en geniş ve en güncel arşividir."

Ama Marcus bunun kendisiyle ne ilgisi olduğunu hâlâ anlayamamıştı.

"Günahlar Arşivi'ni inceleyeceksin. Ben sana incelenecek davaları sunacağım, sen de onlara yoğunlaşacaksın. Sonunda, bir tür polis profilcisi veya kriminolog olup çıkacaksın. Tıpkı eskiden, yani hafızanı kaybetmeden önce olduğu gibi."

"Peki, neden?"

"Çünkü hemen ardından öğrendiklerini gerçek dünyada uygulamaya başlayacaksın."

Bu onun eğitiminin püf noktasıydı.

"Kötülük her şeydedir ama çoğu zaman onu göremeyiz," diye eklemişti Clemente. "Anomaliler onun varlığının neredeyse fark edilmeden ortaya çıkan sinyalleridir. Başkalarının aksine, sen onları tespit edebileceksin. Unutma Marcus: Kötülük soyut bir fikir değil. Kötülük bir boyuttur."

1

Hastane odası yeşilimsi bir alaca karanlığa gömülmüştü.

Bu atmosferi yaratan tıbbi makinelerin ışıklarıydı. Arka planda ise yataktaki kızın nefes borusuna bağlı olan otomatik solunum cihazının pistonunun çıkardığı sesler duyuluyordu.

O kız Diana Delgaudio'ydu.

Ağzı sonuna kadar açıktı, bir salya damlası çenesinden aşağı süzülüyordu. Yandan ayrılarak taranmış saçları onu yaşlı bir kız çocuğu gibi gösteriyordu. Gözleri ifadesiz bir bakışla ardına dek açılmıştı.

Koridorda yaklaşan iki hemşirenin sesi duyuldu. Kendi aralarında konuşuyorlardı, birinin erkek arkadaşıyla bazı sorunları vardı.

"Ona benimle tanışmadan önce perşembe akşamları arkadaşlarıyla buluşup buluşmadığının benim umurumda olmadığını söyledim. Artık ben varım ve öncelik bende olmalı."

"Peki nasıl tepki gösterdi?" diye sordu diğer hemşire, eğleniyormuş gibi görünüyordu.

"Önce biraz mırın kırın etti ama sonra yelkenleri suya indirdi."

Odadan içeriye, normal hasta temizleme prosedürlerini uygulamak için içinde yedek çarşaf, tüp ve sonda olan bir el arabasını iterek girdiler. Hemşirelerden biri odanın ışığını açtı.

Diğer hemşire ise kızın gözlerini açtığını fark ederek, "Çoktan uyanmış bile," dedi.

Fakat "uyanmak" kelimesi Diana'nın durumunu belirtmek için kullanılacak en uygun kelime değildi çünkü kendisi hâlâ bir-

kisel hayattaydı. Medya, kızın ailesine duyduğu saygının yanı sıra aynı zamanda kızın hayatta kalmasının bir tür mucize olduğuna inanan tüm insanları hayal kırıklığına uğratmamak için onun bu durumundan bahsetmiyordu.

İki hemşirenin Diana hakkında yaptığı tek yorum buydu, ardından tekrar özel hayatlarından konuşmayı sürdürdüler.

"Bu yüzden de sana söylediğim gibi, eğer bir şey elde etmek istiyorsam ona karşı artık hep böyle davranmam gerektiğini anladım."

Bu esnada da yapılan her işlemi bir dosyada işaretleyerek kızın üzerini değiştirip yıkadılar ve solunum cihazı için yeni bir sonda taktılar. Sonra da yatak çarşaflarını değiştirmek için kızı geçici olarak tekerlekli bir sandalyeye aldılar. Hemşirelerden biri dosyayı ve kalemi, bırakacak başka yer bulamadığından Diana'nın kucağına koydu.

İşlem bittikten sonra kızı tekrar yatağa yatırdılar.

Hemşireler kendi aralarında konuşmaya devam ederek el arabasıyla odadan çıkmak üzereydiler.

"Bir dakika bekle," dedi hemşirelerden biri. "Dosyayı unuttum."

Geri dönerek dosyayı tekerlekli sandalyenin üzerinden aldı. Farkında olmadan bakışları bir an için dosyaya kaydı ama sonra dosyaya daha iyi bakmak zorunda kaldı. Aniden sustu, büyük bir şaşkınlık içindeydi. Her zaman olduğu gibi hareketsiz ve ifadesizce yatakta yatan kıza baktı. Sonra inanamayarak önündeki sayfaya tekrar baktı.

Sayfada, küçük bir çocuğun elinden çıkmışçasına çarpık çurpuk yazılmış bir yazı vardı. Tek bir kelime.

ONLAR

2

Lokantadaki televizyon yalnızca haber yayını yapan bir kanala ayarlanmıştı ve aynı haberi artık üçüncü kez görüyordu.

Yemek yerken kendisine haber kanalının eşlik etmiyor olmasını kesinlikle tercih ederdi ama yapabileceği hiçbir şey yoktu, başka bir yere bakmaya çalışsa da dikkati dağılır dağılmaz televizyonun sesi kapalı olduğu halde, gözleri otomatik olarak yeniden ekrana takılıyordu.

Leopoldo Strini bunun teknolojiye olan bağımlılığın bir sonucu olduğunu düşündü. İnsanlar artık kendileriyle baş başa kalmayı beceremiyorlardı. Ve bu düşünce Leopoldo'nun o günkü en derin düşüncesi olmuştu.

Mekândaki diğer müşteriler de ekrana yapışmışlardı – çocuklu aileler ve öğle yemeğini erkene almış olan ofis çalışanları. Canavarın hikâyesi şehirdeki herkesin dikkatini mıknatıs gibi çekmişti. Medya da bundan olabildiğince faydalanmaya bakıyordu. Mesela şimdi, ormanda bulunan iki iskeletin görüntülerini vermeye devam ediyorlardı. Ortada haber yapacak fazla bir şey olmasa da bültenler ellerinde olanı tekrarlayıp duruyorlardı. İnsanlar da aynı şeylere bakmaktan hiç bıkmıyorlardı. Biri kanal değiştirse bile program değişmezdi. Artık kolektif bir psikoz haline gelmişti.

Bir akvaryuma bakmak gibiydi. Evet, bir dehşet akvaryumuna.

Leopoldo Strini salonun sonunda her zamanki masada oturuyordu. LAT teknisyeni bütün gece yeni bulgular üzerinde çalışıp durmuş ancak yine de elle tutulur hiçbir sonuç elde edememişti.

Yorgunluktan ölmüştü ve işe geri dönmeden önce hızlıca bir şeyler atıştırmak için öğleden önce kendine bir mola vermişti.

Galeta ununa bulanarak kızartılmış tavuk veya kırmızı etten yapılan *cotoletta* ve turşulu bir sandviç, bir porsiyon patates kızartması ve bir de gazlı içecek.

Adamın biri onun televizyonu görmesini engelleyecek biçimde ansızın karşısına geçip oturduğunda Strini sandviçinden son bir ısırık almak üzereydi.

Adam dostça gülümseyerek, "Merhaba," dedi.

Strini bir an şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemedi; adamı daha önce hiç görmemişti, ayrıca Asyalı bir arkadaşı da yoktu.

"Seni bir dakikalığına rahatsız edebilir miyim?"

Strini adamı tersleyerek, "Hiçbir şey satın almıyorum," dedi.

"Ah, hayır, sana bir şey satmak için burada değilim," diye temin etti Battista Erriaga. "Sana bir hediye vermek istiyorum."

"Dinle, ilgilenmiyorum. Tek istediğim yemeğimi bitirmek."

Erriaga şapkasını çıkarıp sanki üzerindeki görünmez tozları silmek ister gibi eliyle temizledi. O aptala orada bulunmaktan nefret ettiğini söylemek isterdi çünkü yüksek tansiyonuna ve kolesterolüne zarar veren yağlı şeylerin yenildiği lokantalardan nefret ediyordu. Üstelik genellikle bu tip yerlere sık sık gelen çocuklardan ve ailelerden de nefret ediyordu – gürültü ve patırtıya, yağlı ellere, bir de dünyaya çocuk getirenlerin o gülünç mutluluğuna tahammül edemiyordu. Ancak önceki gece olanlardan, yani iki Alman otostopçu gencin cesetlerinin bulunmasından sonra, bazı ciddi kararlar vermek zorunda kalmıştı çünkü artık planları suya düşme tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Bunları karşısında oturan gerizekâlıya açıkça söylemek isterdi ama bunun yerine sadece, "Leopoldo, beni iyi dinle..." dedi.

Kendisine ismiyle hitap edildiğini duyan Strini'nin sandviçi tutan eli havada kaldı. "Tanışıyor muyuz?"

"Ben seni tanıyorum."

Strini tuhaf bir hisse kapıldı, bu durum hoşuna gitmemeye başlamıştı. "Benden ne istiyorsun?"

Erriaga şapkasını masanın üzerine koydu ve kollarını birleştirdi. "Sen polis merkezindeki teknolojik analiz laboratuvarı olan LAT'ın sorumlususun."

"Bak, eğer gazeteciysen, yanlış yerdesin. Hiçbir bilgi sızdıramam."

Erriaga, Strini'nin bu sert tutumunu anlayışla karşılıyormuş gibi yaparak hemen, "Elbette," dedi. "Bu konuda çok katı kurallarınız olduğunu biliyorum ve onları asla ihlal etmeyeceğini de biliyorum. Her neyse, ben gazeteci değilim ve bana bildiğin her şeyi sadece kendin öyle yapmak istediğin için söyleyeceksin."

Strini, karşısında oturan bu yabancı adamı yan yan süzdü. Pisliğin teki miydi neydi? "Kim olduğunu bile bilmiyorum, neden gizli bilgileri seninle paylaşmak isteyeyim?"

"Çünkü şu andan itibaren biz birer dostuz." Erriaga cümlesini yırtıcı gülümsemelerinin en kibar olanıyla tamamladı.

Teknisyen bir kahkaha attı. "Bana bak ahbap, şimdi hemen buradan defolup gidiyorsun, anladın mı?"

Erriaga bu söze alınmış gibi sahte bir ifade takındı. "Henüz bilmiyorsun ama benim arkadaşım olmanın bazı avantajları vardır."

"Para filan istemiyorum."

"Paradan bahsetmiyorum. Cennete inanır mısın, Leopoldo?"

Strini'nin sabrı tükenmişti. Sandviçin geri kalanını tabağına koydu ve lokantadan çıkmaya hazırlandı. "Ben nihayetinde bir polisim, aptal. Seni tutuklatabilirim."

"Büyükannen Eleonora'yı sever miydin?"

Strini olduğu yerde kaldı. "Şimdi bunun ne ilgisi var?"

Erriaga, LAT teknisyeninin hareketlerinde bir yavaşlama olması için büyükannesinin adını söylemenin yeterli olduğunu fark etti. Bu, Strini'nin içten içe daha fazlasını bilmek istediğini gösteriyordu. "Tam doksan dört yaşındaydı... Oldukça uzun bir ömür, öyle değil mi?"

"Evet, tabii ki."

Ses tonu değişmişti bile, uysal ve şaşkın görünüyordu. Erriaga pençelerini çıkardı. "Yanılmıyorsam, sen onun tek torunuydun ve seni pek severdi. Leopoldo aynı zamanda kocasının, yani büyükbabanın da ismiydi."

"Evet."

"İçinde kendisinin yaşadığı Centocelle bölgesindeki evini bir gün sana miras bırakacağına dair söz vermişti. Üç yatak odası ve banyo. Hem kenarda da bir miktar parası vardı. Otuz bin avro civarındaydı, yoksa yanılıyor muyum?"

Strini'nin gözleri fal taşı gibi açılmış, yüzü de bembeyaz kesilmişti ve cümle kurmakta zorlanıyordu. "Evet... Hayır, aksine... Hatırlamıyorum..."

"Nasıl da hatırlamazsın?" dedi Erriaga içerlemiş gibi yaparak. "O paralar sayesinde sevdiğin kızla evlenebildin, sonra da büyükannenin evinde yaşamaya başladınız. Tüm bunları elde etmek için yaşlı kadının hayatını elinden almak zorunda kalmış olman ne kadar yazık."

"Ne diyorsun sen?" Strini öfkeyle tepki gösterdi ve Erriaga'nın kolunu tutarak sıkıca sıktı. "Büyükannem kanserden öldü."

Erriaga gözlerini onun öfke dolu gözlerinden bir an olsun ayırmadan, "Biliyorum," dedi. "Dimetilcıva ilginç bir maddedir: Hücre zarına derhal nüfuz ederek geri dönüşü olmayan bir kanser sürecini tetiklemesi için derinin üzerine uygulanan yalnızca birkaç damla yeterlidir. Tabii, birkaç ay beklemek gerekir ama sonuç garantidir. Her ne kadar senin pek de sabırlı olduğunu söyleyemesek de... Tanrı'nın takdirini bile bekleyemediğine bakılırsa."

"Sen nasıl..."

Erriaga, Strini'nin elini tutarak kendi kolunun üzerinden çekti. "Eminim ki içten içe doksan dört yıllık bir ömrün yaşamak için yeterli bir zaman olduğu kanısındasındır. Sonuçta zavallı Eleonora artık kendi işini kendi göremez durumdaydı ve tek vâris de sen olduğundan, enerji ve para harcayarak ona bakmak sana kalmıştı."

Strini büyük bir dehşetin içine gömülmüştü.

"Doktorlar merhumun yaşını göz önünde bulundurarak kanserin nedenlerini derinlemesine incelemediler. Kimse bir şeyden şüphelenmedi. Bu yüzden de aklından ne geçtiğini biliyorum: Sen kimsenin bu hikâyeyi bilmediğini düşünüyorsun, karının bile. Ama senin yerinde olsam, benim bunu nasıl öğrendiğim konusunda çok fazla kafa yormam. Ayrıca sen de büyükannen gibi doksan dört yaşını görüp göremeyeceğini bilmediğin için, şimdiden zamanını boşa harcamamanı tavsiye ederim."

"Bana şantaj mı yapıyorsun?"

Erriaga, Strini'nin bariz olan şeyi belirtme ihtiyacı duyduğuna bakılırsa aslında o kadar da akıllı olmadığını düşündü. "En başta da söylediğim gibi, sana bir hediye vermek için buradayım." Duraksadı. "Hediyen benim sessizliğim."

Strini lafı dolandırmadan sadede gelmeye karar verdi. "Ne istiyorsun?"

Battista cebini karıştırıp içinden bir kâğıtla kalem çıkararak bir telefon numarası yazdı. "Beni gece veya gündüz herhangi bir saatte arayabilirsin. Roma Canavarı olayındaki bulgulara ilişkin LAT analizinin tüm sonuçlarını herkesten önce bilmek istiyorum."

"Herkesten önce mi?"

"Aynen öyle," dedi bakışlarını kâğıttan kaldırarak.

"Neden herkesten önce?"

Şimdi ise en zor kısım geliyordu. "Çünkü senden bazı kanıtları yok etmeni isteyebilirim."

Teknisyen, bakışlarını tavana kaldırarak kendini sandalyenin arkasına bıraktı. "Kahretsin, benden böyle bir şey yapmamı bekleyemezsin."

Erriaga hiç istifini bozmadı. "Ölümünden sonra büyükanneni yakmak istedin, öyle değil mi? Fakat Eleonora o kadar dindardı ki Verano'daki bir mezarlıkta bir niş satın almıştı bile. Birilerinin onun cesedini mezardan çıkarıp dimetilcıva gibi alışılmadık bir zehrin kalıntılarını aramaya kalkışması gerçekten de çok yazık olur. Dahası, senin de bu konuda ifadeni isteyeceklerinden emi-

nim çünkü LAT laboratuvarında bu tür maddelere rastlamak hiç de zor değil."

"Tamam. Herkesten önce," diyerek kabul etti.

Erriaga ona o meşhur sırtlan gülümsemelerinden birini daha fırlattı. "Çabucak anlaşmış olmamıza sevindim." Sonra saatine baktı. "Sanırım gitmen gerek, bitirmen gereken işler olmalı."

Leopoldo Strini bir an tereddüt etti. Sonra yerinden kalkıp hesabı ödemek için kasaya yöneldi. Erriaga o kadar memnundu ki teknisyenin boş kalan sandalyesine geçip oturmak için kendi yerinden kalktı. Sandviçten arta kalanları eline alıp kolesterol ve yüksek tansiyonunu umursamadan bir ısırık almak üzereyken dikkati, sesi kapalı olan televizyona kaydı.

O sırada ekranda, ormanda iki iskeletin bulunduğu noktadan birkaç adım ötede, gazeteciler sürüsüne açıklamalarda bulunan Başkomiser Moro'nun görüntüleri geçiyordu. Televizyon kanalları durmadan aynı yayını göstermeye devam ettiği için Erriaga bu sahneyi önceki geceden beri en az on kez görmüştü. Ancak o ana kadar başkomiserin arkasında neler olduğunu hiç fark etmemişti.

Arka planda, genç bir kadın polis tersten istavroz çıkarıyordu – *sağdan sola, aşağıdan yukarıya doğru.*

O kadının kim olduğunu biliyordu. Üç yıl önce önemli bir soruşturmanın başkahramanı olmuştu.

Ne halt ediyordu o öyle? Neden bu hareketi yapıyordu?

O kadının ya çok zeki ya da çok aptal olduğunu düşündü. Her iki durumda da kendisini ciddi bir tehlikenin içine soktuğunun kesinlikle farkında değildi.

3

Bilgi haber merkezlerine öğleden sonra ulaşmıştı.

Dedektifler bu bilgiyi, kamuoyuna biraz olsun güven vermek adına ama aynı zamanda iki otostopçunun iskeletlerinin bulunması haberinin ikinci planda kalmasını sağlamak için medyayla paylaşmaya karar vermişlerdi.

Göğüs kemiğine saplanan bıçağa ve gece boyunca soğukta kalmasına rağmen mucizevî bir şekilde kurtulan Diana Delgaudio'nun bilinci yerindeydi ve iletişim kurmaya başlamıştı. Bunu yazılı olarak yapmıştı. Tek bir kelime.

"*Onlar.*"

Fakat acı gerçek ise Diana'nın bilincinin çok kısa bir süreliğine yerine gelmiş olmasıydı çünkü sonrasında tekrar katatonik duruma geri dönmüştü. Doktorlar için bu oldukça normaldi ve beklentileri yükseltmek istemiyorlardı. Bu tür vakalar çok düşük bir ihtimalle kalıcı bir iyileşmeyle sonuçlanırdı. Ama halk çoktan iyileşme haberinden bahseder olmuştu ve kimsenin bunun aksini iddia edecek cesareti yoktu.

Kızım daldığı bu tür bir uyku, kim bilir hangi kâbusları da beraberinde getiriyordur, diye düşündü Sandra.

Üstelik bir dosya sayfasına yazdığı o kelime bir sayıklamanın ürünü de olabilirdi. Bir çeşit koşulsuz refleks, tıpkı bir katatoniğe top atıldığında topu havada yakalamasında olduğu gibi.

Doktorlar Diana'nın eline tekrar bir kalemle kâğıt vermeye çalışmışlardı ancak bu girişim bir sonuç vermemişti.

Onlar, diye düşündü Sandra.

"Dava açısından bunun hiçbir değeri yok," dedi Komiser Crespi. "Doktorlar bu kelimenin sıradan herhangi bir anıya bağlı olabileceğini söylüyorlar. Belki geçmiş yaşamından bir kesit aklına gelmiştir ve ona atıfta bulunarak 'onlar' yazmıştır."

Gerçekten de bu kelime bir soruya cevap olarak verilmemişti ve Diana'nın onu dosyaya yazdığı sırada hemşirelerin aralarındaki konuşmaya bir tepki olarak da ortaya çıkmamıştı.

Çünkü hemşirelerden birinin erkek arkadaşı hakkında konuşuyorlardı.

Kimi gazeteciler bu "onlar" kelimesinin, gençlerin Ostia'daki çamlıkta birden fazla kişinin saldırısına uğradıklarına gönderme yapılarak söylenmiş olabileceği varsayımında bulunmuştu. Ancak en başta Sandra bu varsayımı elemişti; fotoğrafını çektiği izler, özellikle de yerdeki ayak izleri, saldırıyı yapanın sadece bir kişi olduğunu açıkça ortaya koymuştu. Tabii eğer katilin ağaçtan ağaca uçabilen ya da hareket edebilen bir suç ortağı yoksa... Medyanın saçmalıkları.

Bu yüzden de o kelime SCO'nun operasyon salonunda bulunan büyük panodaki bulgular listesine eklenmemişti.

Ostia çamlık cinayeti:

Objeler: sırt çantası, dağcı halatı, av bıçağı, Ruger SP101 model altıpatlar tabanca.

Dağcı halatının üzerinde ve kızın göğüs kemiğine saplanan bıçağın sapında delikanlının parmak izleri var: Delikanlıya kızı bağlamasını ve kendi hayatını kurtarmak istiyorsa kızı bıçaklamasını emreder.

Delikanlıyı ensesine ateş ederek öldürür.

Kıza ruj sürer. (Fotoğrafını çekmek için mi?)

Kurbanların yanına tuzdan bir obje bırakır. (Küçük bir oyuncak bebek?)

Öldürdükten sonra üstündekileri değiştirir.

Polis memurları Rimonti ve Carboni cinayeti:

Objeler: av bıçağı, Ruger SP101 model altıpatlar tabanca.

Memur Stefano Carboni'yi göğsünden bir vuruşla öldürür.

Memur Pia Rimanti'yi karnından vurarak yaralar. Sonra onu soyar. Kelepçelerle bir ağaca bağlayıp işkence eder ve av bıçağıyla öldürür. Yüzüne makyaj yapar. (Fotoğrafını çekmek için mi?)

Otostopçu cinayeti:

Objeler: av bıçağı, Ruger SP101 model altıpatlar tabanca.

Bernhard Jäger'yı alnına ateş ederek öldürür.

Anabel Meyer'yı karnından defalarca bıçaklayarak öldürür.

Anabel Meyer hamileydi.

Kurbanların cesetlerini ve sırt çantalarını gömer.

En son işlenen çifte cinayette –aslında kronolojik sıraya göre serinin ilk cinayetinde– çok fazla unsur bulunmadığı apaçık ortadaydı. Dahası, bu üç cinayet sahnesine birden bakıldığında, sanki unsurlar giderek azalmış gibiydi.

Otostopçuların vakasında, saldırıdan bu yana çok zaman geçmiş olması da ayrı bir önem taşıyordu. İki genç Almanın sırt çantalarındakiler LAT tarafından incelenmekteydi. Crespi, Leopoldo Strini'nin iyi haberlerle geleceğini umuyordu. Ve en önemlisi de bazı kanıtlarla.

"Konuşmaları niye bu kadar uzun sürüyor ki?" diye sordu Crespi. SCO'nun operasyon salonunda yapılacak toplantıdan hemen önce Moro'nun apar topar emniyet müdürünün odasına çağrılmış olmasını kastediyordu.

Sandra'nın buna verebilecek bir cevabı yoktu ama tahmin edebiliyordu.

"'Kuvvetler arası istişare' de ne anlama geliyor?"

"Bu operasyonun yönetiminde artık yalnız olmadığınız anlamına geliyor," dedi emniyet genel müdürü.

Ancak Moro bunu kabullenmiyordu. "Kimseye ihtiyacımız yok, kendi başımıza üstesinden gelebiliriz. Ama yine de teşekkürler."

O sırada emniyet müdürü araya girerek, "Bu konu tartışmaya açık değil," dedi. "Üzerimizde büyük baskı var, hepsinin gözlerinin bizim üzerimizde olduğunu biliyordun: bakan, belediye başkanı, kamuoyu, medya."

San Vitale Caddesi'ndeki binanın en üst katında, yarım saattir emniyet müdürünün odasına kapanmış konuşuyorlardı.

"Peki şimdi ne olacak?" diye sordu Başkomiser Moro.

"ROS jandarma birliği bu soruşturmada resmî olarak bizim yanımızda yer alacak. Elimizdeki tüm bilgileri onlara aktarmamız gerekecek, onlar da ileride aynısını yapacaklar. Bu bir *özel görev kuvveti*. Bunu bakan istedi, birazdan bunu duyurmak için de bir basın toplantısı düzenleyecek."

Saçmalığın daniskası, diyesi geldi Moro'nun. Böyle bir davanın kaderini belirleyecek olan şey kuvvetlerin konuşlandırılması değildi. Aksine, olaya birçok kafanın birden müdahil edilmesi genellikle soruşturmaya zarar verirdi. Emir komuta zinciri büyüdükçe hareket zamanı uzardı. "Özel görev kuvveti" sadece basını yatıştırmaya yarayan bir ifadeden başka bir şey değildi, ancak aksiyon filmlerinde işe yarayan sert bir polis terimiydi. Gerçekte araştırmalar, bölgeyi karış karış tarayarak sessizlik içinde yapılmalıydı. Bilgilendiricilerden ve alınan duyumlardan oluşan tam bir istihbarat çalışmasıydı. Tıpkı bir dokuma tezgâhında argaç atmaya benzerdi, yavaş yavaş ve sabırla. Netice yalnızca en sonunda belli olacaktı. "Peki, tamam, bu resmî versiyon. Ama gerçekte olan nedir?"

Emniyet müdürü, Moro'nun gözünün içine baktı ve öfkelenmeye başladı. "Olan şu ki iki yıl önce, iki Alman otostopçunun ortadan kaybolması davasında masum bir adamı hapse attın. Olan şu ki şimdi o piç, devlete dava açmak niyetinde, avukatı çoktan bir açıklamada bulundu bile; açıklamasında da aynen şöyle iddia ediyor: 'Müvekkili, yargı sisteminin ve polis teşkilatının yüzeysel yöntemlerinin kurbanı olarak, iki yıl önce itiraf etmeye zorlandı.'

Bunu aklın alıyor mu? Eski hırsız şimdi kahraman oldu! Ve olan şu ki bir internet gazetesi, senin bu davayı nasıl yönettiğine dair bir görüş anketi başlattı. Sonuçları söylememi ister misin?"

"Kısacası, müdürüm, beni alaşağı ediyorsunuz."

"Bunu kendi kendinize yaptınız, Moro."

Başkomiser gücenmişti ama bunu belli etmek istemiyordu. Aksine gülümsedi. "Yani eğer doğru anladıysam, şimdi jandarmayla iş birliği yapıyoruz ama aslında soruşturmayı asıl yürüten onlar ve bu özel görev kuvveti hikâyesi de sadece itibarımızı kurtarmanın bir yolu, doğru mu?"

"Bu durumun bizim hoşumuza gittiğini mi sanıyorsunuz?" diye sordu emniyet genel müdürü. "Bu andan itibaren lanet olası bir jandarma generaliyle uğraşmak ve sadece iyiliğinden dolayı bu soruşturmada aynı şekilde bizim de sözümüz geçiyormuş gibi yapmasına katlanmak zorunda kalacağım."

Moro, bu ikisinin onun ipini çekmekte kararlı olduğunu ve yıllarca ellerine nice çarpıcı sonuçlar vererek ki üstüne üstlük bu sonuçların önemli bir bölümünde de yalnızca kendilerine pay çıkarmalarına rağmen, onlara hizmet ettikten sonra şimdi faturanın yalnızca ona kesilmesinin umurlarında olmadığını anladı. "Ne olacak peki?"

"Görev devir teslimi bu öğleden sonra gerçekleşecek," dedi emniyet genel müdürü. "Jandarma birliğindeki mevkidaşınla irtibat kurarak ona soruşturmanın tüm detaylarını bildirmen gerekecek. Sorularını cevaplayacak sonra da ona elinizdeki bulguları ve kanıtları teslim edeceksiniz."

Moro karnına sancılar girdiğini hissetti. "Onlara ezoterik sembol olayını da anlatacak mıyız? Kurt başlı adam hikâyesinin gizli bir mesele olarak kalması gerekmiyor muydu?"

"Bu konuyu gizli tutalım," dedi emniyet genel müdürü. "Böylesi daha güvenli olur."

"Evet," diyerek onayladı emniyet müdürü ve ardından devam etti: "SCO'nun operasyon salonu dağıtılmayacak ancak artık etkili

bir rolü de olmayacak çünkü ekiptekiler hemen diğer pozisyonlara atanacaklar."

Görünüşü kurtarmak adına başka bir yalan.

"Ben istifa ediyorum," dedi hemen Moro.

"Olmaz, şimdi olmaz," diye karşılık verdi emniyet müdürü.

Bu *pislikler*, onun başarıları sayesinde kariyer yapmışlardı, şimdi ise iki yıl önce yapılan bir hata yüzünden gözlerini kırpmadan onu ıskartaya çıkarıyorlardı. Masum bir adam, sırf ceza indiriminden yararlanmak için iki otostopçunun cinayetini üstlenerek itiraf etmişse kendisi bunun için ne yapabilirdi? Yanlış olan sistemdi, kendisi değil. "İstifa etmek istiyorum, kimse bunu yapmama engel olamaz."

Emniyet müdürünün öfkesi patlamak üzereydi ancak onu durdurmak için müdahale etti ve tamamen sakin bir tavırla, "Bu sizin için iyi olmaz," dedi. "Teşkilatta kaldığınız sürede resmî dokunulmazlık hakkınız var ancak üniformayı terk ettiğiniz andan itibaren sıradan bir vatandaş olacaksınız, o zaman da iki yıl önceki hatanızdan ötürü hakkınızda hukuksal işlem başlatabilecekler. Üstelik neden tam da şimdi mesleği bırakasınız ki? Düşmanlarınız için mükemmel bir hedef olursunuz, sizi mahvederler."

Moro köşeye sıkıştırıldığını anladı. Gülümseyerek başını salladı. "Bana iyi bir tezgâh kurmuşsunuz."

"Fırtınanın dinmesini bekleyelim," dedi emniyet genel müdürü. "Bir süre gölgede kalın, işi de alkışı da başkalarına bırakın. Sonra yavaşça eski pozisyonunuza geri dönersiniz. Kariyeriniz bundan etkilenmeyecek, size söz veriyorum."

Sen o sözünü alıp da nerene sokacağını biliyorsun, değil mi? Ancak müdür yardımcısı Moro başka seçeneğinin olmadığını hemen anladı. "Evet efendim."

Moro'nun operasyon salonuna gergin ve yüzünde karanlık bir ifadeyle girdiğini gördüler. Uğultular birdenbire kesildi ve herkes herhangi bir konuşma yapacağı açıklanmamış olmasına rağmen müdür yardımcısının söyleyeceklerini dinlemeye koyuldu.

"Soruşturmadan alındık," dedi lafı çevirmeden. "Şu andan itibaren SCO'nun artık etkin bir rolü yok, soruşturma jandarma birliği ROS'a geçiyor." Salonda protesto sesleri yükseldi ama Moro bir el hareketiyle ortamı yatıştırdı. "Ben sizden daha çok sinirliyim, bundan emin olabilirsiniz ama bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yok; her şey bitti."

Sandra buna inanamıyordu. Moro'yu soruşturmadan almak büyük delilikti. ROS, değerli zamanı harcayarak her şeye en baştan başlayacaktı. Canavar ise kesinlikle çok yakında tekrar saldıracaktı. Bunun tamamen siyasi bir karar olduğundan adı gibi emindi.

"Şimdiye kadarki çalışmalarınız için her birinize tek tek teşekkür etmek istiyorum," dedi. "Bu yoğun günlerde uykunuzdan ve özel hayatınızdan fedakârlık ettiğinizi biliyorum, çoğunuzun artık fazla mesaileri hesaplamayı bıraktığını da biliyorum. Başka kimse yaptıklarınızı takdire şayan bulmasa bile unutulmayacağını size garanti ederim."

Moro konuşmasına devam ederken Sandra meslektaşlarını izledi. O ana dek göz ardı edilen yorgunluk, yüzlerinde aniden patlak vermişe benziyordu. O da hayal kırıklığına uğramıştı ama bir bakıma da rahatlamıştı, sanki aniden üzerindeki büyük bir yükten kurtulmuş gibiydi. Evde onu bekleyen Max'e ve eski hayatına tekrar geri dönebilirdi. Şunun şurasında sadece altı gün geçmişti ama aylar geçmiş gibiydi.

Başkomiserin sesi, kendi düşüncelerinin ardında kaybolup gidiyordu. Sandra çoktan başka bir yerde olduğunu hissediyordu. Tam da o sırada üniformasının cebinde bir titreşim hissetti. Cep telefonunu eline alıp ekranına baktı.

Tanımadığı bir numaran mesaj gelmişti. Esrarengiz bir soru içeriyordu.

Ona tapıyor musun?

4

Victor'un kız kardeşinin ismi Hana'ydı. İkizdiler.

Kardeşinin Hamelin Kurumu'na verildiği dönemle hemen hemen eş zamanlı olarak dokuz yaşında ölmüştü. *Bu iki olay kesinlikle birbiriyle bağlantılı olmalı*, diye düşündü Marcus.

İkizler, soğuk savaş yıllarında Roma'daki büyükelçiliğe atanmış, Perestroyka döneminde de mevkisini korumuş ve yaklaşık yirmi yıl önce ölmüş olan Anatoli Nokoliavič Agapov adında Rus bir diplomatın çocuklarıydı.

Clemente, Marcus'un sezgisinden yola çıkarak Victor'un işlediği suç yerine kız kardeşinin peşine düşmüştü. Böylece iki kardeşin kimliğine de ulaşmayı başarmıştı.

Marcus ona bunu nasıl yaptığını sorduğunda arkadaşı Vatikan'ın, yolu Roma'dan geçen komünist rejimlere bağlı tüm şahısların dosyalarını sakladığını söylemekle yetinmişti. Ancak üst kademelerden birinin ona bilgi aktardığı aşikârdı. Gizli belgelerde "şüpheli cinayet"ten bahsediliyordu ancak Hana resmî olarak doğal nedenlerle ölmüştü.

Bu hikâyeyi Vatikan arşivlerinden gün yüzüne çıkaran da bu çelişki olmuştu.

Fakat Clemente sadece bununla kalmayıp çok daha fazlasını yapmıştı. O dönemde Agapov'ların evinde çalışan kadın kâhyanın ismini de bulmuştu. Kadın, Salesian rahibelerinin yönettiği bir huzurevinde kalıyordu.

Marcus konuyla ilgili daha fazla bilgi edinmek için kadını ziyaret etmek üzere metroya bindi.

O gece yağmur yağmıştı, bu yüzden de Tuz Çocuk öldürmekten kaçınmıştı. Ama ormanda iki iskeletin bulunmasını sağlamıştı. Penitenziere haberi öğrendiğinde buna çok da şaşırmamıştı. Anlatıcı katil, şimdiki hikâyesine sadece bir bölüm eklemişti o kadar. Fakat asıl amacı geçmişini anlatmaktı. Bunun için penitenzierenin onun çocukluğu hakkında mümkün olduğunca çok şey öğrenmesi gerekiyordu.

Yağmur dinmek üzereydi, canavar o gece tekrar saldırıya geçebilirdi.

Ama Marcus kendisini canavarı korumaya çalışanlardan da kollamak zorunda olduğunu biliyordu. Onların Hamelin Kurumu'ndaki yangından kurtardığı videoda gördüğü kişiler olduklarından emindi.

En yaşlı hemşire çıkan yangında kuşkusuz ölmüştü, tıpkı Doktor Astolfi gibi. Geriye, tek kollu ikinci erkek hemşire ve kızıl saçlı kadın kalıyordu. Tabii ki Profesör Kropp'un dışında.

Bütün her şeyin arkasında o psikiyatr vardı.

Marcus, Termini İstasyonu'nda hat değiştirerek Pietralata'ya giden hattaki metroya bindi. Yolcuların çoğu, metro istasyonunun girişinde dağıtılan ücretsiz gazeteyi okumaya dalmıştı. Diana Delgaudio'nun "uyanış" haberini bildiren özel bir baskıydı. Kız kâğıda bir kelime yazmıştı.

Onlar.

Gazeteciler aksini düşünse de Marcus kızın o kelimeyle Ostia'daki çamlıkta birkaç kişi tarafından saldırıya uğradığını ima etmeye çalıştığını zannetmiyordu. Bunu yapan bir çete değil, tek bir kişiydi. Ve belki de Marcus o kişiyi kısa zamanda daha iyi tanıyacaktı.

Birkaç dakika sonra gitmesi gereken yere ulaştı. Huzurevi, neoklasik mimarinin örneği olan sade ve beyaz bir binaydı. Siyah

korkuluklarla çevrili bir bahçe içinde üç kattan oluşuyordu. Clemente, rahibelere telefon ederek Marcus'un ziyaretini bildirmişti.

Marcus rahip kimliğiyle oradaydı. Bu kez bürünmesi gereken rol gerçek göreviydi.

Başrahibe, Marcus'u yaşlı misafirlerin bulunduğu salona aldı, akşam yemeği saati olan on sekize az bir zaman kalmıştı. Kimisi televizyonun etrafındaki kanepelerde oturmakta, kimisi ise kart oynamaktaydı. Koyu mavi renk saçlı bir kadın başını hafifçe sağa sola sallayarak ve kim bilir geçmişteki hangi hatırayı hatırlayıp gülümseyerek piyano çalıyordu, arkasında da diğer iki kadın bir tür vals yapıyordu.

"İşte, Bayan Ferri orada." Başrahibe, tekerlekli sandalyede oturmuş, pencerenin önünde dalgın dalgın dışarıya bakan bir kadını işaret etti. "Pek kendinde değil. Aklı sık sık gelip gidiyor."

İsmi Virginia Ferri'ydi, yaşı seksenden fazlaydı.

Marcus yaklaştı. "İyi akşamlar."

Kadın kendisini kimin selamladığını görmek için başını yavaşça çevirdi. Açık renk teninde çok daha göze çarpan kedi gibi yeşil gözleri vardı. Cildi yaşından dolayı küçük kahverengi lekelerle kaplıydı ancak yüzü şaşırtıcı derecede pürüzsüzdü. Saçları seyrek ve dağınıktı. Üzerinde gecelik vardı ama sanki her an oradan ayrılacakmış gibi dizlerinin üstünde deri bir çanta tutuyordu.

"Ben Peder Marcus, rahibim. Sizinle biraz konuşabilir miyim?"

"Elbette," diye yanıtladı kadın beklenenden daha tiz bir sesle. "Nikâh için mi buradasınız?"

"Ne nikâhı?"

"Benim nikâhım," diye belirtti hemen kadın. "Evlenmeye karar verdim ama rahibeler istemiyor."

Marcus başrahibenin, kadının bilincinin pek yerinde olmadığını söylediğinde haklı olduğunu anladı. Ama yine de şansını denemeye karar verdi. "Siz Bayan Virginia Ferri'siniz, değil mi?"

Yaşlı kadın biraz şüpheli bir tavırla, "Evet, benim," diye doğruladı.

"Ve 1980'lerde Agapov ailesine kâhyalık yaptınız, doğru mu?"

"Hayatımın tam altı yılını o eve adadım."

Güzel, dedi Marcus kendi kendine, kadın doğru kişiydi. "Size birkaç soru sormamın bir sakıncası var mı?"

"Hayır, neden sakıncası olsun ki?"

Marcus kendine bir sandalye çekerek kadının yanına geçti. "Bay Agapov nasıl biriydi?"

Yaşlı kadın birkaç dakika durakladı. Penitenziere, hafızasının ona ihanet edeceğinden korkuyordu ama yanılmıştı. "O sert ve ciddi bir adamdı. Bana öyle geliyor ki Roma'da olmaktan hiç hoşlanmıyordu. Rus Büyükelçiliği'nde çalışıyordu ancak zamanının çoğunu evde, çalışma odasına kapanarak geçirirdi."

"Peki ya karısı? Çünkü bir karısı vardı, öyle değil mi?"

"Bay Agapov duldu."

Marcus bilgileri zihnine kaydetti: Anatoli Agapov sert bir mizaca sahipti ve yanında karısı olmadan çocukları tek başına büyütmek zorunda kalmıştı. Belki de onlara doğru dürüst babalık yapamamıştı. "Bayan Ferri, sizin evdeki göreviniz neydi?"

"Benim görevim, bahçıvanlar da dâhil olmak üzere toplam sekiz hizmetkârı idare etmekti," dedi gururla.

"Ev büyük müydü?"

"Kocamandı," diyerek Marcus'u düzeltti. "Roma'nın dışında bir villaydı. Oraya ulaşmak her sabah en az bir saatimi alırdı."

Marcus şaşırdı. "Nasıl yani, ailenin yanında kalmıyor muydunuz?"

"Karanlık çöktükten sonra kimsenin evde kalmasına izin verilmezdi, Bay Agapov'un isteği böyleydi."

Ne kadar garip, diye düşündü penitenziere. Birdenbire zihninde, içinde sadece sert bir adamla iki çocuğun yaşadığı bomboş ve kocaman bir ev görüntüsü canlandı. Kesinlikle çocukluk dönemini geçirmek için ideal bir yer değildi. "Peki ikizler hakkında bana neler söyleyebilirsiniz?"

"Victor ve Hana mı?"

"Onları yakından tanır mıydınız?"

Kadın hoşnutsuz bir tavırla yüzünü buruşturdu. "Biz bilhassa Hana'yı görürdük. Babasının gözetiminden kaçarak biz mutfakta ken ya da ev işlerini yaparken yanımıza gelirdi. O bir ışık kızdı."

Bu tanım Marcus'un hoşuna gitti fakat kızın, babasının gözetiminden kaçması ne anlama geliyordu? "Babası aşırı korumacıydı."

"Çocuklar okula gitmezdi, hatta özel öğretmenleri bile yoktu, onların eğitimiyle bizzat Bay Agapov ilgilenirdi. Üstelik hiç arkadaşları da yoktu." Sonra yaşlı kadın tekrar pencereye doğru döndü. "Nişanlımın eli kulağındadır, her an gelebilir. Belki bu sefer bana çiçek getirir."

Marcus bu sözleri duymazlıktan gelerek kadına soru sormaya devam etti: "Peki ya Victor? Onun hakkında ne söyleyebilirsiniz?"

Kadın ona doğru döndü. "Size altı yıl boyunca onu en fazla sekiz ya da dokuz kez gördüğümü söylesem bana inanır mısınız? Odasından hiç çıkmazdı. Bazen piyano çaldığını duyardık. Çok da başarılıydı. Ayrıca matematikte bir dâhiydi. Odasını temizleyen hizmetkârlardan biri, eşyalarını düzeltirken hesaplamalarla dolu sayfalar bulmuştu."

Savant katil, bilge psikopat.

"Onunla hiç konuştunuz mu?"

"Victor konuşmazdı. Sessizce oturur ve bakardı. Onu birkaç kez odaya saklanıp beni sessizce izlerken yakaladım." Kadın o anı hatırlayınca ürperir gibi oldu. "Kız kardeşi ise tam tersine canlı, neşeli bir kızcağızdı. Evde hep kapalı kalmaktan dolayı çok üzülüyor olmalıydı. Ama Bay Agapov onun üzerine titrerdi, Hana onun gözbebeğiydi. Gülümsediğini gördüğüm nadir zamanlarda yanında hep Hana vardı."

Bu da penitenziere için önemli bir bilgiydi: Victor kız kardeşiyle bir rekabet yaşamıştı. Babası Hana'ya ilgi gösterirken, ona göstermiyordu. Belki dokuz yaşında bir çocuğa göre bu öldürmek için yeterli bir sebepti.

Yaşlı kadının dikkati tekrar dağıldı. "Bir gün nişanlım gelip beni buradan alıp götürecek. Burada ölmek istemiyorum, evlenmek istiyorum."

Marcus onu hikâyeye geri döndürdü. "Çocukların arasında nasıl bir ilişki vardı? Victor'la Hana anlaşıyorlar mıydı?"

"Bay Agapov, Hana'ya karşı ilgisini gizlemeye çalışmazdı. Bence bu Victor'u üzüyor olmalıydı. Mesela, babası ve kız kardeşiyle yemek yemeyi reddederdi. Sonra da Bay Agapov yiyecekleri onun odasına götürürdü. Bazen çocukların kavga ettiklerini duyardık ama birlikte de çok zaman geçirirlerdi, en sevdikleri oyun saklambaçtı."

Acı dolu geçmişi hatırlamanın vakti geldi, diye düşündü penitenziere. "Bayan Virginia, Hana nasıl öldü?"

Kadın ellerini kavuşturarak, "Ah! Peder," diye iç çekti. "Bir sabah diğer hizmetkârlarla birlikte villaya gittim ve Bay Agapov'u dışarıdaki merdivenlerde otururken bulduk. Başını ellerinin arasına almış çaresizce ağlıyordu. Biricik Hana'sının öldüğünü, ani bir ateşlenmenin onu kendisinden alıp götürdüğünü söylüyordu."

"Peki sizler ona inandınız mı?"

Yaşlı kadının yüzünde karanlık bir ifade oluştu. "Ta ki kızın yatağındaki kan izlerini ve bıçağı görene kadar."

Bıçak, diyerek içinden tekrarladı Marcus. Canavarın, kadın kurbanları öldürmek için seçtiği aletin aynısı. "Peki kimse olayı ihbar etmedi mi?"

"Bay Agapov çok güçlü bir adamdı, ne yapabilirdik ki? Hana'nın, annesinin yanına gömülmesi için tabutunu hemen Rusya'ya gönderdi. Sonra da hepimizi işten kovdu."

Agapov büyük olasılıkla olayı örtbas etmek için diplomatik dokunulmazlığını kullanmıştı.

"Victor'u yatılı bir okula verdi, kendisi de ölene kadar o villaya çekildi," dedi kadın.

Yatılı bir okul değildi, diye karşılık vermek isterdi Marcus. *Korkunç suçlar işlemiş çocukların götürüldüğü bir psikiyatri kuru-*

muydu. Victor hakkında bu yüzden hiçbir dava açılmamıştı, dedi kendi kendine. Babası onu bu cezaya mahkûm etmişti.

"Buraya o çocuk yüzünden mi geldiniz, peder? Bir şey yaptı, öyle değil mi?" diye sordu kadın korku dolu bakışlarla.

Marcus'un ona cevap verecek cesareti yoktu. "Korkarım öyle."

Kadın düşünceli bir şekilde başını salladı. Sanki bir gün böyle olacağını hep biliyormuş gibiydi ve Marcus bunu fark etmişti.

"Onları görmek ister misiniz?" diye sordu kadın, sonra da Marcus'un cevap vermesine izin vermeden kucağında tuttuğu deri çantayı açıp üzerinde çiçek desenleri olan bir defter bulana kadar içini karıştırdı. Defterin sayfalarını karıştırıp içinden bazı eski fotoğraflar çıkardı. Aradığını bulduktan sonra da Marcus'a uzattı.

1980'lerden kalma olduğu belli olan, rengi zamanla solmuş bir fotoğraftı. Zamanlayıcı özelliği olan ayaklı fotoğraf makinesiyle çekilmişe benziyordu. Fotoğrafın ortasında ellili yaşlarda çok uzun boylu olmayan ama iri yapılı bir adam vardı; Anatoli Agapov koyu renk bir takım elbise, kravat ve yelek giymişti. Saçları arkaya doğru taranmıştı, siyah bir keçi sakalı vardı. Sağında, kırmızı kadife bir elbise giymiş küçük bir kız çocuğu duruyordu, saçları ne çok uzun ne de çok kısaydı ve kâkülleri bir kurdeleyle geriye yatırılmıştı. O, Hana'ydı. Fotoğrafta gülümseyen bir tek oydu. Adamın solunda ise bir erkek çocuğu yer alıyordu. Onun da üzerinde bir takım elbise ve kravat vardı. Yuvarlak kesim saçları gözlerinin önüne düşüyordu. Marcus onu tanıdı: Hamelin Kurumu'nda bulduğu videoda gördüğü çocuktu.

Victor.

Üzgün görünüyordu ve tıpkı Kropp'un videoda ona sorular sorarken kameraya baktığı gibi yine aynı şekilde objektife bakıyordu. Marcus bir kez daha, sanki çocuk fotoğraftan ötesini görebiliyormuş gibi sevimsiz bir hisse kapıldı. Ve gerçekten de kendisine bakıyor gibiydi.

Ardından penitenziere tuhaf bir ayrıntıyı fark etti. *Agapov, Hana'nın değil, oğlunun elinden tutuyordu.*

Peki en sevdiği çocuğu Hana değil miydi? Bir şeyler dikkatinden kaçıyor olmalıydı... Bu hareket bir şefkat gösterisi miydi, yoksa otoritesini dayatmanın bir yolu muydu? Baba eli bir tasma görevi mi görüyordu?

Marcus yaşlı kadına, "Bu fotoğraf bende kalabilir mi?" diye sordu.

"Ama daha sonra bana geri getireceksiniz, değil mi peder?"

"Evet," diye söz verdi penitenziere ve sandalyesinden kalktı. "Teşekkür ederim Bayan Virginia. Bana çok yardımcı oldunuz."

"Nasıl yani? Nişanlımla tanışmak istemiyor musunuz? Neredeyse gelmek üzeredir," dedi hayal kırıklığına uğramış bir tavırla. "Her akşam bu saatlerde gelip bahçenin diğer tarafında, yolun üzerinde durur. Pencereme doğru bakar çünkü iyi olduğumu görmek ister. Sonra da bana selam verir. Beni hep selamlar."

"Başka bir zaman," diye söz verdi Marcus.

"Rahibeler benim deli olduğumu ve bütün bunları da uydurduğumu düşünüyorlar. Halbuki hepsi doğru. Nişanlım benden genç ve her ne kadar bir kolu olmasa da ben ondan yine de hoşlanıyorum."

Penitenziere olduğu yerde kalakaldı. Bir gün önce videoda gördüğü Hamelin Kurumu'ndaki erkek hemşire aklına geldi.

Fernando, çolak olan.

"Bana nişanlınızın akşamları sizi ziyarete geldiğinde tam olarak nerede durduğunu gösterebilir misiniz?" diye sordu Marcus pencereye bakarak.

Yaşlı kadın gülümsedi çünkü nihayet birisi ona inanıyordu. "Şu karşıdaki ağacın yanında durur."

Fernando daha ne olduğunu anlayamadan Marcus onu çoktan yere devirip kendi ağırlığıyla hareketsiz hale getirerek kolunu boynuna bastırmıştı.

"Birilerinin gelip de onunla konuşmadığından emin olmak için gözün hep yaşlı kadının üzerinde, öyle değil mi? Çünkü o gerçeği biliyor, Victor'u tanıyor..."

Adam boğuluyordu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve kalan azıcık nefesiyle, "Kimsin sen?" diye sormaya çalıştı.

Marcus kolunu daha da sert bastırdı. "Seni kim gönderdi? Kropp mu?"

Adam hayır anlamında başını salladı. "Lütfen, Kropp'un bu işle bir ilgisi yok." Kesik kolu, üzerindeki koyu renkli bol ceketin kolunda, susuz kalmış bir balığın umutsuzca kıvranması gibi yerde debeleniyordu.

Marcus konuşmasına izin vermek için kolunu gevşetti. "Öyleyse anlat!"

"Bu tamamen benim fikrimdi. Giovanni etrafta sorular soran birinin olduğunu söyleyerek bizi uyarmıştı. Polis olmayan biri."

Giovanni, Hamelin Kurumu'nun bodrumunda yaşayan yaşlı erkek hemşirenin adıydı. Lacivert ayakkabılı adam.

"Buraya geldim çünkü araştırma yapan her kimse onun kâhyaya da ulaşabileceğini düşündüm." Sonra da ağlamaya başladı. "Lütfen, konuşmak istiyorum, artık bu işten yakamı sıyırmak istiyorum. Daha fazla dayanamıyorum."

Ancak Marcus, Fernando'nun samimi olduğuna inanmıyordu. "Peki sana nasıl güvenebilirim?"

"Çünkü seni Kropp'a götüreceğim."

5

Öğleden sonra bir daha o tuhaf mesajı düşünmemişti.

Nöbeti bitip polis merkezinden çıktıktan sonra, o altı günün gerginliğini üzerinden atmak için spor salonuna gitmişti. Harcadığı efor sayesinde, onu kaygılandıran tüm meseleleri aklından çıkararak rahatlamıştı.

Moro'nun ve SCO'nun uğradığı hezimeti, soruşturmanın ROS'a devredilmesi, Diana Delgaudio'nun asla beklenmeyen bir iyileşme belirtisi göstermesi.

Fakat eve gitmek istemiyordu. Max'le olan rutini onu korkutuyordu. İlk kez, gerçekten de aralarında bir şeylerin iyi gitmediğini fark etti. Bunun tam olarak ne olduğunu, özellikle de ona bunu nasıl söyleyeceğini bilmiyordu.

Duştan çıkıp da soyunma odasında eşyalarını bıraktığı dolabı açtığında, telefonunun ekranında ikinci bir mesaj bildirisi gördü. Yine o bilinmeyen numara ve yine o mesaj.

Ona tapıyor musun?

İlk önce birinin başkasına yazdığı bir mesajı yanlışlıkla kendisine gönderdiğini düşünmüştü. Ancak şimdi mesajın aslında ona gönderilmiş olabileceği şüphesine kapıldı.

Trastevere'ye dönerken gönderenin numarasını aramayı denedi ama sadece uzun bir cevapsız çalma sesiyle karşılaştı. Bu durum

canını sıktı. Meraklı bir kadın değildi, bu yüzden de boş vermeye karar verdi.

Evinin birkaç metre uzağına park edip arabadan inmeden önce bir süre bekledi. Elleri direksiyonda, kendi dairesinde ışıkları yanan odanın penceresini izledi. Max'in mutfakta hareket ettiğini görebiliyordu. Üzerinde mutfak önlüğü vardı, gözlükleri de başının üzerindeydi; akşam yemeğini hazırlıyor olmalıydı. Oradan bakıldığında her zamanki gibi dalgın görünüyordu, hatta belki ıslık bile çalıyordu.

Bunu ona nasıl söyleyeceğim? Kendime bile açıklayamadığım bir şeyi ona nasıl açıklayacağım?

Ama bir şekilde yapmalıydı, bunu ona borçluydu. O nedenle derin bir nefes alıp arabadan indi.

Max kapı kilidinin çevrilme sesini duyar duymaz her akşam yaptığı gibi onu kapıda karşılamaya geldi. Yanağından öpüp spor çantasını elinden alırken, "Yorgun musun?" diye sordu ve cevap beklemeden, "Akşam yemeği neredeyse hazır," diye ekledi.

Sandra sadece, "Tamam," diyebildi ve bunu söyleyebilmek için bile büyük bir gayret göstermişti. Ama Max bunu fark etmedi.

"Bugün harika bir tarih sınavı yaptım, çocuklar Rönesans hakkındaki tüm soruları mükemmel bir şekilde yanıtladılar. Hepsine yüksek not verdim!" Bunu bir milyonluk anlaşma bağlamış bir iş adamı tavrıyla söylemişti.

Max'in işine gösterdiği heves inanılmazdı. Maaşı ancak kirayı ödemeye yetiyordu ama tarih öğretmeni olmak onu her türlü servetten daha çok ratmin ediyordu.

Bir gece rüyasında bazı numaralar görmüştü. Sandra onu loto oynamaya zorlamıştı ama Max buna karşı çıkmıştı. "Zengin olursam, hayatıma basit bir öğretmen olarak devam etmem garip olur. Hayatımı buna göre değiştirmem gerekir fakat ben şimdiki hayatımdan memnunum."

"Bu doğru değil," diye karşılık vermişti Sandra. "İşini yapmaya devam edebilirsin, sadece artık gelecek hakkında endişelenmen gerekmez o kadar."

"Ama geleceğin ardındaki gizemden daha güzel ne olabilir ki? Buna keder ve endişeler de dâhil olmak üzere. Gelecek hakkında endişelenmek zorunda olmayanlar, sanki dünyadaki var olma sebeplerini erkenden yerine getirmiş gibi olurlar. Benim ise tarihim var: İhtiyacım olan tek kesinlik, geçmiş."

Sandra, bir başkasına ideallerden yoksun gibi görünebilecek bu adamdan çok etkilenmişti. Çünkü onun için Max başkalarının aksine, tam olarak ne istediğini biliyordu. Üstelik de bu farkındalıktan son derece memnundu.

Birkaç dakika sonra Max makarnayı süzerken Sandra masaya oturdu. Max bir ocaktan diğerine ustaca hareket ediyordu. Nottingham'dan Roma'ya geldiğinden beri İtalyan mutfağının inceliklerini en küçük ayrıntısına kadar öğrenmişti. Sandra ise iki yumurta kırmayı bile zar zor beceriyordu.

Max o akşam da masayı kurarken bir bardağın içine mum yerleştirmeyi ihmal etmemişti. Bu artık romantik bir ritüel haline gelmişti. Yemekleri servis etmeden önce bir çakmakla mumu yaktı. Ve Sandra'ya gülümsedi. Üstelik bir şişe de kırmızı şarap açmıştı. "Böylece bir güzel sersemleşir, sonra da kanepede uyuyup kalırız," dedi.

Böyle bir erkeğe onunla birlikte olmakta zorlandığımı nasıl söyleyeceğim? Kendini kadere karşı nankörlük ediyormuş gibi hissediyordu.

Ona en sevdiği yemeği hazırlamıştı: Sicilya mutfağına özgü patlıcanlı ve domatesli makarna, yani *pasta alla norma*. Sonra da sırada tütsülenmiş domuz jambonu ve adaçayıyla kaplanmış dana etinden yapılan, Roma'ya özgü bir yemek olan *saltimbocca alla romana* vardı. İnsanın yanında mükemmel birinin olmasındaki sorun, kendini daima yetersiz hissetmek zorunda kalmasından kaynaklanıyordu. Sandra tüm bu ilgiyi hak etmediğini biliyordu, içindeki sıkıntı da bu yüzden git gide büyümekteydi.

Max, "Bir anlaşma yapalım," diye öneride bulundu. "Bu gece cinayetleri, katledilmiş kurbanları bir kenara bırakalım, lütfen."

O gün öğleden sonra telefonda ona Roma Canavarı davasının jandarmaya geçtiğini haber vermişti. Sandra ona işiyle ilgili detaylardan hiç söz etmez, onun hassas ruhunu rahatsız edebilecek kötülükleri es geçmeyi tercih ederdi. Ama o akşam sessiz kalmaktan korkuyordu. Ve şimdi, her ne kadar tatsız da olsa bu konunun da ihtimal dışı bırakılmış olması onu dehşete düşürüyordu. Ancak buna rağmen, "Peki," dedi zoraki bir gülümseme takınarak.

Max onun karşısına oturdu ve elini onunkinin üstüne koydu. "Artık bu davayla uğraşmak zorunda kalmayacağın için mutluyum. Şimdi yemeğini ye, soğuyacak yoksa."

Sandra bakışlarını bir daha asla kaldıramayacağından korkarak tabağına indirdi fakat peçeteyi kaldırır kaldırmaz bütün dünya beklenmedik bir şiddetle başına yıkıldı.

Peçetenin altında kadife bir kutu vardı. İçinde bir yüzük olmalıydı.

Sandra, gözlerine yaşların hücum ettiğini hissetti ve her ne kadar tutmaya çalışsa da başarılı olamadı.

"Evlilik hakkında ne düşündüğünü biliyorum," dedi Max. Sandra'nın ağlamasının asıl nedenini hayal bile edemezdi. "Tanıştığımızda bana hemen David'den sonra kimseyle evlenmeyeceğini söylemiştin. Bunca zaman isteğine saygı duydum ve sana evlenmenin bahsini bile açmadım. Ama artık fikrimi değiştirdim. Nedenini bilmek ister misin?"

Sandra başıyla onaylamakla yetindi.

"Hiçbir şey sonsuza kadar sürmez." Duraksadı. "Bu hayatta eğer bir şey öğrendiysem o da eylemlerimizin, geleceği planlamada veya hayal etmede ne kadar başarılı olduğumuzla hiçbir ilgisi olmadığıdır. Sadece şimdi ve burada hissettiklerimiz onları belirler. Yani benimle yapacağın evlilik de ömür boyu sürmeyebilir, umurumda değil. Önemli olan şu an bunu istiyor olmam. Sadece şu an mutlu olmak için ileride mutsuz olma riskini göze almaya hazırım."

Sandra ise açmaya cesareti olmadığı kutuya bakıyordu.

"Öyle çok büyük bir mücevher bekleme," dedi Max. "Bu kutu hissettiklerimi tamamen yansıtamaz."

"İstemiyorum," dedi Sandra neredeyse fısıltı gibi çıkan alçak bir sesle.

"Nasıl?" Max gerçekten de duymamıştı.

Sandra ağlamaktan kızarmış gözlerini ona doğru kaldırdı. "Seninle evlenmek istemiyorum."

Max bu cümlenin peşinden belki de bir açıklama beklemişti ama hiçbir açıklama gelmedi. Yüz ifadesi aniden değişti. Hissettiği şey sadece basit bir hayal kırıklığı değildi, sanki o an birkaç günlük ömrü kaldığını öğrenmiş gibiydi. "Başka biri mi var?"

"Hayır," diye yanıtladı hemen Sandra. Ama bunun doğru olup olmadığını bile bilmiyordu.

"Öyleyse neden?"

Sandra bir rafın üzerine bıraktığı cep telefonunu eline aldı. Mesaj kutusunu açtı ve gün içinde ona bilinmeyen numaradan gelen iki mesajı gösterdi.

"Ona tapıyor musun?" diye okudu Max.

"Bunları bana kimin, neden gönderdiğini bilmiyorum. Benim yerimde bir başkası olsa bu romantik mesajın altında ne olduğunu, hangi gizemin saklandığını merak eder. Ama ben merak etmiyorum. Peki nedenini biliyor musun?" Bir cevap beklemeden devam etti. "Çünkü bu mesaj bizi düşünmemi sağladı. Beni sana karşı neler hissettiğimi sorgulamaya itti." Nefes aldı. "Ben seni seviyorum Max ama sana *tapmıyorum*. Ve biriyle evlenmek ya da sadece hayatını birlikte geçirmek için sevginin ötesinde bir şeylerin olması gerektiğine inanıyorum. Fakat ben şu an böyle bir şey hissetmiyorum."

"Yani bitti mi demek istiyorsun?"

"Gerçekten bilmiyorum. Ama korkarım ki evet. Üzgünüm."

Bir süre ikisi de sessiz kaldı. Ardından Max masadan kalktı. "Bir arkadaşımın sadece yaz aylarında kullandığı bir sahil evi var. Bu geceliğine ve belki sonraki günlerde de ondan orada kalmama

izin vermesini isteyebilirim. Seni kaybetmek istemiyorum Sandra. Ama burada kalmak da istemiyorum."

Sandra onu anlıyordu. Aslında o anda bir yanı Max'e sarılıp gitmesine engel olmak istiyordu. Fakat bunun doğru olmayacağını biliyordu.

Max masanın üzerindeki mumu söndürdü. "Kolezyum."

Sandra ona baktı. "Ne?"

"Tarihsel bir gerçek değil, sadece bir efsane," dedi. "Kolezyum'un şeytana tapanlar tarafından kullanılan bir tapınak olduğu söylenir. Onların dinine katılmayı isteyenlere Latince şu soruyu sorarlarmış: *'Colis Eum?'* yani, 'Ona tapıyor musun?' Tabii ki *'o'* diye şeytanı kastediyorlar... *Colis-Eum*: Kolezyum."

Sandra bu açıklama karşısında şaşkına dönmüştü. Ama hiçbir şey söylemedi.

Max mutfaktan çıkmadan önce içinde yüzük olan kutuyu masanın üzerinden aldı. Sandra'nın sözlerini dinledikten sonra verdiği tek tepki bu olmuştu. Ve bu, Max'in ne kadar değerli biri olduğunu gösteriyordu: Başka bir adam, gururunu ön plana çıkararak bu aşağılanmaya hakaretle yanıt verirdi. Ancak Max böyle davranacak biri değildi. Ne var ki Sandra o anda belki de bu sevgi ve saygı dersinden ziyade tokatlanmayı tercih ederdi.

Max'in çıkarken aldığı ceketiyle birlikte yanında götürdüğü tek şey yüzüktü. Sonra da kapıyı ardından çekerek evden çıktı.

Sandra yerinden kımıldayamıyordu. Tabağındaki yemek artık soğumuştu. Masanın ortasındaki mumdan hâlâ ince bir gri duman yükseliyordu, tatlı bir mum kokusu odayı kaplamıştı. Bunun gerçekten de bir son olup olmadığını sorguladı. Bir an için Max'siz bir hayatı düşünmeye çalıştı, her hareketinden ve alışkanlığından onun varlığını çıkarmaya başladı. Düşüncesi bile içini acıtıyordu. Ama bu yeterli değildi. Yanıldığını söylemek için onun peşinden gitmesini sağlayacak kadar acı verici değildi.

Öylece durup kendine gelmek için birkaç dakika daha bekledikten sonra cep telefonunu aldı ve "Ona tapıyor musun?" mesajını, "Kolezyum," diye yazarak yanıtladı.

Aradan birkaç dakika geçti ve yeni bir mesaj geldi.

Sabah dörtte.

6

Moro SCO operasyon salonunda yalnız başınaydı.

Savaşı kaybetmesine rağmen eve dönmeye niyeti olmayan, bomboş savaş alanında yoldaşlarının hayaletleri arasında durup, gelmeyecek olan düşmanı bekleyen bir gazi gibi yapayalnızdı. Çünkü yapmayı bildiği tek şey savaşmaktı.

Başkomiser, üzerinde bulguların yazılı olduğu panonun önünde ayakta duruyordu. *İşte! Cevapların hepsi önünde,* dedi kendi kendine. *Fakat onlara yanlış açıdan baktın, bu yüzden kaybettin.*

Onu otostopçuların olayından dolayı bu davadan almışlardı çünkü iki yıl önce ortada bir ceset olmadığı halde masum bir adamı cinayetten hapse atmıştı. O pislik de yapmadığı bir şeyi itiraf etmişti.

Moro böyle bir ceza alma olasılığının bu işin tabiatında olduğunu biliyordu. Ama her şeyi öylece bırakıp gidemezdi, bu onun doğasında yoktu. Her ne kadar artık Roma Canavarı'yla ilgili soruşturmada herhangi bir rolü olmasa da dizginleri salıverip davadan tamamen elini eteğini çekemezdi. Hedefe doğru son süratte ilerleyen bir arabaydı o. Onun böyle olmasını istemiş, onu bu şekilde eğitmişlerdi. Şimdi duramazdı. Ancak meslekten atılma riskini de göze alamazdı. Birkaç saat önce istifa etmişti fakat emniyet genel müdürü, istifasını bir tehdit bir de vaatle reddetmişti.

"Teşkilatta kaldığınız sürede resmî dokunulmazlık hakkınız var ancak üniformayı terk ettiğiniz andan itibaren sıradan bir vatandaş olacaksınız, o zaman da iki yıl önceki hatanızdan ötürü hakkınızda

hukuksal işlem başlatabilecekler... Fırtınanın dinmesini bekleyelim. Bir süre gölgede kalın, işi de alkışı da başkalarına bırakın. Sonra yavaşça eski pozisyonunuza geri dönersiniz. Kariyeriniz bundan etkilenmeyecek, size söz veriyorum."

Ne büyük saçmalık. Ancak istifa hikâyesi de bir blöftü aslında. Kendini yapayalnız bulacağını o da biliyordu. Herkes onu terk edecek, belki de suçun büyük bir bölümünü onun üzerine atacaklardı.

Canavar onları gölgede bırakmaktaydı. Moro bunu öfkeyle de olsa takdir ederek kabul etmek zorunda kaldı. Canavar; Ostia çamlık vakasında, cinayet sonrası üzerindekileri değiştirirken yanlışlıkla kurbanınkiyle karıştırdığı gömleğinde bıraktığı DNA'sı da dâhil olmak üzere onları bir dizi delil ve ipucuna boğmuştu. O olaydan sonra ise ellerine neredeyse başka hiçbir şey vermemişti.

Ancak panodaki listede bir şey eksikti. Sembol. Kurt başlı adam sembolü.

Moro, Astolfi'nin evindeki kemik heykelinin duvarda oluşturduğu gölgeyi dün gibi hatırlıyordu. Ona bakarken üzerinden geçen ürpertiyi de.

Amirleri bu meseleyi jandarmadan gizli tutmak niyetindeydiler. Onlara diğer bulgularla beraber ezoterik sembol hikâyesinin de ROS'a bildirilip bildirilmeyeceğini sorduğu o öğleden sonrasında ona verdikleri cevabı hâlâ hatırlıyordu.

"Bu konuyu gizli tutalım," demişti il emniyet müdürünün de desteğini alan emniyet genel müdürü. *"Böylesi daha güvenli olur."*

Hatta olayın tam da bu tarafı Moro'ya oyuna geri dönme şansı kazandırabilirdi. Kimse ona sembol hakkında araştırma yapmaması gerektiğine dair bir emirde bulunmamıştı. Yani bunu yapmakta resmî olarak hâlâ özgürdü.

"Yirmi üç vaka," diye tekrar etti kendi kendine. Antropomorfik figürün, bir suçta veya suçla ilgili bir şeyde ya da biriyle bağlantılı olarak ortaya çıktığı toplam yirmi üç vaka. Neden?

O vakaların bazılarını hatırladı. Çocukları pencereden aşağı atan ve ayakkabılarını hatıra olarak saklayan çocuk bakıcısı kız suçunu itiraf etmişti ancak günlüğünün bir sayfasında bulunan kurt başlı adam çizimini açıklayamamıştı. Aynı figür 1994'te ailesini katledip sonra da intihar eden bir adamın evindeki banyonun aynasında ortaya çıkmıştı. 2005 yılında ise bir pedofilin mezarında sprey boyayla çizilmiş olarak görülmüştü.

Birbiriyle bağlantısı olmayan olaylar, farklı yıllar ve farklı suçlular. Aralarındaki tek ortak nokta o semboldü. Sanki birisi bu suçlara işaret koymak istemiş gibiydi. Ama bundan kendine pay çıkarmak için değil.

Bu daha çok bir... *proselitizm*[11] işine benziyordu.

Kötülük yapan bağışlanacak, mesaj buydu. Yardım edilecek. Tıpkı olay yerinden delil çalan ve katilin hatasını düzelterek Diana Delgaudio'yu öldürmeye çalışan Astolfi'nin, Roma Canavarı'na yardım etmesi gibi.

Moro dışarıda bir yerlerde, adli tıp doktoru gibi başkalarının da olduğundan emindi. Bir din misali kendini kötülüğe adamış insanlar.

Onları ortaya çıkarmayı başarırsa kendi intikamını da almış olacaktı.

Leopoldo Strini'yi yanına çağırdı: SCO ekibindeki güvenilir adamlarıyla Komiser Crespi dışında ezoterik sembol hikâyesini bilen tek kişi LAT teknisyeniydi. Üstelik onun Astolfi'nin evinde bulunan hayvan kemiği heykelini incelemesi istenmişti.

Teknisyenin, elinde ondan istenen dosyalarla salona girdiğini gördü. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı, tedirgin görünüyordu.

Strini, Moro'nun kendisini dikkatle süzdüğünü fark etti, belki de üzerindeki huzursuzluğu anlamıştı. Öğle yemeğinde o Asyalılara

---

11 Din propagandası yaparak birine kendi dininden başka bir dini benimsetmeye çalışmak. (ç. n.)

özgü yüz hatlarına sahip gizemli adamla konuştuğundan beri hayatı allak bullak olmuştu. Canavarla ilgili soruşturmanın jandarmanın sorumluluğuna geçtiğini öğrendikten sonra içi kısmen rahatlamıştı. Bulguları ROS'un bilim laboratuvarına teslim etmesi gerekecekti, böylece şantajcı yeni "arkadaşı" artık ondan kanıtları "herkesten önce" ona göstermesini ya da yok etmesini isteyemeyecekti. En azından öyle umuyordu. Çünkü aslında kafasının içinde küçük bir ses, lokantadaki adamın bundan sonra artık hep onun ensesinde olacağını ve ikisinden biri geberene dek de bunu yapmaya devam edeceğini söylüyordu. *Bu ne güzel bir ihtimal böyle!* "İşte, hepsi bu," dedi dosyaları masaya koyarken. Sonra da uzaklaştı.

Moro hemen Strini'yi ve onda dikkatini çeken tedirginliği unuttu çünkü önünde kurt başlı adam görüntüsünün ortaya çıktığı yirmi üç vaka hakkında tutulmuş raporlar duruyordu. İçlerinde kayda değer bir şey bulma ümidiyle hepsini incelemeye başladı.

Mesela aile katliamı vakasında, olay yeri inceleme ekibi yapılan ek soruşturma sırasında banyodaki aynada sembolü gördüğünde, yerde de net bir sağ el izine rastlamıştı. Raporda buna kısa bir açıklama getirilmişti: Katliamdan günler sonra, birisi eve girmiş ve aynanın buharında o figürü çizmek için banyoda sıcak su musluklarını açmıştı. Fakat banyodan çıkarken oluşan buharda muhtemelen ayağı kaymıştı. Düşmemek için de kollarını yere uzatmıştı. Yerdeki el izi de buradan kaynaklanmaktaydı.

Ancak bu varsayımda bir tutarsızlık göze çarpıyordu çünkü birisinin tökezledikten sonra kendisini korumak için sadece bir elini kullanması mantıksızdı. Koruma içgüdüsü, kişiyi her iki elini de kullanmaya itmiş olmalıydı.

Bu gizemi açıklığa kavuşturamadıklarından dolayı da bu konu aynadaki sembolle birlikte ikinci plana itilmişti. *Çünkü polisler ezoterik meselelerle uğraşmaktan hoşlanmazlar*, diye anımsadı Moro.

Başkomiser, pedofilin mezarıyla ilgili vakayı incelemeye geçti. Ancak meslektaşlarının gelişigüzel aldıkları raporda "bilinmeyen kişiler tarafından gerçekleştirilen vandalizm eylemleri"nden bahse-

diliyordu. El yazısı analizi, yazının "sağ elini kullanmak zorunda kalan bir adam"ın işi olduğunu göstermişti. Eskiden bazı öğretmenler solak çocukları diğer ellerini kullanmaya zorlarlardı. *Bu genellikle Katolik okullarında olurdu*, diye düşündü Moro. Sol elin şeytanın eli olduğuna dair saçma bir batıl inancın ürünüydü, bu yüzden de solakların sağ ellerini kullanmaları için "eğitilmeleri" gerekiyordu. Ancak bu detay dışında, bu vakada da sıra dışı bir durum bulunmuyordu.

Bebek bakıcısı vakasında ise çok daha az detay vardı. Soruşturmanın bütünü ayakkabılara, katilin çocukları pencereden attıktan sonra kendisi için sakladığı fetişe odaklanmıştı. Günlükteki çizimle ilgili neredeyse hiçbir açıklama yoktu, bakıcı kız bunu kendisinin yapmadığını beyan etmişti ve polisler de bu açıklamayla yetinmişlerdi. Öte yandan figürü çizen kişi o kız olsun ya da olmasın, soruşturma açısından hiçbir şey değişmezdi. Aksine kızın bir çeşit akıl hastalığı bahanesine sığınması durumunda alacağı ceza açısından bir sorun teşkil edebilirdi.

"Kurt başlı bir adam görüyorum, hâkim bey! Bana çocukları öldürmemi söyleyen oydu!"

Fakat Moro tam da diğer raporlara geçmek üzereyken tuhaf bir şeyle karşılaştı. O zamanlar meslektaşları, bakıcı kızla ara sıra görüşen bir adamı sorguya çekmişlerdi. Sevgili değillerdi ancak bebek bakıcısının anlattığına göre aralarında sadece cinselliğe dayanan bir ilişki vardı. Adam suç ortaklığı şüphesiyle sorgulanmıştı fakat daha sonra aleyhine olan delillerin yetersizliğinden dolayı paçayı kurtarmıştı. Buna rağmen ifadesinin dökümü yine de dosyada yerini almıştı.

Moro'yu şaşırtan şey, adamın verdiği cevaplardan çok –ki oldukça sıradan cevaplardı–, tutanağa eklenen kimlik belgesiydi.

Adamın belirgin özellikleri arasında sol kolunun olmadığı yer alıyordu.

Banyo zeminindeki el izi, diye düşündü hemen Moro. İşte bu yüzden sadece sağ elin izi vardı: Adam *çolaktı!* Moro'nun bu

sezgisi pedofilin mezarının hikâyesiyle de doğrulanıyordu: Yazıyı yazan kişi bunu yapmak için sağ elini kullanmıştı ama el yazısının zorlanarak yazıldığı belliydi. Tıpkı sol kolunu kaybeden bir solağın el yazısı gibi.

Başkomiser hemen bebek bakıcısının arkadaşının genel bilgilerini incelemeye başladı. İsminin dışında bir de ev adresi vardı.

7

Gece olmuştu.

Gökyüzü bulutlardan arınmış, ay ise bir deniz feneri gibi tepede duruyordu. Marcus, canavarın birkaç saat içinde tekrar saldıracağına emindi. Bu nedenle kolsuz adamı bir an önce konuşturup ondan olabildiğince çok bilgi koparması gerekiyordu.

Fernando sakatlığına rağmen arabayı oldukça iyi sürebiliyordu.

"Bana Victor hakkında ne söyleyebilirsin?" diye sordu penitenziere.

"Eski kâhyaya kadar ulaşmayı başardığına göre, zaten her şeyi biliyorsundur."

"Bana daha fazlasını anlat. Hamelin Kurumu'ndan bahset mesela."

Fernando çok dar bir virajı almak için direksiyonu çevirdi. "Oraya gelen çocukların hepsi zaten suç işlemiş ya da işlemeye ciddi eğilim gösteren çocuklardı. Ama bunu zaten biliyor olmalısın."

"Evet, biliyorum."

"Bilmediğin şey onlar için herhangi bir rehabilitasyon terapisinin olmadığı. Kropp onların zarar verme kapasitelerini muhafaza etmek istiyordu. Bunu bir tür yetenek olarak görüyordu."

"Ne sebeple?"

"Kropp'un yanına varır varmaz her şeyi öğreneceksin."

"Neden bana şimdi söylemiyorsun?"

Fernando bir an bakışlarını yoldan çekerek Marcus'a dikti. "Çünkü bizzat görmeni istiyorum."

"Kurt başlı adamın bununla bir ilgisi var mı?"

Fernando bu sefer de cevap vermedi. "Sabırlı olmalısın, çok az kaldı, pişman olmayacaksın," dedi sadece. "Sen onu bırak da... polis olmadığına göre o zaman özel bir dedektifsin."

"Bir nevi," dedi Marcus. "Victor şimdi nerede?"

"Bilmiyorum." Sonra da ekledi: "Bunu kimse bilmiyor. Hamelin'deki çocuklar kurumdan ayrıldıktan sonra gerçek dünyaya dönerlerdi, biz de onların izini kaybederdik." Sonra da gülümsedi: "Ama er ya da geç onları bulacağımızdan emindik. Birçoğu genellikle birkaç yıl sonra yine bir suç işlerdi. Bunu gazetelerden ya da televizyondan öğrenirdik ve Kropp amacına ulaştığı için, onları kötülüğün mükemmel birer aracı haline getirdiği için memnun olurdu."

"Victor'u bu yüzden mi koruyorsunuz?"

"Geçmişte aynısını başkalarına da yaptık. Ancak Victor, Kropp için gurur kaynağıydı: İçinde hiçbir duyguya yer olmayan bilge psikopattı o. İçindeki kötülük ile zekâsı aynı orandaydı. Profesör, Tuz Çocuk'un harika işler başaracağını biliyordu. Hakikaten de öyle, baksana neler oluyor."

Marcus, adamın söylediklerinin ne kadarının gerçeği yansıttığını anlayamıyordu ama şimdilik onu dinlemekten başka seçeneği yoktu. "Huzurevinin önünde üzerine çullandığım sırada, polis olmayan birinin bu olayı araştırdığından haberinin olduğunu söylemiştin."

"Polis, Tuz Çocuk hakkında hiçbir şey bilmiyor ama birinin bu izi sürdüğünü biliyorduk. Tek yaptığım, ziyaretçisinin olup olmadığını kontrol etmek için yaşlı kadının penceresinin altında beklemek oldu. Sana söyledim gibi ben bu işten yakamı sıyırmak istiyorum."

"İşin içinde başka kimler var?"

"Giovanni, hani şu daha önce tanıştığın ve kısa süre önce ölen yaşlı erkek hemşire." Lacivert ayakkabılı adam. "Sonra Doktor Astolfi vardı: O da geberdi. Sonra Olga, hani şu diğer hemşire; sonra da Kropp ve ben."

Marcus onu test etmişti, Hamelin'den aldığı videoda çocukluk çağındaki Victor'la birlikte gördüğü herkesten bahsettiğinden emin olmak istiyordu. "Başka kimse yok mu?"

"Hayır, kimse yok."

Şehir merkezine doğru gitmek üzere çevre yolu rampasına girdiler.

"Neden bu işten çıkmak istiyorsun?"

Fernando bir kahkaha attı. "Çünkü başlangıçta Kropp'un fikirleri benim de aklımı çelmişti. Profesörle tanışmadan önce bir insan müsveddesiydim. O benim hayatıma bir amaç ve ideal getirdi." Sonra da ekledi: "*Bir disiplin*. Kropp ciddi bir şekilde masalların önemine inanıyor; masalların, insan doğasının en sadık aynası olduklarını söylüyor. Kötü adamları masallardan çıkarırsan, eğlenceli bir yanları kalmaz, bunu hiç fark ettin mi? Kimse içinde sadece iyi adamların olduğu bir hikâyeden hoşlanmaz."

"Yani o masalları çocuklar için özel olarak bizzat hazırlıyordu ama kahramanları tamamen kötü adamlardan oluşuyordu."

"Evet ve bir tane de benim için hazırladı: *Görünmez adamın* masalı... O kimsenin göremediği bir adam çünkü diğer insanlarla aynı, hiçbir özelliği yok. Ama fark edilmek istiyor, herkesin ona bakmasını arzu ediyor, bir hiç olarak yaşamayı sineye çekemiyor. Güzel giysiler satın alıyor, dış görünüşüne çekidüzen veriyor ancak hiçbir sonuç alamıyor. Sonra da ne yapıyor biliyor musun? Kendisine bir şey eklemesi gerekmediğini, aksine kendinden bir şeyleri atması gerektiğini anlıyor."

Marcus hikâyenin devamının tahmin ettiği gibi sonlanmasından korkuyordu.

"Bu yüzden de bir kolunu kesiyor," dedi Fernando. "Ve her şeyi tek elle yapmayı öğreniyor. Peki sonra ne oluyor, biliyor musun? Herkes ona bakıyor, ona acıyor ama kimse onun içinde aslında muhteşem bir güç olduğunu bilmiyor. Başka kim böyle bir şeyi yapmaya cesaret edebilir ki? Sonunda amacına ulaşmış oluyor:

Artık herkesten daha güçlü olduğunu biliyor." Ardından tekrarladı: "Disiplin."

Marcus dehşete kapılmıştı. "Şimdi de sana tüm bunları öğreten kişiye ihanet mi etmek istiyorsun?"

Bunun üzerine Fernando birden atılarak, "Kropp'a ihanet etmiyorum," dedi. "Ama idealler büyük çaba gerektiriyor, bense bu davaya zaten çok şey verdim."

Dava mı, diye kendi kendine sordu Marcus. *Kötülük yapanları koruyan bir grup insanın davası ne olabilirdi ki?*

"Varmamıza çok kaldı mı?"

"Neredeyse geldik."

Giubbonari Caddesi'nin yakınlarında açık bir meydana vardılar. Campo de' Fiori'ye kadar yürüyerek devam etmek için arabayı oraya bıraktılar. Campo de' Fiori bir meydana benziyordu ama diğer tüm meydanlardan farklıydı çünkü burası eskiden –adından da anlaşıldığı gibi– ekilmemiş bir tarlaydı. Binalar ve yapılar daha sonra eklenmiş, doğal olarak da meydanı çevreleyerek sınırlandırmışlardı.

Her ne kadar meydanın adı pastoral bir güzelliğe çağrışım yapıyor olsa da Campo de' Fiori, Roma tarihinde halatlar aracılığıyla "suçluların kollarını yerinden çıkarmak" için kullanılan bir işkence aracı olan "palanga"nın bulunduğu yer olarak hatırlanıyordu. Ama aynı zamanda ölüm cezasına çarptırılanların da yakılarak öldürüldüğü yerdi.

Giordano Bruno canlı canlı orada yakılmıştı. Suçu ise mezhep sapkınlığıydı.

Marcus her zaman olduğu gibi şimdi de o meydandan geçerken bakışlarını, kapüşonu başının üzerine geçirilmiş siyah pelerini, o donuk ve derin bakışlarıyla Dominik rahibini yâd eden bronz heykele kaldırdı. Bruno engizisyona meydan okumuş bir filozof ve özgür bir düşünür olarak fikirlerini inkâr etmek yerine alevlere göğüs germeyi tercih etmişti. Marcus'un onunla çok ortak noktası vardı: İkisi de aklın gücüne güveniyordu.

Fernando yamuk yumuk yürüyerek ve tek kolunu da sanki uygun adım yürüyormuş gibi hareket ettirerek Marcus'un önünden ilerliyordu. Üzerindeki ceket o kadar genişti ki onun bir palyaço gibi görünmesine sebep oluyordu.

Gittikleri yer, sonraki yüzyıllarda değişikliklere uğramış olsa da ilk günkü asilliğini koruyan, on yedinci yüzyıldan kalma görkemli bir binaydı.

Roma böyle ihtişamlı evlerle doluydu. Bu binalar dışarıdan eski püskü bir görüntü sergiliyordu, tıpkı içinde yaşayan insanlar gibi: tarihte kök salmış olmaktan başka değeri olmayan unvanlarla övünen kontlar, markizler, dükler. İçerilerinde ise çeşitli freskler, antika mobilyalara ve herhangi bir müzeyi veya özel koleksiyoncuyu kıskandıracak sanat eserlerine ev sahipliği yapıyorlardı. Caravaggio, Mantegna ve Benvenuto Cellini gibi önemli sanatçılar, yeteneklerini dönemin saygın beyefendilerinin evlerini süslemeye adamışlardı. Şimdilerde ise bu şaheserlerin tadını çıkarmak, tıpkı ataları gibi geçmişte edindikleri haksız imtiyazlardan gelen zenginliklerini müsrifçe harcayan mirasçılara nasip oluyordu.

"Nasıl oluyor da Kropp'un böyle bir yerde yaşamaya gücü yetiyor?" diye sordu Marcus.

Fernando ona doğru dönüp gülümsedi. "Bilmediğin çok şey var dostum." Sonra da adımlarını hızlandırdı.

Binadan içeriye yan taraftaki bir girişten girdiler. Fernando tek odalık bodrum katına inen kısa bir merdiven rampasını aydınlatmak üzere bir düğmeye bastı. Burası kapıcı dairesiydi. Diğer bir servis merdiveni de üst katlara çıkıyordu.

Fernando içerideki tek kişilik yatağı ve neredeyse tüm alanı kaplayan küçücük mutfağı işaret ederek, "Evime hoş geldin," dedi. Giysileri açık bir gardıropta asılıydı, duvardaki raflarda da yiyecek bir şeyler, özellikle konserve yiyecekler vardı. "Burada bekle."

Marcus onu tek kolundan yakaladı. "Bunu aklından bile geçirme, seninle geliyorum."

"Seni kandırmak niyetinde değilim, yemin ederim. Ama madem istiyorsun, gel o zaman."

Penitenziere yanında taşıdığı küçük feneri yaktı ve birlikte servis merdiveninden yukarı çıktılar. Bitmek bilmeyen bir dizi basamağın ardından nihayet bir sahanlığa vardılar. Burada kapı yoktu, hiçbir yere çıkmıyordu.

"Bu bir şaka mı?"

Fernando gülerek, "Güven bana," dedi ve avucuyla duvarlardan birini itti. Karşılarında küçük bir kapı açıldı. "Önden buyur!"

Ama Marcus elini onun sırtına dayayarak açılan kapıdan içeri önce onu itti. Sonra kendisi de peşinden ilerledi.

Mobilyasız ama gösterişli bir şekilde dekore edilmiş büyük bir salonun içindeydiler. Eski bir dökme demir kaloriferin ve panjurlarla örtülü büyük bir pencerenin dışında salondaki tek mobilya, fener ışığını ve onların görüntüsünü yansıtan duvara dayandırılmış altın varaklı büyük bir aynaydı.

Az önce geçtikleri küçük kapı, duvardaki fresklerle mükemmel bir şekilde kamufle edilmişti. Gizli geçit sistemi, eskiden hizmetkârların ev sahiplerini rahatsız etmeden binanın içinde hareket etmesine izin vermek amacıyla tasarlanmıştı. Kimseye rahatsızlık vermeden sessizce ortaya çıkıp sonra da kayboluveriyorlardı.

Marcus alçak bir sesle, "Evde kim var?" diye sordu.

"Kropp ve Olga," diye yanıtladı Fernando. "Sadece ikisi. Binanın doğu kanadında kalıyorlar, oraya ulaşmak için yapmamız gereken..."

Daha cümlesini bitirmeye fırsat bile bulamadan penitenziere onun yüzünün ortasına bir yumruk indirdi. Fernando elini oluk oluk kanayan büyük burnuna götürerek dizlerinin üzerine düştü. O sırada midesine inen bir tekme de onu büsbütün yere yatırdı.

"Evde kim var?" diye tekrar sordu Marcus.

"Sana söyledim ya," dedi inleyerek.

Penitenziere onu yüzükoyun yatmaya zorladı ve pantolonunun arka cebindeki bir çift kelepçeyi sıyırıp aldı. Onları merdivenlerden

çıkarlarken fark etmişti ve şimdi yüzüne şiddetle çarptı. "Bana şimdiye kadar kaç yalan söyledin? Seni dinledim ama bana karşı çok da samimi olduğunu düşünmüyorum."

"Neden böyle söylüyorsun?" diye sordu Fernando ve mermer zemine kanlı bir tükürük attı.

"Patronunu bu kadar kolay satacağına inanacak kadar saf olduğumu mu sandın? Beni neden buraya getirdin?"

Fernando ikinci bir tekmeyi büyük bir şiddetle böğrüne yedi. Sonra da yere yığılarak inledi. Ancak Marcus ona bir kez daha vurmadan adam onu durdurmak için elini kaldırdı. "Tamam... Benden seni buraya getirmemi Kropp istedi."

Penitenziere bu açıklamaya inanıp inanmaması gerektiğini düşünürken Fernando yerde sürünerek büyük altın varaklı aynanın hemen altına saklanmak için tek kolunu kullandı.

"Ne istiyor benden Kropp?"

"Seni görmek. Sebebini bilmiyorum, yemin ederim."

Marcus tekrar ona doğru yöneldi. Fernando olası bir darbeyi savuşturmak için kolunu kaldırdı ancak Marcus onu yakasından tuttu. Kelepçeleri yerden aldı ve onu kelepçelemek için dökme demir kalorifere doğru sürükledi. Sonra ona sırtını döndü ve diğer odalara açılan kapıya doğru bir adım attı.

Fernando, Marcus'un arkasından, "Kropp bundan memnun olmayacak," diye inledi.

Marcus onu susturabilmeyi isterdi.

"Mobilyasız bir oda ve beni kelepçeleyebileceğin tek yer ise sadece bir kaloriferdi: Ne geniş bir hayal gücü!" dedi ve güldü.

Marcus parmaklarını kapının koluna dayayıp kolu aşağı indirdi. Kapı açıktı.

"Ben görünmez adamım. Görünmez adam disiplinin, kendisinin gücü olduğunu bilir. Eğer disiplinli olursa, herkes onun ne kadar güçlü olduğunu fark edecektir," dedi ve tekrar güldü.

"Sessiz ol," diye tehdit etti penitenziere. Kapıyı açıp ar geçmeden önce bir an için yüzünü altın varaklı büyü

döndü. Bir halüsinasyon gördüğünü zannetti çünkü kalorifere kelepçelediği adam artık çolak değildi.

İki kolu da vardı. Ve sol elinde bir şey tutuyordu.

Bir an için bir şırınganın iğnesi aynanın yansımasında görünüp kayboluverdi, sonra Marcus iğnenin uyluk atardamarı hizasında, baldırında bir yere batırıldığını hissetti.

Şırınganın içindeki uyuşturucu, düşmemek için kapının koluna tutunan Marcus'un kanına karışırken Fernando, "Herkesi olmadığın biri gibi olduğuna inandırmak," dedi. "Gerekli tüm egzersizleri çaba ve özveriyle hayatının her günü tekrarlamak. Sen de bana nasıl bakman gerektiğini bilemedin ama şimdi beni görüyorsun."

Marcus ancak o zaman her şeyin önceden planlanmış bir tuzak olduğunu anlayabildi. Fernando'nun sürekli huzurevinin penceresinin önüne gelmesi, pantolonunun arka cebinde duran ve merdivenlerden çıkarken şans eseri gördüğünü zannettiği kelepçeler, mobilyasız ama kapının hemen yanında kalorifer bulunan bir oda: Harika bir tuzak.

Penitenziere yere düştüğünü hissetti ama bayılmadan önce bir kez daha Fernando'nun sesini duydu.

"Disiplin, dostum. Disiplin."

8

Koskoca bir ay, şehrin sokak aralarına usulca göz gezdiriyordu.

Moro, çolak adamın adresinin bulunduğu on yedinci yüzyıldan kalma binanın önüne kadar yürüyerek gelmişti. Evi giriş katındaydı, kapıcılık görevi sayesinde orayı kullanıyordu. Başkomiser kendini hemen göstermek istemiyordu, bu yüzden etrafı biraz kontrol etmek için beklemeye karar verdi. Adamın evde olduğundan emin değildi ama bu arada hedefi iyice belirlemişti ve ertesi gün oraya baskın yapmak için kendini hazır hissediyordu.

Arabayı bıraktığı yere geri dönmek üzere arkasını döndü ancak binanın yanındaki sokakta yaşanan tuhaf bir hareketlenme onu durdurdu. Birisi koyu renkteki kocaman ahşap kapıları ardına kadar açmıştı. Ardından bir zamanlar içerisinde atların ahırlarının bulunduğu ve faytonların konulduğu yerden steyşın model bir araba çıktı.

Araba önünden geçerken Moro sürücünün sol kolu olmayan bir adam olduğunu gördü, burun delikleri kanlı pamuklarla tıkalıydı ve burnu da şişti. Yanında elli yaşından büyük, maun rengine benzer renkte kısa saçlı bir kadın oturuyordu.

Başkomiser o geç saatte nereye gittiklerini sorgulamadı bile, gördükleri koşmaya başlaması için yeterliydi; önce kestirme yollardan arabasına ulaşacaktı, sonra da onlardan önce davranarak tarihi merkezin labirentinden çıkmadan önce steyşın arabanın arkasına geçebilmeyi umuyordu.

• • •

Araba sampietrini taşlarda sarsılıyordu. Elleriyle ayakları bağlanmış ve ağzı tıkanmış halde bagaja konulmuş olan Marcus için, bu hafif sarsıntıların bile şakaklarına inen çekiç darbelerinden farkı yoktu. Arkadan bağlı elleri ve birbirine bağlanmış ayak bilekleriyle cenin pozisyonunda iki büklümdü. Boğazına tıktıkları mendil rahat nefes almasını engelliyordu çünkü Fernando üstüne üstlük bir de Olga'nın yardımıyla onu arabaya yüklemeden önce, yediği darbelerin intikamını almak için burnunu yumruklamıştı.

Penitenziere, kanına karışır karışmaz kendisini anında bayıltan uyuşturucunun etkisiyle hâlâ sersem gibiydi ancak bulunduğu yerden Hamelin Kurumu'nun bu iki eski hemşiresi arasında geçen diyaloğu çat pat duyabiliyordu.

"Nasıl? İyi bir iş çıkardım mı peki?" diye sordu sahte çolak.

"Tabii," dedi kızıl saçlı kadın. "Profesör her şeyi duydu ve senden çok memnun kaldı."

Kropp'u mu kastediyordu? Demek ki o da binadaydı. Belki Fernando ona bu konuda yalan söylememişti.

"Ama onu eve getirmek riskli bir hareket oldu," dedi Olga.

"Fakat tuzağı iyi hazırladım," diyerek kendini savundu Fernando. "Hem sonra başka seçeneğim de yoktu, ıssız bir yere gitmeyi teklif etseydim benimle gelmezdi."

"Sana sorular sormuştur mutlaka. Ona ne söyledin?" diye bilgi almaya çalıştı kadın.

"Sadece bildiği şeyleri. Lafı dolandırarak bildiği şeyleri ona tekrar sundum, o da inandı, bence aslında daha çok bildiklerinin doğru olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Herif oldukça uyanık, biliyor musun?"

"Yani başka bir şey bilmiyor, öyle mi?"

"Bana biliyormuş gibi gelmedi."

"Üzerini iyice yokladın mı? Yanında kimlik olmadığından tamamen emin misin?"

"Eminim."

"Bir kartvizit veya gittiği bir yere ait bir fiş bile mi yok?"

"Hiçbir şey yoktu," diyerek kadını temin etti. "Küçük bir el feneri dışında cebinde sadece lateks eldivenler, geri çekilebilir bir tornavida ve biraz da nakit para vardı."

O piçin almadığı tek şey boynumdaki başmelek Mikâil'i taşıyor eden küçük madalyon, diye içinden geçirdi Marcus.

"Bir de büyük ihtimalle huzurevine gittiğinde Agapov'ların kâhyasının ona verdiği bir fotoğraf vardı: İkizlerle birlikte babalarının fotoğrafı."

"Onu yok ettin mi?"

"Yaktım."

Marcus'un artık ona ihtiyacı yoktu, fotoğraftaki her şeyi iyi hatırlıyordu.

"Silahı yoktu," diye de ekledi Fernando, kadına verdiği sözlü raporu tamamlarcasına.

"Tuhaf," dedi kadın. "O, polis değil, bunu biliyoruz. Yanında taşıdığı şeylere bakacak olursak özel bir dedektif olabilir. Ama öyleyse kimin adına çalışıyor olabilir ki?"

Marcus onu öldürmeden önce bu sorunun cevabını almak isteyeceklerini umuyordu. Bu ona zaman kazandıracaktı. Ancak kanındaki uyuşturucu mantıklı bir plan yapmasına engel oluyordu. Birazdan onun için her şeyin biteceğine emindi artık.

Moro yaklaşık üç yüz metrelik bir mesafeden steyşın model arabayı takip ediyordu. Şehrin içinden geçerlerken araya başka araçlar girmiş, bu yüzden de dikiz aynasından takip edildiklerini anlamaya fırsatları olmamıştı. Şimdi ise Roma'yı çevreleyen çok şeritli büyük bağlantı yoluna girmişlerdi, çok dikkatli olmalıydı. Onları gözden kaçırma riski yüksekti.

Başka şartlar altında olsa, kişisel arabasına monte edilen radyo aracılığıyla çoktan destek çağırmıştı bile. Ama bu durumda ortada bir suç kanıtı bulunmuyordu, üstelik takip halihazırda bir tehlike de arz etmiyordu. Gerçek şuydu ki canavar hakkındaki

soruşturmadan alınmasından sonra, kendi değerini ispat etmeye kararlıydı – özellikle de kendine.

Bakalım gerçekten de artık ihtiyarladın mı, moruk.

Yeri geldiğinde suçun kokusunu almayı iyi bilirdi. Bunda oldukça başarılıydı. Ve nedenini açıklayamasa da öndeki bu ikilinin bir şeyler çevirdiğinden emindi.

Yasa dışı bir şeyler.

Bariz bir şekilde yavaşladıklarını gördü. Tuhaf bir durumdu bu çünkü bağlantı yolunun o bölümünde herhangi bir çıkış noktası belirtilmemişti. Belki de takip edildiklerini fark etmişlerdi. Moro yavaşlayıp önüne bir kamyonun geçmesini sağladı sonra da hemen kamyonun arkasına saklandı. Birkaç saniye bekledi, ardından kamyonun önünde neler olduğunu kontrol etmek için bazı manevralar yaptı.

Steyşın arabayı artık göremiyordu.

İki kez daha aynı manevrayı tekrarladı. Ama onları göremedi. Nereye kaybolmuşlardı? Kafasında bu soru dönüp dururken takip ettiği araba birden sağ pencereden göründü. Yolun kenarında duruyordu ve Moro arabasıyla o sırada yanlarından geçmişti.

"Kes şunu, lanet olsun!"

Fernando bağırıyordu ancak Marcus bağlı ayaklarıyla bagajın kapağını tekmelemeye devam ediyordu.

"Arabayı durdurdum, pislik. Şimdi oraya gelmemi ister misin? Bu senin için iyi olur mu bilmem."

Olga kucağında siyah bir deri kutu tutuyordu. "Ona hemen ikinci dozu da versek iyi olur," dedi.

"Önce sorularımızı cevaplaması gerek, ne biliyorsa hepsini öğrenmeliyiz. Ondan sonra ona gereken dozu veririz."

Gereken doz, diye tekrar etti Marcus. *Her şeye son verecek olan doz.*

"Şunu hemen kesmezsen, iki bacağını da krikoyla kırarım."

Tehdit işe yaramıştı ve birkaç tekmelemeden sonra Marcus durdu.

"Güzel," dedi Fernando. "Görüyorum ki neyin nasıl olduğunu anlamaya başlıyorsun. İnan bana, acele etmemiz senin de yararına."

Ardından araba tekrar ana yola girdi.

Moro, emniyet şeridine yaklaşarak daha da yavaşlamıştı. Gözlerini dikiz aynasından ayırmıyordu.

Çıkın ortaya, haydi. Lanet olsun, yola geri dönün.

Uzakta bir çift farın yandığını gördü ve onların steyşın arabanın farları olması için dua etti. Gerçekten de öyleydi. Sevinç çığlıkları atarak arabanın önden ilerlemesine izin verip onların ardından yola devam etmeye hazırlandı. Fakat onların öne geçmesini beklerken emniyet şeridinde ilerleyen başka bir kamyon bütün farlarını yakıp kornaya basarak Moro'yu öne geçmeye zorladı. Moro kazaya sebep olmamak için kenara çekilmek zorunda kaldı.

Sonuç olarak ise steyşın araba yine onun arkasında kalmıştı. *Kahretsin.*

Riske girip onların öne geçmesini sağlayacaktı, başka seçeneği yoktu. Bu arada çıkışlardan birine girmemeleri için dua etti. Ancak duası karşılıksız kaldı çünkü arkasındaki araba Salaria yönüne dönerek tamamen gözden kayboluvermişti.

"Hayır, lanet olsun, hayır!"

Geriye dönmek için başka bir çıkış ararken gaza basarak arabayı en yüksek süratte sürmeye başladı.

Öyle rahatsız bir pozisyondayken bile Marcus arabanın farklı bir yola girdiğini fark etti. Bunu ona hissettiren sadece arabanın hızının düşmesi değildi, aynı zamanda asfaltın şimdi çok daha pürüzlü oluşuydu. Ardı ardına gelen sarsıntılar ve içine girilen çukurlar bagajın içinde sağa sola çarpmasına neden oluyordu.

Sonra ise bariz bir şekilde taşlı yoldan geldiği belli olan sesi duydu. Arabanın altına vuran küçük çakıl taşları, patlamış mısır partisi misali sıçrıyordu.

Öndeki iki kişi konuşmayı bırakarak onu bu çok değerli psikolojik yönlendirmeden mahrum etmişlerdi. Varınca ne yapmak niyetindeydiler? Marcus tahmin etmek için kendini zorlamak yerine bunu daha önce biliyor olmayı tercih ederdi.

Araba dar bir viraja girdikten sonra durdu.

Marcus, bu iki eski Hamelin çalışanının arabadan inip kapıları da arkalarından kapattıklarını duydu. Dışarıdan sesleri boğuk geliyordu.

"Açmama yardım et de onu içeriye götürelim."

"Bir kez olsun şu diğer kolunu da kullanamaz mısın?"

"Disiplin, Olga, disiplin," diye bilgiçlik taslayarak tekrar etti Fernando.

Marcus hareket ettirilen palet zincirlerinin çıkardığı sesi duydu, sonra Fernando tekrar arabaya binip motoru çalıştırdı.

Moro üç kilometre gittikten sonra geriye dönmeyi başarmıştı ve şimdi steyşın arabayı görebilmek için bakışlarını bir ön cama bir de sol tarafa doğru çevirerek karşı şeritte ilerliyordu.

Onları gözden kaçırdığı çıkışa yaklaştığı zaman dolunay sayesinde bir arabanın stop lambalarını gördü, patikaya benzer bir yolun kenarındaki bir tepenin üzerinde.

Bulunduğu mesafeden o arabanın steyşın model olup olmadığını kestiremiyordu. Ama arabanın sacdan yapılmış bir depoya girdiğini gördü.

Moro oraya ulaşmak için sapacak bir çıkış noktası arayarak tekrar gaza bastı.

Birisi steyşın arabanın bagaj kapağını açıp yüzüne fenerin ışığını tuttu. Marcus içgüdüsel olarak gözlerini kısıp geri çekildi.

"Hoş geldin," dedi Fernando. "Şimdi biraz sohbet edeceğiz ve nihayet bize kim olduğunu söyleyeceksin."

Adam Marcus'u, belini saran ipten tutup çekerek bagajdan çıkarmak üzereydi ama Olga Fernando'yu durdurdu. "Buna gerek yok," dedi.

Fernando şaşırarak kadına doğru döndü. "Bu da ne demek şimdi?"

"Artık sonuna geldik, profesör onu öldürmemizi söyledi, hepsi bu."

Sahte çolağın yüzünde hayal kırıklığı ifadesi belirdi. *Neyin sonuna geldik*, diye sordu kendi kendine penitenziere.

"Şu kadın polis olayını da halletmemiz gerekecek," dedi Fernando.

Hangi kadın polis? Marcus'a bir ürperti geldi.

"O daha sonra," dedi Olga. "Onun bir sorun teşkil edip etmediğini henüz bilmiyoruz."

"Onu televizyonda istavroz çıkarırken sen de gördün. Bunu nereden biliyordu?"

Neden bahsediyorlar? O kadın polisin Sandra olması mümkün mü?

"Hakkında biraz bilgi topladım, bir olay yeri fotoğrafçısı. Soruşturma yetkisi yok ama yine de onunla nasıl baş edeceğimi biliyorum."

Penitenziere artık Sandra'dan bahsettiklerine emin olmuştu. Üstelik ona yardım etmek için hiçbir şey yapamazdı.

Kızıl saçlı kadın yanında taşıdığı kutuyu açtı ve içinden küçük bir otomatik tabanca çıkardı. "Senin de yolun buraya kadar, Fernando," dedi ve silahı ona uzattı.

Yeni bir hayal kırıklığı daha. "Bunu hep birlikte yapmayacak mıydık?"

Olga başını salladı. "Profesörün kararı böyle."

Fernando eline silahı alıp bakmaya başladı, iki eliyle birden onu bir beşik misali salladı. İntihar fikri Fernando'nun içine uzun zaman önce yer etmişti. Bunu enine boyuna düşünmüş, sonra da

kabul etmişti. Bu da bir disiplindi. Üstelik sonuçta Giovanni ve Astolfi'ninkinden çok daha iyi bir sonu olacaktı. Canlı canlı yanmak veya bir pencereden atlamak, intihar etmek için başvurulan en kötü yollardandı. "Profesöre iyi bir iş çıkardığımı söyleyeceksin, değil mi?"

"Söyleyeceğim," diye söz verdi kadın.

"Senden bunu benim yerime yapmanı istesem bile mi?"

Olga yaklaşıp silahı geri aldı. "Kropp'a senin çok cesurca davrandığını söyleyeceğim."

Fernando gülümsedi, memnun görünüyordu. Sonra ikisi de tersten istavroz çıkardı ve Olga birkaç adım uzaklaştı.

Moro arabasını yaklaşık yüz metre kadar uzağa bırakmıştı ve yürüyerek tepeye doğru çıkıyordu. Zirvedeki o terk edilmiş deponun önüne ulaşmasına çok az bir mesafe kalmışken, kırık bir pencereden dışarıya ışık sızdığını gördü. Silahı belinden çıkarıp yaklaştı.

Steyşın arabanın farları ile bir fener ışığı deponun içini aydınlatıyordu. Moro içeride tam üç kişi saydı. Bunlardan biri bağlanmış ve ağzı tıkanmış halde bagajın içindeydi.

Kahretsin, diye geçirdi içinden. Doğru tahmin etmişti: Bu ikisi –tek kollu adam ile kızıl saçlı kadın– gerçekten de bir iş çeviriyordu. Ne konuştuklarını duymaya çalışsa da başarılı olamadı fakat kadının elinde bir silah tuttuğunu ve biraz geri çekildikten sonra onu kolu olmayan adama doğrulttuğunu gördü. Daha fazla bekleyemezdi. Dirseğiyle pencereyi kırdı ve silahını hemen onlara doğrulttu. "Dur!"

Depodaki üç kişi bir anda gözlerini Moro'nun bulunduğu yöne çevirdi.

"Silahı yere at," diye emretti başkomiser.

Kadın tereddüt etti.

"Silahı yere at dedim!"

Kadın o zaman söylenileni yaptı. Sonra da ellerini havaya kaldırdı, o sırada Fernando da tek koluyla kadının yaptığını yaptı.

"Ben polisim. Burada neler oluyor?"

"Tanrı'ya şükürler olsun!" diye bağırdı Fernando. "Bu kaltak beni arkadaşımı bağlamaya zorladı," dedi Marcus'u işaret ederek. "Sonra da bana buraya kadar sürmemi söyledi. Niyeti ikimizi de öldürmekti."

Penitenziere silahlı polise dikkatle baktı. O, Başkomiser Moro'ydu, onu tanımıştı. Ancak Fernando'nun yalanını dinledikten sonra yüzünde gördüğü kararsız ifadeyi hiç beğenmedi. Ona inanacak değildi ya?

"Benimle dalga geçiyorsun," dedi Moro.

Sahte çolak, yalanının tutmadığını anladı. Hemen bir şey uydurmalıydı. "Buralarda dolaşan başka bir suç ortağı daha var. Her an geri gelebilir."

Marcus, Fernando'nun aklındaki tuzağı anladı: Moro diğer suç ortağını aramaya giderken ona da Olga'ya göz kulak olması için kadının elindeki silahı almasını söyleyeceğini düşünüyordu. Ama neyse ki polis o kadar saf değildi.

"O silahı eline almana izin vermeyeceğim," dedi Moro. "Etrafta da başka suç ortağı falan yok, sizi buraya gelirken gördüm ve bagajdakinin dışında arabada bir tek ikiniz vardınız."

Ancak Fernando pes etmedi. "Polis olduğunu söyledin, o zaman yanında kelepçeler olacaktır. Benim de pantolonumun arka cebinde bir çift var, istersen kadın beni arabaya kelepçelesin, ben de onu kelepçeleyeyim."

Marcus, aklını allak bullak eden uyuşturucu yüzünden Fernando'nun aklındakileri tam olarak tahmin edemiyordu. Ama yine de bagajın içinde sağa sola tekmeler savurmaya başladı.

"Arkadaşının neyi var?" diye sordu Moro.

"Hiçbir şey, bu kadın ona uyuşturucu enjekte etti." Olga ellerini kaldırdığında yere düşen ve içinden de bir şırınga çıkmış olan siyah deri kutuyu işaret etti. "Daha önce de aynı tepkiyi verdi ve bizi yolun kenarına çekmeye zorladı. Sanırım nöbet geçiriyor, bir doktora ihtiyacı var."

Marcus, Moro'nun bu tuzağa düşmemesini umarak tüm gücüyle debelenip etrafa tekmeler savurmaya devam etti.

"Peki, hadi kelepçelerini görelim," dedi başkomiser.

Fernando yavaşça arkasını döndü. Ve pantolonunun arka cebindekileri göstermek için ceketini yavaşça kaldırdı.

"Tamam, şimdi onları al. Ama kendini kelepçeleyeceksin, kadının sana yaklaşmasını istemiyorum."

Çolak kelepçeleri çıkardı, sonra arabanın tamponunun yanına çömeldi. Kelepçe halkalarından birini çeki demirine geçirdi. Sonra da dizlerini kullanıp kendini biraz zorlayarak sağ bileğini kelepçeledi.

Hayır, diyordu Marcus içinden. *Yapma!*

Bu arada Moro kendindeki bir çift kelepçeyi, pencereden kızıl saçlı kadına fırlattı. "Şimdi sıra sende."

Kadın onları alıp kendini arabanın kapısına kelepçelemek için kapılardan birine yaklaştı. Başkomiser, kadının ona emredileni yapıp yapmadığını kontrol ederken Marcus, Fernando'nun sol kolunu giysisinin içinden çıkararak yerdeki silahı yakaladığını gördü.

Bir anlık bir hareketti. Moro hareketi tam zamanında fark edip ateş etti ve Fernando'yu boynundan vurdu. Ancak onu öldürmemişti çünkü Fernando geriye doğru düşerken iki el ateş edecek gücü kendinde bulabildi. Mermilerden biri Moro'yu böğründen vurup onu kendi etrafında döndürdü.

Kızıl saçlı kadın hâlâ serbestti ve arabanın etrafında dolanarak kaportanın yanına çömeldi. Sürücü koltuğuna geçmeyi başarıp arabayı çalıştırdı. Moro aldığı yaraya rağmen kadına ateş etse de onu durduramadı.

Araba, açık olan bagajdan Marcus'u dışarı fırlatarak büyük sac kapıyı kırdı. Marcus bagajdan yere düşünce bir süreliğine bilincini kaybetmesine neden olacak kadar dayanılmaz bir acı duydu. Biraz kendine geldiğinde Fernando'yu gördü, yerde koyu renk bir kan havuzunun içinde yatıyordu – ölmüştü. Ancak Moro hâlâ yaşıyordu, yere oturmuş bir elinde silahını tutuyordu, diğer elinde de cep telefonu vardı ve bir numarayı tuşluyordu. Fakat tabancayı tuttuğu

elini gövdesine yakın tutuyordu ve penitenziere onun böğründen aşağı oluk oluk kanlar aktığını gördü.

Mermi subklavyen artere denk gelmiş, dedi içinden. *Birazdan ölecek.*

Moro acil durum numarasını tuşlayıp cep telefonunu kulağına götürmeyi başardı. "2724 numaralı kod," dedi. "Başkomiser Moro. Silahlı bir çatışma oldu, yaralılar var. Aramayı takibe alın..." Daha cümlesini bitiremeden yere yığılıp kaldı, telefonu da elinden düştü.

Penitenziere ve Moro birbirinden birkaç metre uzaklıkta yan yatmış birbirlerine bakıyorlardı. Marcus'un elleri çözülmüş bile olsa onun için yapabilecek hiçbir şeyi yoktu.

Kırsal arazideki sessizlik hâkimiyeti yeniden ele geçirmiş ve ay sessiz bir seyirci misali onları izlemekteyken bu şekilde uzun süre birbirlerine bakıp durdular. Moro yavaş yavaş ölüyordu, penitenziere de gözleriyle ona cesaret vermeye çalıştı. Birbirlerini tanımıyorlardı, daha önce hiç konuşmamışlardı ama onlar insandı ve bu yeterliydi.

Marcus, hayat ışığının Moro'nun bakışlarını terk ettiği ana tanık oldu. On beş dakika sonra sirenler tepenin ardından yükselmeye başladı.

Kızıl saçlı kadın kaçmayı başarmıştı. Penitenzierenin aklı hemen Sandra'ya ve onun tehlikede olabileceği gerçeğine gitti.

9

Ufukta alçalmakta olan koskoca ayın, Kolezyum'un kucağına oturması an meselesiydi.

Sandra sabahın dördünde, evrensel olarak Roma'nın sembolü kabul edilen anıta doğru, Fori Imperiali Caddesi üzerinde yürüyordu. Okulda öğrendiklerini yanlış hatırlamıyorsa, MS 80 yılında törenle resmen açılmış olan Kolezyum yüz seksen sekiz metre uzunluğunda, yüz elli altı metre genişliğinde, kırk sekiz metre yüksekliğindeydi ve seksen altıya, elli dört metrelik bir arenaya sahipti. Bu ölçümleri hatırlamak için bir tekerleme bile vardı, ama Sandra'yı bugün bile hayrete düşüren şey, içinin 70.000 seyirci kapasitesine sahip olmasıydı.

Kolezyum adı aslında takma bir addı. Başlangıçta Flavian Amfitiyatrosu olarak adlandırılmış, şimdiki adını ise bir zamanlar binanın hemen önünde yer alan İmparator Nero'nun devasa bronz heykelinden almıştı.

Bu arenada insanlar ve hayvanlar, aralarında hiçbir ayrım gözetmeksizin can verirlerdi. Dövüşçüler, yani –adları dövüştükleri kılıcın adı olan "*gladio*"dan gelen– gladyatörler ya birbirlerini öldürürlerdi ya da imparatorluğun her bir köşesinden Roma'ya gönderilen hayvanlarla savaşırlardı. Halk şiddete bayılırdı ve kimi gladyatörler tıpkı şimdiki şampiyon sporcular gibi coşkuyla karşılanırdı. Elbette, ta ki ölene kadar.

Kolezyum zaman içinde İsa'ya inananlar için bir sembol haline gelmişti. Bunun sebebi de Paganların, Hristiyanları aslanların önüne

yem olarak attığından bahseden ama tarihsel kanıtı olmayan bu hikâyeye dayanıyordu. Bu efsane daha çok, Hristiyanların inanç larından dolayı yaşadıkları gerçek zulmün anısını pekiştirmeye yaramıştı. Hatta her yıl Katolik paskalyasından önceki perşembe ve cuma geceleri, İsa'nın şehitliğini anmak üzere Papa'nın önderliğinde yapılan *Via Crucis*[12] ayinine Kolezyum'dan başlanıyordu.

Ancak Sandra, Max'in evden ayrılmadan önce anlattığı tamamen farklı efsaneyi düşünmekten kendini alamadı. Sorulan soru, "*Colis Eum?*" idi. Cevabı ise: "Şeytana tapıyorum." Onu o bahın o saatinde oraya çağırmak için isimsiz mesajlar gönderen her kimse ya güçlü bir mizah anlayışına sahipti ya da korkunç bir şekilde ciddiydi. Sandra, Ostia'daki çamlıkta Astolfi'nin temsili istavroz çıkardığını gördükten sonra ister istemez daha çok bu ikinci ihtimalin üzerinde duruyordu.

Anıtın hemen önüne çıkan metro durağı hâlâ kapalıydı ve önündeki meydan da bomboştu. Etrafta ne kuyruklar oluşturan turistler ne de kendileriyle fotoğraf çektirmek için turistlerden bahşiş isteyen Romalı lejyon kılığına girmiş figüranlar vardı. Sadece uzaklarda, yeni bir ziyaretçi akınına hazırlanmakta olan bölgeyi temizlemekle meşgul birkaç temizlik işçisi görünüyordu.

Sandra bu tenhalıktan yararlanarak onu oraya kimin çağırdığını hemen belirleyeceğinden emindi. Ancak önlem olarak, ateş etme alışkanlığını kaybetmemek için ayda bir kez yalnızca polis atış poligonunda kullandığı beylik tabancasını da yanında getirmişti.

Yirmi dakika kadar bekledi ama ortalarda kimse görünmüyordu. Bir şakanın kurbanı olup olmadığını ve oradan çekip gitmenin uygun olup olmayacağını düşünerek arkasını dönünce amfitiyatroyu çevreleyen demir parmaklıklı kapının açık olduğunu fark etti. Kapı aralık bırakılmıştı. Kendisinin içeri girmesi için miydi?

Olamaz, dedi kendi kendine. *Asla oraya girmeyeceğim.*

---

12 (Lat.) Haç yolu. İsa'nın çarmıha gerildiği Golgota tepesine kadar acılar çekerek yürüdüğü yolu tasvir etmek adına yapılan ayine verilen isimdir. (ç. n.)

Marcus'un yanında olmasını isterdi. Marcus'un varlığı ona cesaret veriyordu. *Buraya kadar sadece arkanı dönüp gitmek için gelmedin, bu yüzden devam et.*

Sandra silahını eline aldı ve onu yere doğru yanında tutarak demir parmaklıklı kapıdan içeri girdi.

Kendini turist güzergâhının bir parçası olan koridorda buluverdi, ziyaretçilere yön gösteren işaretleri takip etti.

Ona yalnız olmadığını bildiren bir ses, bir gürültü, herhangi bir şey duymaya çalışıyordu. Bir zamanlar seyircilerin oturduğu yer olan *cavea*'ya çıkan taş merdivenlerden birinden yukarı çıkmak üzereyken bir erkek sesi duydu.

"Korkmayın, Memur Vega."

Ses alt bölümden, arenanın hem altını hem de etrafını saran galerilerin birinden geliyordu. Sandra tereddüt etti. Oraya gitmeyi gözü kesmiyordu.

Ama ses ısrar etti. "Düşünün biraz: Size bir tuzak kurmak isteseydim, tabii ki de burayı seçmezdim."

Sandra biraz düşündü. Bu tamamen mantıksız değildi ve bulunduğu merdivenlerin tepesinden, "O zaman neden burası?" diye sordu sese.

"Anlamadınız mı? Bu bir testti."

Kadın polis basamaklardan aşağı yavaş yavaş inmeye başladı. Böyle yaparak kolay bir hedef haline geldiğinin farkındaydı ama başka seçeneği yoktu. Gözlerini karanlığa alıştırmaya çalıştı ve en alt kata iner inmez etrafına baktı.

Ses ona, "Olduğunuz yerde kalabilirsiniz," dedi.

Sandra yüzünü belli bir noktaya dönünce bir gölge gördü. Adam kim bilir kaç yüzyıl önce bir sütundan düşmüş sütun başlığının üzerinde oturuyordu. Yüzünü göremese de başında şapka olduğunu seçebildi. "Peki, testi geçtim mi?"

"Bunu henüz bilmiyorum... Sizi televizyonda tersten istavroz çıkarırken gördüm. Şimdi siz bana söyleyin: Onlardan biri misiniz?"

Yine o kelime: "Onlar." Diana Delgaudio'nun kâğıda yazdığı kelimenin aynısıydı ve bu tesadüf Sandra'yı ürpertti. "Onlar kim?"

"Mesajlarımdaki bilmeceyi çözdünüz. Bunu nasıl yaptınız?"

"Erkek arkadaşım tarih öğretmeni, onun sayesinde."

Battista Erriaga onun samimi olduğunu biliyordu. Telefon numarasını öğrenmeye çalışırken kadın polis hakkında epey bilgi sahibi olmuştu.

"'Onlar' şeytana tapan kişiler mi?"

"Siz şeytana inanır mısınız, Memur Vega?"

"Pek değil. İnanmam mı gerekir?"

Erriaga cevap vermedi. "Bu hikâye hakkında ne biliyorsunuz?"

"Nedenini henüz kavrayamamış olsam da Roma Canavarı'nı koruyan birinin olduğunu biliyorum."

"Bu konuyu amirlerinizle konuştunuz mu? Ne diyorlar?"

"Buna inanmıyorlar. Adli tıp doktorumuz Astolfi, intihar etmeden önce soruşturmayı sabote etti ancak bu onlar için delilikten başka bir şey değil."

Erriaga kısa bir kahkaha attı. "Korkarım amirleriniz bazı şeyleri sizden saklamışlar."

Sandra bir süredir bundan şüpheleniyordu ama birinin bunu açıkça kendisine söylemesi öfkelenmesine neden oldu. "Ne anlamda? Siz neden bahsediyorsunuz?"

"Kurt başlı adamdan... Ondan bahsedildiğini hiç duymadığınıza bahse girerim. Bugüne kadar çeşitli şekillerde ortaya çıkmış fakat sadece suç olaylarıyla bağlantılı olan bir sembol. Polis bu davaları yirmi yılı aşkın bir süredir gizlice topluyor. Şimdiye kadar yirmi üç vaka saydılar ama sizi temin ederim ki aslında çok daha fazla. Olay şu ki bu suçların, antropomorfik figür dışında aralarında başka hiçbir bağlantı yok. Aynı sembole birkaç gün önce Astolfi'nin evinde de rastladılar."

"Bütün bu gizliliğin sebebi ne? Anlamıyorum."

"Polisler bu gizli operasyonun arkasında neyin ve kimin olduğunu çözemiyor. Bunun yanı sıra, tamamen rasyonel bir planın

ötesine geçen bir şeyle uğraşma fikri bile onları bu olayı gizli tutmaya ve daha fazla ilerlememeye itiyor."

"Ama siz bunun altında ne olduğunu biliyorsunuz, öyle değil mi?"

"Sevgili Sandra siz bir polissiniz, herkesin iyi adamlardan yana olduğuna inanıyor ve size kötü adamı destekleyenlerin de olduğunu söylediklerinde hayrete düşüyorsunuz. Fikrinizi değiştirmek istemem ancak bazıları insan doğasının kötücül bileşenini muhafaza etmenin, türümüzün korunması için vazgeçilmez olduğunu düşünüyor."

"Yemin ederim hâlâ bir şey anlamıyorum."

"Etrafınıza bakın, bu yeri inceleyin biraz. Kolezyum vahşi ölümlerin yeriydi, insanlar böyle bir şovun karşısında kaçıp gitmeleri gerekirken tam tersine bir eğlenceye katılırcasına akın akın buraya geliyorlardı. Yoksa atalarımız birer canavar mıydı? Peki siz yüzyıllar içerisinde insan doğasında gerçekten de bir şeylerin değiştiğini düşünüyor musunuz? İnsanlar Roma Canavarı'nın hikâyesini televizyonda tıpkı bir sirk şovuymuş gibi, aynı merakla takip ediyorlar."

Sandra bu karşılaştırmanın bütünüyle yanlış olmadığını itiraf etmek zorunda kaldı.

"Jül Sezar, Hitler'den kalır yanı olmayan, kana susamış bir fatihti. Ama turistler bugün üzerinde onun portresi olan tişörtleri satın alıyorlar. Birkaç bin yıl sonra bir gün gelip aynısını Hitler için de yapacaklar mı acaba? Aslında geçmişteki günahlara hoşgörüyle bakıyoruz ve aileler gülümseyerek fotoğraf çektirmek için bir zamanlar ölümün ve zulmün hâkim olduğu bu yere, Kolezyum'a geliyorlar."

"İnsanoğlunun, doğası gereği sadist ve kayıtsız olduğu fikrine katılıyorum ama kötülüğü korumak da neden?"

"Çünkü savaşlar her zaman bir gelişim aracı olmuştur: Yeniden daha iyisini inşa etmek için yok etmek gerekir. Ve başkalarını geride bırakmak, onları boyunduruk altına almak için tüm alanlarda gelişmeye çalışılır. Özellikle de boyunduruk altına girmemek için."

"Peki şeytanın bununla ne ilgisi var?"

"Şeytan değil: din. Dünyadaki her din, çoğu kez diğer inançların gerçeğiyle çelişse bile 'mutlak gerçeğe' sahip olduğunu iddia eder. Kimse ortak bir gerçek aramayı umursamaz, herkes kendi inancına sadık kalır. Eğer Tanrı bir tane ise bu durum size saçma gelmiyor mu? Öyleyse satanistler için neden bu farklı olsun? Onlar yanıldıklarını düşünmüyorlar, yaptıklarında yanlış bir şey olduğu fikri akıllarından dahi geçmiyor. Tıpkı din uğruna savaş açanların yaptığı gibi onlar da vahşi ölümü savunuyorlar. Hristiyanlar Haçlı Seferleri'ne katılmadı mı?"

"Satanistler... Öyleyse onlar satanist mi?"

Erriaga sırrın ikinci bölümünü açıklamıştı. Buna eklenecek başka bir şey yoktu. Kurt başlı adamın antropomorfik figürüyle kendilerini özdeşleştirenler satanistlerdi. Ancak bu ifadenin anlamı, üniforma giymiş sıradan bir kadının anlaması için fazlasıyla geniş ve karmaşıktı.

O anlam sırrın üçüncü bölümünü oluşturuyordu ve sır olarak kalmaya da devam etmeliydi.

Bu nedenle Battista Erriaga onu tatmin etti: "Evet, onlar satanist," dedi.

Sandra hayal kırıklığına uğramıştı. Başkomiser Moro'nun ve onunla birlikte muhtemelen Komiser Crespi'nin de Astolfi'nin bu işteki rolünü hafife alarak, üstelik kendisinin onun maskesini düşürmüş olmasını hiçe sayarak kendisini davanın bu ayrıntısının dışında tuttuklarından dolayı hayal kırıklığına uğramıştı. Ama nihayetinde onu en çok hayal kırıklığına uğratan şey, canavarı koruyanların sıradan bir şeytana tapanlar grubu olmasıydı. Eğer ortada hiçbir kurban olmasaydı, böyle bir saçmalığa gülüp geçerdi.
"Peki benden ne istiyorsun? Beni neden buraya getirdin?"

Can alıcı noktaya gelmişlerdi. Battista Erriaga'nın Sandra'ya vereceği bir görev vardı, son derece hassas bir görevdi. Kadının başarıyla üstesinden gelebileceğini umuyordu.

"Tuz Çocuk'u durdurmanıza yardım etmek istiyorum

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Işık Kız

1

Bir iki kadeh votkadan sonra uykusu gelmişti ama uyumaya hiç niyeti yoktu.

Kulüp tıklım tıklımdı ve tek başına bütün bir masayı işgal eden tek kişi oydu. Elinde deniz kenarındaki villanın anahtarlarıyla oynayıp duruyordu. Arkadaşı ona anahtarları emanet ederken hiçbir açıklama beklememişti. Sadece kendine kalacak yeni bir yer bulana kadar birkaç günlüğüne villayı kullanıp kullanamayacağını sorması yetmişti. Ayrıca zaten bu ricasının nedeni yüz ifadesinden bariz şekilde belli oluyordu.

Max, Sandra'yla arasında her şeyin bittiğine emindi.

Kadının geri çevirdiği yüzüğün kutusu hâlâ cebinde duruyordu. Aslında içinde ne olduğunu görmek için bile kutuyu açmamıştı.

Bardaktaki votkanın hepsini kafaya dikmeden önce ağzından bir, "Lanet olsun," çıktı.

Ona tüm sevgisini, tüm ilgisini vermişti, hatayı nerede yapmıştı? Her şeyin yolunda gittiğini düşünüyordu ama aralarında hep o eski kocasının lanet olası hayaleti vardı. Onu tanımamıştı, neye benzediğini bile bilmiyordu ancak varlığını hep hissettirmişti. Eğer David ölmeseydi, dünyadaki milyonlarca çift gibi sadece boşanmış olsalardı, belki Sandra kendini özgür hissedebilirdi ve kendisini hak ettiği gibi sevebilirdi.

Evet, sorun da buydu: Sandra'nın sevgisini hak ediyordu, bundan adı gibi emindi.

Fakat kendi açısından tamamen haklı olsa bile, nedendir bilinmez, kendini cezalandırmak istiyordu. Hatası çok mükemmel olmaktı, bunun farkındaydı. Sandra'dan daha fazlasını talep edip kendini ağırdan satması gerekirdi. Belki ona kötü davransaydı her şey çok daha farklı gelişirdi. Sonuçta David egoistçe davranmıştı, onun için dünyanın dört bir yanındaki "kritik noktalarda" muhabirlik yapma görevinden vazgeçmemişti. Üstelik Sandra'nın onun bu seyahatlerinden ve uzun süre kendisinden haber almadan iyi olup olmadığını, hatta hayatta olup olmadığını dahi bilmeden çok uzun süre onu beklemek zorunda olmasından dolayı huzursuz olduğunu bilmesine rağmen.

"Sana lanet olsun," dedi bu sefer David'in hayaletine. Onun gibi yapmalıydı, belki o zaman Sandra'yı kaybetmezdi. Madem öyle, votkayla kendini biraz daha cezalandıracaktı.

Ertesi sabah okulda dersi olduğunu umursamadan kendine bu kez büyük bir şişe votka söylemek üzereyken, kulübün barından gözlerini dikmiş kendisine bakan kadını fark etti. Meyveli bir kokteyl içiyordu. Çok güzeldi ama öyle havalı bir güzelliği yoktu. *Çabasızca baştan çıkarıcı*, dedi kendi kendine. Boş olsa da bardağını havaya kaldırıp onun şerefine içiyormuş gibi gösterdi. Bu tarz şeyler yapan biri değildi ama *kimin umurundaydı*.

Kadın da kokteylini havaya kaldırarak ona karşılık verdi. Sonra masasına yaklaşmaya başladı.

"Birini mi bekliyorsun? Sana eşlik edebilir miyim?" dedi, Max'i tamamen hazırlıksız yakalamıştı.

Max ne cevap vereceğini bilmiyordu, sonunda ağzından, "Tabii, otur lütfen," cümlesi çıktı.

"Benim adım Mina. Ya seninki?"

"Max."

"Mina ve Max: M&M," dedi kadın gülerek.

Max kadının konuşmasında bir Doğu Avrupalı aksanı sezer gibi oldu. "İtalyan değilsin."

"Aslında Rumen'im. Sen de İtalyan'a benzemiyorsun, yanılıyor muyum?"

"İngiliz'im ama uzun yıllardır burada yaşıyorum."

"Bütün akşam seni izledim."

Bu çok tuhaftı çünkü Max bunu sadece az önce fark etmişti.

"Yanılıyor muyum yoksa bir şeye mi kızgınsın?"

Max ona gerçeği söylemek istemiyordu. "Burada buluşacağım kadın beni ekti."

"Öyleyse bu akşam gerçekten de benim akşamım desene," diye yorumladı kadın muzır bir gülümsemeyle.

Max kadını iyice süzmüştü: Üzerinde göğüs dekolteli, modaya uygun siyah bir elbise vardı; elleri incecikti ve kırmızı ojeyle süslenmiş tırnakları son derece bakımlıydı; sol bileğinde büyük bir altın bilezik ve boynunda, ucunda kim bilir kaç karatlık pırlantalı bir kolyesi vardı. Ağır bir makyajı olduğu Max'in dikkatinden kaçmadı. Ama parfümü kesinlikle Fransız markasıydı. *Sıra dışı bir kadın*, dedi kendi kendine. Kendisini cinsiyet ayrımcılığı yapan biri olarak görmüyordu ancak bazen kadınları eşlerinden talep ettikleri yaşam standardına göre yargıladığını itiraf etmek zorundaydı. Böyle düşünmesinin sebebi belki de birçok kadının onun sadece bir lise öğretmeni olduğunu öğrendikten sonra ona sırt çevirmiş olmasıydı. Bu yüzden de fazla ileri gitmeden önce genellikle iyice tartıp öyle karar verir ve karşısındaki kadın onu elemeden önce kendisi uzak durmayı seçerdi. Şimdi masasında oturan bu kadına dair de fazla hayal kurmasa iyi olurdu: Bu kadın onu aşardı. Hiçbir beklentiye girmeden karşılığında sadece biraz eşlik edilmek adına ona bir içki ikram edecekti. Sonra da herkes kendi yoluna. "Sana bunun aynısından bir tane daha ısmarlayabilir miyim?" diye sordu kokteyli işaret ederek.

Mina tekrar gülümsedi. "Cebinde ne kadar para var?"

Max böyle direkt bir sorunun anlamını hemen kavrayamadı. "Bilmiyorum, neden soruyorsun?"

Kadın onun yüzüne sadece birkaç santimetrelik mesafe kalacak şekilde yaklaştı, Max onun tatlı nefesini hissedebiliyordu.

"Ne iş yaptığımı gerçekten anlamadın mı, yoksa canın oyun mu oynamak istiyor?"

O bir fahişe miydi? Buna inanamıyordu. "Hayır, affedersin... sadece..." beceriksizce kendini savunmaya çalıştı.

Karşılığında ise kadın bir kahkaha atarak güldü.

Max durumun kontrolünü tekrar ele geçirmeye çalıştı: "Elli avrom var ama bir bankamatikten para çekebilirim." Max kendi ağzından çıkanlara inanamıyordu. Bir kez olsun çizginin dışına çıkmak arzusu aniden tüm benliğini sarmıştı. Sandra'ya verdiği ama artık hiçbir anlamı kalmamış olan sadakat sözünün ve şimdiye dek sürdürdüğü saygın ve hatta biraz sıkıcı olan hayatının dışına çıkmak.

Bu sırada Mina teklifi değerlendiriyormuş gibi görünerek ona bakmaya devam ediyordu. Sanki onu herkesten daha iyi görebiliyor gibiydi. "Hadi tamam, üstelik sempatiksin de," dedi. "Sana indirim yapacağım, nasıl olsa bu akşam işler kesat gidiyor."

Max çocuk gibi heyecanlıydı. "Arabam hemen kapıda, gidip kendimize tenha bir yer bulabiliriz."

Kadın gücenerek başını iki yana salladı. "Araba koltuklarında yapacaklara mı benziyorum sence?"

Gerçekten de benzemiyordu.

"Üstelik de etrafta o manyak katil varken..."

Kadın haklıydı, Roma Canavarı hikâyesi vardı, Max bunu tamamen unutmuştu. Yetkililer çiftlere arabada sevişmek için tenha yerlere gitmemelerini tavsiye etmişlerdi. Ancak Sabaudia'daki villa vardı. Biraz uzaktaydı ama onu ikna etmek için fazla para ödeyebilirdi. Ayrıca her ne kadar kış ve içerisi biraz soğuk da olsa, şömineyi yakabilirlerdi. "Haydi gidelim, seni denize götürüyorum."

Ateş çatırdıyordu, oda ısınmaya başlamıştı bile ve Max yaptığından çekinmiyordu. Sandra'ya ihanet etmek üzereydi ama bunun

"teknik olarak" bir ihanet olduğundan da emin değildi. Sandra ona açıkça onu sevmediğini söylememişti ancak sözleri başka bir anlama da gelmiyordu. Öğrencileri onu böyle görse kim bilir ne düşünürlerdi, diye aklından bile geçirmiyordu: Kendisinin olmayan bir evde yatağa uzanmış, oldukça kalireli bir eskortun kendisiyle seks yapmak için banyodan çıkmasını bekliyordu.

Hayır, kendi bile kendini bu halde hayal edemiyordu. Bu nedenle de içindeki suçluluk duygusunu derhal susturmayı tercih etmişti.

Sabaudia'ya giderken Mina koltukta uyuyakalmıştı. Max yolculuk boyunca kaçamak bakışlarla onu izleyerek erkekleri baştan çıkarmak için takındığı bu maskenin arkasına saklanan otuz beş veya belki de otuz altı yaşındaki bu kadının kim olduğunu anlamaya çalıştı. Hayatını, hayallerini, bugüne kadar hiç âşık olup olmadığını ya da hayatında sevdiği birisinin olup olmadığını merak ediyordu.

Varır varmaz kadın hemen etrafına bakınmıştı. Villa deniz kenarında, imrenilecek bir konuma sahipti. Sol tarafta doğal parkın yer aldığı Circeo Tepesi'nin burnu vardı. Dolunay geceyi aydınlatıyordu. Max'in normalde maddi açıdan karşılamaya asla gücünün yetmeyeceği bir manzaraydı bu ama kadını anında etkilemişti.

Mina ona banyonun yerini sormuştu. Ardından topuklu ayakkabılarını çıkarıp merdivenlerden yukarı çıkmıştı. Max o anı zevkle izlemişti, bir meleğin cennete yükselmesi gibiydi.

Çift kişilik büyük yatağın üzerindeki çarşaflar tertemizdi. Max, soyunmuş ve tıpkı evinde yaptığı gibi farkında olmadan giysilerini düzenli şekilde bir kenara koymuştu. Aldığı iyi terbiyeden gelen bir alışkanlıktı bu, ne var ki o an yapmaya karar verdiği –düzgün karakterinden çok uzak olan– şeyle büyük bir tezat oluşturuyordu.

Mina onunla açık konuşmuştu: İlişki bir saatten fazla sürmemeliydi. Öpüşmek de yoktu, kural buydu. Sonra ona çantasında sakladığı bir kutu prezervatifi vermişti. Max'in onunla ne yapacağını bildiğinden emindi.

Max ışıkları kapattı ve sabırsızca onun belki de üzerinde sadece iç çamaşırlarıyla kapının eşiğinde görünmesini beklemeye

başladı. Parfümünü her yerde duyabiliyordu, kafası karışıktı ve heyecanlanmıştı. Tüm bunlar sırf Sandra'nın ona yaşattığı acıyı düşünmemek içindi.

Kapının eşiğinin ardındaki karanlıkta bir parıldama gördüğünde, bu ona hayal gücünün bir şakası gibi gelmişti. Ancak birkaç dakika sonra ikinci bir parıldama daha belirdi. O zaman içgüdüsel olarak yüzünü pencereye döndü. Ama gökyüzü açıktı, ufukta fırtına belirtisi yoktu, ayrıca ay da hâlâ görünüyordu.

Sadece üçüncü parıldamada, bunun aslında bir fotoğraf makinesinin flaşı olduğunu fark etti.

Ve gitgide yaklaşıyordu.

2

Onu penceresiz bir odaya kapatmışlardı.

Ama polisler öncesinde onu bir doktorun görmesine izin vermişti. Sağlık durumunu tespit ettikten sonra onu o odaya almışlardı. Kapıyı üzerine kapatıp gitmişlerdi ve o zamandan beri de Marcus'un hiçbir şeyden haberi olmamış, kimseyi de görmemişti.

İçeride sadece kendi oturduğu sandalye ve çelikten bir masa vardı. Odayı aydınlatan tek ışık, tavana asılı bir neondan geliyordu ve duvarda odadaki havayı temizleyen, sinir bozucu biçimde durmadan uğultu çıkaran bir fan vardı.

Zaman kavramını yitirmişti.

Ona kişisel bilgilerini sorduklarında genellikle kılıf olarak kullandığı sahte bilgileri vermişti. Yanında herhangi bir kimlik veya belge olmadığı için de onlara bir telefon numarası yazdırmıştı, o numara bu tür acil durumlarda aktif olan bir hatta aitti. Arandığında Vatikan'daki Arjantin Büyükelçiliği'nde çalışan bir yetkilinin telesekreteri yanıt veriyordu. Aslında Clemente mesajı aldıktan sonra onun dinî konularla ilgilenen bir delege olan Alfonso Garcia olduğunu ve Arjantin hükümeti adına çalıştığını gösteren sahte bir diplomatik pasaportla polis merkezine gelecekti.

Bugüne kadar penitenzierenin böyle karmaşık bir hileye ihtiyaç duyduğu hiç olmamıştı. Teknik olarak İtalyan polisinin, diplomatları kapsayan dokunulmazlık nedeniyle onu serbest bırakması gerekirdi. Fakat bu sefer mesele oldukça ciddiydi.

Bir emniyet mensubunun ölümü söz konusuydu. Ve Marcus olayın tek görgü tanığıydı.

Marcus, Clemente'in onu oradan çıkarmak için henüz harekete geçip geçmediğini bilmiyordu. Polisler onu çok daha uzun bir süre orada tutabilirlerdi ve Arjantin hükümeti için çalışan hiçbir Alfonso García olmadığını öğrenmek ve yalanını ortaya çıkarmak için yirmi dört saat yeterdi.

Ama Marcus şu anda kendisi için endişelenmiyordu. Sandra için korkuyordu.

Fernando ile kızıl saçlı kadının konuşmalarına kulak misafiri olduktan sonra onun da tehlikede olduğunu anlamıştı. Şimdi onun nasıl olduğunu, güvende olup olmadığını merak ediyordu. Ona bir şey olmasına izin veremezdi. Bu nedenle de Clemente'e rağmen, polisler odaya girer girmez onlara her şeyi anlatmaya karar verdi. Yani Roma Canavarı'yla ilgili paralel bir soruşturma yürüttüğünü ve katili koruyan bir grup insanın da bu işin içinde parmağının olduğunu. Ayrıca Kropp'un nerede olduğunu da söyleyecekti. Böylece Sandra'yı koruyabilirlerdi.

Ona inanacaklarından emin değildi ama sözlerini dikkate almaları için elinden geleni yapacaktı.

Evet, Sandra onun için her şeyden önce geliyordu. Her şeyden önce.

Gecenin bir yarısında onu yataktan kaldırdıklarından beri Komiser Crespi bir dakika bile yerinde durmamıştı. Vücudunun fazla miktarda kafeine ihtiyacı vardı ve şakakları baş ağrısından zonkluyor olsa da ağrı kesici almak için bile zamanı yoktu.

Parioli semtindeki Euclide Meydanı'nda bulunan polis merkezi tam bir kargaşa içindeydi. Polisler Moro'nun cansız bedeninin bulunduğu depo ile merkez arasında mekik dokuyorlardı. Henüz kimsenin basına bilgi sızdırmamış olması Crespi'nin dikkatinden kaçmamıştı. Herkes başkomiserin anısına kolayca ihanet edemeyecek kadar ona saygı duyuyordu. Bu sebeple ölüm haberi hâlâ gizli

tutuluyordu. Ama daha ne kadar gizli kalabilirdi? Emniyet genel müdürü olayı bildirmek için, öğlene kadar bir basın toplantısı düzenleyecekti.

Ancak ortada cevap bekleyen birçok soru bulunuyordu. O terk edilmiş yerde Moro'nun ne işi vardı? Ondan birkaç metre ötede yatan ceset kime aitti? Çatışmanın sebebi neydi? Yerde lastik izleri vardı, bu da demek oluyordu ki olay yerinde başkomiserin arabası dışında ikinci bir araba daha vardı ve acaba o araba olay yerinden birinin kaçmasını sağlamış olabilir miydi? Peki elleri bağlı, ağzı tıkalı halde buldukları Arjantinli o gizemli diplomatın oradaki rolü neydi?

Onu hem en yakın merkez olduğu için hem de kısa sürede olayın kokusunu alıp üşüşecek olan gazetecilerden korumak için Euclide Meydanı'ndaki polis merkezine götürmüşlerdi. Operasyonları oradan yürütüyorlardı. Olayın Roma Canavarı hikâyesiyle ne kadar ilgisi olduğunu bilmiyorlardı ancak kendi içlerinden birinin öldürülmesiyle jandarmanın ilgilenmesine izin veremezlerdi.

Öte yandan ROS birkaç saattir başka bir belayla uğraşmaktaydı.

Crespi'nin bildiği kadarıyla, o gece oldukça hareketli geçmişti. Saat dörtten biraz sonra acil durum hattına garip bir telefon gelmişti. Bariz bir Doğu Avrupalı aksanı olan bir kadın panik içinde Sabaudia sahilindeki bir evde meydana gelen bir saldırıyı ihbar etmişti.

Jandarmalar villaya ulaştıklarında, yatak odasında bir erkek cesedi bulmuşlardı. Görünüşe göre Ruger SP101 model tabancayla –canavarın tabancasının aynısıyla– adamın direkt kalbine ateş edilmişti.

Ancak ROS bunun sadece bir tesadüf veya özenti sonucu yapılan bir saldırı olmadığından henüz emin değildi. Kadın kaçmayı başarmıştı fakat telefonla olayı bildirdikten sonra kayıplara karışmıştı. Şimdi bir yandan o kadını, bir yandan da ellerindekiyle karşılaştırmak için villadaki olası DNA izlerini arıyorlardı.

Moro'nun öldürülme haberinden farklı olarak, Sabaudia'da yaşananlar kamuoyuna duyurulmuştu ama ölen şahsın kimlik bilgileri henüz açıklanmamıştı. Crespi basının, Moro'nun ölüm haberinin kokusunu henüz almamış olmalarının asıl sebebinin bu olduğunu biliyordu.

Basın, canavarın yeni kurbanının adını öğrenmeye çalışmakla meşguldü.

Bu nedenle herhangi bir elçilik görevlisi çıkıp da diplomatik dokunulmazlığı öne sürerek serbest bırakılmasını talep etmeden önce şu Alfonso García'yı iyi bir sorguya çekmek için gereken zamanı vardı. Adam bilgilerinin kontrol edilmesi için onlara bir telefon numarası vermişti ancak Crespi o numarayı aramaktan özenle kaçınmıştı.

Onunla baş başa kalmak istiyordu. Böylece onu konuşturmasını bilecekti.

Ama önce acilen bir kahveye ihtiyacı vardı. Bu yüzden soğuk Roma sabahında dışarı çıkıp Euclide Meydanı'nı geçerek aynı adı taşıyan kafeye doğru yürüdü.

"Komiser," diyerek birinin kendisine seslendiğini duydu.

Crespi kafeye girmek üzereydi ama yine de yüzünü döndü. Bir adamın elini sallayarak kendisine doğru geldiğini gördü. Gazeteciye benzemiyordu. Filipinli olduğu her halinden anlaşılıyordu ve onun Parioli semtindeki lüks evlerden birinde görevli bir hizmetçi olduğunu düşündü.

"Günaydın, Komiser Crespi," dedi Battista Erriaga yanına varır varmaz. Koşarak geldiği için biraz nefes nefese kalmıştı. "Sizinle bir dakika konuşabilir miyim?"

Crespi rahatsız olmuşçasına, "Çok acelem var," diye cevapladı.

"Çok uzun sürmeyecek, size söz veriyorum. Size bir kahve ısmarlamama izin verin."

Crespi kahvesini huzur içinde içmek ve bu baş belası adamı derhal başından savmak istiyordu. "Bakın, kaba olmak istemem

çünkü sizin kim olduğunuzu ve ismimi nereden bildiğinizi bile bilmiyorum ama dediğim gibi hiç zamanım yok."

"Amanda."

"Affedersiniz, ne dediniz?"

"Siz onu tanımıyorsunuz ama o pek akıllı bir kızcağız. On dört yaşında ve liseye gidiyor. Tüm yaşıtları gibi onun da aklında çeşitli hayaller ve planlar var. Hayvanları çok seviyor, ayrıca bir süredir erkek çocukları da ilgisini çekmeye başladı. Peşinde bir çocuk var, o da bunu fark etti ve çocuğun kendisine açılmasını arzu ediyor. Belki gelecek yaz nihayet ilk öpücüğünü alır."

"Kimden bahsediyorsunuz? Amanda isminde birini tanımıyorum."

Erriaga bir elini alnına götürüp şaplattı. "Ah, ne kadar da aptalım! Siz onu tanımıyorsunuz çünkü aslında onu kimse tanımıyor. Amanda'nın on dört yıl önce doğmuş olması gerekiyordu fakat bir trafik canavarı, kenar mahallelerden birinde yaya geçidinden geçmekte olan annesine arabayla çarpıp kaçtı ve asla da yakalanamadı."

Crespi'nin dili tutulmuştu.

Erriaga ona sert sert baktı. "Amanda o kadının, kızına vermek istediği isimdi. Bunu bilmiyor muydunuz? Görünüşe bakılırsa, bilmiyordunuz."

Komiser güçlükle nefes alıp vererek karşısındaki adama bakıyordu ama hâlâ konuşamıyordu.

"Çok dindar bir adam olduğunuzu biliyorum, her pazar ayine gidiyor ve Efkaristiya'yı[13] kutluyorsunuz. Ama ben sizi yargılamak için burada değilim. Aksine, geceleri huzur içinde uyumayı başarıp başaramadığınız ya da meslektaşlarınıza teslim olma arzusuyla her gün o yaptığınız şeyi düşünüp düşünmediğiniz umurumda bile değil. Bir konuda size ihtiyacım var, komiser."

---

13 Ekmek-Şarap Ayini olarak da bilinen ve İsa'nın çarmıha gerilmeden önceki akşam havarileriyle yediği *Son Akşam Yemeği*'nin anıldığı ayindir. (ç. n.)

"Bana ne için ihtiyacınız var?"

Erriaga kafenin camlı kapısını itti ve her zamanki sahte nezaketiyle, "Şu lanet olası kahveyi ısmarlamama izin verin de size her şeyi açıklayayım," dedi.

Biraz sonra kafenin üst katındaki salona çıkmış oturmaktaydılar. Salonun dekorasyonu birkaç masanın yanı sıra bir çift kadife kanepeden oluşuyordu. Gri ve siyah renkler hâkimdi. İçerideki tek farklı dokunuş bütün bir duvarı kaplayan, üç boyutlu gözlükler takmış, aşağı yukarı 1950'lere ait bir sinemadaki seyircileri gösteren büyük bir posterdi.

Bu hareketsiz ve sessiz seyirci topluluğunun önünde Erriaga söze yeniden başladı: "Bu gece Başkomiser Moro'nun öldüğü yerde elleri bağlı ve ağzı tıkalı halde bulduğunuz adam..."

Crespi şaşırmıştı. Onun bunu nasıl öğrendiğini merak etti. "Evet, ne olmuş?"

"Onu serbest bırakmanız gerek."

"Ne?"

"Doğru duydunuz. Şimdi merkeze geri döneceksiniz ve istediğiniz bir bahaneyi seçip onu serbest bırakacaksınız."

"Ben... Ben yapamam."

"Elbette ki yapabilirsiniz. Kaçması gerekmez, sadece ona çıkışı gösterin yeter. Ve onu bir daha asla görmeyeceğinize sizi temin ederim. Sanki suç mahallinde hiç bulunmamış gibi olacak."

"Fakat bunun aksini kanıtlayan deliller var."

Erriaga bunu da düşünmüştü: LAT teknisyeni Leopoldo Strini, o sabah telefon ederek "herkesten önce" ona olanları anlatıp Moro'nun ölüm haberini verdiğinde, Battista ona çatışmadan sağ çıkan tek görgü tanığının olaya dâhil olduğunu gösteren tüm delilleri yok etmesi için talimat vermişti. "Bu konuda endişelenmeyin. Sizi temin ederim ki bunun devamı gelmeyecek."

Crespi'nin yüz ifadesi sertleşti. Erriaga, komiserin yumruklarını sıkmasından içindeki dürüst polisin böyle bir şantajı kabul etmeyi reddettiğini fark etti.

"Peki ya merkeze geri dönüp on dört yıl önce yaptığım hatayı itiraf etmeye karar verirsem? Sizi de şimdi bir devlet memuruna şantaj yapmaya çalışmaktan tutuklarsam ne olur?"

Erriaga kollarını havaya kaldırdı. "Bunu yapmakta tamamen özgürsünüz. Sizi durdurmaya bile kalkışmam," dedi korkmadan. Sonra da güldü. "Gerçekten böyle bir riski göz önünde bulundurmadan buraya geldiğimi mi düşünüyorsunuz? O kadar aptal değilim. Üstelik aynı yöntemle ikna ettiğim ilk kişi olduğunuzu mu zannediyorsunuz cidden? Sizden başka hiç kimsenin bilmediğini sandığınız bir olayı nasıl olup da öğrendiğimi merak etmişsinizdir... Aynısı diğerlerinin başına geldi. Ama emin olun, onlar sizin kadar dürüst değiller; sırlarını korumak için her şeyi yapmaya hazırlar. Ve eğer bana bir iyilik yapmalarını istersem, buna kolayca hayır diyemezler."

"Ne tür bir iyilik?" Crespi anlamaya başlamıştı ve bocalıyordu.

"Güzel bir aileniz var, komiser. Vicdanınızın sesini dinlemeye karar verirseniz, bunun bedelini ödeyecek tek kişi siz olmazsınız."

Crespi yumruklarını sıkmayı bırakıp yenilmiş bir edayla başını yere indirdi. "Bu demek oluyor ki bugünden itibaren, bir gün tekrar karşıma çıkmanızdan korkarak sürekli arkamı kollamam gerekecek çünkü ileride belki benden başka iyilikler de istemeye geleceksiniz."

"Farkındayım, kulağa korkunç geliyor. Ama olaya bir de şu yönden bakmaya çalışın: Can sıkıcı bir olasılıkla yaşamak, hayatınızın geri kalanını utanç içinde ve daha da beteri adam öldürme ve yardım ihmali suçlarından hapiste geçirmekten çok daha iyidir."

3

Sandra evde değildi.

Nöbete başlamış olabileceğini düşünerek polis merkezini aramıştı ancak bir günlük izin aldığını söylemişlerdi. Marcus aklını kaçırmış gibiydi, onu bulup iyi olduğundan emin olmalıydı.

Öğleden önce Clemente'le iletişim kurmayı başardı. Her zamanki telesekreter aracılığıyla arkadaşı ona o gece Sabaudia'da yaşanan cinayetten ve cinayeti Roma Canavarı'nın işlemiş olabileceğinden bahsetti. Sonra da ismi henüz bilinmeyen bir adamın öldüğünü ancak onunla birlikte olan kadının ihbarı yapar yapmaz kaçmayı başardığını, ne var ki sonra ortadan kaybolduğunu ve kimsenin de o kadının kim olduğunu bilmediğini söyledi. Olayı birlikte incelemek için Prati bölgesindeki bir "güvenli yer"de buluşmaya karar verdiler.

Marcus erkenden gelip bekledi. Polisin, kendisini neden bu kadar çabuk salmış olduğunu bilmiyordu. Onu kilitledikleri odanın kapısı bir anda açılmış ve içeriye elinde bazı formlarla Komiser Crespi girmişti. Sonra da sanki yaptığı işle pek ilgilenmiyormuş gibi, formları ona gelişigüzel imzalatmıştı. Ardından onu tekrar dinlemeleri gerekirse diye ulaşılabilir olması şartıyla ona eve gitmekte serbest olduğunu bildirmişti.

Polise sahte bir telefon numarası ve adres belirten Marcus için bu durum hiç alışılmadık ve çok aceleci bir prosedür gibi görünmüştü – üstelik sevilen bir emniyet mensubunun ölümüne tanık olmasına rağmen. Gerçeği söylediğinden emin olmak için bir b...

ekibi ona ev adresine kadar eşlik etmeye bile kalkmamıştı. Kimse ona kendine bir avukat aramasını önermemişti. Ve en önemlisi de hiçbir hâkim onun ifadesini dinlememişti.

Penitenziere ilk başta bunun bir tuzak olduğundan şüphelenmişti. Ama sonra işin içinde çok daha farklı bir şey olduğunu sezmişti. Güçlü biri devreye girmiş olmalıydı. Ve elbette ki bu kesinlikle Clemente değildi.

Marcus bu gizli kapaklı işlerden, sürekli arkasını kollamasının gerekmesinden ve özellikle de ona verilen görevlerin altındaki asıl nedenleri asla bilmemekten usanmıştı. Bu yüzden de arkadaşı kapıdan içeri adımını atar atmaz ona çıkıştı. "Benden ne saklıyorsun?"

"Neyi kastediyorsun?" diyerek savunmaya geçti Clemente.

"Tüm bu olanları."

"Şimdi sakin ol lütfen. Birlikte akıl yürütmeye çalışalım, bir yanılgıya düştüğüne eminim."

"İntihar ediyorlar," diye karşılık verdi Marcus sertçe. "Ne dediğimi anladın mı? Kropp'un adamları, yani o canavarı koruyanlar, o kadar kararlılar ve inançlarına o kadar bağlılar ki hedefe ulaşmak için hayatlarını feda etmeye razı oluyorlar. Adli tıp doktorunun kendini pencereden aşağı atması ve yaşlı adamın kendi çıkardığı yangında canlı canlı yanmasının sadece kaçınılmaz bir neticeden ibaret olduğunu, bu seçimlerinin beklenmedik fakat mecburi bir seçim olduğunu zannediyordum. Kendi kendime onların kendilerini köşeye sıkışmış hissedip ölmeyi seçtiklerini düşünmüştüm. Ama hayır! Onlar ölümü *istiyorlardı*. Bu bir tür şehitlik."

Clemente dehşete kapılmış bir halde, "Böyle bir şeyi nasıl söyleyebilirsin?" diye sordu.

Marcus o anda Fernando'yu ve Olga'nın ona silah çekerek Kropp'un kararıyla onun için artık her şeyin bittiğini söylediği anı hatırlayarak, "Onları bunu yaparken gördüm, Clemente," diye yanıt verdi. "En başından beri bu konuda şüphelerim vardı. Canavarın, Sant'Apollinare'deki günah çıkarma hücresinde kaydedilen

ifadeleri, senin beni araştırmaya ikna etmek için bana 'Roma'nın üzerine çöken ciddi bir tehdit'ten bahsetmen... Bu tehdit kime?"

"Bunu biliyorsun."

"Hayır, artık bilmiyorum. Görevimin, başından beri canavarı durdurmak olmadığını düşünmeye başladım artık."

Clemente bu konuşmadan sıyrılmaya çalışarak mutfağa yöneldi. "Ben bir kahve yapayım."

Marcus onu kolundan tutarak durdurdu. "Cevap kurt başlı adamda. Onlar bir tarikat, bir çeşit kült: Benim asıl görevim onları durdurmaktı."

Clemente kolunu tutmakta olan ele baktı. Şaşırmış, hayal kırıklığına uğramıştı. "Kendine hâkim olmaya çalışmalısın."

Ama Marcus'un buna hiç niyeti yoktu. "Üstlerim, yani bana üç yıldır senin aracılığınla emir veren ve yüzlerini hiç görmediğim kişiler, o öldürülen çiftlerin ya da yakında öldürülecek olanların akıbetiyle uzaktan yakından ilgilenmiyorlar. Umurlarında olan tek şey o kötülüğü savunanlara karşı koymak. Beni de bir kez daha kullandılar." *Tıpkı Vatikan Bahçeleri'nde parçalanmış rahibe olayında olduğu gibi.* O zaman da karşısında sarsılmaz bir duvar bulmuştu. Marcus bunu unutmuyordu.

"*Hic est diabolus.*" Zavallı rahibenin başındaki rahibeler haklıydılar. Şeytan Vatikan'a girmişti ama belki de o olaydan çok daha önce gerçekleşmişti bu.

"Gri çantalı adam vakasında ne olduysa şimdi de aynısı oluyor. Sen de onların suç ortağısın," diyerek Marcus, Clemente'i suçladı.

"Yanılıyorsun."

"Gerçekten mi? Öyleyse bana yanıldığımı göster; emirleri veren kimse onunla konuşmama izin ver."

"Bunun olamayacağını biliyorsun."

"Ever, doğru: 'Bizim ne soru sormamıza ne de öğrenmemize izin var. Biz sadece itaat etmekle yükümlüyüz,'" dedi Clemente'in ona sürekli tekrarladığı cümleyi bu kez kendisi ona hatırlatarak. "Ama bu sefer soru soracağım ve karşılığında cevap almak istiyorum."

O güne dek hep bir arkadaş olarak gördüğü, hafızasını yitirmiş halde bir hastanede yatarken, ona anılarıyla beraber bir de isim veren, her zaman güvendiği Clemente'i yakasından tutup duvara yasladı. Bu hareket Marcus'u da şaşırttı, bunu yapabileceğini hiç düşünmemişti ancak artık belli bir sınırı aşmıştı ve geri dönemezdi. "Yıllardır, mahkeme arşivinde toplanan günahları inceleyerek kötülüğü tanımayı öğrendim ama aynı zamanda hepimizin bir suçu olduğunu ve affedilmek için suçlarımızın farkında olmanın yeterli olmadığını da anladım. Er ya da geç ödenecek bir bedel var. Ve ben başkalarının günahlarının bedelini ödemek istemiyorum. Benim hakkımda karar veren, varlığımı kontrol eden yüksek makamlar, o 'üst seviyedekiler' kim? Bilmek istiyorum!"

"Lütfen, bırak beni."

"Hayatımı onların ellerine verdim, bunu öğrenmeye hakkım var!"

"Lütfen..."

"Ben yokum, görünmezliği kabul ettim, her şeyden vazgeçtim. Şimdi bana onların kim olduğunu söyleyeceksin..."

"Bilmiyorum!"

Bu tek bir kelime Clemente'in ağzından aniden çıkıvermişti, kızgınlık ve hüsranla yankılanıyordu. Marcus gözlerini Clemente'inkilere kilitledi. Gözleri parlıyordu: Samimiydi. Arkadaşının bu hüzünlü kabullenişi, sorusunun hiddetine karşı kurtuluşvari bir cevap olarak telaffuz edilen o "bilmiyorum", aralarında bir uçurum açmıştı. Her şeyi beklerdi, emirlerin Papa'nın kendisinden geliyor olmasını bile. Ama bunu beklemezdi.

"Talimatlar, tıpkı seninle yaptığımız gibi bir telesekreter sistemi yoluyla bana iletiliyor. Onları bana bildiren ses hep aynı ama hakkında başka bir şey bilmiyorum."

Marcus, Clemente'i bıraktı, neye uğradığını şaşırmıştı. "Bu nasıl mümkün olabilir? Bana bildiğim her şeyi sen öğrettin: Bana

mahkemenin sırlarını anlattın, görevimin gizemli yanlarını gösterdin. Köklü bir deneyime sahip olduğunu sanıyordum..."

Clemente gidip masaya oturdu, başını ellerinin arasına aldı. "Portekiz'de bir köyde rahiplik yapıyordum. Bir gün bir mektup geldi. Üzerinde Vatikan mührünü taşıyordu, reddedemeyeceğim bir görevdi. Mektubun içinde bana Prag'da bir hastanede yatan bir adamı takip etmem için gereken talimatlar verilmişti, adam hafızasını kaybetmişti ve ona iki zarf sunmam gerekiyordu. Birinde hayatına sıfırdan başlayabilmesi için sahte bir isim adına düzenlenmiş bir pasaport ile bir miktar da para vardı, diğerinde ise Roma'ya ulaşmak için bir tren bileti. Eğer adam ikinci zarfı seçerse, başka talimatlar da alacaktım."

"Bana öğrettiğin her yeni şeyi..."

"... ben de daha yeni öğrenmiştim." Clemente iç çekti. "Neden beni seçtiklerini hiç anlamadım. Özel yeteneklerim yoktu ve kariyer yapma konusunda da hiçbir istek göstermemiştim. Cemaatimle birlikte kilisemde mutluydum. Yaşlılar için geziler düzenler, çocukların kateşistiyle[14] ilgilenirdim. Vaftiz eder, nikâh kıyar, her gün ayin düzenlerdim. Ama hepsini bırakmak zorunda kaldım." Sonra bakışlarını Marcus'a doğru kaldırdı. "Geride bıraktığım şeyleri özlüyorum. Yani ben de yalnızım."

Penitenziere kulaklarına inanamıyordu. "Bunca zaman boyunca..."

"Biliyorum, kendini kandırılmış gibi hissediyorsun. Ama bu görevden kendimi geri çekemezdim. İtaat etmek ve sessiz kalmak, bizim yapmamız gereken şey bu. Biz Kilise'nin hizmetkârlarıyız. Biz rahibiz."

Marcus boynunda taşıdığı, üzerinde başmelek Mikâil'in portresi olan küçük madalyonu boynundan çıkarıp Clemente'e doğru fırlattı. "Gidip artık onlara körü körüne itaat etmeyeceğimi ve

14 Hristiyanlık dininde, özellikle çocuklara ve gençlere dinî öğretileri aktarmak. (ç. n.)

hizmet etmeyi bıraktığımı söyleyebilirsin. Kendilerine bir başkasını bulmak zorunda kalacaklar."

Clemente gücenmişti ama tek bir kelime dahi etmedi, bunun yerine madalyonu almak üzere yere eğildi. Sonra da kapıya doğru giderken Marcus'a baktı ve kapıyı arkasından çekerek çıktı.

4

Serpenti Caddesi'nde bulunan çatı katındaki dairesinin kapısından içeri girdi. Ve karşısında Sandra'yı gördü.

Marcus ona evinin yerini nasıl öğrendiğini ve içeriye nasıl girdiğini sormadı. Sandra oturup onun gelmesini beklediği yataktan kalkarken Marcus içgüdüsel olarak ona doğru ilerledi. Sandra da aynı şekilde içgüdüleriyle hareket ederek ona sarıldı.

Konuşmadan birbirlerine sarılarak bir süre öylece kaldılar. Marcus onun yüzünü göremiyordu ama saçlarının kokusunu ve vücudunun sıcaklığını duyabiliyordu. Sandra başını onun göğsüne dayamış, kalbinin o gizemli atışlarını dinliyordu. Marcus, sanki dünyadaki yerini bulmuş gibi büyük bir huzur duyuyordu. Sandra ise bu zamana kadar kabullenmemiş olsa bile, Marcus'u ilk gördüğü andan itibaren arzuladığını fark etti.

Belki de daha fazla ileri gidemeyeceklerinin farkında olarak birbirlerine daha da sıkı sarıldılar.

Bu andan ilk sıyrılan Sandra oldu. Ama sadece birlikte yapmaları gereken bir görevleri olduğu için. "Seninle konuşmam gerek, çok az zamanımız var."

Marcus da aynı fikirdeydi ama bir an için gözlerinin içine bakamadı. Ancak o sırada Sandra'nın duvardaki fotoğrafa, gri çantalı adamın fotoğrafına baktığını fark etti. Vatikan Bahçeleri'ndeki rahibenin katili. Sandra ona bir şey sormadan önce o bir soru sordu: "Beni nasıl buldun?"

"Bu gece bir adamla tanıştım. Senin hakkında her şeyi biliyor, beni buraya o gönderdi." Sandra duvardaki fotoğrafla ilgilenmeyi bırakıp Kolezyum'da neler olduğunu anlatmaya başladı.

Marcus duyduklarına inanmakta zorlanıyordu. Birisi onu tanıyordu. Ve sadece adresini değil, görevinin amacını da biliyordu.

"Seni tanıdığımı biliyordu," dedi Sandra. "Ve senin üç yıl önce kocama ne olduğunu öğrenmeme yardım ettiğini de."

Nasıl oluyor da bu kadar çok şeyi bilebiliyordu?

Adam, Sandra'ya Tuz Çocuk'u koruyanın bir tarikat olduğunu doğrulamıştı. Sandra, o yabancı adamın kendisinden bir şeyleri gizlediğinden son derece emin olsa da aralarında geçen diyaloğun ayrıntılarına girerek anlattı.

"Sanki bana sırrın tamamını açıklamak zorunda kalmamak için bir kısmını ifşa etmişti. Bazı koşullar onu bunu yapmaya zorlamış gibi... Bende yarattığı izlenim böyleydi ama bunu daha iyi tam olarak nasıl anlatabilirim bilemiyorum."

Ne var ki her şey çok açıktı. O yabancı adam her kimse, birçok şeyden haberi vardı ve elindeki bilgileri nasıl kullanacağını da biliyordu. Marcus, o sabah serbest bırakılmasında da o adamın parmağı olduğu izlenimine kapıldı.

"En sonunda da bana canavarı durdurmama yardım edeceğini söyledi."

"Peki ama nasıl?"

"Beni sana gönderdi."

Cevap ben miyim yani? Çözüm ben miyim? Marcus inanamıyordu.

"Katilin hikâyesini bir tek senin anlayıp çözebileceğini söyledi."

"Tam olarak bu kelimeyi mi kullandı? *Hikâye* mi dedi?"

"Evet. Neden?"

Hikâye anlatıcısı katil, dedi Marcus kendi kendine. Demek ki doğruydu: Victor onlara bir hikâye anlatmaya çalışıyordu. Kim bilir hikâyenin hangi kısmına gelmişti. Agapov'ların kâhyasının huzurevinde kendisine verdiği fotoğrafı düşündü: baba ve ikizler. *Anatoli Agapov, Hana'nın değil, oğlunun elinden tutuyordu.*

"Senin, elindeki bilgileri Moro'nun çalışmalarıyla bir araya getirirsen gerçeğe ulaşacağını söyledi," diye devam etti Sandra.

Gerçek. Yabancı adam o gerçeği biliyordu. Peki ama neden açıklayıp bütün bunlara bir son vermiyordu? Ayrıca polisin bildiklerini o nereden biliyordu? Fakat daha da ilginci, kendisinin ne bildiğini o nereden biliyordu?

Ancak Marcus o anda Sandra'nın Moro'ya olanlardan haberi olmadığını anladı. Ve ona kötü haberi vermek zorunda kaldı.

"Hayır," dedi buna inanamayarak Sandra. "Olamaz." Boşluğun içinde kaybolan bakışlarla tekrar yatağın üzerine oturdu. Başkomiser Moro'ya büyük saygı duyuyordu, teşkilat adına bu büyük bir kayıptı. Onun gibi polisler arkalarında mutlaka iz bırakıp bir şeylerin değişmesinde her zaman önemli bir rol oynarlardı.

Marcus, Sandra'nın kendisinden devam etmesini isteyene dek onu rahatsız etmeye cesaret edemedi.

"Devam edelim," dedi Sandra sadece.

Şimdi sıra penitenzieredeydi, Sandra'yı olayın geri kalan detayları hakkında bilgilendirmesi gerekiyordu. Ona Hamelin Kurumu'ndan, Kropp ve adamlarından, kurt başlı adamdan ve bilge psikopattan bahsetti. Canavarın ismi Victor Agapov'du ve çocukken ikiz kız kardeşi Hana'yı öldürmüştü.

"Yani cinayetlerin altında cinsel bir neden yok," diye belirtti Marcus. "Çocukken yaşadığı cinayet deneyimini ancak bu şekilde yeniden yaşayabildiği için çiftleri seçiyor. Hana'nın ölümünde masum olduğuna inanıyor ve ona yapmak istediği şeyleri kadınlara yapıyor."

"Öfkeyle hareket ediyor."

"Evet, bu yüzden de erkek kurbanlara farklı bir muamele yapıyor: acı çektirmeden tek bir ölümcül darbeyle."

Sandra o gece Sabaudia'da olanlardan haberdardı – şehirde başka şeyden konuşulmaz olmuştu. "Erkek kurbanlar demişken," dedi. "Seni beklerken jandarma birliğinde olan eski bir arkadaşıma telefon ettim, şu anda ROS'tan bilgi koparmak imkânsız. Sabaudia'daki kurbanın ismi gizli tutuluyor ve ihbarı yapan kadın

hakkında da Doğu Avrupalı aksanı olması dışında henüz başka hiçbir şey bilinmiyor. Ancak öyle görünüyor ki katilin deniz kenarındaki o villada bulunduğu konusunda şüpheleri yok çünkü evde DNA'sını bulmuşlar."

Marcus bunun üzerine biraz akıl yürüttü. "Kadın kaçmayı başarıyor, bu yüzden canavar her zamanki senaryoyu tamamlayamıyor. Ama yine de herkesin, bunun onun işi olduğunu bilmesini istiyor."

"Yani DNA'sını kasıtlı olarak mı bıraktığını düşünüyorsun?"

"Evet, artık hiçbir önleme gerek görmüyor: Bu bir imza."

Sandra'ya göre bu mantık doğruydu. "Günlerdir başka şüphelilerden ve cinsel suçlardan sabıkası olanlardan genetik örnekler almakla uğraşıyoruz: DNA'sının elimizde olduğunu anlamış olması muhtemel. Yani umursamıyor."

"Kolezyum'daki adam Moro'nun elinde bulunan tüm bilgileri bana vermeni söyledi."

"Evet," diye onayladı Sandra. Sonra içi yarı boş olan bu çarı katı dairesine baktı. "Yazmak için bir şeyin var mı?"

Marcus ona bir keçeli kalem uzattı. Hafızasından silinen anı parçacıkları rüyalarında yeniden ortaya çıktığında onları karyolanın yanındaki duvara yazmak için üç yıl önce kullandığı kalemdi bu. Aceleci ve çarpık yazılardan oluşan kırık dökük o anılar duvarda uzun süre kalmıştı. Sonra onları tekrar unutabilmeyi ümit ederek hepsini silmişti. Ama unutamamıştı. O anılar, hayatının geri kalanında ödemesi gereken cezaydı.

Bu yüzden Sandra SCO'nun operasyon salonundaki panoda yazan tüm bulguları duvara yazmaya başladığında penitenziere tatsız bir *déjà vu* yaşadı.

Ostia çamlık cinayeti:

Objeler: sırt çantası, dağcı halatı, av bıçağı, Ruger SP101 model altıpatlar tabanca.

Dağcı halatının üzerinde ve kızın göğüs kemiğine saplanan bıçağın sapında delikanlının parmak izleri var: Delikanlıya kızı bağlamasını ve kendi hayatını kurtarmak istiyorsa kızı bıçaklamasını emreder.

Delikanlıyı ensesine ateş ederek öldürür.

Kıza ruj sürer. (Fotoğrafını çekmek için mi?)

Kurbanların yanına tuzdan bir obje bırakır. (Küçük bir oyuncak bebek?)

Öldürdükten sonra üstündekileri değiştirir.

Polis memurları Rimonti ve Carboni cinayeti:

Objeler: av bıçağı, Ruger SP101 model altıpatlar tabanca.

Memur Stefano Carboni'yi göğsünden bir vuruşla öldürür.

Memur Pia Rimonti'yi midesinden vurarak yaralar. Sonra onu soyar. Kelepçelerle bir ağaca bağlayıp işkence eder ve av bıçağıyla öldürür. Yüzüne makyaj yapar. (Fotoğrafını çekmek için mi?)

Otostopçu cinayeti:

Objeler: av bıçağı, Ruger SP101 model altıpatlar tabanca.

Bernhard Jäger'yı alnına ateş ederek öldürür.

Anabel Meyer'yı karnından defalarca bıçaklayarak öldürür.

Anabel Meyer hamileydi.

Kurbanların cesetlerini ve sırt çantalarını gömer.

Sandra listeyi tamamladıktan sonra son saldırı hakkında bildiklerini de ekledi.

Sabaudia cinayeti:

Objeler: Ruger SP101 model altıpatlar tabanca.

Kalbine ateş ederek bir adamı (Adı?) öldürür.

Adamla birlikte olan kadın kaçıp ihbar etmeyi başarır. Bulunamaz. Neden? (Doğu Avrupalı aksanı.)

Katil kasıtlı olarak DNA'sını olay yerinde bırakır çünkü bunun onun işi olduğunun bilinmesini istiyor.

Marcus listeye yaklaşıp ellerini beline koyarak incelemeye başladı. Listede yazanların hemen hemen hepsini biliyordu. Bilgilerin çoğunu basından öğrenmiş, geri kalanına da bizzat ulaşmıştı. "Canavar tam dört kez saldırdı ancak ilk saldırıdaki detaylar diğerlerinden çok daha önemli. Bu yüzden de ileride bizi neyin beklediğini anlamak için sadece onlardan yararlanacağız."

Ama tam da o detaylar arasında penitenzierenin bilmediği bir şey vardı.

"Ostia saldırısında en son, 'Öldürdükten sonra üstündekileri değiştirir' yazıyor. Bu ne anlama geliyor?"

"DNA'sına bu şekilde ulaştık," dedi Sandra gururlu bir edayla. Bu onun sayesinde elde edilmiş bir ipucuydu. Marcus'a ilk erkek kurban Giorgio Montefiori'nin annesinden bahsetti. Kadın ısrarla oğlunun kişisel eşyalarının kendisine iade edilmesini istemişti. Eşyaları aldıktan sonra da kendisine verdikleri gömleğin Giorgio'ya ait olmadığını çünkü gömleğin kolunda kadının kendi eliyle işlediği baş harflerinin bulunmadığını iddia ederek polis merkezine gelmişti. Sandra dışında kimse kadını dinlememişti ki o da sadece merhamet duyduğu için bunu yapmaya karar vermişti. Ama gencin annesi gerçekten de haklıydı. "Böylece neler olduğunu anlamak kolay oldu: Katil, Giorgio'yu Diana Delgaudio'yu bıçaklamaya zorladıktan ve onu silahla ensesinden vurarak öldürdükten sonra giysilerini değiştirdi. Bunu yapmak için de üzerindekileri arabanın arka koltuğuna bıraktı ama arka koltukta iki gencin sevişmek için üstlerinden çıkardıkları giysiler de vardı. Canavar olay yerinden ayrılırken gömlekleri karıştırıp orada kendi gömleğini bıraktı."

Marcus bu olay üzerinde biraz düşündü. Aklına yatmayan bir şeyler vardı. "Bunu neden yaptı? Üzerini neden değiştirdi?"

"Belki de giysilerinin, gençlerin kanıyla kirlenmesinden korktuğu ve birinin onu durdurması durumunda –sıradan bir belge kontrolü yapmak için bir polis ekibi mesela– şüphe uyandırmak istemediği için. Eğer az önce iki kişiyi öldürdüysen, en iyisi riske girmemektir, öyle değil mi?"

Marcus bundan pek emin değildi. "Çocuğu, partnerini bıçaklamaya zorluyor ve daha sonra başına ateş etmek için onun arkasına geçerek bir tür infaz yapıyor: kandan hep uzak durmayı başardı... Öyleyse giysilerini neden değiştirmiş olabilir?"

"Sonra Diana'nın yüzüne makyaj yapmak için arabanın içine doğru eğildiğini unutuyorsun. Ruj, hatırladın mı? Ruju sürmek için kızın göğsündeki yaraya çok yaklaşmış olmalı."

Sandra haklı olabilirdi, belki giysi değiştirmek sadece bir tedbirdi, biraz aşırı bir tedbir. "Ama yine de Ostia cinayetinde hâlâ bir detay eksik," dedi penitenziere. "Yani Diana Delgaudio'nun kısa bir süreliğine komadan çıkıp *onlar* yazması."

"Doktorlar bunun bir tür koşulsuz refleks olduğunu, yazma hareketiyle birlikte bellekten rastgele ortaya çıkan bir kelime olduğunu söylediler. Üstelik Victor Agapov'un tek başına hareket ettiğinden şüphemiz yok. Gerçekten de şu noktada bu kelimenin önemli olduğunu düşünüyor musun?"

Marcus ilk başlarda bunun önemli olduğunu düşünmüyordu. "Bu hikâyeye bir tarikatın karıştığını biliyoruz. Ya onlardan biri yaptıysa? Belki de canavarı gizlice takip eden biriydi." Marcus, Fernando'nun söylediklerine bel bağlamayı düşünmüyordu: Sahte çolak, Hamelin Kurumu'ndan ayrıldıktan sonra Victor'la iletişimlerinin kesildiğini söylemişti.

"O zaman Astolfi neden tuz heykelciği sadece ertesi gün suç mahallinden alıp götürmek zorunda kalmış olsun ki? O gece orada gerçekten de tarikattan biri olsaydı, o zaman bunu o yapardı."

Bu da doğruydu. Ama hem katilin giysi değiştirmesi hem de bu *onlar* kelimesi bütün diğer detaylarla birlikte düşünüldüğünde sırıtıyordu.

"Peki şimdi ne yapacağız?" diye sordu Sandra.

Marcus ona doğru döndü. Saçlarının kokusunu hâlâ duyabiliyordu. Bir ürpertiyle sarsıldı ama bunu belli etmedi. Aklını

toplayarak araştırmaya geri döndü. "Jandarma ve polisten önce davranıp Sabaudia'daki kızı bulmalısın. O bize lazım."

"Tamam ama nasıl? Onun hakkında elimde hiçbir bilgi yok ki."

"Doğu Avrupalı aksanı var ve izini bir şekilde kaybettirdi... Neden?"

"Bu arada canavar onu çoktan bulup öldürmüş de olabilir, bunu bilmiyoruz. Ayrıca aksanının bununla ne ilgisi var?"

"Diyelim ki hâlâ yaşıyor ve sadece güvenlik güçlerinden korktuğu için saklanıyor; belki de bir şeylerden sabıkası vardır."

"Bir suçlu mu yani?"

"Aslında daha çok bir fahişe olabileceğini düşünüyordum." Marcus sözlerine ara verdi. "Kendini onun yerine koy: Bir cinayetten kaçtı ve polisi arayıp haber verdi çünkü insanlık görevini yerine getirdiğine inanıyor. Bir kenarda parası var ve yabancı uyruklu: Her an başını alıp gidebilir, İtalya'da kalmasının ona bir faydası yok."

"Özellikle de canavarın yüzünü gördüyse ve canavar etrafta onu tanıyabilecek birinin olduğunu biliyorsa," dedi Sandra.

"Ya da kadın hiçbir şey bilmiyor, hiçbir şey görmedi ve sadece ortalık yatışana kadar saklanıyor da olabilir."

"Hepsi tamam da mutlaka jandarmayla polisler de aynı sonuca varacaklardır," dedi Sandra.

"Evet ama onlar kızı, çalıştığı ortamları dışarıdan takip ederek arayacaklardır. Bizimse içeride adamımız var..."

"Kim?"

"Cosmo Barditi." Barditi hikâye kitabı sayesinde Marcus'u tuz çocuğun izine düşürmüştü. Ama daha da önemlisi, sadomazoşist gösterilerin yapıldığı bir mekânın sahibiydi: Kulüp SX.

"Ölü bir adam bize nasıl yardımcı olabilir?" dedi Sandra.

"Karısı," dedi Marcus, iki yaşındaki kızıyla birlikte bir an önce Roma'dan ayrılması için para verdiği kadını kastederek. Şimdi ise kadının o verdiği tavsiyeye uymamış olmasını umuyordu. "Ona gidip Cosmo'nun ona ortadan kaybolması gerektiğini söyleyen

arkadaşının seni gönderdiğini söylemelisin. Hikâyeyi bilen yalnız ikimiziz: o ve ben – sana inanacaktır."

"Sen neden benimle gelmiyorsun?"

"Halletmemiz gereken birkaç sorun var. Birincisi, Kolezyum'daki gizemli adamla ilgili; kim olduğunu ve neden bize yardım etmeye karar verdiğini öğrenmeliyiz. Korkarım onunkisi karşılık beklemeden yapılmış bir hareket değildi."

"Peki ya diğer sorun?"

"Bunu çözmek için ise şu ana kadar hep ertelemek zorunda kaldığım bir ziyareti gerçekleştirmem gerekecek."

5

On yedinci yüzyıldan kalma binanın giriş kapısı aralık bırakılmıştı.

Marcus kapıyı iter itmez kendini büyük bir avlunun gizli bahçesinde buldu. İçerisinde çeşitli ağaçlar, çiçek toplayan peri heykelleriyle süslü taş çeşmeler vardı. Dorik sütunlarla çevrili bir taraçası da olan bu görkemli bina bir daire şeklinde bu bahçeyi çevreliyordu.

Buradaki güzellik tıpkı Corso Caddesi'ndeki Ruspoli ve Doria Pamphilj binaları gibi, kesinlikle daha görkemli ve şatafatlı olan diğer Roma binalarının güzelliğini anımsatıyordu.

Sol tarafta, geniş basamakları olan mermer bir merdiven üst katlara uzanıyordu. Marcus yukarı çıkmaya başladı.

Fresklerle süslenmiş bir salondan içeri girdi, burası antik mobilyalar ve işlemeli duvar halılarıyla zengince dekore edilmişti. İçeride inceden inceye hissedilen bir koku hâkimdi: eski ev kokusu. Kurutulmuş ahşap, yağlı boya tabloları ile rütsü kokusu karışımı, tarih ve geçmiş kokan hoş bir kokuydu.

Penitenziere ilkine tıpatıp benzeyen odalardan geçerek ilerlemeye devam etti, odaları birbirinden ayıran herhangi bir koridor yoktu, hatta sürekli aynı odaya giriyormuş gibi hissediyordu.

İsimleri çoktan silinip gitmiş şahsiyetler –leydiler, soylular ve şövalyeler– duvarlardaki tablolardan onun geçişini seyrediyorlardı ve görünüşte tamamen hareketsiz duran gözleri onunla birlikte hareket ediyormuş gibiydi.

Peki şimdi neredeler, diye sordu kendi kendine Marcus. *Onlardan geriye ne kaldı?* Yalnızca bir tablo; gönülleri hoş etmeyi seven bir ressamın gerçeğe pek de sadık kalmayarak olduğundan çok daha zarif gösterdiği bir yüz. Bu şekilde hatıralarının uzun süre yaşayacağını zannediyorlardı; halbuki sıradan, herhangi bir süs eşyası gibi bir salon dekoru olup çıkıvermişlerdi.

Aklından bu düşünceleri geçirirken bir ses onu yakaladı. Alçak ve sabit bir sesti. Sürekli tekrarlanan tek bir nota. Kodlanmış bir mesaj gibi. Bir davet gibi. Ona rehberlik etmeyi teklif ediyordu.

Marcus sesi takip etti.

İlerliyordu ve ses gittikçe daha da netleşiyordu, kaynağına yaklaştığının bir işaretiydi bu. Kendini aralık duran bir kapının önünde buldu. Ses o sınırın ardındaki odadan geliyordu. Penitenziere kapıdan içeri girdi.

Ortasında büyük bir baldakenli yatak olan geniş bir oda. Yatağın etrafını saran kadife perdeler ise kapalıydı ve içinde kimin yattığını görmeye izin vermiyordu. Ancak etraftaki modern aletlerden birçok şeyi tahmin etmek mümkündü.

Kalp atışını izlemeye yarayan bir cihaz vardı ve ona oraya kadar rehberlik eden ses buradan geliyordu. Hayati belirtileri kaydeden monitörler. Borusu yatağın perdesinin altında kaybolan bir oksijen tüpü vardı.

Penitenziere yavaşça yaklaştı ve ancak o zaman odanın bir köşesindeki koltukta yığılmış birinin olduğunu fark etti. Onun kızıl saçlı Olga olduğunu anladığında bir an için şüpheye düştü. Ama kadın hareket etmiyordu ve gözleri kapalıydı.

Sadece yanına yaklaştığı zaman kadının uyumadığını anladı. Elleri kucağında birleşmiş haldeydi ve muhtemelen kendisine bir şey enjekte ettiği o şırınga da hâlâ elinde duruyordu. Şırıngayı batırdığı nokta tam olarak boynunun [illegible]inde, şah damarının hizasındaydı.

Marcus kadının gerçekten ölmüş olduğundan emin olmak için göz kapaklarını kaldırdı. Bundan emin olunca ilgisini tekrar yatağa çevirdi.

Yatağa yaklaştığında orada ikinci bir ceset bulacağından emin bir şekilde kadife kumaşlardan birini kenara itti.

Ama yatakta, başında tek tük kalmış dağınık sarı saçlarıyla solgun yüzlü bir adam yatıyordu. İri gözleri ve yüzünün bir bölümünü kaplayan oksijen maskesi vardı. Çarşafın altındaki göğsü yavaş yavaş yükselip alçalıyordu. Vücudunun büzülmüş bir hali vardı – tıpkı masallarda olan kötü bir büyüdeki gibi.

Profesör Kropp yorgun gözlerini Marcus'a doğru kaldırdı. Ve gülümsedi.

Sonra kemikli zayıf elini güçlükle çarşafın altına sokup maskeyi ağzından uzaklaştırdı. "Tam zamanında," diye fısıldadı.

Marcus ölmekte olan bu adama merhamet duymuyordu. "Victor nerede?" diye sordu sertçe.

Kropp hafifçe başını salladı. "Onu bulamayacaksın. Nerede olduğunu ben bile bilmiyorum. Eğer bana inanmıyorsan, geldiğim şu noktada işkence ve tehditlerin artık fayda etmeyeceğinin de zaten farkındasındır."

Marcus kendini bir çıkmazın içinde sıkışıp kalmış gibi hissediyordu.

Yaşlı adam ağır ağır konuşarak, "Sen Victor'u anlamadın, onu kimse anlamadı," diye anlatmaya devam etti. "Bizler genellikle yediğimiz hayvanları kendimiz öldürmeyiz, öyle değil mi? Ama açlıktan gözümüz kararırsa yine de yapmaz mıyız? Peki eğer hayatta kalmamız buna bağlıysa bir insan cesediyle de beslenmeye razı olmaz mıyız? Olağanüstü koşullarda, normalde yapmayacağımız şeyleri yaparız. Aynı şekilde bazıları için de öldürmek bir seçenek değildir, bunu yapmak zorundadırlar. İçlerinde onları bunu yapmaya zorlayan bir şey var. Bu dayanılmaz baskıdan kurtulabilmelerinin tek yolu da onu tatmin etmek."

"Bir katili savunuyorsun."

"Savunmak mı? Bu kelime ne anlama geliyor? Doğuştan kör bir adam görmenin ne anlama geldiğini bilmez, bu yüzden aslında kör olduğunu da bilmez. Aynı şekilde, iyiyi bilmeyen biri aslında kötü olduğunu da bilmez."

Marcus kulağına yaklaşarak konuşmak için adama doğru eğildi. "Bu son vaazlarını kendine sakla, şeytanın seni birazdan cehennemde karşılayacak."

Yaşlı adam yastığın üzerinde yüzünü dönerek ona baktı. "Ağzın bunu söylüyor ama gerçekten böyle düşünmüyorsun."

Marcus geri çekildi.

"Sen ne şeytana ne de cehenneme inanıyorsun, yoksa haksız mıyım?"

Penitenziere kendi içinde, *evet*, diyerek adamın haklı olduğunu itiraf etmek zorunda kaldı. "Nasıl oluyor da böyle bir yerde, tüm bu şatafatın içinde son nefesini vermeye gücün yetiyor?"

"Sen de tıpkı hayatları boyunca kendilerine yanlış sorular soran ve bu yüzden de asla gelmeyecek olan cevapları bekleyen zavallı aptallar gibisin."

"Bu konuyu biraz daha aç, merak ediyorum..." diyerek Marcus ona meydan okudu.

"Sen bunun sadece birkaç kişinin işi olduğunu zannediyorsun: Ben, Astolfi, şu koltukta yatan Olga, Fernando ve Giovanni. Ama biz sadece bütünün bir parçasıyız. Biz sadece bir örnek oluşturduk. Diğerleri de bizim tarafımızdalar, sadece kimse onları anlamayacağı için gölgede kalmayı seçiyorlar ama bizim örneğimizden ilham alarak yaşıyorlar. Bizi destekleyip bizim için dua ediyorlar."

Şeytana edilen dualardan bahsedildiğini duymak penitenziereyi dehşete düşürdü.

"Bu binada yaşayan soylular, eski zamanlardan beri bizim tarafımızdaydılar."

"Hangi eski zamanlar?"

"Her şeyin bugünle mi sınırlı kaldığını zannediyorsun? Son yıllarda insanların anlamasını sağlamak, onları uykularından uyandırmak için en vahşi kanlı olayları sembolümüzle işaretledik."

"Kurt başlı adamdan bahsediyorsun." Marcus, Kolezyum'daki adamın Sandra'ya anlattığı vakaları düşündü: bebek bakıcısı, pedofil, sevdiklerini katleden bir aile babası...

"Ancak proselitizm tek başına yetmez. Her zaman herkesin anlayabileceği bir sinyal göndermek gerekir. Tıpkı masallarda olduğu gibi: Her zaman kötü adama ihtiyaç vardır."

"Hamelin Kurumu'nun amacı buydu demek ki: Büyüyünce canavar olacak çocuklar yetiştirmek."

"Sonra Victor geldi ve onun doğru kişi olduğunu anladım. Ona güvendim ve o da beni hayal kırıklığına uğratmadı. Kendi hikâyesini anlatmayı bitirdiğinde sen de anlayacak ve şaşıracaksın."

Bu saçmalıkları dinlerken Marcus üzerinde ani bir baskı oluştuğunu hissetti. *Anlayacak ve şaşıracaksın*. Bu bir kehanete benziyordu.

"Sen kimsin?" diye sordu yaşlı adam.

"Daha önce bir rahiptim ama artık bilmiyorum." diye yanıtladı içtenlikle. Ölmek üzere olan bir adamdan sır saklamanın gereği yoktu.

Kropp gülmeye başladı fakat kahkahası hemen öksürüğe dönüştü. Sonra kendini toparladı. "Sana bir şey vermek istiyorum..."

"Senden hiçbir şey istemiyorum."

Ancak Kropp onu duymazlıktan geldi ve dayanılması imkânsızmış gibi görünen bir çaba sarf ederek kolunu başucundaki komodine uzattı. Katlanmış küçük bir kartonu alıp Marcus'a verdi. "Anlayacak ve şaşıracaksın," diye tekrarladı.

Marcus, Kropp'un hediyesini isteksizce kabul edip açtı.

Bir haritaydı.

Üzerinde Mancino Caddesi'nden başlayıp ünlü Trinità dei Monti Kilisesi'nin girişindeki merdivenlerin hemen altındaki İspanya Meydanı'na kadar uzanan bir yolun kırmızıyla işaretlendiği bir Roma haritasıydı.

"Burada ne var?"

"Senin masalının sonu, İsimsiz Çocuk." Kropp oksijen maskesini ağzına tekrar yerleştirdi ve gözlerini kapattı. Marcus bir süre daha onun nefesiyle yükselip alçalan göğsünü izledi. Sonra bu sahneyi yeterince seyrettiğine kanaat getirdi.

Yaşlı adam kısa süre içinde ölecekti. Yapayalnız, tıpkı hak ettiği gibi. Kimse onu kurtaramazdı, Kropp'un kendisi bile – üstelik tamamen tövbe etse dahi. Penitenziere de elbette ki onu ölmeden önce kutsayıp günahlarını bağışlamaya razı değildi.

O evden sonsuza dek çıkıp gitmek amacıyla Kropp'un ölüm döşeğinden uzaklaştı. Aklına, sararmış eski bir fotoğrafın görüntüsü geldi.

İkiz çocuklarıyla birlikte poz vermiş bir baba. *Hana'nın değil, Victor'un elini tutan Anatoli Agapov.*

Kâhya kadın, adamın Hana'yı daha çok sevdiğini söylemişti, o halde neden Hana'nın elini tutmuyordu?

Her şeyin başladığı yere gitme zamanı gelmişti. Agapov'ların villası onu bekliyordu.

6

Sandra'nın gözü en az iki saattir masadaki telefondaydı.

Bu onun gençliğinde sık sık yaptığı bir şeydi: Beğendiği çocuğun onu araması için dua ederek telefonun başında saatlerce beklerdi. Bakışlarının gücüne inanıp tüm benliğiyle konsantre olur ve telepatik bir enerjinin, sevdiği çocuğu ahizeyi kaldırıp numarasını çevirmeye iteceğini umardı.

Bu asla işe yaramazdı. Ve şimdi her ne kadar çok farklı bir nedenden dolayı da olsa Sandra hâlâ buna inanıyordu.

Hadi ara, ara, ara...

Kulüp SX'te, Cosmo Barditi'nin ofisindeydi. Penitenzierenin talimatlarına uyarak Barditi'nin karısının evine gitmişti. Kadın şehri terk etmek için iki yaşındaki kızıyla birlikte havaalanına gitmek üzereydi. Onu tam zamanında yakalamıştı.

Sandra polis olduğunu kadına söylememiş, kendini tıpkı Marcus'un ona yapmasını önerdiği gibi tanıtmıştı. Barditi'nin karısı ilk başta onu dinlemeye pek yanaşmamıştı, yaşananların üstüne sonsuza dek sünger çekmek niyetindeydi, ayrıca küçük kızı için de korkması oldukça anlaşılır bir durumdu. Ancak Sandra ona bir kadının, büyük ihtimalle bir fahişenin, tehlikede olduğunu söylediğinde iş birliği yapmaya karar vermişti.

Sandra muhtemelen penitenzierenin farkına varmadığı bir şeyi anlamıştı: Barditi'nin karısının da zorluklarla dolu bir geçmişi olmalıydı. Belki de yüzünü kızartan ve tamamen geride bıraktığı bir hayattı ama yine de yardıma ihtiyaç duymanın ve etrafta yar-

dım eli uzatmaya hazır birilerinin bulunmamasının ne anlama geldiğini unutmamıştı. Bu yüzden de kocasının ajandasını eline alıp tüm numaraları teker teker aramaya başladı. Telefona cevap verenlere hep aynı şeyi söylüyordu: Sabaudia'daki cinayete karışan yabancı kadını tanıyıp tanımadıklarını, ona kısa bir mesaj iletmek zorunda olduğunu.

Onu arayan ve ona yardım edebilecek biri vardı ve işin içinde polis yoktu.

Kadının elinden Sandra için bundan fazlası gelmezdi. Hemen sonra, birlikte SX'e gitmişlerdi çünkü aradıkları kişilere, birçoğunun zaten bildiği ve özellikle de güvenli bir irtibat numarası olan kulübün numarasını vermişlerdi. Üstelik olası bir görüşme için de kulüp en uygun yerdi.

O andan itibaren de Sandra'nın sessiz telefonun başındaki uzun bekleyişi başlamıştı.

Barditi'nin karısı elbette ki Sandra'yı yalnız bırakmak istememiş, onunla gitmişti. Kızını da komşusuna emanet etmişti çünkü kocasının ölümünden beri kapalı olan kulübe o günden sonra hiç ayak basmamıştı.

Cosmo'nun ofisine girer girmez onları kötü bir koku karşılamıştı, kadın hemen masada ve yerlerde hâlâ göze çarpan koyu renkteki kurumuş kan lekelerini dehşetle fark etmişti, bunlar Barditi'nin başına ateş edildikten sonra etrafa saçılan kan ve vücut parçalarıydı. Ölümü kayıtlara intihar olarak geçmişti, bu nedenle olay yeri inceleme ekibi sadece rutin incelemeleri yapmakla yetinmişti, etrafta kimyasal reaktif kalıntıları hâlâ görülebiliyordu. Ceset olay yerinden kaldırılmıştı ama kimse odayı temizlememişti. Bu tür işlerde uzmanlaşmış şirketler vardı: özel ürünlerle, orada kanlı bir eylemin gerçekleştiğini hatırlatabilecek en ufak izleri dahi ortadan kaldırmayı başarıyorlardı. Ancak Sandra, ölen kişinin akrabalarının bu görevi üçüncü kişilere emanet edebilecekleri konusunda bilgilendirilmeleri gerektiğini düşünmüştü hep çünkü kendileri bunu akıl edemiyorlardı. Belki üzüntüyle sarsıldıkları için, belki

de genel olarak en pis işlerin hep başkaları tarafından yapılacağının düşünülmesinden dolayı.

Bu yüzden Sandra oturmuş telefona bakarken onunla birlikte kulübe gelen kadın bir kova su, bir bez ve normal bir yer temizleyici deterjanla her yeri temizlemekle meşguldü. Ona bu tür bir kirin kolayca çıkmayacağını, onu temizlemek için daha güçlü bir şeye ihtiyaç olduğunu söylemeye çalışmıştı. Ama kadın yine de denemek istediğini söylemişti. Şoktaydı ve her yeri durmadan sertçe ovmaya devam ediyordu.

Dul kalmak için çok genç, diye içinden geçirdi Sandra. Sonra kendisinin de yirmi dokuz yaşındayken David'in ölümüyle yüzleşmek zorunda kalmış olduğunu düşündü. Yaşanan bir kayıp karşısında herkesin kendine göre belli bir delilik dozuna hakkı vardı. Kendisi de zamanı durdurmaya karar vermişti. Evde hiçbir şeyin yerini değiştirmemiş ve etrafını, kocası hayattayken ona ait olup da en çok nefret ettiği şeylerle doldurmuştu. Anason aromalı sigara ya da ucuz tıraş losyonu gibi. Kokusunu yitirmekten korkuyordu. Sevdiği adamın başka bir şeyinin daha, ona ait en önemsiz bir detayın bile, alışkanlıklarının en nefret edilesi olanının bile hayatından yok olup gideceği fikrine katlanamıyordu.

Şimdi de bu kadın için üzülüyordu. Kendini ona Marcus'un söylediği gibi tanıtmamış olsaydı, penitenzierenin talimatlarına harfiyen uymamış olsaydı, birlikte o ofise gelmezlerdi. Ve belki de o dakikalarda kadın havaalanında, her şeye yeniden başlamaya hazır bir halde şehirden ayrılmak üzere olurdu. Şimdi yaptığı gibi yere çömelmiş, sevdiği adamdan geriye kalanları temizlemekle uğraşıyor olmazdı.

O anda telefon çaldı.

Kadın temizlik işini bırakıp gözlerini hemen ahizeyi kaldıran Sandra'ya çevirdi.

Telefonun diğer ucundan bir kadın sesi, "Kimsin sen?" diye sordu.

Arayan kişi o yabancı kadındı. Peşinde olduğu fahişeydi, onu Doğu Avrupalı aksanından tanıdı. "Sana yardım etmek istiyorum."

"Bana yardım etmek istiyorsun ve beni bulmak için ortalığı böylesine ayağa kaldırıyorsun, öyle mi? Seni çirkin kaltak, kimden saklanmaya çalıştığımı biliyor musun sen?"

Sertlik taslıyor ama korktuğu belli, diye düşündü Sandra. "Şimdi sakin ol, beni dinle ve aklını toplamaya çalış." Sandra ona karşı daha sert görünmek zorundaydı, güvenini kazanmanın tek yolu buydu. "Seni saklandığın yerden çıkarmak için birkaç saat bekleyip birkaç telefon görüşmesi yapmam yetti, peki canavarın seni bulması ne kadar sürecek sanıyorsun? Sana belki de aklından hiç geçirmediğin bir şey söyleyeceğim: O bir suçlu, kesinlikle bu ortamda tanıdıkları vardır, bu yüzden birileri onun niyetinden habersizce ona yardım etmeye çalışıyor bile olabilir."

Kadın bir süre hiçbir şey söylemedi. *Bu iyiye işaret*, diye düşünmeye başladı Sandra. "Sen de bir kadınsın, bana söylediklerine inanabilirim..." Bu bir açıklamaydı ama aynı zamanda bir yardım talebiydi de.

Sandra, Marcus'un bu görevi neden kendisine verdiğini şimdi anlamıştı: Canavar bir erkekti ve genellikle vicdanı, zulüm ve vahşete yatkın olanlar da erkeklerdi. Bu nedenle de bir kadına güvenmek daha kolaydı. "Evet, bana inanabilirsin," diyerek ona güvence verdi Sandra.

Telefonun diğer ucunda yine bir sessizlik oldu, bu kez öncekinden biraz daha uzun sürdü. "Tamam," dedi yabancı kadın. "Nerede görüşelim?"

Kadın bir saat sonra kulübe geldi. Omzunda, içinde eşyalarının olduğu bir sırt çantası taşıyordu. Kırmızı spor ayakkabıları, geniş paçalı gri bir tulumu ve kapüşonlu lacivert *sweatshirt*'ü vardı, üzerine de deri erkek pilot ceketi giymişti. Giysi seçiminin tesadüf olmadığı Sandra'nın dikkatinden kaçmadı. Otuz beş yaşlarında, belki biraz daha fazla, dikkatlerden kaçmayacak kadar güzel bir

kadındı. Ama fark edilmek istemiyordu ve bunun için üzerinde özensizce seçilmiş giysiler vardı. Buna karşılık makyajından fedakârlık etmemişti, sanki içindeki kadınsılık buna karşı çıkarak varlığını en azından bu şekilde korumak istemiş gibiydi.

SX'in büyük salonundaki küçük odalardan birine geçip oturdular. Barditi'nin karısı gitmiş, onları baş başa bırakmıştı: Bir daha bu olayla yakından uzaktan ilgisi olsun istemiyordu ve Sandra bunun için onu suçlamıyordu.

"Korkunçtu." Kadın bir gece önce olanları anlatıyor ve bir yandan da kırmızı ojelerinin bozulmasına aldırış etmeden tırnaklarını yiyordu. "Oradan nasıl sağ çıkabildiğime hâlâ şaşırıyorum."

"Yanındaki adam kimdi?" diye sordu Sandra çünkü erkek kurbanın kimliği hâlâ açıklanmamıştı ve hiçbir haber bülteni bundan bahsetmiyordu.

Kadın ona sertçe baktı. "Bunun bir önemi var mı? İsmini hatırlamıyorum, hem hatırlasam da bunun onun gerçek ismi olup olmadığını bilemem. Sence erkekler benim gibi birine karşı dürüst olur mu? Özellikle de evli ya da hayatlarında bir kadın olanlar – o da bana aynen bu izlenimi verdi."

Haklıydı, şu an için bunun önemi yoktu. "Tamam, devam et."

"Beni villaya götürdü ve hazırlanmak için banyoya gitmek istedim. Bunu hep yaparım, bir alışkanlık ama sanırım bu sefer hayatımı kurtardı. Banyodayken garip bir şey oldu... Kapının altından şimşekler çaktığını gördüm. Hemen bunun bir fotoğraf makinesi olduğunu anladım ancak müşterinin kendince bir oyun oynamaya çalıştığını zannettim. Bana sık sık denk gelir böyleleri ama fotoğraflar kabul edebileceğim bir sapkınlık çeşidi."

Sandra'nın düşünceleri bir an için canavara kaydı, kurbanlarının fotoğraflarını çektiğini çok daha önceden anlamış olduğunu düşündü.

"Tabii ki ondan bunun için fazladan ücret isteyecektim. Benim için sorun değildi yani. Banyodan çıkmak üzereydim ki bir silah sesi duydum."

Kadın hikâyeye devam edemedi, o anları hatırlamak onu hâlâ dehşete düşürüyordu. "Peki ne oldu?" diyerek Sandra onu cesaretlendirdi.

"Orada olduğumu fark etmediğini umarak ışığı kapattım ve kapının yanına kıvrıldım. Bu arada evin içinde yürüdüğünü duydum: Beni arıyordu. Beni bulacaktı, bu yüzden ne yapacağıma çabucak karar vermeliydim. Banyoda bir pencere vardı ama çok küçüktü, geçemezdim. Hem geçsem de aşağı atlamayı göze alamazdım, bacağımı kırıp hiçbir yere kaçamayabilirdim. Ve beni orada yakalasaydı..." Bakışlarını yere çevirdi. "Bu cesareti nereden buldum, bilmiyorum. Hemen elbiselerimi topladım çünkü çıplak halde kaçsaydım o soğukta fazla uzağa gidemezdim." Sonra da şöyle bir yorumda bulundu: "Tehlikedeyken insan beyninin nasıl çalıştığı gerçekten inanılmaz."

Konudan uzaklaşıyordu ama Sandra artık kadının konuşmasını bölmek istemiyordu.

"Banyonun kapısını açtım, her yer kapkaranlıktı. Evin düzenini hatırlamaya çalışarak evin içinde yürümeye başladım. Koridorun sonundaki odalardan birinde gezinen bir fener ışığı gördüm. Oradaydı. Eğer dışarı çıksaydı beni kesinlikle görürdü. Merdivenlere ulaşmak için birkaç saniyem vardı, merdivenler tam olarak onunla benim aramdaydı. Ama bir türlü karar veremiyordum; yaptığım her hareket, onun rahatça duyabileceği sesler çıkarıyormuş gibi geliyordu bana." Duraksadı. "Sonra merdivenlere ulaştım ve yavaşça aşağı inmeye başladım, üst katta büyük bir hareketlenme vardı, beni bulamadığı için çok kızmış olmalıydı."

"Bir şey söylemedi mi? Seni ararken bağırıp küfretmedi mi?"

Kadın başını iki yana salladı. "Sessizdi ve bu da beni daha çok korkutuyordu. Sonra giriş kapısını gördüm ancak içeriden kilitliydi ve üzerinde anahtar yoktu. Ağlamak istedim, pes etmek üzereydim. Neyse ki başka bir çıkış yolu arama gücünü kendimde bulabildim... Bu sırada o, merdivenlerden aşağıya iniyordu, ayak seslerini duyabiliyordum. Bir pencereyi açıp beni diğer tarafta neyin beklediğini

bilmeden kendimi dışarı attım. Boşluğa atlamıştım ama yumuşak bir şeyin üzerine düştüm, kumdu. Sonra plaja doğru durmaksızın bir yokuştan aşağı kaymaya başladım. Sonunda sırtüstü yere düştüm, acıdan nefesim kesilmişti. Gözlerimi açtığımda dolunayı gördüm. Neler olduğunu unutmuştum. Dolunay ışığı altında kolay bir hedef durumundaydım. Bakışlarımı kaçtığım pencereye doğru kaldırdığımda orada bir gölge gördüm..." Kadın omuzlarını içine çekti. "Yüzünü görmedim ama o beni gördü. Gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Kımıldamadan. Sonra ateş etti."

"Ateş mi etti?" diye sordu Sandra.

"Evet ama beni bir metreyle, belki de daha az bir mesafeyle ıskaladı. Sonra kalkıp koşmaya başladım. Kum hızımı yavaşlatıyordu ve gittikçe umudumu yitiriyordum. Beni vuracağından emindim, her an sırtımda sıcak bir batma hissinin oluşacağını düşünüyordum – nedenini bilmiyorum ama kurşun acısını hep bu şekilde hayal etmişimdir."

"Peki o, ateş etmeye devam etti mi?"

"Üç el daha saydım, sonra başka bir ses duymadım. Beni aramak için aşağı inmiş olmalıydı ama ben yokuş yukarı çıkarak yola vardım. Bir çöp kutusunun arkasına saklandım ve gün ışığını bekledim. Hayatımın en kötü saatleriydi."

Sandra onu anlayabiliyordu. "Sonra ne oldu?"

"Bir kamyon şoföründen beni kamyonuna almasını istedim, olayı bildirmek için bir benzin istasyonundan acil durum hattını aradım. Sonra o pisliğin nerede yaşadığımı bilmediğini umarak eve gittim. Nasıl bilebilirdi zaten? İçinde kimliğimin olduğu çanta yanımdaydı, benimle yatmak isteyen adamı hayatımda ilk kez görmüştüm ve o villada da daha önce hiç bulunmamıştım."

Sandra hikâyeyi şöyle bir değerlendirdi. *Şansı varmış*, dedi kendi kendine. "Bana adını söylemedin."

"Söylemek istemiyorum, bir sorun olur mu?"

"En azından sana nasıl hitap edeceğimi söyle."

"Mina, bana Mina diyebilirsin."

Belki de bu isimle çalışıyordu. "Ama ben sana kim olduğumu söylemek istiyorum: Benim adım Sandra Vega, polisim."

Kadın bunu duyar duymaz ayağa fırladı. "Canın cehenneme! Telefonda bana polisin bu işe karışmayacağını söylemişsin!"

"Biliyorum, şimdi sakin ol; buraya resmî sıfatla gelmedim."

Çıkıp gitmeye kararlı bir şekilde sırt çantasını eline aldı. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Hangi sıfatla geldiğin kimin umurunda! Sen bir polissin, bu yeter de artar."

"Evet, ama sana karşı dürüst oldum, bunu sana söyleyebilirdim de. Beni dinle. Polis olmayan ve konuşman gereken biri adına çalışıyorum."

"Kimmiş bu biri?" diye sordu kuşkuyla ve öfkeyle.

"Vatikan'la güçlü bağlantıları olan biri, seni bir süre buralardan uzaklaştırabilir ancak bize yardım etmen gerekecek."

Kadın olduğu yerde kalakaldı. Ne de olsa başka seçeneği yoktu, korkmuştu ve nereye gideceğini bilmiyordu. Bu yüzden tekrar yerine oturdu. O anın telaşıyla, deri ceketinin kolu *sweatshirt*'ün koluyla birlikte yukarı çıkmıştı.

Sandra kadının sol bileğinde, geçmişte intihar girişiminde bulunanlarda olan bir yara izi olduğunu gördü.

Kadın, Sandra'nın bakışlarını fark edince yarasını tekrar giysilerinin altına sakladı. "Genellikle bir bileklikle örtüyorum, böylece müşteriler fark etmiyor," diye açıklamada bulundu. Üzgün bir ses tonuyla söylemişti bunu. "Başımdan neler geçmedi ki... Bana yardım edebileceğini söyledin, o yüzden lütfen bu kâbustan kurtulmama yardım et."

"Peki," diye söz verdi Sandra. "Şimdi gidelim: Seni evime götüreceğim, orada çok daha güvende olacaksın," dedi kadının eşyalarının olduğu sırt çantasını alırken.

7

Agapov'ların villası, zamanın ötesinde, ücra bir yerde bulunuyordu.

Çevresindeki kırsal arazi, villanın inşa edildiği on sekizinci yüzyılın sonlarına doğru, bu orman ve tepelerin içinde her türlü tehlikenin gizlendiği o zamanlarda nasıl görünüyorsa hâlâ öyleydi. Yoldan tedbirsizce geçenler, çetelerin pususuna düşüp soyuluyor ve sonra ortada tanık bırakmamak için merhametsizce katlediliyorlardı. Cesetler toplu bir mezara gömülüyordu ve kimse onlara ne olduğunu asla öğrenemiyordu. O zamanlar dolunaylı gecelerde, cadıların yaktığı ateşi uzaklardan görmek mümkündü; efsanelere göre, cadılar Roma ve çevresinden hiç eksik olmazdı. Karanlık Orta Çağ'da ise cadılar, şeytanlarını kutlamak adına kendi yaktıkları ateşte yanmaya mahkûm edilirlerdi.

Marcus'un oraya ulaşması bir saatten fazla sürmüştü. Vakit akşam yediyi biraz geçmişti fakat kesinlikle bir önceki geceye nispeten daha aydınlık olan ay, yıldızlı ve soğuk gökyüzünün en yüksek noktasına doğru yolculuğuna başlamıştı bile.

Villa dışarıdan bakıldığında, orada altı yıl boyunca çalışmış olan kâhyanın da tarif ettiği gibi kocaman görünüyordu. Ancak huzurevindeki yaşlı kadın onu bu evin en şaşırtıcı yönüne hazırlamamıştı.

Uzaktan bakıldığında tıpkı bir kilise gibi görünüyordu.

Marcus zaman içinde kim bilir kaç kişinin orayı dinî bir yerle karıştırmış olabileceğini düşündü. Belki de onu inşa ettirenlerin isteği üzerine veya onu tasarlayan mimarın eksantrik dehasından

dolayı özellikle böyle yapılmıştı, ön cephe ise Gotik tarzdaydı ve gökyüzüne yükseliyormuş gibi görünen, küçük sivri kuleler halinde gelişiyordu. Binanın gri taşları, saçakların altında ince gölgeler oluşturarak ve bir katedralinkiler gibi dekore edilmiş olan pencerelerin camlarında mavimsi yansımalar yaratarak ay ışığını aksediyordu.

Ön kapının üzerinde belirgin bir şekilde "Satılık" yazan bir emlak ofisine ait büyük bir tabela duruyordu. Tabelanın altında ise zaman içinde aynı amaçla konulmuş ama başarılı olamamış önceki tabelaların bıraktığı izler fark ediliyordu.

Ev boş ve kapalıydı.

Etrafındaki bahçe palmiye ağaçlarından oluşuyordu – bu da o eve ait bir başka müsriflikti. Ağaçlar ise bahçıvan eli görmeden çok uzun süre kaldıklarında oluşan kalın kabuklarla sarılmışlardı.

Marcus korkuluğun üzerinden atladı, sonra da verandaya ve giriş kapısına uzanan merdivenlere doğru giden uzun yol boyunca yürüdü. Huzurevindeki yaşlı kadının, Agapov'lar orada yaşarken kendisinin de sekiz kişilik bir hizmetkârlar grubunu yönettiğini söylediğini hatırladı. Ancak hiçbirinin gün batımından sonra evde kalmasına izin verilmiyordu. Bu nedenle hepsi ertesi gün geri dönmek üzere gün bitmeden evden ayrılmak zorunda kalıyordu. Marcus, Anatoli Agapov'un, eğer hâlâ hayatta olsaydı, o saatte orada olmasına asla izin vermeyeceğini düşündü.

O evde geceleri neler oluyordu?

Marcus yanında, arabadan aldığı bir el feneri ve bir kriko getirmişti. Krikoyu, kendisini belki de bu sorunun cevabından ayıran açık renk ahşap kapıyı açmak için kullandı.

Ay ışığı bacaklarının arasından bir kedi gibi geçerek ondan önce kapıdan içeri girdi. Tam bir hayalet hikâyesine layık, uğursuz bir gıcırtı onu selamlayarak karşıladı. Ama sonuçta Marcus buraya bunun için gelmişti: küçük bir kızın, Hana'nın ruhunu uyandırmak için.

Kropp'un, onun dikkatini başka yöne çekmek için tasarladığı son hileyi düşündü. Ona verdiği harita kesinlikle başka bir aldatmacaya götürüyordu.

"Senin masalının sonu, isimsiz çocuk..." Ama Marcus bu tuzağa düşmemişti.

Şimdi Agapov'ların evindeydi ve aradığı hikâyenin de orada olmasını umuyordu.

Bir kez daha kâhyanın sözlerini kendine rehber olarak kullanacaktı. Ona Anatoli Agapov'un nasıl biri olduğunu sorduğunda, kadın, "*O sert ve ciddi bir adamdı. Bana öyle geliyor ki Roma'da olmaktan hiç hoşlanmıyordu. Rus Büyükelçiliği'nde çalışıyordu ancak zamanının çoğunu evde, çalışma odasına kapanarak geçirirdi.*" diye yanıtlamıştı.

Çalışma odası. Bakılacak ilk yer orasıydı.

Bir süre evin içinde dolaştıktan sonra çalışma odasını buldu. Odaları birbirinden ayırt etmek kolay değildi çünkü mobilyaların üzerine onları tozdan korumak için beyaz çarşaflar örtülmüştü. Marcus herhangi bir ipucu bulmak için çarşafları kaldırdığında günlük kullanılan objelerin, mobilyaların ve süs eşyalarının olduğu gibi yerinde bırakıldığını görmüştü. Günün birinde bu villayı satın alacak kişi –ki bir gün bu gerçekleşirse– onların hikâyesini ve bu eşyalar arasında yaşanan dramı bilmeden Agapov'lara ait her şeyi miras alacaktı.

Çalışma odasında büyük bir kitaplık vardı. Önünde de meşeden bir masa. Marcus ani hareketlerle tüm mobilyaları, onları gizleyen kefenlerden kurtardı. Masanın arkasındaki koltuğa, muhtemelen Anatoli Agapov'un komuta noktası olan yere oturdu. Çekmeceleri karıştırmaya başladı. Sağdan ikincisi sıkışmıştı. Marcus iki eliyle birden çekmecenin koluna yapıştı ve ta ki şiddetli bir şekilde açılıp bütün evin içinde yankılanan bir sesle yere düşene kadar çekti.

Çekmecenin içinde çerçeveli bir fotoğraf vardı ve şu anda yerde ters bir şekilde yatıyordu. Marcus fotoğrafı alıp kendine

doğru çevirdi. Daha önceden gördüğü bir fotoğraftı bu: Kâhyanın ona emanet ettiği ama Fernando'nun yakarak yok ettiği fotoğraf.

Bu, diğerinin aynısıydı.

Seksenli yıllardan kalma, zamanla renkleri solmuş bir fotoğraf. Zamanlayıcı özelliği olan ayaklı fotoğraf makinesiyle çekilmiş olmalıydı. Ortada ellili yaşlarda çok uzun boylu olmasa da iri yapılı; üzerinde koyu renk bir takım elbise, kravat ve yelek olan, saçları arkaya doğru taranmış, siyah da bir keçi sakalı olan Anatoli Agapov duruyordu. Sağında kırmızı kadife bir elbise giymiş, saçları ne çok uzun ne de çok kısa olan ve kâkülleri kurdeleyle geriye yatırılmış Hana vardı. Fotoğrafta gülümseyen bir tek oydu. Adamın solunda ise üzerinde takım elbise ve kravat olan, yuvarlak kesim saçları gözlerinin önüne düşmüş, üzgün görünen Victor duruyordu.

Bir baba ve çocukları; ikizler birbirinin neredeyse tıpatıp aynısıydı.

Ama bu fotoğrafta Marcus'u en başından beri rahatsız eden bir detay vardı. *Anatoli Agapov Hana'nın değil, oğlunun elinden tutuyordu.*

Marcus uzun süre bunun nedenini merak etmişti çünkü kâhyanın söylediğine göre babanın en sevdiği çocuğu, kızı Hana'ydı.

"Gülümsediğini gördüğüm nadir zamanlarda yanında hep Hana vardı."

Bu yüzden aynı soruyu kendine bir kez daha sordu: Fotoğraftaki bu hareket bir şefkat gösterisi miydi, yoksa otoritesini dayatmanın bir yolu muydu? Yoksa baba eli bir tasma görevi mi görüyordu? Şimdilik buna verebileceği bir cevabı yoktu o nedenle fotoğrafı cebine koyup evi aramaya devam etti.

Bir odadan diğerine geçerken, huzurevindeki yaşlı kadının ikizler hakkında söyledikleri aklına düşüyordu.

"Biz bilhassa Hana'yı görürdük. Babasının gözetiminden kaçarak biz mutfaktayken ya da ev işlerini yaparken yanımıza gelirdi. O tam bir ışık kızdı."

Işık kız. Bu tanım Marcus'un hoşuna gitmişti. Kız, babasının gözetiminden kaçıyordu, peki ama bu ne anlama geliyordu? Bunu kendine çok kez sormuştu ve bir kez daha sordu.

"Çocuklar okula gitmezdi, hatta özel öğretmenleri bile yoktu; onların eğitimiyle bizzat Bay Agapov ilgilenirdi. Üstelik hiç arkadaşları da yoktu."

Marcus, Victor'u sorduğunda ise kâhya şöyle demişti: "Size altı yıl boyunca onu en fazla sekiz ya da dokuz kez gördüğümü söylesem bana inanır mısınız?" Daha sonra da şunu eklemişti: *"Victor konuşmazdı. Sessizce oturur ve bakardı. Onu birkaç kez odaya saklanıp beni sessizce izlerken yakaladım."*

Marcus elindeki feneri odaların içinde gezdirirken evin her köşesinde, bir kanepenin veya perdenin arkasında hâlâ Victor'un varlığını görebiliyordu. Ama bu artık sadece Marcus'un hayal gücünün ürettiği ya da belki de Victor'un mutsuz çocukluğunun lanetinden hâlâ kurtulamamış olan bu evin yarattığı silik bir gölgeden ibaretti.

Üst katta çocukların yatak odalarının olduğunu gördü.

Yan yanaydılar ve iki oda birbirine çok benziyordu. Başlıkları kakmalı ve renkli ahşaptan yapılmış yataklar, yanında sandalyesi olan bir çalışma masası. Hana'nın odasında pembe rengi, Victor'un odasında ise kahverengi hâkimdi. Hana'nınkinde muazzam bir şekilde döşenmiş bir bebek evi vardı. Victor'un odasında ise küçük bir duvar piyanosu.

"Odasından hiç çıkmazdı. Bazen piyano çaldığını duyardık. Çok da başarılıydı. Ayrıca matematikte bir dâhiydi. Odasını temizleyen hizmetkârlardan biri, eşyalarını düzeltirken hesaplamalarla dolu sayfalar bulmuştu."

Hepsi de gerçekten oradaydı. Marcus onları kitaplıkta, cebir ve geometri kitapları ve eski bir de abaküsle birlikte üst üste yığılmış halde buldu. Hana'nın odasında ise kız çocuğu elbiseleriyle dolu büyük bir dolap vardı. İçinde rengârenk kurdeleler, raflarda çifter çifter yerleştirilmiş parlak ayakkabılar, şapkalar. Sevecen bir

babanın en sevdiği çocuğuna verdiği hediyelerdi bunlar. Victor kız kardeşiyle kötü bir rekabet yaşamıştı. Onu öldürmek için harika bir sebepti bu.

"Çocukların arasında nasıl bir ilişki vardı? Victor ile Hana anlaşıyorlar mıydı?"

"Bazen çocukların kavga ettiklerini duyardık ama birlikte de çok zaman geçirirlerdi, en sevdikleri oyun saklambaçtı."

Saklambaç, diye tekrar etti içinden Marcus. Hayaletlerin en sevdiği oyundu bu. *"Hana nasıl öldü?"* diye sormuştu yaşlı kadına.

"Ah! Peder. Bir sabah diğer hizmetkârlarla birlikte villaya gittim ve Bay Agapov'u dışarıdaki merdivenlerde otururken bulduk. Başını ellerinin arasına almış çaresizce ağlıyordu. Biricik Hana'sının öldüğünü, ani bir ateşlenmenin onu kendisinden alıp götürdüğünü söylüyordu."

"Peki sizler ona inandınız mı?"

"Ta ki kızın yatağındaki kan izlerini ve bıçağı görene kadar."

Bıçak, Ruger marka altıpatlar tabancayla birlikte canavarın sevdiği aletler arasındaydı, dedi kendi kendine Marcus. Acaba Victor, daha o zamanlardan durdurulabilir miydi? Ama kimse olayı polise bildirmemişti.

"Bay Agapov çok güçlü bir adamdı, ne yapabilirdik ki? Hana'nın, annesinin yanına gömülmesi için tabutunu hemen Rusya'ya gönderdi. Sonra da hepimizi işten kovdu."

Anatoli Agapov olayı örtbas etmek için diplomatik dokunulmazlığını kullanmıştı. Victor'u Hamelin'e yerleştirmiş, kendisi de ölene kadar bu evden hiç ayrılmamıştı.

Adam duldu ve Marcus yalnızca şimdi, evin içindeki incelemesi sırasında, burada genç yaşta vefat eden bir anne ve eşin anısını hatırlatan hiçbir şeye rastlamadığını fark etti.

Ne bir fotoğraf ne bir hatıra. Hiçbir şey yoktu.

Marcus'un evdeki gezintisi eski mobilyalar ile çeşitli ıvır zıvırın bulunduğu tavan arasında sona erdi. Ama burada başka bir şey daha vardı.

Kapalı bir kapı.

Kilidin yanı sıra kapıyı mühürleyen farklı boyutlarda üç adet asma kilit bulunuyordu. Marcus bu abartılı önlemin nedenini sorgulamadı bile ve tereddüt etmeden oradan eski bir sandalye kaparak kapıya vurmaya başladı. Bir kez, iki kez... defalarca vurdu. Ta ki kapı pes edip açılana kadar.

Feneri içeri tuttu ve bir anda o evde neden Bayan Agapov'dan hiçbir iz olmadığını anladı.

8

Sandra, Trastevere'deki evinde yabancı kadının uyuması için kanepeyi hazırlamıştı.

Sonra da Mina duş alırken onun için yemek yapmaya başlamıştı. Sırt çantasını karıştırmaya yeltenmişti, içinde onun gerçek ismini öğrenebileceği bir kimlik bulabilirdi. Ama sonra bunu yapmaktan vazgeçmişti. Kadın ona daha yeni yeni güvenmeye başlamıştı ve Sandra onu kendisine daha fazla açılmaya ikna edeceğinden emindi.

Aralarında sadece birkaç yaş fark vardı ve Sandra ondan daha genç olmasına rağmen ona karşı kendisini hemen bir abla gibi hissetmişti. Mina'ya ve onun belki de fırtınalı ve üzücü bir geçmişin meyvesi olan hayatına şefkat duyuyordu. Onun, nadiren de olsa hayatın bir şekilde herkese sunduğu çeşitli yol ayrımlarıyla karşılaşıp karşılaşmadığını, hangi yöne gideceğini seçme şansının hiç olup olmadığını merak ediyordu.

Sandra masayı kurup televizyonu açtı. Haberler veriliyordu. Tabii ki de konuşulan tek şey canavarın Sabaudia'da yaptığı son saldırıydı. Muhabirler, kadın kurbanın bu kez kaçmayı başarmasından dolayı, bu saldırıyı katilin yarı başarısızlığı olarak nitelendiriyorlardı. Öldürülen adamın kimliği hakkında henüz hiçbir şey bilinmiyordu.

Görünüşe bakılırsa ROS jandarmaları sır saklamada SCO polislerinden daha iyi, diye düşündü Sandra. Sonra da Mina'nın dediği gibi, ölen adamın karısı ya da bir sevgilisi olup olmadığını ve bu sırada onun hiç olmazsa olanlardan haberdar edilip edilmediğini

merak etti. O kadını tanımasa bile onun için üzüldü. O sırada Mina'nın, Max'in bornozuna sarınmış halde mutfak kapısında durduğunu fark etti, bornozu ona kendisi ödünç vermişti. Sarsılmış bir ifadeyle gözlerini televizyona dikmiş bakıyordu. Sandra uzaktan kumandayı aldı ve onu daha fazla huzursuz etmemek için televizyonu kapattı.

"Aç mısın?" diye sordu. "Otur, yemek hazır."

Neredeyse hiç konuşmadan yemeklerini yediler, çünkü kadın aniden sessizleşmişti. Belki de yaşadıkları aklına geliyor, özellikle de ne tür bir kaderden kaçmayı başardığına dair farkındalığı yavaş yavaş şimdi su yüzüne çıkmaya başlıyordu. O ana dek adrenalin her türlü tepkiyi bastırmıştı, şimdi ise böyle sarsılmış olması normaldi.

Sandra Mina'nın yemek yerken sol kolunu masanın altında tuttuğunu fark etti. Belki kulüpte olduğu gibi, farkında olmadan bileğindeki yara izini göstermek istemiyordu. Bundan utanıyordu.

"Bir zamanlar evliydim," dedi kadın polis, kadının merakını ateşlemeye çalışarak. "O iyi bir adamdı, ismi David'di. Öldü."

Mina şaşkın bir ifadeyle bakışlarını önündeki tabaktan kaldırdı.

"Uzun hikâye," diye ekledi Sandra.

"Bu konuda konuşmak istemiyorsan neden bana söyledin o zaman?"

Sandra çatalını masaya dayayıp kadına baktı. "Çünkü acıdan kaçmak için son derece aptalca olduğu kadar çok etkili de olan bir şey yapmayı aklından geçiren tek kişi sen değilsin."

Mina bir eliyle bileğini tuttu. "İlkinde başarısız olursan, ikinci denemede daha kolay olacağını söylüyorlar. Bu doğru değil. Yine de bir gün bunu başaracağıma dair umudumu yitirmiyorum."

"Ama canavar bu gece sana ateş ederken, durup da üzerine mermilerin yağmasını beklemedin."

Kadın bunun üzerine düşünmek zorunda kaldı. Sonra gülmeye başladı. "Haklısın."

Sandra da onunla birlikte güldü.

Fakat Mina tekrar ciddileşiverdi. "Bana neden yardım ediyorsun?"

"Çünkü başkalarına yardım edince daha iyi hissediyorum. Şimdi lütfen yemeğini bitir, iyi bir uykuya ihtiyacın var."

Mina olduğu yerde kımıldamadan kaldı.

Sandra bir şeylerin yolunda gitmediğini fark ederek, "Ne oldu?" diye sordu.

"Sana yalan söyledim."

Yalanın ne olduğunu bilmese de Sandra buna şaşırmadı. "Her ne ise, telafisi vardır mutlaka."

Mina bir dudağını ısırdı. "Yüzünü görmediğim doğru değil."

Sandra olduğu yerde şaşkınlıktan donakalmıştı. "Yani canavarı görsen tanıyabileceğini mi söylüyorsun?"

Kadın başını sallayarak onayladı. "Sanırım evet."

Sandra masadan kalktı. "O zaman derhal polis merkezine gitmeliyiz."

"Hayır!" diye bağırdı Mina, onu durdurmak için bir elini uzatarak. "Lütfen," diye de ekledi usulca.

"Yüzü hafızandan silinmeden önce hemen bir robot resmini çizdirmek zorundayız."

"Onu yaşadığım sürece unutmayacağım, buna emin olabilirsin."

"Yanılıyorsun, yalnızca birkaç saat sonra bile hafızan seni yanıltabilir."

"Polise gidersem bu benim için her şeyin sonu olur."

Neyi kastediyordu? Kanundan neden bu kadar çok korkuyordu ki? Sandra buna bir türlü akıl erdiremiyordu ama yine de bir şeyler yapmak zorundaydı. "Tarif etmede iyi misindir peki?"

"Evet, neden?"

"Çünkü ben çizimde iyiyimdir."

Villanın tavan arasında bulunan gizli odada, üstünde profesyonel fotoğraf makinesi takılı olan bir tripod vardı. Tripodun önünde de istenildiği zaman değiştirilebilir, renkli arka plana sahip bir tür

set bulunuyordu. Sahneye yerleştirilmek üzere çeşitli mobilyalar da vardı – bir tabure, bir kanepe, bir şezlong. Ayrıca önünde iskemlesi olan aynalı bir masa bile vardı, bir rafın üzerinde makyaj yapmak için gereken her şey bulunuyordu: çeşitli renkte allıklar, pudralar, fırçalar, rujlar.

Ancak Marcus'un dikkatini çeken şey bir elbise askısında dizili olan çeşit çeşit kadın elbiseleriydi. El fenerini elbiselere doğru tuttu, sonra da onları eliyle teker teker inceledi: türlü renklerde, şık, kimisi gece için özel, kimisi ipekten, kimisi satenden bir sürü elbise... Marcus onu derinden sarsan bir ayrıntıyı anında fark etti.

Bu elbiselerin bedeni, yetişkin bir kadın vücuduna göre değildi. *Hepsi çocuk bedenindeydi.*

Ama asıl sürprizin odanın bir köşesini gizleyen perdenin arkasında saklandığından korkuyordu. Gerçekten de perdeyi bir kenara ittiğinde, tahmin ettiği gibi, kendisini Anatoli Agapov'un filmleri banyo ettiği karanlık odanın önünde buldu. Etrafta kaplar, asitlerle reaktifler, bir tank, bir büyüteç, kırmızı aktinik ışık yayan ampul vardı.

İş masasının bir köşesinde, karmakarışık halde bir yığın fotoğraf duruyordu. Bunlar belki de beğenilmeyip atılan fotoğraflardı. Marcus onları almak için uzandı. Her iki elini de serbest bırakıp fotoğrafları karıştırmak için el fenerini masaya bıraktı.

Doğru dürüst görülmeyen, birbiriyle alakasız, hoş olmayan görüntülerdi. Hepsinde küçük bir kız görülüyordu: Hana. Üzerinde de az önce askıda gördüğü elbiseler vardı.

Kız gülümsüyordu ve objektife göz kırparken mutlu görünüyordu. Ama Marcus kızdaki o derinden gelen huzursuzluğu yine de görebiliyordu.

Görünürde bunda hiçbir körülük bulunmuyordu, cinsellikle de hiçbir ilgisi yoktu. Bir tür oyuna benziyordu. Ancak bu görüntülere yakından bakıldığında, hastalıklı bir şeyler dikkatlerden kaçmıyordu. Ölmüş karısının yerine kızını koyan ve deliliğini müsteheen gösterilerle besleyen bir adamın hastalığı.

Her gün, gün batımından önce hizmetkârları evden uzaklaştırmasının sebebi demek ki buydu. Bunu yapmak için yalnız kalmak istiyordu. Öyleyse Victor babasının sapkınlığını miras mı edinmişti? Bu yüzden mi kadın kurbanlara makyaj yapıp sonra da onların fotoğraflarını çekiyordu?

Marcus artık mekanik olarak fotoğraflar arasında gezinirken ve içindeki öfke de git gide büyürken, karşısına başka bir aile fotoğrafı çıktı. Yaşlı kadının huzurevinde ona gösterdiği ve ardından Anatoli Agapov'un çalışma odasındaki masanın çekmecesinde bulduğu fotoğrafa çok benziyordu. Babanın ikiz çocuklarıyla birlikte olduğu, Hana'nın gülümsediği ve Anatoli'nin sadece Victor'un elinden tuttuğu fotoğraf.

Fakat bu fotoğrafta *Hana yoktu.*

Sadece baba ve oğul vardı. Aynı görüntü, aynı poz. Aynı ışık. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Marcus'un aklına bu fotoğrafı, cebindeki diğer fotoğrafla karşılaştırmak geldi.

O göze batan detayın dışında fotoğraflar birbirinin aynıydı. İkisi arasında orijinal olan mutlaka babanın Victor'a elini verdiği fotoğraftı.

"Tanrım, sen bana yardım et," kelimelerinin kendiliğinden ağzından döküldüğünü fark etti Marcus.

Bu bir fotomontajdı.

Hana diye birisi yoktu.

9

Işık kız sadece fotoğraflarda yaşıyordu.

Optik bir yanılsamadan ibaretti. Bir fotoğraf makinesi filminin yarattığı izlenimden kaynaklanıyordu. Gerçek değildi.

Hamelin Kurumu'nda çekilen videoda, dokuz yaşındaki Victor gerçeği söylüyordu: Kız kardeşini öldürmemişti çünkü Hana diye biri asla var olmamıştı. Fakat Kropp ve adamları ona inanmamışlardı. Kimse ona inanmamıştı.

Hana, babasının hastalıklı hayal gücünün bir ürünüydü.

"Victor ile Hana anlaşıyorlar mıydı?"

"Bazen çocukların kavga ettiklerini duyardık ama birlikte de zaman geçirirlerdi, en sevdikleri oyun saklambaçtı."

Saklambaç, diye tekrar etti Marcus. Kâhya tam olarak böyle söylemişti.

Hiç kimse ikizleri bir arada görmemişti.

Anatoli Agapov o kız çocuğunu sapkınlığını tatmin etmek için ya da belki de sırf deliliğinden icat etmişti. Oğlunu da kız çocuğu elbiseleriyle giydirerek bu deliliğine ayak uydurmaya zorlamıştı.

Victor zamanla babasının, hayali kız kardeşini daha çok sevdiğini fark etmiş, bu yüzden de babasının sevgisini kazanmak için kendini Hana olduğuna inandırmaya başlamıştı.

Kişiliği bu noktada ikiye bölünmüştü.

Fakat erkeksi yanı tamamen bastırılmamıştı, Victor arada sırada yeniden Victor oluveriyor ve babasının ilgisinden mahrum kaldığını hissettiği için de tekrar acı çekmeye başlıyordu.

Kim bilir ne kadardır sürüp gidiyordu bu hikâye, çocuk kim bilir ne kadar süre katlanmak zorunda kalmıştı bütün bunlara. Sonra bir gün daha fazla dayanamayıp babasını cezalandırmak için Hana'yı "öldürmeye" karar vermişti.

Marcus kâhyanın sözlerini hatırlıyordu: Anatoli Agapov sarsılmıştı, diplomatik dokunulmazlığı sayesinde olayı örtbas ederek kızının cenazesini hemen Rusya'ya göndermişti.

Ama tabutun içi boştu, Marcus artık bunu biliyordu.

Victor, Hana'yı *öldürerek* amacına ulaşmış, özgürlüğe kavuşmuştu. Ancak babasının o deli ruh hâliyle kendisini Hamelin'e vermeyi düşüneceğini, gerçekten acımasız suçlar işlemiş çocuklarla bir araya koyacağını, Kropp ve adamlarına emanet etmeye karar vereceğini tahmin edemezdi.

Marcus bundan daha kötü bir kaderin olabileceğini hayal bile edemiyordu. Victor hiçbir suçu olmadan bir işkenceden diğerine geçmişti.

Bu da onu yıllar içinde bir canavara dönüştürmüştü.

Onlarda kendini ve kız kardeşini gördüğü için çiftleri öldürüyor. Onu öldürmeye iten sebep yaşadığı adaletsizlik, dedi kendi kendine Marcus.

Ama dahası vardı.

Ne var ki bunun için Sandra'yla konuşması gerekiyordu. Onu aramak için bir benzin istasyonunda durdu.

Olay yeri fotoğrafçılığı okulunda robot resim dersi de veriliyordu.

Öğrenciler dönüşümlü olarak tanık ve çizer rolünü üstleniyorlardı. Nedeni basitti: Gözlemlemeyi, tarif etmeyi ve tarif edileni çizmeyi öğrenmeleri gerekiyordu. Aksi halde bütün işi hep fotoğraf makinesine bırakmaları gerekecekti. Halbuki onların gelecekteki görevi, objektifi sanki onunla "çiziyormuşçasına" yönlendirmek olacaktı.

Mina'nın verdiği detaylar sayesinde Sandra'nın, canavarın yüzünü çizmesi zor olmamıştı. Çizim bitince ona sonucu gösterdi. "Benzedi mi?"

Kadın resme yakından baktı. "Evet, bu o," dedi kararlı bir şekilde.

O zaman da resimdeki yüze daha yakından bakan Sandra oldu. Ve, tahmin ettiği gibi, o yüzün normalliğine şaşırıp kaldı.

Canavar herkes gibi sıradan bir adamdı.

Küçük kahverengi gözler, geniş bir alın, normalden biraz daha büyük bir burun, ince dudaklar, sakalsız ve bıyıksız bir yüz. Robot resimlerde, yüzler her zaman nötr bir ifadeye sahip olurdu. Nefret ya da kızgınlık belirtisi olmazdı. Resmi çizilen şahsın ruhundakilere dair hiçbir şey anlaşılmazdı. Bu yüzden de korkutucu değildiler.

Sandra kadına gülümseyerek, "Güzel, harika bir iş çıkardık," dedi.

"Teşekkürler," diye yanıtladı kadın. "Birinin bana iltifat etmesinden bu yana uzun zaman geçti." Ve nihayet gülümsedi, şimdi daha huzurluydu.

"Uyusan iyi olur, yorgun olmalısın," dedi Sandra, abla rolüne devam ederek. Kadın polis daha sonra yan odaya gidip Komiser Crespi'ye ve ROS'a e-posta yoluyla göndermek üzere robot resmi taradı.

Başkomiser Moro'nun anısına, dedi kendi kendine.

Ancak gönderme işlemini daha tamamlayamadan cep telefonu çaldı. Bilinmeyen numara. Sandra yine de yanıt verdi.

"Benim," dedi hemen Marcus. Sesi heyecanlıydı.

Sandra zaferle, "Elimizde canavara ait bir robot resim var," diye bildirdi. "Bana söylediğin gibi yaptım ve Sabaudia'daki fahişeyi buldum: Canavarın yüzünü o bana tarif etti. Şimdi benim evimde ve robot resmi göndermek üzereyi..."

"Boş ver onu," dedi Marcus, biraz fazla aceleci bir tonla. "Kadın Victor'u gördü, *bizim Hana'yı bulmamız lazım*."

"Bu da ne demek?"

Marcus ona kısaca villaya yaptığı ziyaretten ve ışık kızdan bahsetti. "Haklıydım, bütün cevaplar ilk suç mahallindeydi: Ostia'daki çamlıkta. Anlatıcı katil. Hikâyenin sonu başıyla çakışıyor. Ancak en önemli ipuçları tam da en alakasız görünenler: Diana Delgaudio'nun yazdığı 'onlar' kelimesi ve katilin giysi değiştirmesi."

"Biraz daha açar mısın?" dedi Sandra.

"Diana kısa bir süreliğine komadan uyandığında bize bir mesaj göndermek istedi: Hana ile Victor her ikisi de suç mahallinde. Onlar."

"Bu nasıl mümkün olabilir? Hana diye biri yok ki."

"Katil giysilerini değiştiriyor: Asıl nokta bu! Victor zamanla tamamen Hana'ya dönüştü. Çünkü Victor ufakken kız kardeşinin kılığına girdiğinde birdenbire kapalı ve sessiz bir çocuk olmaktan çıkıp, herkesin sevdiği ve beğendiği sevimli bir küçük kız oluveriyordu. Büyüyünce de bir seçim yaptı ve kabul edilmek için Hana olmayı seçti."

"Ama öldürmek için yeniden Victor'a dönüşüyor. Giysilerini de bu yüzden değiştiriyor."

"Aynen öyle. Cinayetten sonra da tekrar Hana oluyor. İşte bu nedenle Ostia'da gençlerin arabasında, Giorgio Montefiori'nin gömleği yerine yanlışlıkla bırakılmış bir erkek gömleği buldunuz."

"Yani bir kadını aramamız gerekiyor," diye çıkarımda bulundu Sandra.

"DNA, hatırladın mı? Polisin ya da jandarmanın elinde DNA'sının olması umurunda değil, o mükemmel bir şekilde kamufle olduğunu biliyor çünkü herkes bir erkeğin peşinde."

"Ama o bir *erkek*," diye belirtti Sandra.

"Sabaudia'daki villada bulunan parmak izleri bir imza değil, bir meydan okumaydı, sanki şöyle diyor gibiydi: Nasılsa beni asla bulamayacaksınız."

"Peki neden?"

"Bence kılığına tamamen güveniyor çünkü yıllar içinde cinsiyetini değiştirmiş olmalı," dedi Marcus. "Hana, Victor'u silmek

istedi ama Victor zaman zaman yeniden ortaya çıkıyor. Hana, Victor'un kendisine zarar verebileceğini biliyor; tıpkı çocukken onu öldürmeye çalıştığı zamanki gibi. Bu yüzden de ona çiftleri öldürtüyor ve onun kendisi üzerinde kazandığı zafer deneyimini ona yeniden yaşatıyor; bu onu idare etmenin bir yolu. O kurbanlarını sevgili olarak değil, kız ve erkek kardeş olarak görüyor, hatırlıyor musun?"

"Neden bahsediyorsun? Söylediklerini takip edemiyorum: Victor'un çocukken Hana'yı öldürmeye çalıştığını mı söyledin?"

"Evet. Victor'un çocukken bazı kendine zarar verme eylemlerinde bulunduğunu düşünüyorum, mesela bileklerini kesmek gibi."

Hizmetkârlar karanlık çökmeden evden ayrılırlardı.

Victor onlara yatak odasının penceresinden bakardı. Onları bahçe kapısına giden uzun yol boyunca yürürlerken izlerdi. Ve içinden hep aynı şeyi dilerdi: Onlarla birlikte gitmek.

Ama yapamazdı. Villadan dışarı hiç çıkmamıştı.

Güneş bile hızla ufkun ardında kaybolarak onu terk ediyordu. Ve korku dolu dakikalar başlıyordu. Her akşam. Birinin gelip onu oradan götürmesini diliyordu. Filmlerde ya da romanlarda hep böyle olurdu, öyle değil mi? Kahraman tehlikede olduğunda her zaman yardımına koşup onu kurtaran biri mutlaka olurdu. Victor gözlerini kapatıp bunun olması için tüm benliğiyle dua ederdi. Bazen bunun gerçekten böyle olacağına ikna olurdu. Fakat onu kurtarmaya kimse gelmezdi.

Ne var ki her akşam aynı şekilde geçmezdi. Bazı günler zaman kayıtsızca akıp giderdi, o da kendini sayılara adardı – sayılar onun sığındığı en son yerdi. Ancak diğer zamanlarda evdeki sessizlik babasının sesiyle bölünürdü.

"Neredesin? Nerede şimdi benim küçük kuklam, *benim küçük kızım nerede?" diyerek yumuşak bir ses tonuyla aynı cümleleri tekrarlayıp dururdu.*

Tatlı dil onu saklandığı yerden çıkarmaya yarıyordu. Victor'un, babasından kaçmaya çalıştığı günler de olmuştu. Evde kimsenin onu bulamayacağı yerler vardı – kocaman evin içinde saklambaç oynarken

babası Hana'yla birlikte ikisini de arardı. Ama insan sonsuza dek saklanamazdı.

Böylece Victor zamanla direnmemeyi öğrenmişti. Kız kardeşinin odasına gidip dolaptan kendine bir elbise seçip giyerdi. Ve Hana oluverirdi. Sonra da yatağa oturup beklerdi.

"İşte benim muhteşem kuklam," *derdi babası gülümseyip kollarını açarak.*

Sonra onu elinden tutar ve birlikte tavan arasına giderlerdi.

"Güzel bebekler, güzelliklerini hak ettiklerini kanıtlamalıdır."

Victor bir tabureye oturur, babasının fotoğraf makinesini hazırlayıp etraftaki ışıkları düzenlemesini izlerdi. Babası mükemmeliyetçi bir kişiliğe sahipti. Ardından, gizli odada tuttuğu elbiseleri dikkatle inceleyip içlerinden birisini ona verir ve ne yapmasını istediğini açıklardı. Ancak öncesinde bizzat makyajını yapardı. Ruja karşı özel bir düşkünlüğü vardı.

Hana bazen karşı çıkmayı denerdi. O zaman babası öfkeden küplere binerdi.

"Seni kardeşin kandırdı, öyle değil mi? Hep o küçük, işe yaramaz piçin işleri bunlar."

Hana babasının, sinirini Victor'dan çıkaracağını biliyordu, ona bir çekmecede sakladığı tabancayı bile göstermişti.

"O işe yaramaz anasını nasıl cezalandırdıysam Victor'u da öyle cezalandıracağım," diye tehdit ederdi.

Hana da mecburen razı olurdu, hep razı olurdu.

"Aferin güzel kuklam, *bu sefer ipe gerek kalmayacak."*

Victor, annesi hayatta olsaydı belki de her şeyin başka türlü olacağını düşünürdü. Onun hakkında çok az şey hatırlıyordu. Mesela ellerinin kokusunu. Bir de onu uyutmak için kollarına aldığında ve onun için şarkı söylediğinde hissettiği göğsünün sıcaklığını. Başka bir şey hatırlamıyordu. Sonuçta hayatının sadece ilk beş yılında var olmuştu. Ama onun güzel olduğunu biliyordu. "Kadınların en güzeli," derdi

hâlâ babası onun ruhuna öfkeli olmadığı zamanlarda. Ne de olsa artık ona kızamazdı, bağırıp çağırarak onu hor göremezdi.

Victor, babasının annesini hedef alamayacağından dolayı onun nefret objesinin artık kendisi olduğunu biliyordu.

Moskova'da, annesinin ölümünden sonra babası onu hayatlarından tamamen silmişti. Onu hatırlatabilecek ne varsa her şeyi atmıştı. Kendisini güzelleştirdiği makyaj malzemelerini, dolaptaki elbiselerini, günlük eşyalarını, yıllar boyunca evi süslemek için kullandığı süs eşyalarını.

Fotoğraflarını da.

Hepsini şöminede yakmıştı. Onların yerinde birçok boş çerçeve kalmıştı ve bu çerçeveler, etraflarındaki her şeyi yutan birer küçük kara delik gibiydi. Baba ile oğul onları görmezden gelmeye çalışırlardı ama bunu yapmak kolay değildi ve çoğu kez başarısız olurlardı. Öyle olunca da masaya geçip otururlar ve gözleri, odadaki o boşluklardan birine kilitlenip kalırdı.

Victor bununla yaşayabiliyordu ama bu, babası için günden güne bir saplantı haline geliyordu.

Sonra bir gün, üzerinde kırmızı çiçekli sarı bir kız elbisesi olan askıyla yatak odasına girmişti. Hiçbir şey söylemeden elbiseyi ona giydirmişti.

Victor o gün o soğuk döşemenin üzerinde yalın ayak odanın ortasında dururken hissettiği duyguyu hâlâ net bir şekilde hatırlıyordu. Anatoli Agapov ona ciddi bir şekilde bakıyordu. Elbise ona birkaç beden büyüktü ve Victor kendini gülünç hissetmişti. Ama babası için bu hiç de gülünç değildi.

Babası en sonunda da daldığı düşüncelerden sıyrılarak, "Saçlarını biraz uzatmamız gerek," demişti.

Ardından da bir fotoğraf makinesi ve gerekli olan her türlü ekipmanı almıştı. Yavaş yavaş uzmanlaşmıştı. Bir süre sonra, elbiselerin bedenlerinde de hata yapmaz olmuştu – artık bu işte de iyiydi.

Victor onun için poz vermeye başlamıştı, ilk başlarda bunun bir oyun olduğunu düşünüyordu. Fakat daha sonraları bu durumu

garipsemesine rağmen babasının isteğine boyun eğmeye devam etmişti. Bunun doğru ya da yanlış olduğunu hiç sorgulamamıştı bile çünkü çocuklar anne babalarının her zaman haklı olduklarını iyi bilirler.

O zamanlar bunda hiçbir kötülük görmüyordu, üstelik babasına hayır demekten de hep korkmuştu – içinde bir şey ona bunu yapmamasını söylüyordu. Ancak belli bir noktada kendi kendine şöyle demişti: Eğer bir oyun korkutucu geliyorsa o zaman sadece bir oyun değildir.

Bu önsezisinin teyidini, babası ona Victor yerine başka bir isimle seslendiği gün almıştı. Diğerleri gibi sıradan bir cümle arasında, tamamen doğal bir şekilde gerçekleşmişti.

"Şimdi de biraz yan durabilir misin, Hana?"

Bu çok kibarca telaffuz edilen isim de nereden çıkmıştı öyle? Başlarda Victor babasının bunu yanlışlıkla söylediğini düşünmüştü. Ama sonra bu tuhaflık, alışkanlık haline gelene dek tekrar etmişti. Babasına Hana'nın kim olduğunu sormaya çalıştığında ise babası ona sadece: "Hana senin kız kardeşin," diye cevap vermişti.

Anatoli, fotoğraf çekme işini bitirince filmleri banyo etmek için karanlık odaya çekilirdi. Ancak o zaman Hana görevinin bittiğini anlardı. Aşağı inip Victor olmaya geri dönebilirdi.

Ama bazen Victor, babası ona söylemeden Hana'nın elbiselerini giyer ve hizmetkârların yanına giderdi. Kız kardeşine çok iyi davrandıklarını fark etmişti. Onu kocaman gülücüklerle karşılıyor, onunla sohbet edip ilgileniyorlardı. Victor üzerinde Hana'nın elbiseleri varken yabancılarla çok daha kolayca etkileşime girdiğini keşfetmişti. Ona karşı artık düşmanca ve mesafeli davranmıyorlardı, hayatta en nefret ettiği o bakışlarla bakmıyorlardı. "Merhamet bakışları" diyordu Victor o bakışlara. Öldüğü gün annesinin gözlerinde görmüştü aynısını. Annesinin cesedi ona bakıp sanki, "Zavallı Victor" diyormuş gibiydi.

Bununla beraber babası ona karşı her zaman kötü davranmıyordu. Her şeyin farklı gittiği zamanlar vardı ve Victor bunun sonsuza dek sürmesini umardı. Tıpkı babasıyla birlikte poz vermek istediği

zamanki gibi. O gün Hana yoktu, sadece baba ve oğul vardı. Bu yüzden Victor babasının elini tutmaya bile cesaret etmişti. Gerçekten inanılmaz olan şey ise babasının da elini uzaklaştırmamış olmasıydı. Bu çok güzeldi.

Ancak hiçbir değişiklik fazla uzun sürmezdi. Daha sonra her şey eski haline dönmüştü. Hana yine onun favorisiydi. Buna karşılık babasıyla birlikte çektirdiği fotoğraftan sonra Victor'un içinde bir şeyler kırılmıştı, hayal kırıklığı artık görmezden gelemeyeceği bir yara halini almıştı.

Ve gittikçe hep daha fazla korkuyor olmaktan yorulmuştu artık.

Bir gün yine odasına kapanmıştı, yağmurlu bir gündü ve yağmuru hiç sevmezdi. Halının üzerine yüzüstü uzanmış denklemler çözüyordu; bu onun için kendini kaybetmenin, hiçbir şey düşünmemenin bir yoluydu. Bir ara karşısına sıradan, ikinci dereceden bir denklem çıkmıştı.

$$ax^2 + bx + c = 0$$

Bilinmeyen x değerini belirlemek için denklemin terimleri sıfıra eşit olmalıydı. Yani birbirini götürmeliydi. Matematik zekâsı sayesinde kısa sürede çözüme ulaşmakta zorlanmamıştı. Denklemin solunda Hana ile kendisi vardı. Sıfıra eşit olmak için birbirlerini götürmek zorundalardı.

Fikir aklına bu şekilde gelmişti.

Sıfır güzel bir rakamdı. Sakin, hiçbir şeyden etkilenmeyen bir hali vardı. İnsanlar sıfırın gerçek değerini göz ardı ediyorlardı. Sıfır onlar için ölüm demekti ama kendisi için özgürlük olabilirdi. O anda Victor, kimsenin onu oradan kurtarmaya gelmeyeceğini anlamıştı. Ümitle beklemenin bir anlamı yoktu. Ancak belki de matematik onu hâlâ kurtarabilirdi.

Böylece Hana'nın odasına gitmiş, giysilerinin en güzelini giyip yatağına yatmıştı. Öncesinde babasının eski bir av bıçağını çalmıştı. İlk önce, sadece denemek için bıçağı vücuduna değdirmişti. Soğuktu. İçinde bir yerlerde, ona yapmaması için yalvaran kız kardeşinin sesini

duymazdan gelerek gözlerini kapatıp dişlerini sıkmıştı. Ardından da bıçağı havaya kaldırmış ve sol bileğine düşüp sürünmesine izin vermişti. Çeliğin etine battığını hissetmişti. Dayanılmaz bir acı duymuştu. Sıcak ve yapışkan bir sıvı parmaklarından aşağı akmıştı. Sonra da yavaş yavaş bayılmıştı.

Artık ne Victor ne de Hana vardı.

Sıfır.

Gözlerini tekrar açtığında, babası kanı durdurmak için bileğini havluyla sarmış onu kollarında tutuyordu. Umutsuzca ağlıyor ve onu kucağında sallıyordu. Sonra Victor'un ilk önce anlayamadığı bir cümle dudaklarından dökülmüştü.

"Hana'm gitti." Sonra da: "Ne yaptın Victor? Ne yaptın?"

Ancak çok daha sonra Victor, bileğindeki o küçük yaranın Anatoli Nikoliavič Agapov'un görmeye asla tahammül edemeyeceği bir kusur olduğunu anlayacaktı. Özellikle de biricik kuklasının *bembeyaz teninde. O günden itibaren fotoğrafını çekmeye devam edemezdi. O gün Hana ölmüştü.*

Ve ölen sadece Hana'ydı. Bu büyük bir sürpriz, inanılmaz bir haberdi. Duyduğu acıya rağmen Victor hiç olmadığı kadar mutluydu.

Babası ise hizmetkârların önünde de ağlamaya devam etmişti. Onlardan bazıları da duygulanmıştı. Sonra Anatoli herkesi sonsuza dek evden uzaklaştırmıştı.

Korkusuz bu yeni hayat sadece bir ay sürmüştü. Moskova'ya bir tabut gönderene ve yara izini iyice iyileştirene kadar. Bir akşam Victor uyumadan önce odasının kapısı açılmış, koridordan gelen ışık gümüş bir bıçak misali odasından içeri girmişti. Kapıda babasının silüetini görmüştü. Anatoli'nin yüzü gölgede kalıyordu ve Victor adamın yüzünde ne ifade olduğunu seçemiyordu. Bir an için, gülümsediğini hayal etmişti.

Adam hareket etmiyordu. Ancak daha sonra duygudan tamamen yoksun, buz gibi donuk bir sesle konuşmuştu.

"Artık burada kalamazsın."

O anda Victor'un yüreği burkulmuştu.

"Senin gibi kötü çocukların gitmesi gereken bir yer var. Yarından itibaren orada yaşayacaksın, senin yeni evin bundan böyle orası olacak. Buraya da bir daha geri dönmeyeceksin."

10

"... Victor'un çocukken bazı kendine zarar verme eylemlerinde bulunduğunu düşünüyorum, mesela bileklerini kesmek gibi..."

Marcus'un son cümlesi Sandra'nın nefesini kesti.

"Aman Tanrım, o burada."

"Sen ne diyorsun?"

Güçlükle yutkundu. "Bu o. Bu fahişe kadın Hana'nın ta kendisi. Polisi ara." Sonra hemen telefonu kapattı çünkü fazla zamanı yoktu. Silahının nerede olduğunu düşündü. Yatak odasındaydı. Çok uzaktaydı, ona ulaşması imkânsızdı. Ama denemek zorundaydı.

Kapının eşiğinden dışarı bir adım attı, koridorda ilerlemek üzereyken birden olduğu yerde kaldı. Onu gördü, arkası dönüktü. Ve üzerini değişmişti.

Erkek giysileri giymişti. Koyu renk pantolon, beyaz gömlek.

Victor yüzünü döndü, elinde Sandra'nın fotoğraf makinesini tutuyordu. "Ben de fotoğraf çekmeyi severim, biliyor musun?"

Kadın polis yerinden kımıldamadı ancak Victor'un sırt çantasını açıp kanepenin üzerine sırasıyla bir fotoğraf makinesi ve eski bir av bıçağı yerleştirmiş olduğunu gördü.

Victor onun bakışlarını fark etti. "Ah, evet," dedi. "Tabancaya gerek yoktu, onu zaten dün gece kullandım."

Sandra sırtı duvara yaslanana dek geri geri gitti.

Fotoğraf makinesini elinden bırakırken, "Biraz önce yaptığın telefon görüşmesini duydum," dedi. "Ama sence bunu önceden

kestirmemiş olabilir miyim? Her şey önceden hesaplandı: Matematikte oldukça iyiyimdir."

Bir psikopata söylenebilecek her kelime, tahmin etmesi imkânsız bir tepkiyi tetikleyebilirdi. Bunun için Sandra sessiz kalmaya karar vermişti.

"Neden artık benimle konuşmuyorsun? Gücendin mi yoksa?" diye sordu adam somurtarak. "Dün gece Sabaudia'da hata yapmadım, sadece denklemin çözümlerini birbirinden ayırdım."

Neden bahsediyordu? Ne demek istiyordu?

"Terimler birbirini götürür. Sonuç sıfır."

Sandra üzerinden korkunç bir ürperti geçtiğini hissetti. Ağzından "Max," diye çıktı usulca.

Victor başıyla onayladı.

Sandra gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti. "Neden biz?"

"Seni geçen akşam televizyonda, o başkomiserin konuştuğu sırada arkada istavroz çıkarırken gördüm. O işaret ne anlama geliyor? Beni çocukken kapattıkları kurumda da aynısını yaptıklarını görmüştüm ancak ne olduğunu hiç anlamadım."

Yine bir sessizlik.

Victor sanki aslında bunu umursamıyormuş gibi omuzlarını silkti. "Gazetelerin ve televizyonların benim hakkımda söylediklerini hep takip ederim. Ama senden etkilenmemin diğer bir sebebi de seni gördüğümde bir fotoğraf makinesini yerine yerleştiriyor olmandı. Az önce dediğim gibi fotoğraf makinelerini severim. Sen benim oyunum için harikaydın."

Victor yüzünü buruşturdu. "Babam ona poz vermesini sağlamak için Hana'ya hep böyle söylerdi. 'Bu sadece bir oyun, *kukla*; korkmana gerek yok.'"

Sandra süpürgeliğe dokunana dek topuklarını geri geri itti. Dokunma duyusu sayesinde yönünü belirleyerek duvarın dibinde yavaşça sağa doğru hareket etmeye başladı.

"İnsanların ölmeden önce ne kadar da garip davrandıklarını hiç fark ettin mi? Ostia'daki kız çığlık atıp onu bıçaklamaması için

erkek arkadaşına yalvarıyordu. Ama ben ona yapmasını söyledim ve o da yaptı. Bence kızı sevmiyordu... Kadın polis Pia Rimonti ise sonunda bana teşekkür etti. Evet, ona işkence etmekten sıkıldığımda bana gerçekten de teşekkür etti ve ona bu noktada onu öldüreceğimi söyledim."

Sandra öfkelenmişti çünkü sahneyi tam olarak gözlerinin önüne getirebiliyordu.

"Alman otostopçu kızı hatırlamıyorum bile. Yalvarıyordu fakat ben onun dilini anlamıyordum. Sonradan öğrendim ki bana karnındaki çocuğu anlatmaya çalışıyormuş. En son da Max..."

Sandra onun nasıl öldüğünü bilmek istediğinden emin değildi. Gözlerinden aşağı bir gözyaşı süzüldü. Victor bunu fark etti.

"Onun için nasıl gözyaşı dökebiliyorsun? Seni bir fahişeyle aldatıyordu."

Bunu Sandra'yı sinirlendiren bir ses tonuyla söyledi.

"Sabaudia'daki villadan kaçış hikâyemi beğendin mi? Hana'nın geniş bir hayal gücü vardır. Bugüne kadar tanıştığı bütün erkekleri kandırarak birçok kadını taklit etti. Mina onun en başarılı olduğu karakter. Erkeklerle birlikte olmayı seviyor, eğer geri dönmeseydim buna devam edecekti."

Bu sırada Sandra olduğu yerden bir metre kadar ilerlemeyi başarmıştı.

"Cinsiyetini değiştirdikten sonra benden kurtulduğunu zannetti. Ama arada sırada yeniden ortaya çıkıyordum. İlk başlarda onun için sadece bir düşünceydim, kafasındaki bir sestim. Bir gece bir müşteriyle beraberdi, ortaya çıkıp o sahneyi görünce bağırmaya başladım ve adamın cinsel organının üzerine kustum." Güldü. "Tiksinmiş bir halde çekip giderken adamın yüzünü görmeliydin. Beni dövmek istedi ama denemeye kalksaydı onu ellerimle öldürürdüm. Ne kadar şanslı olduğunu asla bilmeyecek."

Sandra, Victor'un çok daha uzun süre sohbet etmek isteyeceğini sanmıyordu. Bir şeyler yapmalıydı, dakikalar hızla geçiyordu ve ona yardım etmeye kimse gelmiyordu.

Giriş kapısı artık yalnızca birkaç adım ötesindeydi. Apartman boşluğuna çıkarsa kesinlikle o da arkasından gelip onu yakalardı ama çığlık atarak birilerinin dikkatini çekmeyi başarabilirdi.

"Aslında seni öldürmek istemiyorum fakat öldürmek zorundayım. Çünkü bunu her yaptığımda Hana çok korkuyor ve sonrasında da bana daha fazla hareket alanı bırakıyor. Eminim ki zamanla yine bir tek ben olacağım: Victor... Herkesin kız kardeşimi tercih ettiğini biliyorum ancak insanların dikkatini çeken başka bir şeyin daha olduğunu keşfettim: Korku. Nihayetinde bu da bir duygu, öyle değil mi?"

Sandra var gücüyle kapıya doğru koştu. Victor hazırlıksız yakalanmıştı ama Sandra'yı durdurmak için önüne geçmeyi başardı. Sandra onu kenara itmiş olsa da o esnada Victor, Sandra'yı bir kolundan sıkıca tuttu. Yumruğuyla durmak bilmeden sırtına vururken Sandra onu koridorda sürükledi.

"Hiçbir yere gidemezsin, kimse buradan bir yere gidemez, *kukla*!"

Sandra giriş kapısını açtı ve kendini dışarıya attı. Çığlık atmak istedi ama ciğerlerinde nefes kalmamıştı. Koşmaktan değil, panikten yorulmuştu.

Victor onu ensesinden tutup yere çarptı ve Sandra bilincini kaybetme noktasına geldi. Etrafı bulanık görmesine rağmen, onun tekrar içeri girdiğini görebildi. Nereye gitmişti? Sandra kollarından güç alarak ayağa kalkmaya çalıştı ancak düştü ve alnını yere vurdu. Gözleri yaşlarla dolmuştu. O beyazımsı sıvıyla oluşmuş örtünün ardından Victor'un yüzünde öfkeli bir ifadeyle tekrar geri döndüğünü gördü.

Elinde bıçak vardı.

Sandra, gelecek ilk darbeyi almaya hazır bir şekilde gözlerini kapadı. Acı hissetmek yerine tiz bir kadın çığlığı duydu. Göz kapaklarını tekrar açtığında Victor'un yerde yattığını gördü. Üstünde ise ona arkası dönük bir adam vardı. Victor'u yerde hareket etmesine

imkân bırakmayacak şekilde tutuyordu. Canavar çaresizce bağırarak debeleniyordu fakat üstündeki adam onu elinden bırakmıyordu.

Kadın çığlığı erkek çığlığına dönüştü ve ardından tekrar kadın sesi duyuldu. Tüyler ürpertici bir andı.

Adam Sandra'ya doğru döndü. "İyi misin?"

Sandra başını sallamaya çalıştı ancak bunu yapabildiğinden emin değildi.

"Ben bir penitenziereyim," diyerek onu sakinleştirdi Clemente.

Sandra onun yüzünü daha önce hiç görmemişti, adını da bilmiyordu ama ona inandı. Sonra adam Victor'a bir yumruk indirdi, böylece nihayet sesi kesildi. "Gidin buradan," demeye çalıştı Sandra alçak bir sesle. "Polis... sırrınız..."

Clemente sadece gülümsedi.

Ancak o zaman Sandra, Clemente'in karnına saplanmış olan bıçağı fark etti.

11

Marcus, Trastevere'ye vardığında polis kordonunun ötesine geçemedi.

Olay yerine koşup gelmiş meraklı halk ile basın fotoğrafçılarının arasına karışarak güvenlik kordonunun önünde durdu.

Kimse ne olduğunu anlayamıyordu ama söylentiler birbirini kovalıyordu.

Kimisi polislerin az önce bir adamı kelepçelerle götürdüklerini ve adamı bir siren konseri içinde yanıp sönen tepe lambalarıyla birlikte hızla olay yerinden ayrılan arabaya götürürken sevinç gösterisinde bulunduklarını söylüyordu.

Marcus o sırada Sandra'nın iki sağlık görevlisi eşliğinde kendi bacakları üzerinde ambulansa kadar gittiğini gördü. Ona bir şeyler olduğunu anladı ama neticede iyiydi.

Rahat bir nefes aldı, ne var ki bu rahatlığı uzun sürmedi.

Binanın merdivenlerinden sedye taşıyıcılar inmişti. Sedyede yüzü solunum cihazıyla örtülü bir adam yatıyordu. O, Clemente'ti. Sandra'yı nasıl öğrenmişti? Kendisi ona Sandra'dan asla bahsetmemişti. Onu ikinci ambulansa yüklediklerini gördü ancak ambulans yola çıkmıyordu.

Neden gitmiyorsunuz? Daha ne kadar bekleyeceksiniz?

Araç, kapıları kapalı şekilde hareket etmeden yerinde duruyordu. İçeride bir hareketlenme seçiliyordu. Sonra nihayet ambulans yola çıktı ama sirenleri çalmıyordu.

Marcus arkadaşının bu savaşı kaybettiğini hissetti.

Ağlamak istiyordu, en son görüşmelerinde birbirlerinden kötü bir şekilde ayrıldıkları için kendini lanetlemek istiyordu. Ancak bunun yerine alçak sesle dua etmeye başladı, buna kendisi bile şaşırmıştı.

Kalabalığın içinde, kimse onu fark etmeden dua etti – etraftaki herkes başka şeylerle ilgilenirken. Ne de olsa bu hep böyle olmuştu.

Ben görünmezim, diye tekrar etti kendi kendine. *Ben hiç var olmadım.*

Marcus'un eğitiminin beşinci dersinde Clemente önceden haber vermeksizin gecenin bir yarısında evinin kapısını çalmıştı.

Başka bir şey söylemeden, "Bir yere gitmemiz gerekiyor," demişti ona.

Marcus çabucak giyinmişti ve birlikte Serpenti Caddesi'ndeki çatı katından çıkmışlardı. Roma'nın ıssız sokaklarında yürüyerek dolaşmışlardı. Ta ki eski bir binanın girişinin önüne gelene kadar.

Clemente cebinden ağır ve çok eski bir dökme demir anahtar çıkarıp kapıyı açmış ve içeriye önden Marcus'un girmesine izin vermişti.

Büyük bir kiliseye benzeyen geniş ve sessiz bir yerdi. Pembe mermerden yapılmış bir merdiven boyunca dizilmiş bir sıra mum onlara yol gösteriyordu.

"Gel," diye mırıldanmıştı Marcus'a. "Diğerleri çoktan geldi."

Diğerleri mi? Diğerleri de kim, *diye sormuştu Marcus kendi kendine.*

Merdivenden yukarı çıktıktan sonra Marcus'un ilk başta ne olduğunu anlayamadığı sahnelerle fresklenmiş geniş bir koridora varmışlardı. Sonra bunların İncil'deki çok bilindik hikâyelerin tasvirleri olduğunu anlamıştı. İsa'nın Lazzaro'yu diriltmesi, Kana'da düğün, İsa'nın vaftizi...

Clemente, Marcus'un bu resimlerin karşısındaki şüpheli bakışlarını fark etmişti. "Sistina Şapeli'ndeki gibi," demişti aceleyle. "Orada bulunan Michelangelo'nun Son Yargı *freski, yeni papayı seçmek için mecliste bir araya gelmiş olan kardinalleri, kendilerini bekleyen göre-*

vin önemi hakkında uyarma ve onlara yol gösterme amacını taşıyor. İncil'den alıntılanan buradaki sahnelerin de amacı aynı: Buradan geçenlere, tamamlamak üzere oldukları görevin sadece Kutsal Ruh'un iradesinden esinlenerek yerine getirilmesi gerektiğini hatırlatmak."

"Ne görevi?"

"Birazdan göreceksin."

Kısa bir süre sonra sütunlarla süslenmiş mermer bir korkuluğun yanına gelmişlerdi; korkuluk, büyük bir yuvarlak alanın etrafını çevreliyordu. Ancak korkuluktan aşağı bakmadan önce Clemente, Marcus'u kendine doğru çekerek, "Gölgede kalmalıyız," demişti.

Sütunlardan birinin arkasına saklanmışlardı ve Marcus böylece nihayet olup biteni görebilmişti.

Hemen altlarındaki salonda, bir kaidenin üzerine oturtulmuş olan, altından büyük bir şamdanın etrafında daire şeklinde sıralanmış on iki tane günah çıkarma hücresi vardı. Şamdanın üzerinde de on iki adet mum yanıyordu.

Marcus birçok kez yinelenen bu on iki sayısının, havarilerin sayısını hatırlattığını hemen fark etmişti.

Kısa süre sonra, üzerlerinde yüzlerini de görmeyi engelleyen siyah pelerin olan birkaç kişi salona girmeye başlamıştı. Şamdanın yanından geçerken teker teker hepsi sadece iki parmaklarını kullanarak bir mumun alevini söndürüyordu. Sonra da günah çıkarma hücrelerinin içerisine geçiyorlardı.

Bu prosedür sadece bir mum yanık kalana, dolayısıyla da yalnızca bir hücre boş kalana kadar sürmüştü. Kimse Yahuda'nın mumunu söndürmeyecek, *demişti penitenziere kendi kendine.* Kimse onun yerini almayacak.

Salondaki tek ışık, yanmakta olan o ufacık mumdan geliyordu.

"Karanlıklar Ayini," diye açıklamıştı Clemente alçak sesle. "Tanık olduğun ritüelin adı budur."

Prosedür tamamlanıp herkes yerine oturduğunda, litürjiye dâhil olan kırmızı saten pelerinli başka biri salona girmişti.

Elinde, birdenbire bütün salonu aydınlatıveren büyük ve parıl parıl parlayan bir mum taşıyordu. Sonra da o mumu şamdanın tepesine koymuştu. O mum İsa'yı temsil ediyordu. İşte o zaman Marcus nerede olduklarını anlamıştı.

Ruhlar Mahkemesi.

Clemente ona penitenzierelerin tuttuğu "günahlar arşivi"nden bahsederken, diğerlerinden çok daha ciddi olan –ölümcül günahlar– için tövbe eden kişinin affedilip affedilmeyeceğine karar verecek olan yüksek rütbeli rahiplerden olduğu gibi, aynı zamanda hepsi rastgele seçilmiş sıradan rahiplerden de oluşan özel bir yargı organının toplanması gerektiğini anlatmıştı.

O sırada gözlerinin önünde meydana gelen şey işte buydu.

Kırmızı pelerinli adam önce günahın detaylarını belirten bir metin okuyacaktı, sonra da kimliği asla söylenmeyen günahkâra şiddetli bir suçlamada bulunacaktı. Bu nankör fakat son derece de önemli görevi yerine getirmesi gereken yüksek rütbeli rahibe Şeytan'ın Avukatı denirdi.

Bu kişinin görevleri arasında, hayatı boyunca hayırlı tutumlar sergilemiş olanların kutsanması ve azizleştirilmesine yönelik davaları yürütmek de vardı. Onun görevi aksini kanıtlamaktı. Ruhlar Mahkemesi'nin ayininde ise Şeytan'ın Avukatı tam olarak şeytan rolünü üstlenirdi çünkü Kutsal Kitap'a göre, şeytan, bir günahkârın günahlarından beraat etmesinden kesinlikle memnun olmazdı. Çünkü bu ona cehennemden bir ruh kaybettirirdi.

Artık çok eskilerde kalmış tabirlerin ve kökü açıkça Orta Çağ'a dayanan sembollerin ötesinde, Ruhlar Mahkemesi güçlü bir geleneksel boyuta sahipti, hatta bir kader aracına benzetiliyordu.

Yargı, günahın kendisine değil, bilakis günahkârın ruhuna yönelikti. Sanki oracıkta o günahkârın hâlâ insanlığın bir parçası olmaya layık olup olmadığına karar veriliyor gibiydi.

Şeytan'ın Avukatı konuşmasını bitirdikten sonra hücrelerine çekilmiş olan üyeler arasındaki fikir alışverişi başlayacaktı. En sonunda, alınan karar açık ve net bir şekilde ifade edilirdi. Her biri yerinden kalkıp salondan ayrılmadan önce içeri girerken söndürdüğü mumu

yeniden yakıp yakmamaya karar verirdi. Bunu yapmak için de oradaki bir kâseden alınan bir çubuğun, İsa'yı temsil eden mumun alevine daldırılması gerekirdi.

Sonunda şamdanın üzerinde yanan mumların sayısı, tövbe eden kişinin affedileceğini ya da cezalandırılacağını belirlerdi. Elbette ki karar daima çoğunluğundu. Eşitlik durumunda ise karar yine de olumlu sayılırdı.

Duruşma başlamak üzereydi.

Kırmızı pelerinli adam eline bir kâğıt almış, salonun içinde bir duvardan bir duvara yankılanan gür bir sesle okumaya başlamıştı: O geceki günah –culpa gravis[15]–, *iki yaşındaki oğlunu öldürüp açıklama olarak da ciddi bir depresyondan muzdarip olduğunu belirten bir kadını konu alıyordu.*

Adam kâğıtta yazılanları okuduktan sonra ithama başlamaya hazırlanmıştı. Ama önce saten pelerininin kapüşonunu geriye doğru atmıştı çünkü orada bulunanlar arasında yüzünü gösterme yetkisine sahip tek kişi oydu.

Şeytan'ın Avukatı, Asyalı bir adamdı.

15 Büyük günah. (ç. n.)

12

Kardinal Battista Erriaga kutsal yüzüğü yeniden parmağına taktı.

Sağ elinin yüzük parmağı çok uzun süre bu kutsal mücevherden mahrum kalmıştı. Nihayet, son birkaç gecedir kaldığı o dördüncü sınıf otel odasından ayrılıp Kolezyum'un birkaç adım ötesindeki İmparatorluk Forumları'na tepeden bakan muhteşem çatı katındaki dairesine geri dönebilmişti.

Tuz Çocuk'un yakalanmasıyla görevi neredeyse sona ermişti. Artık Roma, Şeytan'ın Avukatı'nın şehre döndüğünü de rahatlıkla öğrenebilirdi.

Son günlerde ona bir nevi işkence çektirmiş olan dev Min'in hayaleti yakasını henüz tamamen bırakmamıştı. Vicdanında sessizce varlığını sürdürmeye yeniden başlamıştı. Bu onu rahatsız etmiyordu çünkü Erriaga'nın, Kilise'nin zirvesine ulaşması o iyi devin sayesinde olmuştu.

Gençliğinde bir cinayet işlemişti. Sırf kendisiyle dalga geçtiği için arkadaşı Min'i vahşice öldürmüştü, bu yüzden onu hapse atmışlardı. Battista tutuklu olduğu süre boyunca ona verilen cezayı adaletsizce bulduğunu söyleyerek ve her türlü otoriteye karşı gelerek reddetmişti. Fakat böyle hareket etmesi ve konuşması sadece içindeki o asi gencin doğasından kaynaklanıyordu, aslında içinin derinliklerinde yaptıklarından ötürü acı çekmekteydi.

Ta ki bir gün bir rahiple tanışana dek, sonrasında onun için her şey değişivermişti.

Rahip ona İncil'den ve Kutsal Metinler'den bahsetmeye başlamıştı. Yavaş yavaş ve sabırla Battista'yı üzerindeki yükten kurtulması için ikna etmişti. Ancak Battista ona günahını itiraf ettikten sonra, rahip onu hemen affetmemişti. Bunun yerine ona *culpa gravis*'inin yazıya dökülerek Roma'da bulunan özel bir mahkemeye iletilmesi gerektiğini açıklamıştı. Battista da öyle yapmış ve ardından da kendisini affetmeyecekleri, ruhuna kurtuluş bahşetmeyecekleri korkusu içinde bitmek bilmeyen uzun günler geçirmişti. Ama sonra karar gelmişti.

Ruhu kurtulmuştu.

Bu olayda Erriaga hayatını tamamen değiştirebilme olasılığını görmüştü. Ruhlar Mahkemesi, onu o aciz hayatının içinden çekip çıkaracak ve eninde sonunda sefil bir hiçlikten başka bir şey vadetmeyen kaderinden kaçıp kurtulmasını sağlayacak olağanüstü bir araçtı. İnsanların ruhlarının yargılanmasının ardında ne büyük bir güç gizleniyor olmalıydı. Artık bir alkoliğin zavallı ve işe yaramaz oğlu –eğitilmiş maymunun oğlu– olmaktan kurtulacaktı.

Böylece o rahibi, dinî yemin ederek rahip olmak için kendisine yol göstermeye ikna etmişti. Hayatında bir kere bile böyle samimi bir hevesle, sağlıklı bir hırsla dolup taşmamıştı.

Sonraki yıllarda hedefinin peşinden bağlılık ve özveriyle gitmişti. İlk olarak geçmişine ait her türlü lekeyi silmeyi başarmıştı: Kimse onu Filipinler'deki küçük bir köyde yıllar önce meydana gelmiş bir cinayetle ilişkilendiremeyecekti. Böylece hiyerarşi merdivenlerinin her adımını hakkını vererek tırmanmayı başarmıştı: rahiplikten piskoposluğa, monsignorluktan kardinalliğe. Son olarak da hayatı boyunca hazırlandığı mevkide yerini almıştı. Aslında ne kadar becerikli olduğu göz önüne alındığında, onu seçecekleri neredeyse en başından belliydi.

Yirmi yılı aşkın bir süredir mahkeme bünyesindeki Karanlıklar Ayini'ni düzenliyordu. Tövbe edenlere karşı suçlamalarda bulunuyor, bu arada onların en mahrem sırlarını da öğrenmiş oluyordu. Her ne kadar kimlikleri gizli tutulsa da Battista Erriaga

ettikleri itiraflardaki küçük detaylardan yola çıkarak kimliklerine de ulaşabiliyordu.

Artık bu işte gerçek bir uzmandı.

Zaman içinde, birtakım çıkarlar elde etmek için bildiklerini kullanmayı öğrenmişti. Özünde şantaj gibi görünse bile bunun adına şantaj demekten hoşlanmıyordu. Üstelik ne zaman o muazzam gücünü kullansa, bunu sadece Kilise'nin iyiliği için yapıyordu. Bunun kendisi için de bir avantaj içeriyor olması ise sadece küçük bir ayrıntıydı.

Tövbe edenlere asla merhamet duymazdı. Çünkü onlar işledikleri günahları, sırf hayatlarını rahat bir şekilde sürdürmek için itiraf ediyorlardı. Korkaktılar, çünkü kanunla açıkça yüzleşmekten kaçınıyorlardı. Çoğu da affedildikten sonra daha önce yaptıkları şeyi yapmaya devam ediyordu.

Erriaga günah çıkarma kuralının, Katolik mezhebinin aksaklıklarından biri olduğuna inanıyordu. Periyodik olarak güzel bir vicdan temizleme ve bitti!

Bu nedenle, o günahkârları sömürmede ve neticede iyilik adına bazı çıkarlar sağlamak amacıyla onların günahlarını kullanma konusunda hiçbir çekincesi olmuyordu. Ne zaman onlardan birinin karşısına çıksa, kendi sırlarını bir başkasının ağzından dinlediklerinde şaşkına dönüyorlardı. Sırlarını nasıl bildiğini hemen anlamamaları, işledikleri günahı bir rahibe itiraf ettiklerini bile unuttuklarının kanıtıydı. Affedilmenin onlar için ne kadar önemli olduğu da buradan anlaşılıyordu.

Erriaga her zamanki siyah, özel tasarım takımlarından birini giyip, kravat yerine de beyaz rahip yakasını takıp üzerinde altın ve yakuttan yapılmış büyük bir haç olan zinciri boynuna taktıktan sonra aynaya bakarken Min'in ruhu için alçak sesle bir dua okudu.

Gençliğinde korkunç bir günah işlemişti ama en azından kendini affedecek kadar yüzsüz değildi.

İşini bitirince evden çıkmaya karar verdi çünkü görevini tamamlayabilmek için yapması gereken bir şey kalmıştı.

Sır üç bölümden oluşuyordu. Birincisi Tuz Çocuk'tu. İkincisi ise kurt başlı adam. Ve bunların ikisi de ifşa edilmişti.

Ama üçüncüsü sır olarak kalacaktı. Aksi takdirde Kilise'nin çok büyük bir bedel ödemesi gerekecekti. Kilise'yle birlikte tabii ki kendisinin de.

13

Marcus bu konuda uzun uzadıya düşünmüştü.

Sandra'yı tedbir amaçlı olarak yatırdıkları hastanenin kapısında beklemenin hiçbir faydası olmazdı. Zaten bir görüntü ya da ifade koparabilmek için gece gündüz kapıda bekleyen fotoğrafçı ve muhabir sürüsü vardı.

Sandra o anın önemli kişisiydi. Victor Agapov'la birlikte elbette.

Canavar hapse atılmıştı ve basına yansıyan kısıtlı sayıdaki bilgiye göre, hâkimlerin sorularını yanıtlamayı inatla reddediyordu. Bu yüzden bütün dikkatler, bu hikâyenin son kurbanı ve aynı zamanda kahramanı olan genç kadın polisin üzerinde yoğunlaşmıştı.

Marcus onu görmeyi, onunla konuşmayı umuyordu fakat ortaya çıkarak kendini açıkça gösteremezdi. Clemente'i kaybetmiş olmanın verdiği acı; kasvetli, ağır bir yük gibi onu rahat bırakmıyordu. Hayattaki tek arkadaşının ölümünden sonra, Sandra yalnızlığa karşı sahip olduğu tek panzehirdi.

Penitenziere o zamana dek hep yalnız olduğunu düşünmüştü ama bu doğru değildi. Belki de o güne dek, aralarındaki arkadaşlığın dışında Clemente'in kendine ait bir hayatının, etkileşimde bulunduğu, iletişim kurduğu, güldüğü veya güvendiği insanların olduğuna inandığı için böyle düşünmüştü. Üstlerini tanıyor olması bile zaten bir avantaj gibi görünüyordu ona. Halbuki Clemente de tıpkı onun gibiydi, hiç kimsesi yoktu. Aralarındaki tek fark Clemente'in bundan hiç şikâyet etmemesi, kendisi gibi bu konuyu devamlı ortaya atmamasıydı.

Marcus, Clemente'in yalnızlığını anlamak, ona ortak olmak isterdi. Böylece kendi yalnızlığını da paylaşmış olabilirdi. Ve o zaman gerçek birer dost olabilirlerdi.

"Portekiz'de bir köyde rahiplik yapıyordum. Bir gün bir mektup geldi. Üzerinde Vatikan mührünü taşıyordu, reddedemeyeceğim bir görevdi. Mektubun içinde bana Prag'da bir hastanede yatan bir adamı takip etmem için gereken talimatlar verilmişti... Neden beni seçtiklerini hiç anlamadım. Özel yeteneklerim yoktu ve kariyer yapma konusunda da hiçbir istek göstermemiştim. Cemaatimle birlikte kilisemde mutluydum... Bizim ne soru sormamıza ne de öğrenmemize izin var. Biz sadece itaat etmekle yükümlüyüz..."

Clemente o gece kendini feda ederek Sandra'yı kurtarmıştı. Marcus'un onu görmek istemesinin asıl sebebi, arkadaşı hakkındaki gerçeği ona anlatmaktı.

Kalabalıktan ve meraklı gözlerden uzakta, herkesten uzakta, onu görebileceği tek yere gidip beklemeye başladı. Sandra'nın kendisini orada beklediğini tahmin edeceğini zannetmiyordu ama tahmin etmesini umuyordu. Çünkü orası üç yıl önce ilk kez karşılaştıkları yerdi: San Luigi dei Francesi Kilisesi.

"Buradayım," dedi Sandra daha Marcus ağzını bile açmadan ve sanki gerçekten de orada randevulaşmışlar da geciktiği için özür dilemek istermiş gibiydi.

Marcus ona doğru ilerledi fakat sonra kendini frenledi. En son görüştüklerinde birbirlerine sarılmışlardı ama şimdi bu uygun olmazdı. Sandra'nın yüzü çökmüş, gözleri ağlamaktan şişmişti.

"Ben aptalın tekiyim. Max'in ölümü benim hatam."

"Bunun seninle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum."

"Aksine, maalesef öyle. Kameralar beni çekerken tersten istavroz çıkarmasaydım o pislik bizi seçmezdi."

Marcus hikâyenin bu kısmını bilmiyordu. Gerçekten de canavarın neden Sandra ile Max'i seçtiğini merak etmiş ancak henüz

buna bir cevap bulamamıştı. Olayların nasıl geliştiğini öğrendiğinde sessiz kalmayı tercih etti.

"Öğrencileri perişan haldeler, bunu kabullenemiyorlar. Onu anmak için bir tören düzenlediler, birazdan okulun spor salonunda gerçekleşecek." Cümlesini bitirince acelesi olan biri gibi saate baktı. "Hâkim, cenazesinin ülkesine geri gönderilmesine izin verdi. Uçakla onu bu gece İngiltere'ye götürecekler." Sonra da ekledi: "Ben de ona eşlik edeceğim."

Marcus hiçbir şey söyleyemeden ona bakıyordu. Birbirlerinden sadece birkaç metre uzaktaydılar ama ikisinin de o mesafeyi kapatmaya gücü yoktu. Ortada derin bir uçurum varmış gibiydi.

"Onunla gitmek zorundayım; annesi, babası ve kardeşleriyle konuşmam gerekecek, beni tanıştırmaya fırsat bulamadığı eski arkadaşlarını tanıyacağım ve doğduğu yeri ilk kez göreceğim, onlar da beni tanıyacaklar ve onu hayatının son anına dek sevdiğimi düşünecekler ama bu doğru değil, ben..."

Sandra cümlesini tamamlamadan, onları ayıran uçurumun kenarında öylece havada asılı bıraktı.

"Sen ne?" diye sordu Marcus.

Bu kez sessiz kalan Sandra oldu.

"Neden buraya geldin?"

"Çünkü bir söz verdim."

Bu cevap Marcus'u hayal kırıklığına uğratmıştı. Kendisi için orada olduğunu söylemesini isterdi.

"Arkadaşının ismi Clemente'ti, değil mi? Ve penitenziereydi."

Demek ki Sandra kendisini kimin kurtardığını biliyordu... Clemente penitenzierelerin kuralını çiğnemişti... *"Kimse senin varlığını bilmeyecek. Asla. Yalnızca şimşek ile gök gürültüsü arasında geçen sürede kim olduğunu söyleyebileceksin..."*

Sandra ceplerini karıştırıp bir şey çıkardı ve yaklaşmadan onu Marcus'a uzattı. "Ölmeden önce, sana bunu vermemi istedi."

Marcus bir adım ileri atıp avucunun içinde ne olduğunu gördü. Ateş kılıcını sallayan başmelek Mikâil'i tasvir eden küçük madalyon.

"Bunun önemli olduğunu ve senin anlayacağını söyledi."

Marcus madalyonu Clemente'e doğru fırlattığı o kızgınlık anını hatırladı. Gerçekten de birbirlerine öyle mi veda etmişlerdi? Bu onu daha da kederli bir çaresizliğe itiyordu.

"Gitmem gerek," dedi Sandra.

Yaklaşıp Clemente'in verdiği madalyonu Marcus'un avucuna koydu. Sonra da parmak uçlarında biraz yükselip onu dudaklarından öptü. Çok uzun, sonsuz bir öpücüktü. "Başka bir hayatta," dedi sonra da.

"Başka bir hayatta," diye söz verdi Marcus.

Akşam geç saatte Serpenti Caddesi'ndeki çatı katına geri döndü. Kapıyı kapattı ve ışığı yakmadan önce biraz bekledi. Pencereden içeri Roma'nın çatılarından yansıyan hafif bir parıltı giriyordu.

Şimdi gerçekten de yalnızdı. Yapayalnız.

Üzgündü. Peki ya Sandra o öpücüğü daha da uzun tutup o veda anını başka bir şeye, belki de bir sevilme arzusuna dönüştürseydi o zaman nasıl davranırdı? Yıllar önce bir yemin etmişti: bekâret ve sadakat yemini. Gerçekten onu bozmaya hazır mıydı? Üstelik sonunda ne olmak için?

O bir karanlık avcısıydı. Bu bir meslek değildi, bu onun doğasıydı.

Kötülük, sadece olumsuz etkilere ve duygulara neden olan bir davranış değildi. *Kötülük bir boyuttu.* Penitenziere başkalarının göremediğini görerek onu seçebiliyordu.

Ve önündeki tabloda hâlâ eksik bir şeyler vardı.

Sandra'nın Kolezyum'da tanıştığı adam kimdi? Polisin yürüttüğü soruşturmadan nasıl haberi olabiliyordu? Ve daha da önemlisi nasıl oluyor da Marcus'u ve mahkemeyi biliyordu?

Hâlâ bu soruları cevaplaması gerekiyordu. Karanlık avcısının önünde seçenek olmazdı. Ama buna ertesi gün başlayacaktı, şimdi çok yorgundu.

Yatağının yanındaki küçük lambayı yaktı. Gördüğü ilk şey gri çantalı adamın fotoğrafı oldu. Manastır rahibesinin katili. Clemente'le arasında geçen sürtüşmenin tam da Vatikan Bahçeleri'nde buldukları parçalanmış ceset davasından ve özellikle de kendisinin üstlerini tanıma ısrarından başladığını düşünmeden edemedi. Ona haksızlık etmişti. Arkadaşının ağzından umutsuzca çıkan o, "Bilmiyorum," cümlesi hâlâ zihninde yankılanıyordu.

Clemente'in ölmeden önce kendisine geri vermek istediği madalyonu hatırladı – penitenzierelerin koruyucusu başmelek Mikâil. Onu tekrar boynuna takma zamanı gelmişti. Cebini karıştırarak madalyonu aradı ancak onunla birlikte katlanmış küçük bir karton eline geldi. Bunun Kropp'un ona verdiği harita olduğunu hatırlaması biraz zamanını aldı. Bu objelerin ikisi de ölmek üzere olan iki insandan ona kalmıştı. Marcus haritayı yırtıp atmak üzereydi çünkü bu karşılaştırmaya tahammül bile edemedi. Fakat yırtmadan önce kendini son bir kez haritaya bakmaya zorladı.

Harita Roma'nın merkezini gösteriyordu: Mancino Caddesi'nden başlayarak İspanya Meydanı'na, tam olarak Trinità dei Monti Kilisesi'ne çıkan merdivenin önüne kadar giden bir yol. Yürüyerek bir kilometreden biraz fazla sürecek bir yoldu.

Anlayacak ve şaşıracaksın, demişti Kropp.

Peki ama Roma'nın bu en ünlü ve en popüler yerlerinden birinin tam da ortasında ne olabilirdi? Herkesin gözü önünde ne tür bir sır saklanabilirdi?

Daha önce Marcus bunun bir tuzak olduğunu, onu asıl amacından –yani Victor'u bulmaktan– uzaklaştırmak için planlanmış bir yol olduğunu düşünmüştü. Ancak şimdi olayı farklı bir ruh haliyle düşünmeye başlamıştı: Kropp'un amacı onu sadece kandırmak olsaydı onu şehrin en uzak ve en bilinmeyen bir köşesine gönderebilirdi. Hâlbuki bu yaptığı şeyin hiçbir anlamı yoktu.

"Senin masalının sonu, İsimsiz Çocuk."

Marcus haritaya daha iyi bakınca bir ayrıntıyı fark etti. Bu daha çok bir *anomali*ydi. Kırmızıyla işaretlenmiş olan yolların hiçbiri şehrin sokaklarından geçmiyordu. Binaların içinden geçiyor gibiydi.

Üstte değil, dedi Marcus içinden.

Altta.

Bu yol yerin altındaydı.

14

Roma'da tuhaf bir hareketlilik vardı.

İnsanlar evlerine çekilip uyumak yerine sokakları doldurmuşlardı. Şehir, canavar kâbusunun sona ermesini kutluyordu. En şaşırtıcı olansa tüm mahallelerde kendiliğinden oluşan gönüllü gruplardı. Birisi çıkıp kurbanların adına çiçek koymak veya mum yakmak için rastgele bir yer seçiyor ve bir süre sonra o yer başka sembolik objelerle dolup taşıyordu – pelüşler, fotoğraflar, notlar. İnsanlar yolda duruyor, el ele tutuşuyordu ve birçoğu da dua ediyordu.

Kiliseler açıktı. Genellikle sadece turistlerin uğrak yeri olanlar bile şimdi sadece ibadet için gelenlerle doluydu. Artık kimse Tanrı'ya şükrettiğini açıkça göstermekten çekinmiyordu.

İnançlarını cesurca ve neşeyle sergileyen insanlar – böyle görünüyordu Marcus'a. Ama kendisi o karnavala henüz katılamazdı.

Mancino Caddesi, Venedik Meydanı'nın yakınlarındaydı.

Penitenziere, Kropp'un verdiği haritada belirtilen yolun başlangıcına karşılık gelen Capitol Tepesi'ndeki su kanalına inmeden önce yoldan kimsenin geçmediği bir anı kollamıştı. Dökme demirden yapılmış kanal kapağını hareket ettirir ettirmez altta birkaç metre aşağıya uzanan bir merdivenin olduğunu görmüştü. Merdivenin en son basamağına ulaşınca elindeki feneri yaktı.

Kanalın geçtiği dar tüneli fenerinin ışığıyla aydınlattı. Tünelin duvarlarında farklı dönemlere ait tortular göze çarpıyordu. Çeşitli betonarme, toprak ama aynı zamanda tüf ve traverten tabakalarından oluşan tortular. Bunlardan biri de kil amfora çömlek

parçalarının bir bileşimiydi. Antik Roma'da, kullanılmayan eski kaplar genellikle inşaat malzemesi olarak yeniden kullanılıyordu.

Marcus, fenerini bir önündeki engebeli zemine bir de elindeki haritaya tutarak ilerlemeye devam etti. Yol üzerinde birkaç küçük kavşakla karşılaştı ve birçok kez nereye gitmesi gerektiğini anlamakta zorluk yaşadı. Fakat belli bir noktaya vardığında, su kanalıyla ilgisi olmayan ve muhtemelen ondan yüzyıllar önce kazılmış başka bir tünelin önünde buldu kendini.

Tünelin içine girdi. Birkaç metre yürüdükten sonra duvarların yazılarla kaplı olduğunu fark etti. Yazılar eski Yunanca, Latince ve Aramiceydiler. Bazı kelimeler zamanla nemden aşınmıştı.

Buranın bir katakomp olduğunu düşündü.

Buralar Hristiyan ve Yahudi mezarlıklarının olduğu alanlardı ve Roma'nın çeşitli bölgelerinde bulunuyorlardı. En eskileri, ölüleri surların içine gömme yasağının uygulanmaya başlandığı MS 2. yüzyıla kadar uzanmaktaydı.

Onlardan birinin, İspanyol Merdivenleri'nin yalnızca iki adım ötesinde olması garip gelmişti Marcus'a.

Hristiyanlara ait olan mezarlıklar genellikle bir azize atfedilirdi. En ünlüsü de Katolik dininin sembolü olan bazilikanın birkaç metre altındaki San Pietro'nun mezarına ev sahipliği yapandı. Orayı daha önce yalnızca bir kere, ona havarinin kalıntılarının 1939 yılında keşfedilmesi hikâyesini de anlatan Clemente'le birlikte ziyaret etmişti.

Marcus ilerledikçe karşısına, nerede olduğunu anlamasına yardım edecek bir işaret çıkması umuduyla fenerini duvarlara tutarak her yere dikkatle bakıyordu.

Beklediği işareti duvarlardan birinin dibinde buldu. Birkaç santimetre boyundaydı. Onun ne olduğunu hemen anlayamadı çünkü bu sembol ona ilk başta, bacakları yürüyüş hareketi yaparcasına açılmış küçük bir adamın yandan görünüşü gibi gelmişti.

Ama sonra kurt başını gördü.

Duruşu, takip edilmek istediğini gösteriyordu. Marcus da öyle yaptı. İlerledikçe aynı sembol karşısına birkaç kez daha çıktı, her defasında daha yüksekte ve daha büyük boyutlardaydı. Ve bu da bu antik duvar resmini yapan her kimse, bu yolun sonunda önemli bir şeyi göstermeyi vadettiğinin bir işaretiydi.

Kurt başlı adam kendi boyuna denk gelecek büyüklüğe ulaştığında, Marcus sanki onun yanında yürüyormuş hissine kapıldı. Bu hiç de hoş olmayan bir histi. Başının metrelerce üzerinde insanlar kalpleri, yeniden keşfettikleri inançla dolu bir şekilde gezinirken o ise aşağıda, şeytanla yan yana yürüyordu.

Yolun sonunda yuvarlak bir odaya vardı, burası hiçbir yere çıkmayan bir çeşit kuyuya benziyordu. Tavan alçaktı ancak penitenziere eğilmeye bile gerek kalmadan mükemmel bir şekilde sığabildiğini fark etti. Kurt başlı antropomorfik figür, duvarların her yerinde takıntı derecesinde tekrar tekrar çizilmişti. Marcus tüm bu birbirinin aynı olan yaratıkları elindeki fenerle tek tek aydınlattı. Ta ki en son sıradaki figüre gelene dek. Ve onu görünce hayrete düştü.

Bu kez karşısında farklı bir figür vardı. Kurt başı figürün kafasında değildi, bir maske gibi yerde, gövdenin yanında duruyordu. Kurt kafasının altında aslında hep bir insan yüzü gizliydi. Marcus'un iyi bildiği bir yüzdü bu çünkü onu binlerce kez görmüştü.

Maskenin altındaki adam İsa Mesih'ti.

"Evet, onlar Hristiyan," dedi arkasından bir erkek sesi.

Marcus aniden dönüp el fenerini doğrulttu. Adam elini yüzüne götürdü ama sadece ışık gözlerini kamaştırdığı için bunu yapmıştı.

"Lütfen şunu indirir misin?"

Penitenziere feneri indirdi, bunun üzerine adam da elini yüzünden çekti. Marcus, o adamı daha önce başka bir yerde –Ruhlar Mahkemesi'ndeki o gecede– gördüğünü hatırladı.

Şeytan'ın Avukatı.

Fakat Battista Erriaga onu ilk kez görüyordu. "Bu noktaya ulaşamayacağını umuyordum," diye açıkladı sırrın artık ortaya çıkmış olan üçüncü bölümünü kastederek.

Bu siyah elbiseli ama boynunda haç ve parmağında kardinal yüzüğü olan adama, "'Onlar Hristiyan' da ne demek?" diye sordu Marcus.

"Tıpkı senin ve benim gibi Tanrı'ya ve İsa'ya inanıyorlar, demek. Hatta kim bilir belki de onların inançları bizimkinden çok daha güçlü ve daha hayırlıdır, Marcus."

Adam ismini biliyordu. "Ama kötülüğü korumak da niye?"

"İyilik için," dedi Erriaga bu ifadenin dışarıdan birine tamamen mantıksız gelebileceğinin farkında olarak. "Bak Marcus, tek tanrılı büyük dinlerin hepsinde Tanrı hem iyi hem de kötü, hem yardımsever hem de intikamcı, hem merhametli hem de acımasızdır. Ancak Hristiyanlar, tarihlerinin bir noktasında Tanrı'yı şeytandan ayırdılar... Tanrı sadece iyi, mecburen iyi olmak zorundaydı. Ve bugün hâlâ o seçimin, o hatanın bedelini ödüyoruz. Kiri halının altına saklar gibi şeytanı da insanlıktan sakladık. Üstelik ne için? Aslına bakarsan Tanrı'yı, sırf kendimizi kurtarmak için günahlarından arındırdık. Bu büyük bir bencillik, sence de öyle değil mi?"

"Yani Kropp ve adamları satanistmiş gibi davranıyorlardı."

"Eğer gerçek Tanrı hem iyi hem de kötü ise o zaman satanizm de ona ibadet etmenin başka bir yolu değil de nedir? Binli yılların arifesinde –999'da– bazı Hristiyanlar bir araya gelerek *Yahuda Kardeşliği*'ni kurdu. İddia ettikleri şey aslında zaten Kutsal Kitap'ta var olan bir şeydi, yani eğer hain havari Yahuda olmasaydı İsa'nın şehitliği olmayacaktı ve şehitlik olmadan da Hristiyanlık ortaya çıkmayacaktı. Yahuda –yani kötülük– gerekliydi. İnsanların kalplerindeki inancı beslemek için şeytanın gerekli olduğunu anladılar. Bu yüzden vicdanları sarsan semboller icat ettiler: Mesela 666, ters çevrilmiş bir 999 değil de nedir? Ters haçlar da nihayetinde haçtır! İnsanların görmediği, anlamadığı da bu."

Marcus, Kropp'un tarikatını aklına getirerek, *Yahuda Kardeşliği*, diye tekrar etti kendi kendine. Sonunda da dehşete kapılmış bir halde, "Kötülük, inancı güçlendirir," dedi.

"Bu gece dışarıda neler olduğunu sen de gördün. Dua eden tüm o kadın ve erkeklere iyice baktın mı? Gözlerinin içine baktın mı? Mutluydular. Victor sayesinde kaç ruh kurtarıldı? Onlara iyilikten bahsedersen seni duymazdan geleceklerdir. Onlara kötülüğü gösterirsen dikkat kesileceklerdir."

"Peki ya ölenler?"

"Eğer bizler Tanrı'nın imgesinde ve benzerliğinde yaratıldıysak, o halde Tanrı da bizim gibi kötü olabilir. Bir ordunun varlığını sürdürmesi için savaşa ihtiyacı vardır. Kötülük olmazsa insanların Kilise'ye ihtiyacı da kalmaz. Neticede her savaşın kurbanları olur."

"Diana ile Giorgio, o iki genç polis, otostopçular, Max, Cosmo Barditi... Onlar sadece kaçınılmaz bir neticeden mi ibarettiler?"

"Yanılıyorsun. Belki bana inanmayacaksın ama senin gibi ben de bu katliamı durdurmaya çalıştım. Ama bunu kendi yöntemlerimle ve çok daha üstün bir çıkarı gözeterek yaptım."

"Ne çıkarı?" diye sorarak ona meydan okudu penitenziere.

Erriaga gözlerini muhatabına dikerek bakışlarını keskinleştirdi çünkü kışkırtılmaktan hoşlanmazdı. "Sant'Apollinare'deki günah çıkarma hücresinde bulduğumuz mesaj kaydından sonra Clemente'e canavarla ilgili soruşturmayı sana emanet etme emrini kimin verdiğini sanıyorsun?"

Marcus bunu hiç beklemiyordu.

"Bugüne kadar üstlerinin yüzünü hep görmek istemiştin." Battista iki kolunu da birden açarak göğsünü işaret etti. "İşte buradayım: Kardinal Battista Erriaga. Bunca zaman hep benim için çalıştın."

Marcus ne söyleyeceğini bilemiyordu. Öfke ile üzüntü, mantığının yerini almaktaydı. "En başından beri Tuz Çocuk'un kim olduğunu biliyordun ve bana onu hemen durdurma fırsatını vermedin."

"Bunu yapmak o kadar kolay değildi: Önce Kropp ve adamlarının durdurulması gerekiyordu."

Marcus şimdi her şeyi açıkça görebiliyordu. "Elbette. Çünkü senin tek endişen, Kilise'nin Yahuda Kardeşliği'nin varlığından haberdar olduğunun ortaya çıkmasıydı. Onların bizimle aynı Tanrı'ya inanan insanlar olması. Bu kabul etmesi zor olan çok büyük bir leke."

Erriaga, karşısındaki adamın –Prag'da alnına yediği bir kurşun yüzünden hafızasını kaybetmiş halde bir hastane yatağında yatarken bulup çıkardığı, Clemente'in eğitimine verdiği kişinin– çok güçlü bir karakteri olduğunu anladı ve bu hoşuna gitti. İyi bir seçim yapmıştı. "Papa III. Innocentius'tan itibaren bütün papalara 'canavar terbiyecisi' denmeye başlandı. Mesaj çok açıktı: Kilise kendi geçmişiyle, üstelik insan doğasının en adi ve en aşağılık yanı olan günahla yüzleşmekten korkmaz. Düşmanlarımız bize saldırmak istediklerinde, zenginliğimizi yüzümüze vurur, yoksulluk ve cömertlik gibi İsa'nın savunduğu tutumlardan çok uzak olduğumuzu iddia ederek bizi suçlarlar. Ve şeytanın Vatikan'a girdiğini söylerler..."

Hic est diabolus, diye hatırladı Marcus.

"Ve bunda haklılar da," dedi Erriaga şaşırtıcı bir şekilde. "Çünkü kötülüğü sadece biz uzak tutabiliriz. Bunu unutma."

"Bunu öğrendikten sonra artık tüm bunların bir parçası olmak istediğimden emin değilim..." Marcus çıkışa uzanan tünele doğru yürüdü.

"Sen nankörün tekisin! Kaynaklarımdan Sabaudia'daki kurbanın Sandra Vega'nın erkek arkadaşı olduğunu öğrendiğimde Clemente'i hemen Sandra'nın evine *ben* gönderdim. Tehlikede olduğunu anlayan *bendim* ve buna göre tedbir aldım. Kadının, *benim* sayemde yaşıyor!"

Penitenziere, kardinalin kışkırtmalarına aldırış etmeden yanından geçti. Ardından durdu ve son bir kez yüzünü kardinale döndü. "İyilik istisnadır, kötülükse kaide. Bunu bana sen öğrettin."

Battista Erriaga, kayaların içinde yankılanan gür bir kahkaha attı. "Asla diğerleri gibi bir hayatın olmayacak. Olmadığın biri gibi davranamazsın asla. Bu senin doğan."

Sonra da Marcus'un ürpermesine neden olan bir cümle söyledi:

"Geri döneceksin."

SON SÖZ

Canavar Terbiyecisi

Bir mart sabahı, "Artık neredeyse hazırsın," diye bildirmişti Clemente ona. "Eğitiminin tamamlanmasına sadece bir ders kaldı."

"Bilemiyorum, gerçekten öyle mi dersin?" diye karşılık vermişti Marcus çünkü aklı hâlâ şüphelerle doluydu. "Migrenler beni rahat bırakmamaya devam ediyor üstelik de sürekli aynı kâbusu görüyorum."

O zaman Clemente ceplerini karıştırmıştı. San Pietro Meydanı'ndaki hediyelik eşya dükkânlarında birkaç kuruşa satın alınabileceklere benzeyen metal bir madalyonu cebinden çıkarıp sanki dudak uçuklatacak bir değeri varmışçasına onu Marcus'a göstermişti.

Elinde ateş kılıcı tutan meleği işaret ederek "Bu başmelek Mikâil," demişti. "Şeytanı cennetten kovup cehenneme attı." Sonra da Marcus'un elini tutarak madalyonu avucuna koymuştu. "O, penitenzierelerin koruyucusudur. Onu boynuna tak ve yanından hiç ayırma, sana yol gösterecektir."

Marcus, kendisini gerçekten koruyacağını umut ederek hediyeyi kabul etmişti. "Peki son dersim ne zaman olacak?"

Clemente gülümsemişti. "Zamanı geldiğinde."

Marcus arkadaşının bu sözlerinin anlamını kavrayamamıştı. Ama bir gün her şeyin netlik kazanacağından emindi.

Lagos'ta şubat ayı sonunda termometre yüzde seksen beş nem oranı ve kırk derece sıcaklığı gösteriyordu.

Afrika'nın Kahire'den sonra gelen bu ikinci büyük şehrinde, her gün iki binlik artışla yirmi bir milyondan fazla insan yaşıyordu. Bu fenomeni gözlemlemek de mümkündü: Marcus oraya geldiğinden beri, penceresinin dışında uzanan gecekonduların her geçen gün arttığına tanık olmuştu.

Kendine kenar mahallelerin birinde, eski kamyonları onaran bir atölyenin üst katında bir daire seçmişti. Ev çok büyük değildi ve metropolün kaosuyla yaşamaya alışmış olsa da sıcak hava geceleri onu rahat uyutmuyordu. Eşyalarını gömme bir gardırobun içine tıkıştırmıştı, yetmişli yıllardan kalma bir buzdolabı ve yemeğini pişirdiği küçük bir mutfağı vardı. Tavandaki fan, bir yaban arısının uçarken çıkardığı sese benzer ritmik bir uğultu çıkarıyordu.

Tüm bu konforsuzluğa rağmen kendini özgür hissediyordu.

Yaklaşık sekiz aydır Nijerya'daydı ancak son iki yılını, sürekli bir yerden bir yere giderek geçirmişti: Paraguay, Bolivya, Pakistan, sonra da Kamboçya. "Anomaliler"in peşinden giderek bir pedofili ağını çökertmeyi başarmıştı; Gujranwala'da, asla yakalanma riskine girmeden cinayet işlemek ve öldürme güdüsünü tatmin etmek için en fakir ülkeleri seçen bir İsveç vatandaşını durdurmuştu; Punom Pen'de muhtaç köylülerin, organlarını Batılılara birkaç yüz dolara sattığı bir hastaneyi ortaya çıkarmıştı. Şimdi ise insan ticareti yapan

bir çetenin peşindeydi. son birkaç yılda içlerinde kadın, erkek ve çocuk olan neredeyse yüz kişi ortadan kaybolmuştu.

İnsanlarla etkileşim içinde olmaya, onlarla iletişim kurmaya başlamıştı. Uzun zaman bunun özlemini çekmişti. Roma'da çektiği yalnızlığı unutmuyordu. Ama doğasındaki yalnız kalma eğilimi şimdi de ara sıra kendini gösteriveriyordu. Bu sebepten ötürü de uzun süreli ilişkiler kurmadan her defasında eşyalarını toplayıp yeniden yer değiştiriyordu.

Bağlanmaktan korkuyordu. Çünkü hafızasını geri kazandıktan sonra kurduğu tek duygusal ilişki buruk bir şekilde sona ermişti. Sandra'yı hâlâ aklından çıkaramıyordu ancak gittikçe onu daha az düşünür olmuştu. Onun nerede olduğunu, mutlu olup olmadığını arada sırada merak ediyordu. Buna karşın hayatında birinin olup olmadığını ya da onun da kendisini düşünüp düşünmediğini tahmin etmeye yeltenmiyordu bile. Gereksiz yere kendine acı çektirmek olurdu bu.

Clemente'le sık sık konuşuyordu. Tamamen zihninde gerçekleşen, yoğun ve yapıcı bir diyalog kuruyordu onunla. Ona hayattayken söyleyemediği ya da söylemek istemediği her şeyi anlatıyordu. Ne var ki eğitiminin, birlikte yapmaları kısmet olmayan son dersini düşündüğü zaman midesine sancılar giriyordu.

İki yıl önce rahiplikten ayrılma noktasına gelmişti. Fakat bir süre sonra bu işlerin böyle yürümediğini anlamıştı. Her şeyden vazgeçilebilirdi ama insan kendi içindeki bir şeyden vazgeçemezdi. Erriaga haklıydı: Ne yaparsa yapsın, nereye giderse gitsin, onun doğası buydu. İçini yiyip bitiren şüphelere rağmen bunu değiştirmek için elinden hiçbir şey gelmezdi. Bu yüzden de zaman zaman terk edilmiş bir kilise bulduğunda içeri girip ayin düzenlerdi. Bazen kendisinin bile açıklayamadığı bir şey olurdu. Ayin sırasında beklenmedik bir şekilde biri gelir ve oturup ayini dinlerdi. Tanrı'nın gerçekten var olduğundan emin değildi ama ona duyulan ihtiyaç insanları birleştiriyordu.

• • •

Uzun boylu siyahi bir adam neredeyse bir haftadır onu takip ediyordu.

Marcus, gürültünün patırtının eksik olmadığı rengârenk Balogun Pazarı'nda dolaşırken o adamı bir kez daha fark etti. Aşağı yukarı hep on metre uzağında duruyordu. Balogun Pazarı her türden şeyin satıldığı gerçek bir labirentti ve burada insanların arasına karışmak kolaydı. Fakat Marcus'un onu fark etmesi çok uzun sürmemişti. Adamın takip etme şeklinden, bu tür işlerde çok uzman olmadığı söylenebilirdi ancak hiç de belli olmazdı. Hakkında araştırma yaptığı suç örgütü onu fark edip peşine bir adam takmış olabilirdi.

Marcus bir su satıcısının çadırının yanında durdu. Beyaz keten gömleğinin yakasını çözüp bir bardak su istedi. Suyu içerken bir yandan da terini silmek için mendilini boynunda gezdirdi ve bu fırsattan yararlanarak etrafına bakındı. Peşindeki adam da durmuştu ve şimdi bir tezgâhtaki renkli kumaşlara bakıyormuş gibi yapıyordu. Üzerinde açık renk bir tunik vardı ve bez bir çanta taşıyordu.

Bir şey yapması gerektiğine karar verdi.

Müezzinin sesinin Müslümanları namaza çağırmasını bekledi. Pazarın bir bölümü tamamen durdu çünkü Lagos'un nüfusunun yarısı Müslümandı. Marcus dar sokaklardan oluşan bu labirentin içinde hızını arttırmak için bu durgunluktan faydalandı. Peşindeki adam da onu taklit etti. Kendinden iki kat daha cüsseliydi, bu yüzden Marcus olası bir arbedede onunla başa çıkabileceğini zannetmiyordu, üstelik adamın silahlı olup olmadığını da bilmiyordu ve silahlı olabileceğinden korkuyordu. Kurnazlığa başvurmaktan başka çaresi yoktu. Issız bir sokağa girdi ve bir perdenin arkasına saklandı. Adamın önünden geçmesini bekledi, sonra da arkadan üzerine atlayarak onu yüzüstü yere yatırdı. Adamın boynunu iki koluyla birden mengene misali sıkarak üzerine oturdu.

"Neden beni takip ediyorsun?"

"Bekle, bırak da konuşayım." Dev adam karşılık vermeye çalışmıyordu, sadece boğulmamak için Marcus'un kollarına karşı koyuyordu.

"Seni onlar mı gönderdi?"

Adam bozuk bir Fransızcayla, "Anlamıyorum," diyerek itiraz etmeye çalıştı.

Marcus adamın boynunu daha da sıktı. "Beni nasıl buldun?"

"Sen bir rahipsin, öyle değil mi?"

Bu sözleri duyunca kollarını biraz gevşetti.

"Bana kayıp kişileri araştıran birinden bahsettiler..." Sonra iki parmağını tuniğinin yakasına götürüp üzerinde tahta bir haç asılı olan deri bir kolye çıkardı. "Bana güvenebilirsin, ben bir misyonerim."

Marcus adamın söylediğinin doğru olduğundan emin değildi ama yine de ellerini onun üzerinden çekti. Adam biraz zorlanarak yüzünü Marcus'a dönüp yere oturdu. Sonra da elini boğazına götürüp nefes almaya çalışarak öksürdü.

"Adın ne?"

"Peder Emile."

Marcus ona elini uzattı ve kalkmasına yardım etti. "Beni niye takip ediyordun? Neden karşıma çıkıp da kendini tanıtmadın?"

"Çünkü önce senin hakkında söylenenlerin doğru olduğundan emin olmak istedim."

Marcus buna çok şaşırmıştı. "Ne söyleniyor ki benim hakkımda?"

"Bir rahip olduğun ve bu yüzden de doğru kişi olduğun."

Ne için doğru kişiydi? Anlayamıyordu.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Seni terk edilmiş bir kilisede ayin yaparken gördüler... Öyleyse doğru mu? Rahip misin?"

"Rahibim." Sonra da iri cüsseli adamın, hikâyesine kaldığı yerden devam etmesine izin verdi.

"Çalıştığım köyün adı Kivuli. Bizim orada herkesin bilmezlikten geldiği bir dava uğruna onlarca yıldır savaş veriyoruz. Ayrıca periyodik olarak suyla ilgili sorunlar yaşıyoruz ve kolera vakaları

görülüyor. Çatışma nedeniyle doktorlar Kivuli'ye gelmiyor, yardım görevlileri de düşman taraftan gönderilen casuslar olarak görüldüklerinden sık sık savaşan taraflarca öldürülüyorlar. Bu yüzden Lagos'tayım, salgını durdurmak için gereken ilaçları arıyorum. Buradayken senden bahsedildiğini duydum ve seni aramaya geldim."

Marcus kendisini bulmanın bu kadar kolay olduğunu asla tahmin etmezdi. Belki son zamanlarda tedbiri biraz fazla gevşetmişti. "Sana bazı şeyleri kimin söylediğini bilmiyorum ama yardımcı olabileceğim doğru değil. Üzgünüm." Uzaklaşmak üzere sırtını adama döndü.

"Bir yemin ettim."

Adam bu cümleyi yalvaran bir ses tonuyla söylemişti ancak Marcus buna aldırış etmedi.

Peder Emile pes etmeye niyetli görünmüyordu. "Kolera onun canını almadan önce bir rahip arkadaşıma söz verdim. Bugün ne isem hepsi onun sayesinde, her şeyi bana o öğretti, o benim hocamdı."

Bu son cümle Marcus'un aklına Clemente'i getirdi ve olduğu yerde kaldı.

Rahip, Marcus'un dikkatini çekmeyi başardığının farkındaydı, bu yüzden, "Peder Abel kırk beş yıl boyunca Kivuli misyonunu yönetti," diye devam etti.

Marcus yüzünü ona döndü.

"Son nefesini vermeden önceki kelimeleri tam olarak şöyleydi: 'Ölülerin bahçesini unutmayın.'"

Marcus bu cümleyi zihnine kaydetti. Ama o çoğul olan "ölüler" ifadesi hoşuna gitmemişti.

"Yaklaşık yirmi yıl önce köyde birtakım cinayetler meydana geldi. Üç genç kadın öldürüldü. O zamanlar ben henüz Kivuli'ye gelmemiştim ama onları ormanda katledilmiş halde bulduklarını biliyorum. Peder Abel olanları sineye çekemiyordu. Hayatının geri kalanında dilediği tek şey suçlunun cezalandırılmasıydı."

Marcus'un bu konuda şüpheleri vardı. "Yirmi yıl, yeni bir soruşturma yapmak için çok uzun bir süre: İpuçları çoktan yok olmuştur. Suçlu ise belki ölmüştür bile, bilhassa da bu olayın ardından başka cinayetler gerçekleşmediyse."

Ama adam pes etmiyordu. "Peder Abel neler olduğunu anlatmak için Vatikan'a bir mektup bile yazmıştı. Hiçbir cevap alamadı."

Marcus bu açıklama üzerine şaşkına dönmüştü. "Neden özellikle de Vatikan'a?"

"Çünkü Peder Abel'e göre cinayetleri işleyen kişi bir rahipti."

Bu haber Marcus'u derinden sarstı. "İsmini biliyor musun peki?"

"Cornelius Van Buren, Hollandalı."

"Ama Peder Abel bundan emin değildi, öyle değil mi?"

"Hayır değildi ama çok ciddi şüpheleri vardı. Ayrıca Peder Van Buren aniden ortadan kaybolduktan sonra cinayetler de birdenbire kesildi."

Demek ortadan kayboldu, dedi kendi kendine Marcus. Bu eski hikâyede oldukça ilgisini çeken ve onu bununla uğraşmaya iten bir şeyler vardı. Belki de suçlunun bir rahip olmasıydı. Ya da belki de Vatikan'ın olayı bilmesine rağmen, tamamen kulak ardı etmiş olmasıydı. "Senin çalıştığın köy nerede?"

"Uzun bir yolculuk olacak," dedi adam. "Kivuli köyü Kongo'da."

Kongo'ya ulaşmaları yaklaşık üç hafta sürdü.

Ama bunun iki haftası, Goma şehrinden üç yüz kilometre uzaklıktaki küçük bir kasabada beklemekle geçmişti. Çünkü Kivuli köyünün bulunduğu bölgede neredeyse bir aydır kanlı bir savaş hüküm sürüyordu.

Bir tarafta CNDP milis güçleri vardı. "*Congrès National pour la Défense du Peuple,*" diye belirtme gereği duymuştu Peder Emile. "Onlar Ruanda yanlısı Tutsiler. Bu isim onları devrimci gibi gösteriyor olsa da aslında kana susamış tecavüzcülerden başka bir şey değiller." Diğer tarafta ise isyancıların elindeki bölgeleri yavaş yavaş geri alan Kongo Demokratik Cumhuriyeti Silahlı Kuvvetleri vardı.

Durumun sakinleşip de yolculuklarının kalan son kısmına devam etmek için uygun zamanın oluşmasını bekleyerek radyonun dibinden ayrılmadan tam on sekiz gün geçirmişlerdi. Bu sırada Marcus bir helikopter pilotuyla anlaşıp belli bir miktar para karşılığında onları oraya götürmesi için ikna etmeyi de başarmıştı. On dokuzuncu günün gece yarısında nihayet kırılgan bir ateşkes haberi gelmişti.

Birkaç saatlik sükûnet aralığı yaratılmıştı ve onlar da bundan hemen yararlanmışlardı.

Savaşan iki taraftan herhangi birinin topçuları tarafından vurulmamak için helikopter alçaktan ve gece ışıkları kapalı uçuyordu. Bölgede kuvvetli bir fırtına hâkimdi. Yağmur pervanelerin gürültüsünü bastıracağından, bir yandan bu bir avantaj sayılırdı.

Ama diğer yandan bu bir tehlikeydi de çünkü gökyüzünde çakan her şimşekte aşağıdan birileri onların bulunduğu noktayı tespit edebilirdi.

Helikopterle hedefe doğru uçarken Marcus aşağıya doğru bakıyor ve o ormandan ne beklemesi gerektiğini, çok uzun zaman önce olmuş bir şey için oraya gitmenin aslında bir nevi kumar olup olmadığını sorguluyordu. Ama artık geri adım atamazdı, Peder Emile'e bir söz vermişti, üstelik onun için göstereceği şeyin hayati önemi varmışa benziyordu.

Boynundaki başmelek Mikâil madalyonunu ellerinin arasına alarak sıkıca kavradı ve bütün bunlara gerçekten değmesi için dua etti.

Bitki örtüsünün ortasında çamurlu bir açıklığa indiler.

Pilot, motorun gürültüsünde sesini duyurmak için bozuk Fransızcasıyla yüksek sesle bir şeyler söyledi. Sözlerini kelimesi kelimesine anlamadılar ama özet olarak acele etmeleri gerektiğini çünkü onları uzun süre beklemeyeceğini söylüyordu.

Çalılarla duvar misali örülmüş karanlığa doğru koşarak uzaklaştılar ve çalıların içine girdiler. Oradan itibaren Peder Emile, Marcus'un birkaç adım önünde ilerleyerek yürümeye başladı. Marcus bu arada rahibin gittikleri yönün doğru yön olduğunu nasıl bildiğini merak ediyordu. Hava kararmıştı ve yağmur tıpkı sağır edici bir davul gibi kalın bitki örtüsünü döverek ağır bir şekilde doğrudan kafalarına iniyordu. O sırada Peder Emile karşılarına çıkan son dalı da bir kenara itti ve aniden kil ve sacdan yapılmış evlerden oluşan bir köyün ortasına çıkıverdiler.

Karşılarında tam bir kargaşa manzarası vardı.

Ailelerine ait birkaç parça eşyayı içine doldurdukları mavi plastik torbalarla, durmadan yağan yağmurun altında koşturanlar. Sahip oldukları bir iki hayvanı toplayıp güvenli bir yere götürmeye çalışanlar. Annelerinin bacaklarına sıkıca sarılarak ağlayan çocuklar ve renkli çarşaflara sarılmış olarak sırtlarda taşınan daha yeni

doğmuş bebekler. Marcus kimsenin nereye gideceğini tam olarak bilmediği izlenimine kapıldı.

Peder Emile onun aklından geçenleri hissetti ve açıklama yapmak için adımlarının hızını yavaşlattı. "Düne kadar burada isyancılar vardı, yarın sabah da ordu köye girip buradaki yerini alacak. Ancak buraya kurtarıcı olarak gelmeyecekler: Düşman tarafın geri dönmesi durumunda hiçbir yiyecek ve sığınak bulamaması için buradaki evleri ve yiyeceklerin hepsini yakacaklar. Üstelik düşmanla iş birliği yaptıkları bahanesiyle herkesi de öldürecekler. Bu da komşu köylere bir çeşit ihtar olacak."

Marcus etrafına bakarken sanki bir ses işitmiş gibi başını yukarı kaldırdı. Gerçekten de şakır şakır yağan yağmurun ve telaşla çınlayan seslerin ortasında bir şarkı duyuluyordu. Büyük bir ahşap binadan geliyordu. Binanın içerisinden sarımsı bir ışık süzülüyordu.

Bir kiliseydi.

Peder Emile, "Bu gece herkes buradan ayrılamayacak," diye belirtti. "Yaşlı ve hastalar burada kalacaklar."

Kaçamayanlar burada kalacak, dedi Marcus kendi kendine. Sonra da kim bilir hangi dehşetin pençesine düşeceklerdi.

Peder Emile Marcus'u kolundan tutup sarstı. "Pilotu duydun, değil mi? Birazdan havalanıp gidecek, acele etmeliyiz."

Tekrar köyün dışındaydılar ancak bu kez indikleri yerin tam tersi yönündeydiler. Peder Emile, onlara yardım etmeleri için yolda birkaç kişiyi de gruba katmıştı. Adamlar yanlarına küreklerle derme çatma gaz lambaları almışlardı.

Bir zamanlar muhtemelen bir nehir yatağına ev sahipliği yapan küçük bir vadiye yaklaştılar. Vadinin en yüksek tepesinde mezarlar vardı.

Üzerinde üç haç olan küçük bir mezarlık.

Peder Emile, Svahiliye benzer bir dilde bir şeyler söyledi ve adamlar toprağı kazmaya başladı. Sonra bir kürek de Marcus'a verdi ve birlikte onlar da kazmaya yardım ettiler.

"Kivuli bizim dilimizde 'gölge' anlamına geliyor," dedi rahip. "Köy, adını ara sıra bu küçük vadide akan su yolundan alıyor. İlkbaharda bu nehir yalnızca gün batımında ortaya çıkar ve ertesi sabah kaybolur, tıpkı bir gölge gibi."

Marcus bu olayın bir şekilde toprağın doğasıyla ilişkili olduğunu tahmin etti.

"Yirmi yıl önce Peder Abel bu mezarların köy mezarlığından uzakta, her ne kadar kendisi buraya 'ölülerin bahçesi' dese de yaz aylarında bitki örtüsünün olmadığı bu alana yerleştirilmesini istedi."

Karstik arazi, cesetleri muhafaza edip onları zamanın etkilerinden korumak için en iyi yerdi. Doğal bir morgdu.

"Üç kız cinayete kurban gittiğinde bu olay üzerine herhangi bir soruşturma yürütme imkânı yoktu. Ancak Peder Abel, bir gün birinin bu olayı araştırmaya geleceğini biliyordu. Her kim olursa olsun, kesinlikle cesetleri görmek isteyecekti."

Ve o an gerçekten de gelmişti.

Cesetlerden biri diğerlerinden önce çıkarıldı. Marcus elindeki küreği bir kenara bırakıp çukura yaklaştı. Bardaktan boşanırcasına inen yağmur çukuru dolduruyordu ama kalıntılar plastik bir örtüye sarılıydı. Marcus çamurun içine diz çöküp örtüyü elleriyle yırttı. Peder Emile ona bir gaz lambası uzattı.

Marcus lambayı cesede doğru tutunca cesedin gerçekten de bu kireç taşı yatağında oldukça iyi muhafaza edilmiş olduğunu fark etti. Bir nevi mumyalama işlemi geçirmişti. Böylece yirmi yıl sonra bile, kemikler hâlâ sağlamdı ve etrafı koyu renk parşömene benzer doku parçalarıyla kaplıydı.

"Yaşları on altı, on sekiz ve yirmi ikiydi," dedi Peder Emile kurbanları kastederek. "İlk kurban bu kızdı, içlerinde en küçük olanı."

Fakat Marcus kızın nasıl öldüğünü anlayamıyordu. Bu nedenle kemiklerde bir yara veya çizik işareti görebilmek için daha da yaklaştı. Onu derinden sarsan bir şey gördü ama bu sırada yağmur, lambanın alevini söndürmüştü.

Olamaz, dedi kendi kendine. Hemen başka bir gaz lambası daha istedi. Sonra *iyice bakıp emin oldu* ve çukurdan çabucak çekildi, bu arada geriye doğru çekilirken yere düşmüştü.

Elleri ve sırtı çamura batmıştı, yüzünde şaşkın bir ifadeyle öylece kalakaldı.

Peder Emile, Marcus'un tahminini doğruladı. "Başı, kolları ve bacakları kesilmiş. Sadece gövdesi bütün halde kalmış. Kesik parçalar birkaç metre uzağa dağılmıştı, kız çırılçıplak soyulmuş ve elbiseleri paramparça edilmişti."

Yağmur, aklını toplamasına engel olacak şekilde üzerine delicesine yağarken Marcus nefes almakta zorlanıyordu. Daha önce de böyle bir ceset görmüştü.

"*Hic est diabolus.*"

Vatikan Bahçeleri'ndeki ormanda parçalara ayrılmış halde buldukları manastır rahibesi.

Şeytan burada, diye geçirdi içinden Marcus. Güvenlik kamerası görüntülerinden alınan karedeki, omuzdan askılı gri çantası olan ve hiçbir sonuç alamadan uzun süre izini sürdüğü adam, üç yıl önce Vatikan'da işlenen cinayetten tam on yedi yıl önce Kivuli'deydi.

"Cornelius Van Buren," dedi Marcus rahibe, bütün bu cinayetleri işlediği düşünülen Hollandalı misyonerin adını hatırlayarak. "Köyde onu tanımış olan biri var mı?"

"Üzerinden çok zaman geçti, ayrıca bu bölgelerde ortalama ömür oldukça kısadır." Fakat sonra biraz daha düşündü: "Ama yaşlı bir kadın var. Öldürülen kızlardan biri onun torunuydu."

"Onunla konuşmalıyım."

Peder Emile şaşkınlıkla Marcus'a baktı. "Helikopter," diye hatırlattı.

"Bu riske gireceğim: Beni o kadına götür."

Kilisenin önüne geldiklerinde içeri ilk önce Peder Emile girdi. Yerde duvar kenarları boyunca kolera hastaları yatıyordu. Akrabaları köyden kaçmak için onları terk etmişlerdi, şimdi ise onlarla yaşlılar

ilgileniyordu. Büyük bir tahta haç, mumlarla kaplı bir sunaktan herkesi himayesine almıştı.

Yaşlılar gençler için şarkı söylüyorlardı. Tatlı ve hüzün dolu bir şarkıydı, herkes kaderini kabullenmiş gibiydi.

Peder Emile kadını aramaya koyuldu ve onu nefin sonunda buldu. Bir çocukla ilgilenmekteydi, ateşini düşürmek için alnına ıslak bez koyuyordu. Sonra Marcus'a bir işaret yaparak onu yanına çağırdı. Birlikte kadının yanına çömeldiler. Peder Emile kadına onların dilinde bir şeyler söyledi. Kadın daha sonra bakışlarını yabancı adama çevirdi ve onu kocaman, kristal berraklığındaki kahverengi gözleriyle süzdü.

"Seninle konuşacak," dedi Peder Emile. "Ona ne sormamı istiyorsun?"

"Van Buren hakkında bir şeyler hatırlayıp hatırlamadığını."

Rahip soruyu tercüme etti. Kadın bir an düşündükten sonra tereddüt etmeden cevap verdi. Marcus, sözlerinin önemli bir ipucu vermesini umarak kadının konuşmasını bitirmesini bekledi.

"O rahibin diğerlerinden farklı olduğunu, diğerlerinden daha iyiymiş gibi görünse de aslında hiç de iyi olmadığını söylüyor. İnsanlara bakışında tuhaf bir şey varmış. Ve kendisi o bakışı hiçbir zaman beğenmemiş."

Kadın tekrar konuşmaya başladı.

"Son yıllarda o rahibin yüzünü sonsuza dek hafızasından silmeye çalıştığını ve başarılı da olduğunu söyledi. Senden özür diliyor ama bu olayı daha fazla hatırlamak istemiyor. Torununu öldüren kişinin o olduğundan emin ancak şimdi torunu huzur içinde ve yakında birbirlerine öteki dünyada kavuşacaklar."

Marcus için bu kadarı yeterli değildi. "Ondan Van Buren'in ortadan kaybolduğu günle ilgili bir şeyler anlatmasını iste."

Peder Emile istenileni yaptı. "Bir gece ormandaki ruhların gelip onu cehenneme götürdüklerini söylüyor."

Ormandaki ruhlar... Marcus farklı bir cevap almayı umuyordu.

Peder Emile, Marcus'un gözlerindeki hayal kırıklığını fark etti. "Burada batıl inançlar ile dinin bir arada yaşadığını anlamalısın. Bu insanlar Katolik ancak antik inanışlara olan bağlılıklarını da canlı tutmaya devam ediyorlar. Bu hep böyle olagelmiştir."

Marcus başını sallayarak kadına teşekkür etti ama ayağa kalkmak üzereyken kadın ona bir şeyi işaret etti. Marcus ilk başta anlamadı. Sonra kadının, boynundaki madalyonu işaret ettiğini fark etti.

Penitenzierelerin koruyucusu başmelek Mikâil.

O zaman Marcus madalyonu boynundan çıkarıp kadının bir elini tuttu ve madalyonu yavaşça onun buruşuk avucunun içine bıraktı. Sonra da bir mücevher kutusuymuş gibi avucunu kapattı. "Bu melek seni bu gece korusun."

Kadın küçük bir gülümsemeyle hediyeyi kabul etti. Vedalaşmak adına birkaç dakika daha birbirlerine baktılar, sonra Marcus ayağa kalktı.

Geldikleri yoldan geri dönerek helikoptere doğru ilerlediler. Pilot motoru çoktan çalıştırmıştı ve pervaneler havada dönüyordu. Marcus helikopterin kapısına kadar geldi ama arkasını döndüğünde Peder Emile'in yanında olmadığını gördü, yolun çok daha gerisinde durmuştu. O yüzden de pilotun gözlerindeki ok misali sert bakışları görmezden gelerek geri döndü.

Rahibe, "Gelsene, ne bekliyorsun?" diye sordu Marcus.

Ancak misyoner hiçbir şey söylemeden başını iki yana salladı. Marcus onun diğer köylüler gibi ormana sığınmayı denemeyi aklından bile geçirmeyeceğini anladı. Kiliseye geri dönüp kaçamayanlarla birlikte ölümü bekleyecekti.

"Kilise, Kivuli'de ve benzer yerlerde yaptığı misyonlarla harika işler başardı, bir canavarın bütün bu iyilikleri yok etmesine izin verme," dedi Peder Emile.

Marcus başıyla onaylayıp dev rahibi kucakladı. Sonra da helikoptere bindi ve helikopter birkaç saniye içinde gri yağmur perdesinin içinde havalandı. Misyoner, yerden onu selamlamak için

elini havaya kaldırdı. Marcus da selama karşılık verdi ancak içi rahat değildi. Kendisi de o adamdaki cesarete sahip olmak isterdi. *Bir gün*, dedi kendi kendine. *Belki.*

O gece sürprizlerle dolu bir gece olmuştu. O zamana dek yalnızca isimsiz bir şeytan olan katilin ismini artık biliyordu. Aradan yirmi yıl geçmiş olsa da belki gerçeğe ulaşmak için hâlâ geç değildi.

Fakat bunun için Marcus'un Roma'ya geri dönmesi gerekecekti.

Cornelius Van Buren başka cinayetler de işlemişti.

Marcus dünyanın çeşitli yerlerinde onun izini sürmeyi başarmıştı. Endonezya'da, Peru'da ve tekrar Afrika'da. Şeytan, rahatsız edilmeden dünyayı dolaşmak için misyonerlik statüsünden yararlanıyordu. Gittiği her yerde de kendinden bir iz bırakmıştı. Marcus sonunda tam kırk altı kadın cesedi saymıştı.

Fakat bu kurbanların hepsi Kivuli'deki kurbanlardan önceydi.

Kongo'daki bu köy onun en sonuncu saldırı noktası olmuştu. Sonra da ortadan kaybolmuştu. Peder Emile köydeki yaşlı kadının sözlerini tercüme ederek, "Bir gece ormandaki ruhlar gelip onu cehenneme götürdüler," demişti.

Elbette ki Marcus, bu süre zarfında Van Buren'in başka yerlerde tekrar saldırmış olma ihtimalini tamamen göz ardı edemezdi. Belki de sadece kendisi o cinayetlere dair bir iz bulamamıştı. Ne de olsa bu cinayetler hep ücra köşelerde, geri kalmış bölgelerde meydana geliyordu.

Ne var ki Kivuli'deki cinayetlerden tam on yedi yıl sonra, Van Buren, Vatikan Bahçeleri'nde parçalanmış bir cesetle yeniden ortaya çıkmıştı. Ve ardından tekrar kaybolmuştu.

Bu bir görünüp bir kaybolmasının sebebi ne olabilirdi? Rahibe cinayetinden bu yana geçen üç yıl içinde nereye gitmişti? Marcus'un hesaplarına göre adamın şu anda altmış beş yaşlarında olması gerekiyordu, bu arada ölmüş olabilir miydi?

Bir gerçek hemen kafasına dank etmişti. Van Buren kurbanlarını dikkatle seçiyordu.

Onlar genç, masum ve çok güzeldiler.

Adamın artık bu eğlencesinden bıkmış olması mümkün müydü?

Kardinal Erriaga bunun olacağını öngörmüştü.

"Geri döneceksin," demişti gülerek.

Ve gerçekten de bir salı günü öğleden sonra saat 17.30'da penitenziere, Sistine Şapeli'ndeydi ve içerideki son ziyaretçi grubuyla birlikte oyalanmaktaydı. Herkes fresklere hayranlıkla bakarken o ise dikkatle güvenlik görevlilerinin hareketlerini izliyordu.

Görevliler, Vatikan Müzeleri'nin kapanma saati geldiğinden dolayı içeridekileri müzeyi boşaltmaya davet ettiklerinde Marcus gruptan ayrılarak bir yan koridora girdi. Oradan da Pigna Avlusu'na çıkan servis merdivenlerini kullanarak aşağı indi. Önceki günlerde oraya başka ziyaretlerde de bulunmuştu ancak onlar aslında Vatikan şehrinin içerisini izleyen kameraları incelemek adına yapılmış keşif ziyaretleriydi.

Güvenlik kameralarının sisteminde bazı aksaklıklar olduğunu keşfetmişti. Bu sayede bahçe alanına rahatça ulaşmayı başardı.

İlkbahar güneşi yavaşça batıyordu ve birazdan karanlık basacaktı. Bu yüzden de şimşir çitlerinin arasına saklanıp beklemeye başladı. Orada ilk kez Clemente'le bulunduğu anı hatırladı, bölge ikisinin sorunsuzca parktan geçmelerine izin vermek için bir tür karantinaya alınmıştı.

Yapması imkânsız görünen bu düzenleme kimin işi olabilirdi? Elbette Erriaga'nın. Peki ama o zaman neden üst kademelerden hiç kimse Marcus'un, rahibenin ölümü üzerine soruşturma yürütmesine yardımcı olmak için parmağını bile kıpırdatmamıştı?

Ortada apaçık bir çelişki vardı.

Kardinal meseleyi rahatça sessizliğe gömebilirdi ama bunun yerine penitenzierenin bu cinayeti görmesini ve en önemlisi de bilmesini istemişti.

• • •

Karanlık çöktüğünde Marcus saklandığı yerden çıktı ve bahçelerin içinde bitki örtüsünün özgürce yetiştiği o tek alana doğru ilerlemeye başladı.

Görevli bahçıvanların yalnızca kuru dalları kesmek için uğradığı iki hektarlık orman.

Oraya vardığında, rahibenin cesedinin tam olarak nerede bulunduğunu hatırlamaya çalışarak yanında taşıdığı küçük feneri yaktı. Yıllar önce jandarmanın sarı şeritle etrafını çevirdiği yeri tespit etti. *Kötülük bir boyuttur*, diye hatırlattı kendi kendine çünkü yapması gerekeni iyi biliyordu.

Anomalileri aramak.

Bunu yapmak için Clemente'le birlikte oraya geldikleri gün neler olduğunu hatırlaması gerekiyordu.

Bir insan gövdesi.

Çırılçıplaktı. O zaman aklına ilk gelen şey, Vatikan Müzeleri'nde korunan, Herkül'ün parçalanmış devasa heykeli *Torso del Belvedere* olmuştu. Ancak rahibe, insanlıkdışı bir muameleye maruz kalmıştı. *Biri* onun başını, bacaklarını ve kollarını kesmişti. Kesilen parçalar, yırtılmış koyu renk giysileriyle beraber birkaç metre uzakta yerlere saçılmıştı.

Hayır, bunu "biri" yapmamıştı.

"Cornelius Van Buren yaptı." Şimdi nihayet tam da o noktada suçlunun ismini telaffuz edebilirdi.

Katilin rahibeye yaptığı şey korkunç ve vahşiceydi. Ama ardında gizli bir mantık, bir plan barındırıyordu. Şeytan, surlar içinde nasıl hareket edeceğini iyi biliyordu. Bütün alanları, kontrol prosedürlerini iyice öğrenerek güvenlik önlemlerini atlatmayı başarmıştı, tıpkı az önce kendisinin yaptığı gibi.

Clemente ona, *"Bu vahşeti yapan her kimse, içeriden değil dışarıdan birisi,"* demişti.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Onun yüzünü gördük. Ceset en az sekiz dokuz saattir burada. Güvenlik kameraları bu sabah çok erken saatlerde bahçenin etrafında gezinen şüpheli bir adamı görüntüledi. Üzerinde bahçıvan kıyafeti vardı ama sonra bir üniformanın çalındığı ortaya çıktı."

"Katil neden o olsun ki?"

"Kendin bak."

Clemente ona görüntülerden alınmış bir karenin çıktısını uzatmıştı. Görüntülerde bahçıvan kıyafeti giymiş bir adam vardı ve yüzü, başındaki kasketin siperliğiyle kısmen gizlenmişti. Beyaz tenliydi ve yaşı net olarak anlaşılmasa da kesinlikle elliden fazlaydı. Omuzdan askılı gri bir çanta taşıyordu, çantanın dibinde ise daha koyu renkte bir leke göze çarpıyordu.

"Jandarma çantanın içinde küçük bir balta ya da buna benzer bir alet olduğunu düşünüyor. Aleti, bu görüntülerden hemen önce kullanmış olmalı, çantanın dibinde görünen leke de muhtemelen kan lekesi."

"Peki, neden başka bir şey değil de bir balta?"

"Çünkü burada bulabileceği tek alet buydu. Yanında dışarıdan getirdiği başka bir aletle burada bulunan güvenlik kapılarını, korumaları ve metal detektörleri geçebilmiş olması ihtimal dışı."

"Ama jandarmanın İtalyan polisine başvurma ihtimalini göz önüne alarak ardında iz bırakmamak için giderken aleti de yanında götürdü."

"Çıkışta çok daha kolay, kontrol yok. Üstelik göze batmadan çıkıp gitmek için hacı veya turist kafilelerinin arasına karışmak yeterli."

Aralarında geçen bu diyaloğu düşününce Marcus hatanın nerede olduğunu derhal tespit etti.

Kivuli'den sonra Van Buren on yedi yıl boyunca cinayet işlemeyi bırakıp ortadan kaybolmuştu. *Belki de bırakmadı*, diye düşündü. *Sadece çok daha dikkatli davranmaya başladı ve işlediği suçların izlerini daha iyi örtmeyi öğrendi.*

Öyleyse neden cinayet işlemek için özellikle Vatikan'ı seçerek böyle büyük bir riske girmişti?

Marcus, Van Buren'in kontrolleri atlatma şeklinin kendisini aldattığını hissetti. İtiraf etmek zorundaydı: Büyülenmişti. Ama şimdi o bomboş ormanda bulunduğu konuma tekrar baktı. Van Buren gibi bir avcı yakalanma tehlikesini göze alamazdı.

Çünkü öldürmek onun fazlasıyla hoşuna gidiyordu.

Peki öyleyse ne olmuştu?

Clemente de kendisi de katilin Vatikan'a girip çıktığını varsaymışlardı.

Fakat ya aslında Vatikan'dan hiç çıkmamışsa?

Ve bu ihtimal, onun güvenlik sistemleri hakkındaki mükemmel bilgisini de açıklayabilirdi. Ancak Marcus o zamanlar bu ihtimali yoksaymıştı çünkü başarısızlıkla sonuçlanan soruşturması sırasında, Vatikan'da çalışan ve görüntülerdeki adamla ortak yanları olan – beyaz tenli ve elli yaşın üzerindeki– bütün din adamlarının veya ruhban sınıfa mensup olmayan vatandaşların hayatlarını sıkı bir incelemeden geçirmişti.

Bir hayalet, dedi kendi kendine. *İstediği gibi görünüp kaybolabilen bir hayalet.*

Ağaçları aydınlatmak için küçük feneri hareket ettirdi. Şeytan, saldırıya geçmek için harika bir yer seçmişti. Gözlerden uzak. Üstelik harika da bir kurban seçmişti.

"*Kimliği bir sır,*" demişti Clemente manastır rahibesini kastederek. "*Bu, ait olduğu kutsal düzenin kurallarından biri.*"

Rahibeler halkın içinde yüzlerini bir örtüyle örtüyorlardı. Marcus, zavallı kızın kalıntılarını almaya geldiklerinde diğer rahibelerin yüzlerinde o örtüleri görmüştü.

"*Hic est diabolus.*"

Clemente onu kolundan tutup çekerken içlerinden biri yaklaşarak böyle söylemişti.

Şeytan burada.

Katil neden onlardan birini seçti, diye sordu kendi kendine Marcus.

"Rahibeler ormanda bazen yürüyüşe çıkarlar," demişti Clemente. *"Buraya hemen hemen hiç kimse gelmez, onlar da rahatça dualarını ederler."*

Bu açıklama ona katilin kurbanını rastgele seçtiğini düşündürmeliydi. İnsanlığın geri kalanı için var olmamaya karar vermiş ve ayrıca o sırada Vatikan'ın tek ıssız yeri olan bu ormanda bulunan bir kadın. Doğru yerde doğru kişi. Ancak katil diğer kurbanlarını *genç, masum* ve *çok güzel* kadınlardan seçmişti.

Marcus parçalanmış rahibeye daha iyi bakmak için eğildiği anı hatırladı. Soluk teni, küçük göğüsleri ve cinsel organı açıkça gözler önündeydi. Kopmuş başındaki kısacık sarı saçları. Tanrı'ya yakarır gibi gökyüzüne dönük olan mavi gözleri.

Aslında o da genç, masum ve çok güzeldi. Ama yüzünü örtüyle örttüğüne göre katil bunu nereden biliyordu?

"Onu tanıyordu."

Bu cümle, farkına bile varmadan ağzından birdenbire çıkmıştı. Parçalar aniden yerine oturmaya başlamıştı. Gözlerinin önünde, Caravaggio'nun eski bir tablosundaki gibi, tıpkı önünde eğitiminin ilk dersinin başladığı San Luigi dei Francesi Kilisesi'ndeki tablodaki gibi, parçalar bir araya geliyordu.

O tabloda herkes vardı. Cornelius Van Buren, ona, *"Hic est diabolus,"* diye fısıldayan rahibe, Battista Erriaga, başmelek Mikâil, Kivuli'deki yaşlı kadın, hatta Clemente bile.

"Anomaliyi ara, Marcus," diyordu ona hocası. Ve Marcus anomaliyi bulmuştu.

Bu sefer anomali kendisiydi.

"Ormanın diğer tarafında küçük bir manastır var," demişti Clemente. Ve Marcus tam da o yöne doğru yürümeye başladı.

Bir süre sonra bitki örtüsü azaldı ve karşısına alçak, gri renkte sade bir bina çıktı. Pencerelerin camlarının ardından mum ışığına benzer sarımsı bir ışık ve yavaş ama düzenli bir şekilde hareket eden gölgeler görülüyordu.

Marcus kapıya yaklaştı ve bir kez çaldı. Kısa bir süre sonra biri kilitleri açıp kapıyı açtı. Karşısına çıkan rahibenin yüzü siyah bir örtüyle örtülüydü. Marcus'a baktı ve sonra sanki onu bekliyormuş gibi içeri girmesi için hemen geri çekildi.

Marcus içeriye doğru bir iki adım attı, rahibeler hemen onun önünde sıraya dizildiler. Yanılmadığını hemen fark etti. Mumlar. Bu rahibeler, her türlü teknolojiye ve konfora sırt çevirerek kendilerini insanlığın geri kalanından soyutlamayı seçmişlerdi. Ve zamanın ötesindeki bu sessiz yer, küçücük Vatikan şehrinin tam ortasında, Roma gibi büyük ve kaotik bir metropolün göbeğinde yer alıyordu.

Clemente, *"Bu rahibelerin yaptıkları seçimi anlamak zor, birçok kişi onların kendilerini bir manastırın duvarları ardına kapatmak yerine insanların arasına karışarak birçok iyilikte bulunmalarının daha doğru olacağını düşünüyor,"* demişti. *"Ama büyükannem hep şöyle derdi: 'Bu biricik rahibelerin, ettikleri dualar sayesinde bugüne kadar dünyayı aslında kaç kez kurtardıklarını bilemezsin.'"*

Şimdi biliyordu. Bu doğruydu.

Kimse Marcus'a nereye gideceğini söylemedi. Ama hareket eder etmez rahibeler ona yolu göstermek için kenara çekilmeye başladılar. Böylece bir merdivenin ayağına vardı. Önce yukarı doğru bir göz attı, sonra basamakları çıkmaya başladı. Aklı düşüncelerle doluydu ama şimdi hepsi anlam kazanıyordu.

Erriaga'nın kahkahası... "*Asla diğerleri gibi bir hayatın olmayacak. Olmadığın biri gibi davranamazsın asla. Bu senin doğan.*" Kardinal bunu biliyordu: Marcus anomalileri, kötülüklerin belirtilerini görmeye devam edecekti. Bu onun hem yeteneği hem lanetiydi. Ve rahibenin parçalara ayrılmış bedenini asla unutmayacaktı. Van Buren dünyanın dört bir yanına çok sayıda ceset bırakmıştı, eninde sonunda tekrar Marcus'un karşısına çıkmaması imkânsızdı. Üstelik bu onun *doğasıydı*, elinden başka türlüsü gelmezdi. "*Geri dönecek-sin.*" Ve geri dönmüştü de.

"*Peki son dersim ne zaman olacak?*" diye sormuştu Clemente'e.

O da gülümseyerek, "*Zamanı geldiğinde,*" diye yanıtlamıştı.

Eğitiminin son dersi oydu. Erriaga bu nedenle onun üç yıl önce parçalanmış cesedi görmesi için ormana gitmesini istemişti. Ortada keşfedilmesi gereken ve kardinalin zaten bilmediği bir şey yoktu.

"*Bir gece ormandaki ruhlar gelip onu cehenneme götürdüler.*" Peder Emile yaşlı kadının sözlerini böyle tercüme etmişti. Sonra kadın, Marcus'un boynundaki madalyonu işaret etmiş, Marcus da onu kadına hediye etmişti.

Penitenzierelerin koruyucusu başmelek Mikâil.

Ancak kadın madalyonu istediği için işaret etmemişti: Aslında ona sadece Van Buren'in Kivuli'den kaybolduğu gece ayınlarından gördüğünü söylemek istemişti.

Karanlığın avcıları –ormandaki ruhlar– zaten misyonerin peşindeydi. Onu bulup götürmüşlerdi.

Merdivenin başına gelince Marcus soldaki koridorun sonunda içerisinden hafif bir ışık gelen tek bir oda olduğunu fark etti. Ağır

dökme demir parmaklıkların önüne gelene kadar acele etmeden yavaşça yaklaştı.

Bu bir hücre kapısıydı.

Kivuli'deki cinayetleri takip eden on yedi yıl boyunca Cornelius Van Buren'in neden hiç kimseyi öldürmediğinin cevabını şimdi öğrenmişti.

Yaşlı adam koyu renk bir tahta sandalyede oturuyordu. Omuzları düşüktü, üzerinde de eskimiş siyah bir kazak vardı. Duvarın dibinde bir karyola duruyordu. Bunun haricinde içeride sadece kitaplarla dolu bir raf vardı. Van Buren kitap okuyordu.

O hep buradaydı, dedi kendi kendine Marcus. Şeytan, Vatikan'dan hiç çıkmamıştı.

"*Hic est diabolus.*" Böyle söylemişti rahibe ormandan çıkarken. Bu sözler üzerine biraz daha kafa yorması yeterliydi. Onu uyarmak istemişti. Belki de kendilerinden birinin yaşadığı vahşet onu dehşete düşürmüştü. Bu yüzden de sessizlik yeminini bozmaya karar vermişti.

Şeytan burada.

Cornelius bir gün tesadüfen, ona bakan ve göz kulak olan rahibelerden birinin yüzünü görmüştü. Masum, genç ve çok güzeldi. Sonra da hücresinden kaçıp onu ormanda yalnızken yakalayıp öldürmenin bir yolunu bulmuştu. Ama kaçışı çok uzun sürmemişti muhtemelen. Kısa süre sonra biri onu hapishanesine geri getirmiş olmalıydı. Marcus hücrenin bir köşesinde duran omuzdan askılı gri çantayı tanıdı, çantanın dibindeki kurumuş kan lekesi hâlâ görülebiliyordu.

Yaşlı adam gözlerini kitaptan kaldırıp ona çevirdi. Dağınık ve yer yer beyaz olan sakalı, çökmüş yüzünü lekeliyordu. Nazik bir ifadeyle ona bakıyordu. Fakat Marcus o ifadeye aldanmadı.

"Bana geleceğini söylemişlerdi."

Bu kelimeler penitenziereyi şaşırttı ama aslında zaten bildiklerini doğrulamaktaydı. "Benden ne istiyorsun?"

Yaşlı rahip ona gülümsedi. Dişleri seyrekti ve sararmıştı. "Korkma, bu sadece eğitiminin yeni bir dersi."

Marcus küçümseyici bir tavırla, "Dersim sen misin yani?" diye sordu.

"Hayır," diye yanıtladı yaşlı adam. "Ben senin akıl hocanım."

TEŞEKKÜRLER

Yayıncım Stefano Mauri'ye. Editörüm Fabrizio Cocco'ya. Longanesi'nin yayın yönetmeni Giuseppe Strazzeri'ye. Raffaella Roncato'ya. Cristina Foschini'ye. Elena Pavanetto'ya. Giuseppe Somenzi'ye. Graziella Cerutti'ye.

Ajanım Luigi Bernabò'ya.

Tanıklarım Michele, Ottavio e Vito'ya. Achille'ye.

Babam ve annem Antonio ile Fiettina'ya.

Kız kardeşim Chiara'ya.

Ayrılmaz parçam Elisabetta'ya.

"Durdurulmadığı sürece durmayacak."

Ne bir ipucu var ne de bir işaret. Suç yok, yalnızca anomaliler var. Ve her ölüm yeni bir hikâyenin başlangıcı. Bu, kaybedecek hiçbir şeyi kalmamış bir adamın hikâyesidir: Kimliği, hafızası, sevdiği veya nefret ettiği hiçbir şey yok, elinde öfkesinden başka hiçbir şey yok... Gizli yeteneği hariç. Çünkü Marcus "penitenziere" rahiplerinin sonuncusudur; anomalileri fark etme ve her bir cinayetin kurgusunda yer alan ilmik ilmik ipleri görebilme yeteneğine sahip bir rahiptir. Fakat bu kez işler Marcus için bile zordur.

Bu, hayatını yeniden kurmaya çalışan bir kadının hikâyesidir. Sandra da cinayet mahallinde çalışıyordur ama Marcus'tan farklı olarak kimseden saklanması gerekmiyordur, o yalnızca fotoğraf makinesinin ardına sığınıyordur. Çünkü Sandra bir olay yeri fotoğrafçısıdır; yeteneği, hiçliği çekmek ve onu görünür kılmaktır. Fakat bu kez hiçlik onu yutabilir.

Sonu cinayetlere varan korkunç ama karşı konulmaz bir deliliğin hikâyesidir bu. Marcus ve Sandra bu sefer gerçeğe ulaştıklarını sandıkları her an can sıkıcı ve tehditkâr başka bir senaryoyla karşılaşacaklar. Bu hikâyede siz de Marcus'la aynı savaşı verecek, Sandra'yla aynı canavarın elinden kaçmaya çalışacaksınız. Son satıra kadar aynı umuda tutunup aynı korkulara kapılacaksınız. Ve yaşadıklarınızı asla unutmayacaksınız.

Karanlık Avcısı'yla Donato Carrisi diğer yazarların yüzleşmesi gereken bir yaratıcılık enerjisi ve tarz ortaya koyuyor. Ters köşeler ve büyüleyici sahnelerle çok güçlü bir kurgu sizleri bekliyor.

Bu PDF'i para ile aldıysanız, dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası telegramdaki kanallarda bedava boşuna PDF'e para vermeyin!